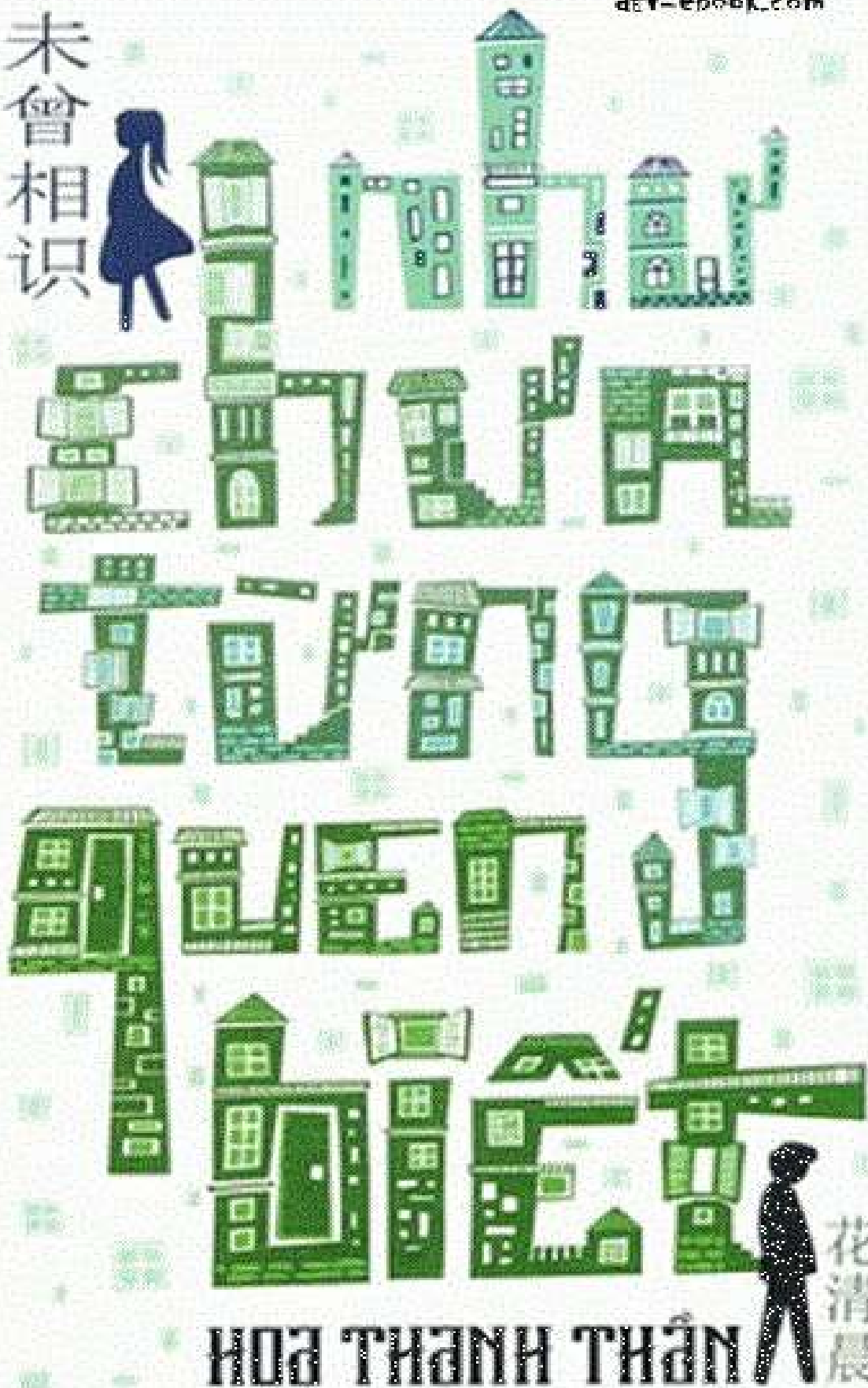

未曾相识

花清晨

HOA THANH THÂN

Nhờ Chờ Tờng Quen Biếát

Tên Ebook: Như Chưa Từng Quen Biếát

Tác Giả: Hoa Thanh Thần

Thế Loại: Hiện đại, Ngôn tình, Văn học phương Đông

Dịch Giả: Lulutaby

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: Sách Việt

Nguồn: nghiepdu.net

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới thiệu:

Mở đầu

Chương 1: Mất trí nhớ đầy hoang đường

Chương 2: Đề nghị ly hôn

Chương 3: Bữa ăn sau cùng

Chương 4: Cùng nhau than khổ

Chương 5: Mâm tình manh nha

Chương 6: Thỏ nhất định ăn cỏ quanh ổ

Chương 7: Cuộc chiến giữa những người đàn ông

Chương 8: Anh chỉ là một người xa lạ

Chương 9: Đường ai nấy đi

Chương 10: Ứng tuyển

Chương 11: Tính không ưa nửa câu cũng thừa

Chương 12: Không phải bạn bè

Chương 13: Ai nói là yêu râu xanh

Chương 14: Tiệm bán đồ cho người trưởng thành

Chương 15: Bất ngờ

Chương 16: Tranh chấp

Chương 17: Quan hệ vợ chồng pháp định

Chương 18: Anh trai, đừng đi

Chương 19: Vì ai mà đánh dương cầm

Chương 20: Bắt đầu cuộc sống mới

Chương 21: Ngày làm việc đầu tiên

Chương 22: Kí ức ào ạt tràn về

Chương 23: Quy tắc sinh tồn tại nơi làm việc

Chương 24: Hạnh phúc ba mươi độ

- Chương 25: Khao khát cuộn trào
- Chương 26: Hồi ức về nụ hôn đầu
- Chương 27: Đi qua biển lớn chẳng màng tuổi
- Chương 28: Tật xấu mỗi lần say rượu
- Chương 29: Mắc sai lầm
- Chương 30: Tâm tư đàn ông
- Chương 31: Phong ba lại nổi
- Chương 32: Những mảnh kí ức vụn vỡ
- Chương 33: Học cách buông tay
- Chương 34: Anh rốt cuộc có mấy người em gái?
- Chương 35: Xin lỗi, anh yêu em!
- Chương 36: Bí mật giấu trong cuốn sổ tay
- Chương 37: Đầu voi bé nhỏ lắc lư
- Chương 38: Sự ám muội chí mạng
- Chương 39: Nếu như chưa từng quen biết

Giới thiệu:

"Tử Kiều ngược mắt nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm của anh đang sáng lóa như đá quý. Cô mím chặt môi, không còn im lặng như trước nữa: “Anh chắc chắn... những lời anh nói hôm qua không phải là nhất thời bộc phát, vì không muốn em làm chuyện ngốc nghếch, nên mới nói với em như vậy? Anh chắc chắn anh có thể bỏ qua tất cả những quan niệm đạo đức, cho dù có người chỉ thẳng vào mặt mắng anh là kẻ biến thái, anh vẫn không bao giờ vứt bỏ em? Anh chắc chắn là muốn em là vợ chứ không phải em gái của anh?”.

Tăng Tử Ngạo nhoẻn miệng mỉm cười, nắm lấy bàn tay cô, sau đó đặt lên miệng mình, hôn nhẹ một cái, rồi nghiêm túc nói: “Ừm, anh chắc chắn, cho dù cả thế giới này có nói anh là kẻ biến thái, anh cũng không bao giờ buông

tay. Cho dù em buông tay, anh cũng không từ bỏ. Tăng Tử Kiêu, anh yêu em. Đây không phải là tình yêu của anh trai dành cho em gái mà là của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.” Ba từ “anh yêu em” luôn khiến con người ta cảm động nhất, trái tim Tử Kiêu vô cùng xúc động trước những câu nói chân thành, sâu sắc của anh, nước mắt lại không kìm nén được cứ thế tuôn rơi.”

Mở đầu

Người phụ nữ có mái tóc dài xinh đẹp vội nhìn đồng hồ. lúc này đã là chín giờ tối, thế là cô liền quay sang hỏi Mục Thát Lâm đang lười nhác ngồi cạnh bên:

“Bác sĩ Mục, chuyến tàu cuối cùng hình như bắt đầu khởi hành lúc hai mươi hai giờ, anh chắc chắn là chúng ta vẫn đến kịp đấy chứ?”

Mục Thát Lâm nhoẻn miệng cười, vỗ ngực đảm bảo: “Manh Manh, em yên tâm đi! Nếu đã đến rồi thì đương nhiên chúng ta sẽ có cách lên thuyền thôi!” Hôm nay khó khăn lắm anh mới hẹn được Hạ Manh Manh, cô y tá xinh đẹp vừa đến khoa ngoại đi dạo mát, dù thế nào cũng phải lên bằng được con tàu du ngoạn trên sông.

Hai mươi một giờ mười chín phút, hai người đến quầy vé. Cô bán vé cau mày nói: “Hai vị đã đến muộn, hai mươi tấm vé cuối cùng đã bị một cô gái mua hết rồi!”

Mục Thát Lâm ngược nhìn ra phía con tàu, nơi đó có một cô gái tóc dài đang đứng, anh thật sự cảm thấy khó mà tin được. “Cô có nhầm không? Một người mua tới hai mươi tấm vé sao? Như thế mà cô cũng bán? Cô thực chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp gì cả.”

Cô nhân viên bán vé trợn mắt nhìn anh: “Anh không biết thế nào là mua vé cho cả nhóm người sao? Anh đã đọc trên mỗi tấm vé viết những gì chưa? Trên này có hạn chế mỗi người được mua mấy vé không?” Lẽ nào người ta bỏ tiền ra, cô lại không bán? Bán hết số vé của chuyến sau cùng thì cô cũng được tan ca sớm.

Mục Thát Lâm nghiêm túc lên tiếng: “Cũng không thể nói như vậy được.” “Thôi tôi dọn quầy đây, ngày mai xin mời hai vị đến sớm hơn.” Cô nhân viên vội xua tay, đóng cửa sổ quầy vé lại.

Khuôn mặt điển trai của Mục Thát Lâm bỗng nhăn nhó, anh quay người nhìn Hạ Manh Manh đầy chán nản. Hừm! Anh không tin mình lại không thể lên được du thuyền này vào một đêm đẹp trời như vậy.

“ Manh Manh, anh đảm bảo hôm nay chúng ta nhất định sẽ lên được du thuyền này. Đi thôi!” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của Hạ Manh Manh đi về phía con thuyền, vừa chạy vừa hét gọi cô gái phía trước: “Vị mỹ nữ ơi, xin hãy đợi chúng tôi một lát, tiền của cô bị rơi rồi kìa!”

Cô gái đó dường như không hề để tâm đến tiếng hét của Mục Thát Lâm, chỉ thấy cô đưa cả tập vé cho nhân viên, vẻ mặt ngô nghê bước lên du thuyền.

Vào lúc du thuyền chuẩn bị khởi hành, Mục Thát Lâm kéo Hạ Manh Manh nhanh chóng nhảy bật lên sàn thuyền. Ông chú lái tàu chứng kiến cảnh đó lập tức hét lớn: “Này này, hai người làm cái gì thế, lỡ rơi xuống sông thì làm sao hả?”

Mục Thát Lâm vội kéo ông chú lại ra hiệu trật tự, sau đó liền lấy thẻ nhân viên của mình ra cho ông chú xem, rồi thì thầm lên tiếng: “Chú à, đừng có hét lớn thế, tôi chính là bác sỹ chủ nhiệm khoa Tâm lý bệnh viện Nhân Ái, đây là trợ lý của tôi.” Anh kéo Hạ Manh Manh lại, sau đó chỉ về phía người con gái tóc dài kia rồi nói: “Cô gái đó chính là bệnh nhân của tôi, cô trợ lý của tôi thấy tối nay cô ấy có điều bất ổn, vậy nên chúng tôi đã đi theo tới tận nơi này. Chú à, bệnh nhân của tôi một mình bao chọn cả du thuyền rồi, chú nhìn xem cô ấy còn không ngừng uống rượu, đầu óc có phần không” Anh đưa tay chỉ lên đầu, như thể ra hiệu có vấn đề rồi nói thêm: “Cho nên” Ông chú này lập tức nhìn về phía cô gái tóc dài kia, kể từ khi lên thuyền, cô ấy luôn cầm chai rượu rồi đứng đó uống liên tục, người bình thường chắc chắn không bao giờ bao trọn con thuyền này vào buổi tối. Thế là ông tin những lời vị bác sỹ tâm lý trước mặt.

Hạ Manh Manh trợn trừng nhìn Mục Thát Lâm đứng ở bên cạnh, tỏ vẻ vô cùng sùng bái. Anh thật sự có khả năng bịa chuyện thiên tài, nếu không biết anh đang tìm mọi cách để lên thuyền thì chắc chắn cô cũng tin mọi điều anh vừa nói là sự thật.

Sau khi được ông chú này đồng ý cho lên thuyền, Mục Thát Lâm quay lại giơ tay hình chữ V biểu tượng chiến thắng với Hạ Manh Manh. Khóe miệng Han Manh Manh hơi co giật, tiếp đó, hai người tìm chỗ ngồi ngay phía trước để ngắm cảnh.

Cô gái kia dường như chẳng có ý kiến gì trước sự có mặt của hai người, vẫn quay mặt nhìn ra bên ngoài con thuyền, chán nản uống rượu.

“Cô gái ngồi phía sa xinh đẹp quá” Hạ Manh Manh thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn trộm cô gái đó.

“Anh cảm thấy cô ấy không xinh bằng em.” Mục Thát Lâm trầm nghĩ trong lòng: Một cuộc khảo nghiệm tàn khốc đã diễn ra, đại kị trong lúc tán gái là tuyệt đối không được tán dương người phụ nữ khác trước mặt cô gái mà mình đang theo đuổi, cho dù, cô gái đó đã tám mươi thì cũng không thể được.

“Em có cảm giác đã gặp cô gái này ở đâu rồi, trông quen mặt quá!” Hạ Manh Manh nghiêng đầu suy nghĩ.

“Thời buổi này những người có vẻ ngoài giống nhau nhiều lắm, em không thấy các minh tinh Hàn Quốc trông cứ tương tự nhau đấy ư? Anh thật sự muốn từ bỏ chuyên ngành của mình để chuyển sang nghề phẫu thuật thẩm mỹ đây này.” Bản thân anh về sau chắc phải thận trọng hơn trong lời nói.

“Không phải đâu!” Hạ Manh Manh đột nhiên đẩy anh rồi nói: “Này, A Mục, hình như cô ấy đang có điều gì đó khác thường. Anh nhìn xem, cô ấy đứng dậy rồi kìa!” Manh Manh căng thẳng túm tay áo Mục Thát Lâm.

Mục Thát Lâm quay đầu lại, thấy cô gái xinh đẹp kia đang cầm chai rượu đứng dậy, dưới ánh đèn đường rọi chiếu hai bên bờ, anh có thể nhìn rõ nét mặt ảo não, đau khổ, không cam nguyện của cô ấy. Anh bất giác lên tiếng: “Thôi chết!”

“A Mục, anh nói mau, có phải cô ấy đang nghĩ quẩn rồi muốn làm bừa không?” Hạ Manh Manh càng túm chặt vạt áo của Mục Thát Lâm hơn trước, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Lúc này, cô gái đó lại đi về phía đuôi thuyền, ngấn đầu nhìn bầu trời đầy sao in trên mặt song, quở quạng chai rượu trong tay rồi hét lớn: “Tăng Tử Ngạo, anh là đồ khốn kiếp! Đồ trứng thối, xấu xa! Muốn tôi kí đơn ư? Đừng có hòng. Cả cuộc đời này, dù có chết, tôi cũng sẽ dày vò anh bằng được. Anh càng muốn vứt bỏ tôi, tôi lại càng muốn dày vò anh đến chết. Cho dù phải xuống địa ngục, thì nhất định tôi sẽ kéo anh theo cùng. Tôi hận anh, hận anh, hận anh”

Tăng Tử Ngạo? Cái tên này sao nghe quen tai thế?

Những tiếng hét vọng lại liên hồi trong không trung khiến Mục Thát Lâm anh cả sống lưng. Cô gái này có niềm oán hận quá mãnh liệt. Thì ra không phải anh đoán bừa, cô ấy có lẽ là một kẻ gốc đau khổ vì tình. Ông trời có cần tàn nhẫn như vậy không, khó khan lắm anh mới sắp đặt được buổi hẹn hò trong mơ, vậy mà bắt anh phải hiến thân cứu người, ngày nào cũng phải làm việc này, thật là vô vị.

Mục Thát Lâm chán nản đứng dậy, thận trọng đi về phía người phụ nữ kia. “Cô ơi, xin lỗi, tôi làm phiền một chút. Tôi họ Mục, từ Mục trong từ “trang nghiêm tiêu mục”, cô có thể gọi tôi là A Mục. Cô ơi cô đứng chỗ cao như vậy rất nguy hiểm, không biết cô có rảnh không, có thể xuống đây nói vài câu với tôi?”

Cô gái đọc vừa nghe xong câu nói của Mục Thát Lâm liền từ từ quay đầu lại. Nhờ ánh đèn hai bên bờ, anh đã nhìn rõ được khuôn mặt của cô gái ấy, vị mỹ nữ trước mặt có thể coi là cực phẩm thực thụ.

Người con gái xinh đẹp bình thản nhìn anh, ánh mắt tỏ vẻ kiêu ngạo rồi nắm chặt chai rượu bật cười. Sau khi tắt tiếng cười, khuôn mặt cô lại hiện lên vẻ bi thương lạ thường, thì thầm nói cùng anh: “Nếu được chọn lại, tôi thà rằng chúng ta chưa từng quen biết” Câu nói của cô như phiêu diêu cùng gió.

Trong một buổi đêm lãng mạng thế này, đối diện với một cô gái đáng yêu như thế, Mục Thát Lâm nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Khi đến đoạn ngoặt trên sông, thân người cô gái bỗng không ngừng rung lắc. Chứng kiến cảnh đó, Mục Thát Lâm vội đưa tay ra định tóm chặt cô, thế nhưng cô lại cầm chai rượu ném mạnh về phía anh. Để tránh chai rượu, anh đành phải dịch người ra, ai ngờ chỉ với động tác đó, anh đã để lỡ mất cơ hội tóm lấy cô, chỉ thấy bóng người thoáng qua rồi rơi xuống sông. Lúc này cô gái đã lao ra khỏi con thuyền.

Mục Thát Lâm liền quay đầu lại thét lớn: “Manh Manh. Cô ấy nhảy sông tự tử rồi!”

Nghe vậy, Hạ Manh Manh cùng ông chú lái thuyền vội xông lại. Ông chú hung dung định lao xuống nước cứu người nhưng đã bị Mục Thát Lâm ngăn lại.

“Manh Manh, em biết bơi không?” Mục Thát Lâm biết Hạ Manh Manh là một cao thủ bơi lội, từng đoạt giải quán quân trong môn này. Vì muốn theo đuổi Manh Manh, anh đã tìm hiểu rất kỹ lai lịch cô.

“Biết” Hạ Manh Manh chẳng suy nghĩ quá nhiều nhanh chóng đáp lại.

“Em mau xuống cứu người đi!” Mục Thát Lâm vội kéo Hạ Manh Manh.

“Tại sao là em mà không phải anh hay chú này chứ?” Hạ Manh Manh bị đẩy xuống đuôi thuyền, khó chịu hỏi Mục Thát Lâm.

“Anh không biết bơi, chú này còn phải lái thuyền, hiện nay chỉ có em mới cứu được cô ấy thôi! Em mau xuống đi, anh sẽ cầu phúc cho em.”

Nếu ông chú này nhảy xuống, vậy thì ai sẽ là người cho thuyền vào bờ đây? Hạ Manh Manh buồn chán nghiêng rang nghiêng lợi, sau đó cũng nhảy xuống sông.

Không bao lâu sau, Mục Thát Lâm đã thấy Hạ Manh Manh kéo cô gái tuyệt đẹp nhưng đầu óc có vấn đề lại gần, còn ông chú kia cũng vội cho thuyền tiến về phía họ. Ba người dốc sức tận tâm, cuối cùng cũng đưa được cô gái lên thuyền.

“Manh Manh, em hãy sơ cứu cho cô ấy, làm hô hấp nhân tạo đó!”

“Tại sao lại là em vậy?” Hạ Manh Manh vắt khô y phục cùng mái tóc ướt nhẹp, nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt đầy bất bình.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, nụ hôn đầu của anh nhất định chỉ dành cho vợ anh sau này mà thôi!” Mục Thát Lâm nháy mắt một cái, tỏ vẻ vô cùng chân thành. Thực ra có quý mới biết, nụ hôn đầu của anh đã đánh mất từ bao giờ rồi.

Hạ Manh Manh hoàn toàn không biết suy nghĩ này của anh, thực ra anh hoàn toàn không biết cách hô hấp nhân tạo. Lúc còn đi học, đúng vào tiết học hô hấp nhân tạo, anh còn lười nhác nằm ngủ trong ký túc xá, dù gì anh cũng là bác sỹ tâm lý, việc này biết hay không cũng chẳng quan trọng. Thế nhưng, nhất định anh sẽ không để Hạ Manh Manh biết được bí mật nhỏ này của mình.

Lời nói của Mục Thát Lâm khiến Hạ Manh Manh vô cùng cảm động, trong xã hội ngày nay, những chính nhân quân tử như anh thật sự càng ngày càng hiếm. Thế là cô liền cúi người xuống, ra sức ấn lên lồng ngực của cô gái kia, sau đó làm hô hấp nhân tạo, mãi cho tới khi người phụ nữ đó nôn hết số nước trong phổi ra mới thôi.

Chương 1: Mất trí nhớ đầy hoang đường

Cô gái nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như băng tuyết, đôi môi vốn luôn đỏ thắm kia trắng cắt không còn hạt máu, hàng long mi đen dài không hề động đậy, cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm rồi.

Tăng Tử Ngạo mệt mỏi từ từ ngồi xuống cạnh bên giường bệnh, lặng lẽ nhìn Tăng Tử Kiều đang chìm sâu vào giấc ngủ. Anh nắm chặt bàn tay gầy guộc, lòng nặng nề, sợ hãi nhìn Tử Kiều. Ngồi xoa bóp cho cô, anh lại nghĩ tới lời bác sỹ nói trước đó: “Tăng tiên sinh anh đừng lo lắng quá! Theo lí mà nói, Tăng tiểu thư đáng lẽ đã tỉnh lại vào sáng nay. Có điều, đến bây giờ cô ấy vẫn còn hôn mê, có thể do tình trạng não gặp chấn động nhẹ nên thời

gian ngủ dài hơn chút, đây là một hiện tượng bình thường. Nếu tối nay cô ấy vẫn chưa tỉnh, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra não bộ cho Tăng tiểu thư thêm lần nữa. Còn chuyện này, tôi nhất định phải nói rõ với anh, vết thương của Tăng tiểu thư sau khi cắt chỉ có khả năng sẽ để lại sẹo. Nhưng xin anh đừng quá lo lắng, hiện nay y học phát triển, kĩ thuật phẫu thuật chỉnh hình trong nước không hề kém so với nước ngoài. Một thời gian nữa, anh có thể đưa Tăng tiểu thư tới khoa chỉnh hình trên tầng mười bảy của chúng tôi, khoa này rất chuyên nghiệp và hiện đại nên anh cứ an tâm.”

Lời nói của bác sỹ thực sự khiến Tăng Tử Ngạo vô cùng đau khổ, buồn bã. Khi nào Tử Kiều tỉnh lại vẫn còn chưa biết, hơn nữa, vừa tỉnh dậy đã phải đối diện với sự thật tàn khốc khi trên khuôn mặt có vết sẹo. Một khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết với một người phụ nữ mà nói, chính là sinh mệnh thứ hai, huống hồ Tử Kiều còn là người mẫu thời trang bìa có tiếng,

Anh hiểu Tử Kiều, trong bất kỳ chuyện gì Tử Kiều cũng đòi hỏi phải thật hoàn mỹ, sau khi tỉnh lại không biết cô sẽ phản ứng như thế nào. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của anh, nếu không có cuộc hôn nhân thỏa ước thì cũng chẳng có yêu cầu ly hôn, lại càng không để chuyện nghiêm trọng như thế này xảy ra. Anh đau khổ, tự trách mình, rồi áp mặt vào lòng bàn tay Tử Kiều.

“Xin lỗi em, từ trước đến nay anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em, anh thừa nhận anh đã thua rồi, em mau tỉnh lại đi! Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ đồng ý tất cả mọi yêu cầu của em” Có ly hôn hay không với anh chẳng còn quan trọng nữa, bây giờ chỉ cần cô tỉnh lại là được.

Trong khoảng thời gian mấy năm gần ngủ, anh đã mất cha mẹ, nếu nói người thân thiết nhất với anh lúc này, có lẽ cũng chỉ còn mỗi Tăng Tử Kiều nữa thôi. Người con gái ấy đã làm em gái anh suốt hai mươi năm qua.

Tăng Tử Kiều từ từ mở mắt ra, trước mặt cô là vệt trắng nhòa, mơ hồ rồi dần chuyển sang rõ nét hơn, mùi thuốc tẩy thường có trong bệnh viện sộc thẳng vào mũi, khiến cô lạng người đi. Đưa tay sờ lên phần trán đau nhức của mình mãi cho tới khi nhìn rõ được ống chuyền dịch trên tay, Tử Kiều mới nhận ra bản thân đang nằm trong bệnh viện. Phía dưới đuôi lông mày

trái truyền đến cảm giác rất đau đớn, chạm tay lên đó, cô thấy đầu mình đang cuốn băng. Một bàn tay khác đang định cử động, có điều không thể nào vận sức nổi, cô có cảm giác như bị ai đó nắm chặt lấy.

Khi Tăng Tử Kiêu quay đầu sang, bên giường có một người đàn ông đang úp mặt vào lòng bàn tay cô.

Tăng Tử Ngạo cảm nhận được bàn tay của Tăng Tử Kiêu đang cử động liên ngãng đầu lên, thấy cô đã tỉnh, anh kích động nắm chặt hơn rồi vui mừng lên tiếng: “Tiểu Kiêu, cuối cùng em đã tỉnh rồi”

Khuôn mặt tuần tú của anh vô cùng mệt mỏi, đôi mắt đỏ rực, dưới cằm lún phún đầy râu. Tăng Tử Kiêu nhướng cao đôi mày, khóe miệng bất giác co giật: “Tiểu Kiêu?”

“Hả?” Tăng Tử Ngạo Phát hiện ra phản ứng lạ thường của Tử Kiêu, nụ cười tắt dần, hai đầu mày bỗng cau lại rồi nắm chặt bàn tay cô hơn trước.

“Anh gọi tôi là tiểu Kiêu, vậy... anh chàng đẹp trai, đừng nói anh là Chu Du¹ nhé?”

Câu nói của Tăng Tử Kiêu thật sự gây sốc, sắc mặt Tăng Tử Ngạo trắng nhợt. Ngay người khoảng chừng một phút, anh mới cố gắng trấn tĩnh: “Có lẽ hai ngàn năm trước thì anh mang tên này, thế nhưng bây giờ anh khẳng định không phải như vậy nữa.”

Nói xong, Tăng Tử Ngạo cảm nhận được các cơ thịt trên mặt mình bắt đầu cứng đờ, âm thầm nguyện rửa trong lòng, lần này sự việc đã quá đổi nghiêm trọng. Anh liền đứng dậy, ấn nút chuông cấp cứu ở đầu giường.

Bác sỹ nhanh chóng đến kiểm tra tường tận cho Tăng Tử Kiêu, rồi lại đặt ra rất nhiều câu hỏi, sau đó nuốt tiếc tuyên bố với Tăng Tử Ngạo một câu: “Có thể lúc rơi xuống nước, não bộ bị đả kích mạnh nên cô ấy đã mất trí nhớ.”

Sau khi bác sỹ rời khỏi, căn phòng chỉ còn lại Tăng Tử Ngạo và Tăng Tử Kiêu. Anh đi lại như điên trong phòng, thật sự quá bội phục các chuyên gia này, từ não bộ tổn thương nhẹ giờ chuyển sang chịu đả kích mạnh là mất trí. Lời giải thích được đưa ra quá đổi bình thản, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đây là cách giải thích gì chứ? Thời buổi này tại sao lại dễ dàng mất trí nhớ như vậy được? Tại sao chuyện này lại xảy ra trong chính cuộc đời anh? Anh chỉ biết, trong cơ thể nếu tích lũy quá nhiều nguyên tố nhôm có thể gây tổn thương não bộ, từ đó ảnh hưởng tới trí nhớ, thế nhưng đó là triệu chứng bệnh lẫn của người già. Nhảy xuống sông một lần mà đã mất trí nhớ, đầu con người được làm từ giấy sao?

Một lúc lâu sau, Tăng Tử Kiều bỗng bình thản lên tiếng: “Này, Chu Du tiên sinh, phiền anh đừng có đi đi lại lại như vậy nữa được không?”

Chu Du tiên sinh? Tăng Tử Ngạo thà rằng người bị mất trí nhớ vào lúc này là chính mình. Anh dừng bước, mặt mày đau khổ từ từ ngồi xuống bên giường bệnh, nhưng anh không lên tiến mà chỉ lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt trắng nhợt của Tăng Tử Kiều. Anh không muốn bỏ lỡ bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt cô lúc này.

Trong đôi mắt tuyệt đẹp, vô cùng thuần khiết kia không mang chút tạp niệm nào, nó thực sự khiến Tăng Tử Ngạo thấy mê mẩn. Một suy nghĩ không mấy chắc chắn nhưng lại mang chút mâu thuẫn chợt lóe lên trong đầu anh. Đột nhiên, anh đưa một tay kéo Tử Kiều lên trước mặt mình, tay còn lại nâng cằm cô, ép cô phải ngẩng mặt nhìn mình. Tăng Tử Kiều lặng người đi, vốn dĩ ban đầu chỉ định nằm nhìn anh và không nói tiếng nào, thế nhưng cô hoàn toàn không ngờ anh lại có hành động lạ thường này.

Khuôn mặt hai người cách nhau rất gần, cho dù là ai, chỉ cần động đậy đôi chút là hai cặp môi kia sẽ dính chặt lại ngay. Tử Kiều mở to hai mắt, cố gắng nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt Tăng Tử Ngạo, thế nhưng hoang toàn vô ích. Những gì cô có thể cảm nhận rõ ràng, chỉ là hơi thở gấp gáp của người đối diện đang không ngừng phả trên mặt mình, tạo nên cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Khẽ chớp mắt, Tử Kiều run run lên tiếng: “Anh định ... làm gì hả?”

Không khí trong phòng càng lúc càng ám muội.

“Có còn nhớ Tam Quốc chí không?” Tăng Tử Ngạo nhoèn miệng lên mang theo chút tự giễu: “Không biết em có nhớ hay không, mỗi sáng thức giấc, chuyện mà anh thích làm cùng em nhất đó?”

Tăng Tử Ngạo từ từ tiến lên phía trước, chính vào lúc đôi môi đang chuẩn bị chạm vào môi Tử Kiều thì bị cô đưa tay ra chen giữa tạo khoảng cách rồi đẩy anh ra. Anh lạng người đi, chỉ trong khoảng khắc, bộp một tiếng, anh nhận trọn một cái bạt tai đau đớn.

Tăng Tử Kiều dùng bàn tay trái không bị cầm ống truyền dịch chống lên giường, lui lại phía sau, đôi môi trắng nhợt không ngừng run rẩy, nhìn Tử Ngạo bằng đôi mắt trong trẻo đầy phòng bị. Tăng Tử Ngạo đưa tay chạm vào khuôn mặt đang nhói đau rồi lại nhìn vào đôi mắt trong sáng kia vài giây, chết lạng người đi.

“Xin lỗi!” Anh đứng dậy, nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh.

Tăng Tử Kiều nhìn theo bóng dáng anh, nhanh chóng đưa tay trái lên trước ngực, nơi đó trái tim đang đập nhanh mãnh liệt.

Người đàn ông gọi cô là “Tiểu Kiều” này thật sự quá đẹp trai, đôi mắt sâu thẳm khiến người đối diện nhìn vào mà mê mẩn, cho dù dưới cằm đã mọc đầy râu nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến hình tượng một chút nào, ngược lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ lạ thường. Cô không phủ nhận, lúc này nếu không phải anh bất cẩn chạm vào đầu kim chuyền trên tay trái của mình, có lẽ cô đã bị mê hoặc mất rồi. Nhấc bàn tay trái lên, chỗ đó đã rỉ máu tươi, Tử Kiều mím chặt môi ấn chuông cấp cứu.

Không bao lâu sau, một cô y tá chạy tới, rút ống kim truyền đo xuống cho Tăng Tử Kiều. Thuốc dịch trong bình đã không còn nhiều, Tử Kiều xua tay ra hiệu cho cô hộ lý không cần phải truyền thêm nữa. Cô y tá liền thu lại bình truyền dịch, quay người định ra khỏi phòng bệnh. Đột nhiên, cô dừng chân, quay người lại, mỉm cười nói với Tử Kiều rằng: “Tăng tiểu thư, thực ra ông xã của cô là một người rất tuyệt vời. Kể từ tối qua đến nay, anh ấy không hề chớp mắt, cứ ở bên giường chăm sóc cô, không rời cô nửa bước. Sau này nếu có giận dỗi, cãi nhau với anh ấy, cãi thì cãi, tức thì tức chứ đừng ôm bình rượu, đến sông Hộ Thành làm chuyện ngọc ngách như vậy nữa. Lần sau, tôi với bác sỹ Mục chưa chắc đã gặp mà cứu được cô đâu.”

“Ông xã? Ôm chai rượu đến sông Hộ Thành làm chuyện ngọc ngách?”

Tăng Tử Kiều như chết lặng, ánh mắt hướng đến tấm thẻ đeo trước ngực cô y tá này... Hạ Manh Manh. Thì ra đây chính là cô y tá đã cứu mạng cô. Hạ Manh Manh khẽ vỗ tay lên đầu rồi mỉm cười nói: “Ồ, tôi quên khuấy mất, cô đã bị thương ở phần đầu mà.”

Hạ Manh Manh liền kể lại chuyện hôm ấy từ việc vì sao gặp Tăng Tử Kiều, tình cờ thấy cô ngã xuống nước, rồi sau đó cứu cô lên không thiếu một chi tiết nào. Sau đó, Manh Manh lấy một tấm danh thiếp từ túi áo ra đưa cho Tăng Tử Kiều: “Đây là danh thiếp mà bác sỹ Mục nhờ tôi đưa cho cô. Anh ấy nói, hôm nay cô sẽ tỉnh lại, dặn cô một tháng sau khi xuất viện hãy đến phòng khám ở lâu trên tìm anh ấy nói chuyện. Nếu trong thời gian đó, có điều gì cần kíp, cứ việc gọi điện cho anh ấy, anh ấy sẽ giảm giá 20% cho cô.”

Tăng Tử Kiều nhìn vào tấm danh thiếp với hoa văn in tinh tế trên tay, nhanh chóng đọc được ba chữ “Mục Thát Lâm”, bên cạnh còn có mấy chữ nhỏ hơn viết Chuyên gia khoa Tâm lý, khéo miệng cô khẽ co giật.

Hiện nay trên đầu vẫn còn cuốn băng trắng, điều này khiến Tử Kiều hiểu rõ, chắc chắn mình đã đụng đầu vào đầu đó, hơn nữa còn bị mất trí nhớ nữa. Vị bác sỹ Mục Thát Lâm này cho rằng cô có vấn đề về tâm lý sao?

Bỗng nhiên, trong đầu Tăng Tử Kiều vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Tôi họ Mục, cô có thể gọi tôi là A Mục”

“A Mục?” Tử Kiều lẩm bẫm lên tiếng.

Hạ Manh Manh vô cùn kinh ngạc: “Hả? Cô vẫn còn nhớ cái tên A Mục sao? Thật đúng là thần kì.”

Tăng Tử Kiều ngược mắt lên, mỉm cười dịu dàng: “Tôi cũng không biết nữa, chỉ là trong đầu bất chợt vang lên giọng nói của một người đàn ông, nói rằng anh ta tên là A Mục thôi!”

“Ồ, ồ” Khuôn mặt của Hạ Manh Manh vẫn hiện lên vẻ kinh ngạc như trước, cô nhìn Tăng Tử Kiều nói: “Vậy cô hãy nghỉ ngơi đi nhé!”

“Cảm ơn cô nhiều!” Tăng Tử Kiều vẫn giữ nụ cười dịu dàng.

“Không có gì.” Hạ Manh Manh cảm thấy mỹ nữ đúng là mỹ nữ, cho dù say rượu hay là ốm bệnh, trông vẫn cứ xinh đẹp đến mê hồn.

Rời khỏi phòng bệnh, Tăng Tử Ngạo đi trên hành lang dài thượt rồi sau đó bước xuống lầu dưới. Anh ảo não lấy bật lửa cùng bao thuốc là trong túi quần ra, vừa châm lửa thì thấy trước mặt tấm biển ghi chữ “Cấm hút thuốc”, lúc này anh mới ý thức được đây là bệnh viện. Thu lại bao thuốc và chiếc bật lửa, anh than dài một tiếng rồi ngẩng đầu lên nhìn trời. Ban này, anh làm vậy chỉ vì muốn xác định, Tử Kiều có mất trí nhớ thực hay không? Không phải anh nghĩ quá, chỉ là anh hiểu con người của Tử Kiều, cô ấy tuyệt đối có khả năng làm ra những chuyện như vậy.

Giả vờ mất trí nhớ, muốn lấy được lòng thương hại, kéo dài thời gian, trở thành một gánh nặng mà anh mãi mãi không bao giờ hạ xuống được...

Tăng Tử Ngạo đã nghĩ đến những khả năng này. Anh thật sự mong rằng có thể thấy được bất cứ điều bất ổn nào từ đôi mắt Tử Kiều, kết quả đã khiến anh hoàn toàn thất vọng. Nếu đó là Tử Kiều của hai, ba tháng trước, lúc này... tuyệt đối sẽ không từ chối nụ hôn của anh.

Điều nực cười nhất chính là, nguyên nhân khiến anh phẫn nộ không phải vì Tử Kiều tặng anh một cái bạt tai mà vì cô đã thực sự mất trí nhớ. Thà rằng cô cứ như trước kia, lúc nào cũng nhõng nhẽo, tức giận với anh còn hơn... thế nhưng cô đã mất trí nhớ thật rồi.

Kết hôn, ly hôn, tự sát, mất trí, mang sẹo, đây là kết quả cho sự cố chấp của anh. Anh nắm chặt bàn tay lại, giơ lên muốn đâm mạnh vào bờ tường trắng xóa trước mặt. Ấy náy, tự trách, bất an, tất cả mọi cảm xúc trào dâng dữ dội trong anh lúc này.

Từ nhỏ Tử Kiều đã được gia đình Tăng Tử Hạo nhận nuôi, trên danh nghĩa, cô là em gái của anh. Tử Kiều ngoan ngoãn, nghe lời, khiến tất cả mọi người trong nhà đều yêu quý, coi cô chẳng khác nào viên ngọc minh châu. Sau đó, bố qua đời, mẹ lại lâm bệnh nặng, để mẹ ra đi được an lòng, hoàn thành tâm nguyện của bà, anh đã đồng ý lấy Tử Kiều, đồng thời tự cho rằng cuộc hôn nhân hiệp định đó hoàn toàn nằm trong khống chế của bản thân.

Thế nhưng anh lại chẳng thể nào ngờ được, mấy tháng sau, khi anh nhắc đến chuyện ly hôn, Tử Kiều đã từ chối.

Khi nhận được điện thoại từ bệnh viện, anh hoảng loạn đến độ chẳng biết phải làm gì. Nếu Tử Kiều xảy ra điều gì bất trắc, anh không biết phải làm thế nào nữa.

Bác sỹ nói, may mà người cứu cô là một bác sỹ và hộ lý, được cấp cứu kịp thời chứ nếu không khó mà đoán trước hậu quả sự việc.

Từ trước tới nay, anh không hề cảm thấy bản thân sai lầm, chỉ tới khi nhận được cuộc điện thoại này, anh mới nhận ra mình đã sai, hơn nữa còn sai một cách vô lý, sai ngay từ khi anh hứa với mẹ sẽ lấy Tử Kiều làm vợ.

***

Vào lúc hoàng hôn, Tăng Tử Kiều cảm thấy đầu óc mê man, định nằm xuống nghỉ ngơi thì Tăng Tử Ngạo đẩy cửa bước vào.

Cô nhướn cao mày, nhìn thẳng về phía anh, bỗng nhớ đến hành động dị thường của anh trước đó, mặt cô đỏ bừng bừng, cúi đầu xuống mỉm cười, tiếp đó lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tăng Tử Ngạo đứng bên cửa, không hề đi vào trong, thấy mặt Tử Kiều đỏ anh cũng hiểu cô đang suy nghĩ điều gì. Tăng Tử Ngạo cũng cảm thấy ngại ngùng, đã làm an hem bao năm nay, lần đầu tiên anh có hành động bất thường và bạo dạn như vậy.

Hai người cứ đứng xa như thế mà nhìn về phía nhau. Sau một hồi im lặng, Tăng Tử Ngạo đành phải lên tiếng trước: “Em đã đỡ chưa? Ngoài phần đầu bị đau ra, em còn thấy chỗ nào đau đớn nữa không?”

Tăng Tử Kiều khẽ lắc đầu, vẫn nhìn anh mỉm cười dịu nhẹ. Một lúc sau, cô mới nói: “Lúc này có cô y tá nói... anh là chồng tôi?”

Đầu tiên, Tử Ngạo lạng người đi, sau đó gật đầu nói: “Ừm!”

Tăng Tử Ngạo bỗng cảm thấy tự trách, lòng ảo não vô cùng. Nếu không phải anh đề nghị ly hôn, có lẽ Tử Kiều cũng không thành ra thế này. Ly hôn,

mặt để lại sẹo, mất trí nhớ, những đả kích trí mạng trong một đời người phụ nữ, cô đều đã gặp phải.

“... Hình như, tình cảm giữa chúng ta không được tốt lắm thì phải.” Tăng Tử Kiêu nhoén miệng rồi dụ dằng lên tiếng.

Câu nói vừa dứt, sắc mặt Tăng Tử Ngạo đột nhiên trắng nhợt, sau đó tối sầm lại. Anh vội bước tới giường bệnh, nắm bàn tay Tử Kiêu sau đó nhẹ nhàng nói: “Không, không phải như em đã nghĩ đâu!”

“Thật sao?” Tử Kiêu lặng lẽ rút tay lại.

Tăng Tử Ngạo cố tình né tránh vấn đề nhạy cảm này: “Em có biết, em đã ngủ bao lâu rồi không?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt sâu thẳm mà tràn đầy âu lo.

“Ồ, vậy thì tôi khá là may mắn, vẫn có thể tỉnh lại được.” Bàn tay trái của Tử Kiêu nhẹ nhàng xoa bóp lên vết kim truyền còn để lại trên cổ tay phải, chỗ đó lúc này vừa sưng vừa đau.

Tử Ngạo im lặng một hồi, sau đó trịnh trọng nói với Tử Kiêu rằng: “Tiểu Kiêu, em cứ an tâm, cả đời này, cho dù em có trở thành thế nào, anh cũng không bao giờ bỏ rơi em hết.” Cho dù là em gái hay vợ của anh đều được, cả cuộc đời này, anh sẽ có trách nhiệm chăm sóc, quan tâm Tử Kiêu.

Tăng Tử Kiêu ngậy người nhìn Tăng Tử Ngạo, sau đó bật cười thành tiếng, cô cảm thấy lời hứa này thật nực cười. Lúc lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy đến khi nào tôi có thể xuất viện?”

“Bác sỹ nói, em vẫn phải ở lại viện vài hô để theo dõi, đến lúc nào cắt chỉ thì mới xuất viện được.”

Tử Kiêu đưa tay sờ lên lớp băng dày trên đầu mình, vẫn cảm thấy hơi đau.

“Đừng dùng tay chạm vào đó!” Tăng Tử Ngạo vội đưa tay kéo bàn tay trái đang chạm vào lớp băng của Tử Kiêu, thấy cô nhìn mình đầy kinh ngạc, anh cảm thấy lúng túng, nhanh chóng thu tay lại, rồi trầm giọng xuống:

“Bác sỹ đã dặn, không được chạm lung tung vào vết thương, nếu nó không may vỡ ra thì phiền lắm!”

“Ồ” Tử Kiều ngô nghê đáp lại một câu, sau đó nghiêm mặt nói: “Vừa chạm vào đã vỡ sao, làm bằng thủy tinh chắc?”

Tăng Tử Ngạo cau chặt đôi mày, anh cũng không biết phải nói sao với Tử Kiều về việc vết thương khi lành sẽ để lại sẹo. Căn phòng một lần nữa rơi vào tĩnh lặng, dường như chỉ có thể nghe thấy hơi thở của hai người.

Đột nhiên, tiếng di động vang lên phá tan bầu không khí khó chịu này. Tăng Tử Ngạo rút di động ra, chẳng nhìn màn hình đã vội dập máy, có điều khoảng mấy chục giây sau, tiếng chuông lại reo thêm lần nữa. Khi anh định tắt máy lần nữa, Tăng Tử Kiều mỉm cười nói: “Tôi vẫn còn thấy hơi choáng váng, muốn ngủ một lúc.”

“Vậy em ngủ đi, anh sẽ ở đây chăm sóc em.” Tăng Tử Ngạo vẫn dập máy. Tăng Tử Kiều chẳng buồn để tâm đến Tăng Tử Ngạo nữa, cô nằm xuống rồi nhắm mắt lại. Tăng Tử Ngạo đắp chăn cho cô, lặng lẽ đứng trong phòng bệnh một lúc, sau đó mới quay người bước ra ngoài.

Anh bấm điện thoại gọi lại, dặn dò công ty vài việc, sau đó quay về phòng bệnh. Lúc này, Tăng Tử Kiều đã ngủ ngon lành. Trong giấc mộng, cô vẫn cau chặt đôi mày, sắc mặt trắng nhợt, chiếc cằm dường như ngày càng gầy guộc hơn.

Tăng Tử Ngạo hít một hơi thật sâu, lặng lẽ ngồi cạnh bên Tử Kiều.

Chương 2: Đề nghị ly hôn

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng bao lâu cũng đến ngày xuất viện.

Ba ngày Tăng Tử Kiều nằm viện, ngoài những lúc ở công ty, cứ khi nào rảnh, Tăng Tử Ngạo lại đến chăm sóc cho Tử Kiều. Tử Kiều đại khái đã nắm rõ mối quan hệ giữa cô với Tăng Tử Ngạo, họ đã làm anh em hơn hai mươi năm, sau đó bỗng một ngày, vì lời dặn của mẹ, đột nhiên họ trở thành đôi vợ chồng bất đắc dĩ.

Tăng Tử Ngạo làm xong thủ tục xuất viện, liền lái xe đưa Tăng Tử Kiều quay về chỗ ở tại thành Tây. Anh chẳng thể nhớ được đã bao lâu rồi mình chưa quay về đây. Căn phòng này được anh mua sau khi về nước, bài trí

đâu vào đó, liền ở đây cho tới ngày bố gặp chuyện mới chuyển về nhà. Sau đó mẹ cũng bệnh nặng, trước yêu cầu sau cùng của mẹ, anh tu sửa lại ngôi nhà, coi như là nhà tân hôn. Thế nhưng từ sau khi mẹ qua đời, anh bắt đầu tìm đủ mọi lí do để tá túc bên ngoài mà rất ít khi quay về, đôi lúc anh ở lại văn phòng, đôi lúc lại trở về căn nhà cũ.

Đứng ngoài cửa, phải rất lâu Tăng Tử Ngạo mới tìm được chiếc chìa khóa tưởng chừng như xa lạ đó. Vừa bước vào nhà, căn phòng đầy rác rưởi khiến anh dừng bước. Bình hoa vốn dĩ được đặt trên bàn trà lúc này đã vỡ tan, từng mảnh văng đi khắp phòng. Hoa bách hợp héo khô, lá hoa đã úa tàn không còn màu sắc tươi tắn như trước nữa. Bàn ghế đều xộc xệch, ngả nghiêng không còn nằm đúng chỗ mọi khi. Tóm lại, tất cả đồ đạc trong căn phòng này đều lung tung, nhộn nhạo hết cả.

Tăng Tử Kiều đứng phía sau Tăng Tử Ngạo cũng đi theo vào phòng, nhìn cảnh tượng trước mắt mình, tỏ ra vô cùng kinh ngạc, tiếp đó liền lên tiếng đầy chế giễu: “Ha ha, xem ra, tôi đã nói đúng, tình cảm giữa chúng ta thực sự không tốt chút nào, đúng không?”

Tăng Tử Kiều cúi người nhặt tờ giấy bị vò nát dưới chân, thận trọng mở ra xem, khi mấy chữ “Đơn xin ly hôn” hiện lên trước mắt, cô lại càng hoan hoan hơn trước.

Tăng Tử Ngạo cau chặt đôi mày, mím môi, nhìn nét mặt đầy chế giễu của Tử Kiều mà trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, buồn phiền. Anh bước vào trong, nhìn kĩ từng căn phòng một, sau đó gọi điện thoại, nhờ người quét dọn đến sắp xếp lại mọi thứ trong nhà.

Tăng Tử Kiều nhân cơ hội này đi thăm quan hết một lượt tất cả các phòng ở tầng trên và tầng dưới. Khi thấy chiếc dương cầm trong phòng nhạc, Tử Kiều bất giác đưa tay lướt nhẹ phím đàn, tiếng đàn réo rắt vang lên, cô cảm thấy rất thú vị liền lướt thêm vài phím nữa. Chơi một hồi, Tử Kiều đóng nắp đàn lại, đi vào phòng ngủ chính ở bên cạnh, rồi mở cửa phòng thay đồ bên trong. Tất cả y phục được treo trong này khiến Tử Kiều kinh ngạc, những bộ trang phục xinh đẹp đó cứ như thể là những thứ bảo bối mà cô

yêu thích nhất, chỉ sợ chạm tay mạnh quá sẽ làm giảm đi vẻ đẹp của chúng vậy.

Đối diện với những bộ quần áo đó là những bộ vest sang trọng của đàn ông, được là lượt treo lên gọn gàng. Trong đó còn có cả một hộp lớn đựng rất nhiều các loại cà vạt đủ màu, đủ kiểu. Xem lại những thứ này, trái tim Tử Kiều bỗng đau nhói lạ thường, ngay cả đầu cũng âm ỉ, nhức nhối. Đưa tay day hai huyệt thái dương, ánh mắt Tăng Tử Kiều dừng lại trước tấm gương lớn trong phòng thay đồ, cô thấy dải băng dày cộp cuốn trên đầu mình, vợi vén mấy sợi tóc loà xòa trước mặt ra sau gáy. Sau một hồi do dự, cuối cùng cô thận trọng cởi lớp băng cuốn, để lộ ra vết sẹo xấu xí, rõ nét cuối đuôi mày.

Tăng Tử Kiều lặng người nhìn vào vết sẹo đó, nhớ lại khi xuất viện, lúc bôi thuốc lên vết thương, bác sỹ nói: “Tăng tiểu thư, có chuyện tôi muốn nói với cô, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lí đấy, vết thương của cô sau khi liền lại, có khả năng sẽ để lại sẹo.”

Nói trắng ra thì Tăng Tử Kiều đã bị hủy dung nhan. Bác sỹ nói xong, cô thấy nụ cười trên khuôn mặt mình như cứng đờ lại. Lúc này, Tăng Tử Ngạo nắm chặt bàn tay cô, đồng giọng khuyên nhủ: “Tiểu Kiều, em hãy nghe anh nói đây, cho dù em trở thành thế nào, anh mãi mãi không bao giờ rời bỏ em cả.”

Bác sỹ có lẽ cũng sợ Tử Kiều nghĩ quẩn, nên khuyên nhủ thêm: “Cô cũng đừng lo lắng quá, một thời gian nữa, cô lên khoa chỉnh hình ở tầng mười bảy của bệnh viện chúng tôi, nhất định không có vấn đề gì đâu.”

Bác sỹ lại nói chuyện với Tăng Tử Ngạo thêm một lúc nữa, Tử Kiều cũng không hề để tâm, lúc định thần lại, hai người đã định đưa cô lên khoa tâm lí.

Tăng Tử Kiều mỉm cười: “Cũng thường thôi, tôi cảm thấy vết sẹo này không xấu lắm, mọi người không thấy nó giống một con phượng hoàng vượt biển lửa trùng sinh sao?”

Tử Ngạo và vị bác sỹ kia bỗng quay sang nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Tăng Tử Ngạo run run lên tiếng: “Tiểu Kiều, em vẫn ổn chứ?”

Nhìn khuôn mặt trong gương, trắng nhợt, tiều tụy, cuối đuôi lông mày lại có một vết sẹo xấu xí đỏ hồng, vết chỉ khâu chưa liền hẳn trông đáng sợ khiến Tử Kiều chỉ còn cách cuốn băng che đi mà thôi. Thế là cô liền băng phần trán lại, lòng vô cùng buồn bực. Phượng hoàng vượt biển lửa trùng sinh? Chẳng qua chỉ là cách nói tự lừa mình lừa người mà thôi.

Sự việc đã như thế rồi, dù có làm gì cũng chẳng thể quay lại được như trước, nếu không nói như vậy, lẽ nào lại đến sông Hộ Thành tự tử lần nữa, cầu xin thần sông đại nhân trả lại dung nhan khi xưa cho cô sao?

Sau khi nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp, trừ lúc ra ngoài dùng bữa trưa, Tăng Tử Kiều vào phòng ngủ, mãi chẳng thấy bước ra. Cho tới khi cả căn nhà được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn mỗi căn phòng ngủ là chưa, Tăng Tử Ngạo bắt buộc phải gõ cửa. Anh vừa chạm tay vào cửa, bỗng dưng cửa mở. Tăng Tử Kiều thấy anh đứng bên ngoài thì mỉm cười hân hoan nói cùng anh: “Tôi cũng đang có chuyện muốn tìm anh.”

Đôi mắt Tăng Tử Kiều phát ra tia sáng lấp lánh lạ thường, khuôn mặt hân hoan, vui vẻ, mang theo chút tinh nghịch, kỳ quái. Đối diện với một Tăng Tử Kiều xa lạ như vậy, Tăng Tử Ngạo bỗng thấy hoảng hốt.

“Chuyện đó, Tăng tiên sinh, trên đơn xin ly hôn này có viết, căn nhà, ô tô, tài khoản, trang sức được mua sau khi kết hôn đều thuộc về Tăng Tử Kiều... đó cũng chính là tôi. Ừm, còn nữa, mỗi tháng Tăng tiên sinh sẽ chuyển cho tôi một khoản sinh hoạt phí đúng thời hạn. Có phải là chỉ cần tôi kí tên thì tờ đơn ly hôn này sẽ bắt đầu có hiệu lực, và anh cũng phải chấp hành theo, đúng không?” Tử Kiều giơ tờ giấy bị vò nát lên, là đơn ly hôn cô nhặt được khi mới bước vào nhà.

Tăng tiên sinh? Tuy rằng từ nhỏ Tử Kiều đã rất ghét gọi anh là anh trai, thế nhưng cô thường thích gọi cả họ và tên anh, vậy mà hôm nay chuyển sang gọi anh một tiếng “Tăng tiên sinh” xa lạ đến rợn người. Tăng Tử Ngạo cho hai tay vào túi quần, nhíu mày nhìn Tử Kiều, không hiểu cô đang định làm gì nhưng vẫn đưa lời giải thích: “Vào hai tháng trước đây thì chính là như vậy.”

Tuy nhiên, Tử Kiều vừa gặp chuyện không may, hiệp định này cũng nên thu hồi lại. Anh vừa đưa tay định rút lại tờ đơn ly hôn đó thì bất ngờ thấy Tử Kiều nói: “Được, tôi sẽ kí ngay tức thì, anh đợi chút nhé!” Ngữ điệu của cô rất nhanh, như thể vô cùng mong chờ.

Quay về phòng tìm cây bút, Tăng Tử Kiều vội kí tên lên lá đơn, sau đó đưa cho anh đang đứng ngoài cửa. Tăng Tử Ngạo ngây lạng người nhận tờ đơn, nhìn ba chữ “Tăng Tử Kiều” nắn nót trên đó, đầu anh đột nhiên trống rỗng. Nhớ lại một đêm vào khoảng hai, ba tháng trước, lúc anh cầm tờ hiệp định ly hôn đã chuẩn bị sẵn trước lúc kết hôn, Tử Kiều nhìn anh bằng đôi mắt sáng như sao trời mà tràn đầy u uất nói: “Em giả cho anh không phải vì muốn ly hôn, anh cũng biết mà.”

Đêm hôm đó, anh mang theo biết bao phiền muộn, đi đến quầy bar, uống một trận thông đêm. Sau đó, anh cố ý tránh mặt Tiểu Kiều, tránh nhắc đến việc này, hi vọng dùng thời gian khiến mọi chuyện lắng xuống. Có lẽ đến một lúc nào đó, Tiểu Kiều sẽ hiểu ra rằng, chuyện giữa anh và cô là không thể nào. Anh có thể cho phép bản thân yêu quý, trân trọng cô như một người phụ nữ, thế nhưng chẳng thể nào bước qua cái danh nghĩa anh trai, em gái, trở thành một tên cầm thú lấy ngay người em gái của mình. Bây giờ, sau một tai nạn ngoài ý muốn, cô mất trí nhớ, kí tên mà không hề do dự, điều này khiến anh cảm thấy thật tội lỗi.

Mấy hôm trước, luật sư Dương có đề cập đến việc ly hôn sẽ giải quyết như thế nào, cũng vì không biết làm gì nên anh liền đẩy hết trách nhiệm sang cho luật sư Dương. Chỉ là anh quên mất rằng, Tiểu Kiều trước nay là người có lòng tự tôn rất cao, làm sao có thể chấp nhận sự sắp xếp như vậy chứ? Anh càng chẳng thể ngờ được, cô lại nghĩ quẩn dẫn đến việc tự sát như vậy. Trước khi qua đời, mẹ đã dặn anh phải chăm sóc Tiểu Kiều thật tốt, nếu cô có chuyện gì bất trắc, anh cảm thấy có lỗi với cha mẹ nơi hoàng tuyền. Tuy rằng hiện nay Tiểu Kiều đã không sao, nhưng cô lại bị mất trí nhớ. Buổi sáng, khi biết được mình bị hủy dung nhan, nét mặt đó của cô, đến tận bây giờ vẫn hiển hiện trong đầu anh. Điều khiến anh cảm thấy khó chịu nhất chính là cô chẳng hề hò hét, kêu than, khóc lóc gì mà chỉ mỉm cười bình

thần nói với anh rằng, đó là một con phượng hoàng vượt biển lửa trùng sinh.

Tờ đơn ly hôn lúc này chẳng khác nào ngọn lửa nóng rực, anh vò nát nó trong tay, lòng cảm thấy vô cùng nặng nề, gần như chẳng thể hít thở nổi. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ muốn ly hôn theo kiểu này.

Tăng Tử Kiêu thấy sắc mặt anh sầm lại, đứng lặng một chỗ, đột nhiên cảm thấy lo lắng, đưa tay lắc người anh rồi nói: “Tăng tiên sinh, hay là anh hối hận rồi? Không đồng ý với những điều khoản trong đơn ly hôn này hay sao?”

Định thần lại, Tăng Tử Ngạo nhìn Tử Kiêu, sau lưng cô là ánh đèn sáng chói, vào khoảnh khắc đó, anh thực sự không nhìn rõ nét mặt của cô. Lặng đi một hồi, anh nghiêm nghị lên tiếng: “Tại sao em lại đồng ý kí tên vào đây?” Có lẽ hỏi một người mất trí nhớ câu này thật ngu ngốc, thế nhưng anh muốn biết suy nghĩ của cô.

Lúc đầu, Tăng Tử Kiêu xuôi mắt buồn bã, đôi lông mi đen dài khẽ lay động, sau đó lại nhoén miệng cười. Hồi lâu sau, cô ngước mắt nhìn anh, nghiêm mặt bình tĩnh đáp: “Tăng tiên sinh, vậy thì tôi có sao nói vậy nhé! Nếu anh đã từng yêu cô Tăng Tử Kiêu trước kia, vậy chắc sẽ không có đơn ly hôn này. Ánh mắt anh nhìn tôi, giọng điệu nói chuyện, đều không có chút biểu hiện nào của một người từng yêu thương tôi sâu sắc. Thời gian anh tìm chìa khóa vào nhà, lâu đến mức tôi cho rằng anh đã tìm nhầm chỗ. Tuy rằng tôi đã bị thương ở đầu, mất trí nhớ, nhưng cũng chưa phải con ngốc. Mặc dù anh không thừa nhận rằng, mối quan hệ giữa chúng ta không tốt, thế nhưng tôi có thể thấy được, cảm nhận được, một cuộc hôn nhân như vậy bất cứ ai cũng chẳng thể tin rằng nó tốt đẹp, mỹ mãn. Có lẽ một ngày nào đó, khi hồi phục trí nhớ tôi sẽ cảm thấy hối hận, cũng có thể không hối hận. Thế nhưng tôi của hiện nay, không muốn cưỡng cầu, chỉ muốn một cuộc sống hoàn toàn mới, không muốn sống trong cái bóng sâu thẳm, đen tối của quá khứ nữa. Ôm một cuộc hôn nhân chỉ tồn tại trên danh nghĩa, chi bằng ly hôn rồi lấy khối tài sản kếch sù cùng lời hứa chăm sóc suốt đời kia còn hơn. Tôi nghĩ... là kẻ ngốc thì cũng biết chọn cách nào có lợi cho mình.”

Tăng Tử Ngạo bất giác đưa mắt nhìn kĩ nét mặt Tiểu Kiều, sau khi mất trí nhớ, cô không còn xa cách, lạnh nhạt như trước kia nữa, có điều với riêng anh, cô luôn giữ khoảng cách nhất định. Tuy rằng trong lòng anh cảm thấy khá buồn, thế nhưng mất trí nhớ đối với cô chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất thì bây giờ cô sống lạc quan và hay cười hơn trước nhiều. Trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, anh thở dài một tiếng, nhìn đồng hồ treo tường mỉm cười nói: “Đến giờ dùng bữa rồi, em muốn ăn gì nào?”

“Cơm chia tay?” Tăng Tử Kiều bật cười: “Vậy thì nhất định phải bắt anh chi thật nhiều rồi!”

Tăng Tử Ngạo nheo đôi mắt đen lại, ban đầu anh còn nghĩ cô sẽ không đồng ý ra ngoài dùng bữa vì trên đầu còn cuốn băng trắng. Tiểu Kiều trước kia rất chú trọng hình tượng, nhan sắc, nhất định sẽ không ra ngoài với bộ dạng thế này. Bất ngờ một điều, cô lại hân hoan chấp nhận, thế nhưng ba chữ “cơm chia tay” thực sự khiến anh nghe mà não nề, bực bội. Anh mỉm môi lại, im lặng vài giây sau đó đáp lời: “Vậy em muốn ăn ở đâu?”

Tăng Tử Kiều giơ tay lên chỉ vào đầu mình rồi cười nói: “Đối với một người mất trí nhớ, anh còn kì vọng điều gì chứ?”

Tăng Tử Kiều sau khi mất trí nhớ, đã thay đổi quá nhiều khiến Tăng Tử Ngạo nhất thời chưa thể thích ứng kịp. Sau khi nghe câu nói đùa này, anh nghiêm mặt lại, nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, chan chứa tình cảm: “Em nhất định sẽ phục hồi trí nhớ.”

Đôi mắt xinh đẹp của Tăng Tử Kiều khẽ lay động, trong sáng không chút tạp niệm, đôi môi vẫn nhoẻn nở nụ cười dịu nhẹ.

Chương 3: Bữa ăn sau cùng

Khi Tử Kiều và Tử Ngạo đang đứng chờ thang máy thì gặp dì Thu ở lầu trên.

“ y da, Tiểu Kiều, trán của cháu...” Bỗng nghĩ đến chuyện là con gái thì luôn để tâm đến dung mạo của mình, cho dù bị tai nạn cũng không nên nhắc đến chuyện này, vậy là dì Thu liền chuyển sang chủ đề khác. “Mấy hôm

trước, món canh vịt hầm lá sen cùng bí đỏ mà cháu dạy cho dì làm, cả nhà dì đều thích ăn và khen ngon đấy! Thím bảy ở tầng mười lăm tối qua định sang nhờ cháu thỉnh giáo, nhưng cháu lại không có nhà. Mấy hôm nay không thấy cháu đâu, các dì lo quá, cháu không gặp chuyện gì đấy chứ?” Kể từ khi dì Thu nhìn thấy Tăng Tử Kiều, bà đã kéo tay cô, còn Tăng Tử Ngạo lặng lẽ đứng gọn sang một bên. Nhìn Tử Kiều cười nói vui vẻ, anh thực sự không hề biết cô còn hầm được canh, cứ tưởng với tính xa cách lạnh nhạt đó, cô chỉ có đúng một người bạn Viên Nhuận Chi thôi. Anh không thể tưởng tượng được, cô lại thân quen với những người hàng xóm ở đây như thế. Tăng Tử Ngạo chợt nhận thấy, tất cả mọi hiểu biết của anh với Tăng Tử Kiều chỉ bó hẹp từ trước khi anh sang Mỹ du học.

Tăng Tử Kiều quay mặt lại, vừa hay bắt gặp ánh mắt dò thám của Tăng Tử Ngạo, cô nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, sau đó lại nói chuyện cùng dì Thu: “Ồ, cháu bất cẩn để bị thương thôi, không sao đâu ạ!”

“Ồ, cháu ở một mình nhất định phải cẩn thận đấy!” Dì Thu nhìn Tử Kiều bằng ánh mắt xót xa, đột nhiên lại thấy Tăng Tử Ngạo đứng cạnh bên, trông rất quen mắt nhưng vẫn chưa mấy tự tin nên đã hỏi: “Cậu này là ai thế? Bạn trai của cháu sao?”

“Ừm” Tăng Tử Kiều nhất thời không biết phải giới thiệu như thế nào về Tăng Tử Ngạo, nếu nói là chồng thì lúc này, cô vừa kí đơn ly hôn rồi.

Để tránh không khí ngán ngại, Tăng Tử Ngạo liền lên tiếng trước: “Cháu là ông xã của cô ấy.” Thực ra, anh cũng cảm thấy bức bối lắm, ít nhiều gì thì anh cũng đã ở khu này một khoảng thời gian, thế nhưng vì đi sớm về muộn nên chả quen biết hàng xóm nào cả.

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi, anh chính là người trong tấm ảnh cưới.” Dì Thu vô cùng phần nộ nói thêm: “Trông bề ngoài thì cũng không đến nỗi nào, thế mà lại vô trách nhiệm như vậy.”

Dì Thu vốn là một người nhiệt tình, thế nhưng khi đã phê bình ai thì đúng là không biết điểm dừng. Khuôn mặt anh tuấn của Tăng Tử Ngạo bỗng sầm lại, vô cùng lúng túng và ngại ngùng. Anh nghiêng răng nghiêng lợi thăm

phản kích trong lòng: Cháu xin đại thăm đấy, con mắt nào của dì cho thấy cháu không có trách nhiệm chứ?

Bất ngờ Tăng Tử Ngạo thấy nụ cười trên khoé miệng Tăng Tử Kiều, thế nên cũng chỉ biết nhắm mắt đậy bất lực. Tự nhiên trở thành tên tội đồ đáng ghét, anh đành ngậm miệng không nói thêm gì, chăm chăm nhìn Tử Kiều. Tăng Tử Kiều vội ho vài tiếng, ngắt ngang lời dì Thu còn đang mải giáo huấn: “Dì à, thật ngại quá, bọn cháu vẫn còn chút việc phải ra ngoài, cháu đi trước nhé, hôm khác dì cháu mình nói chuyện tiếp nhé!” Dứt lời, Tử Kiều liền bước vào thang máy trước.

Dì Thu quay sang nhìn Tăng Tử Ngạo, sau đó mỉm cười hân hoan nói với Tăng Tử Kiều: “Hôm khác cháu lại chỉ dì cách nấu canh nhé!”

“Dạ được, cháu nhất định sẽ sang ạ!”

Khi cửa thang máy đóng lại, không gian chật hẹp trong đó chỉ còn tiếng thở của hai người mà thôi.

“Thật không ngờ em lại biết nấu ăn.” Tăng Tử Ngạo bất ngờ lên tiếng.

“Thật ngại quá, tôi cũng chỉ mới biết bản thân mình biết nấu ăn.”

Không khí trong thang máy đột nhiên ngưng đọng.

Trước kia Tiểu Kiều thích các món ăn của Pháp, hôm nay Tăng Tử Ngạo định đưa cô đến một nhà hàng Pháp mới mở tại phía nam thành phố, món gan ngỗng ở đó rất ngon. Thế nhưng khi xe đi qua một con đường ẩm thực, Tử Kiều thấy cửa hàng ven đường có đề biển là “Sự mê hoặc của ớt”, đột nhiên cô bảo anh dừng xe rồi nói muốn ăn lẩu.

“Trán em vẫn bị thương, miệng vết thương còn chưa lành, bác sỹ nói tuyệt đối không được ăn thực phẩm cay nóng.”

“Tôi ăn bằng miệng chứ có phải là miệng vết thương ăn đâu, yên tâm đi, ăn vào không chết được đâu!” Tăng Tử Kiều nói xong, liền nhanh chóng xuống xe rồi bước vào cửa hàng lẩu đó.

Tăng Tử Ngạo tìm chỗ đỗ xe, đứng bên ngoài cửa hàng lẩu, anh do dự một hồi lâu. Kể từ sau khi về nước, rất ít khi anh đến những nơi như thế này. Trong quá khứ, Tiểu Kiều không bao giờ ăn những thứ này, vốn là một

người mẫu trang bìa, cô rất chú ý đến ngoại hình. Khi dùng bữa cũng phải coi trọng môi trường xung quanh, tuyệt đối không để chút mùi vị tàn dư nào của thức ăn ngấm vào y phục. Nếu bảo Tử Kiều đến một nơi đầy mùi đồ ăn để dùng bữa, cô nhất định sẽ nho nhã ngồi thẳng người sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ này em đang giảm cân, anh cứ ăn một mình đi!”

Bước vào cửa hàng, mùi thơm của nước lẩu sộc tới khiến Tăng Tử Ngạo cau chặt đôi mày. Tăng Tử Kiều vào cửa hàng trước và đã chọn được chỗ ngồi gần cửa sổ, thấy Tử Ngạo, cô giơ tay vẫy anh lại gần.

Tăng Tử Ngạo bước tới, thấy Tử Kiều đang gọi thức ăn liền nói: “Em có chắc là sẽ ăn tại nơi này không?”

Tử Kiều gấp cuốn thực đơn lại, cô ngẩng đầu mỉm cười dịu dàng, giọng điệu lạnh nhạt mà đầy giễu cợt: “Ừm, nếu Tăng tiên sinh không thích, vậy thì đợi tôi gọi món xong, thanh toán hóa đơn rồi hãy đi.”

Nói xong, Tử Kiều lại cúi đầu xuống, tiếp tục chọn món ăn. Câu nói của Tử Kiều khiến đôi mắt sáng trong của Tử Ngạo bỗng tối sầm, không phải anh không thích mà là sợ đợi đến lúc nồi lẩu được đưa lên, cô sẽ thấy hối hận. Kìm nén những phiền muộn trong lòng, Tăng Tử Ngạo không hề do dự đoạt thực đơn trong tay Tử Kiều, chọn mấy món ăn rồi đưa lại cho người phục vụ. Tăng Tử Kiều khẽ chau mày, sau đó nhún vai, ra hiệu ai chọn thì cũng như nhau cả thôi.

Một lúc sau, nước lẩu và món ăn cũng được đưa lên. Nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, toả ra mùi thơm vô cùng kích thích vị giác. Tăng Tử Kiều nhìn những người ngồi ở bàn cạnh bên, học theo cách ăn của họ. Cô cầm đĩa thịt bò thái mỏng lên, khi đang định đổ tất cả vào nồi nước lẩu đỏ rục ớt thì đột nhiên Tăng Tử Ngạo ngăn lại: “Không phải làm như vậy đâu!”

Tử Kiều lạng người đi, ngược mắt nhìn Tử Ngạo, chỉ thấy đôi mày anh đang nhíu lên, lấy đĩa thịt bò từ tay cô rồi sau đó gấp một miếng nhúng vào nồi nước lẩu, đợi cho tới khi nó chín mới đặt vào bát Tử Kiều. Anh biết trước nay cô chưa từng ăn lẩu nên cũng chẳng biết phải làm như thế nào, thế là lạng lẽ nhúng từng miếng thịt cho cô.

Một miếng thịt bị dính vào bên cạnh nồi, phát ra tiếng kêu lèo xèo, tiếp theo khói bốc lên hướng về phía Tăng Tử Kiều. Tử Kiều không hề né tránh mà chỉ khẽ nhúu đôi mày, lặng lẽ ngồi nhìn anh nhúng thịt bò. Không bao lâu sau, bát cô đã chất đầy, lúc này anh mới từ từ đổ thịt viên, cá viên, đậu phụ vào nồi lẩu.

Gắp miếng thịt bò lên, Tử Kiều cắn một miếng rồi thích thú nói: “Ồ, ngon quá! Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như thế này.” Đây là lần đầu tiên cô ăn lẩu, nước có mùi vị rất thơm ngon, thức ăn vào miệng cay mà không ngán, thật không ngờ trên thế gian lại có món ăn ngon thế này.

Tăng Tử Ngạo mỉm cười nói: “Trước kia em thường chê các quán lẩu nhiều mùi, sợ ăn xong y phục sẽ ngấm mùi khó chịu, cho nên sống chết cũng không chịu tới.”

“Thật sao? Tại sao trước kia tôi lại ngốc thế? Y phục ngấm mùi, chẳng phải giặt đi là sẽ hết sao?” Cô lại gắp thêm một miếng thịt bò nữa, sau khi đặt vào miệng lại than lên: “Ôi trời ơi, ăn miếng thịt bò ngon như vậy thật sự là rất hạnh phúc.”

Y phục bị ám mùi, chỉ cần giặt qua là sẽ hết. Đại đa số mọi người đều suy nghĩ như vậy, thế nhưng Tiểu Kiều của trước kia thà không ăn, chứ quyết không để người mình có mùi khó chịu. Tăng Tử Ngạo nhoen miệng mỉm cười: “Niềm hạnh phúc của em thật là đơn giản, nếu thấy ngon thì ăn nhiều vào nhé!”

Nói xong Tăng Tử Ngạo lại gắp thêm một miếng thịt bò nữa cho cô.

“Ừm!”

“Em ăn chậm thôi, cẩn thận không là bị bỏng đấy!”

“Ừm, ừm”

Trong cả bữa ăn này, Tăng Tử Ngạo dường như chẳng động đũa, anh chỉ không ngừng phục vụ cho Tăng Tử Kiều. Sau hai tiếng đồng hồ, tất cả những thứ trong nồi hầu như đã nằm trong bụng Tử Kiều.

Tăng Tử Kiều há to miệng, không ngừng hà hơi, hai bàn tay phẩy phẩy bên miệng như chiếc quạt, hi vọng sẽ giảm bớt cảm giác cay nóng. Tử Ngạo

thấy Tử Kiều không có những hành động nhã nhặn, đoan trang như trước kia nữa thì đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Từ nhỏ đến lớn, mọi hành động của Tử Kiều đều rất chuẩn mực nho nhã, rất ít khi anh thấy cô cười. Cho dù có cười chẳng nữa cũng phải giống người thời cổ đại, không lộ răng, e lệ, trang nhã, thanh tao.

Nhớ lại năm xưa, khi Tử Kiều nói muốn thi vào trường đại học H, anh đã nói ngay trước cả nhà rằng, đại học H không thích hợp với cô, trường đó vốn đã ít nữ sinh, cô đến đó học sẽ càng khó hòa nhập. Đại học H là trường thiên về các môn tự nhiên, những người con gái mà anh quen đại đa số có tính cách phóng khoáng, hào sảng như con trai. Nếu cô đến đó, với dáng vẻ thiên kim yếu điệu của mình, lại cộng thêm những trang phục nữ tính, nhã nhặn, bảo người ta làm sao mà chấp nhận được? Sẽ càng khiến những người xung quanh thêm phần tự ti, buồn bã. Anh vừa nói xong liền bị mẹ cầm gậy đuổi đánh quanh nhà.

Mãi cho tới lúc này, anh mới nhận ra rằng rằng, Tiểu Kiều suy cho cùng cũng chỉ là một người con gái bình thường mà thôi. Thấy cô nhắc cốc nước lạnh lên, anh vội ngăn lại, bảo nhân viên phục vụ lấy cho cô cốc nước ấm. Khi nhân viên phục vụ đưa ly nước ấm đến, Tử Kiều mới lạng người đi. Thấy vậy, Tử Ngạo liền nói: “Em không thể uống nước lạnh được.”

“Tại sao chứ? Món ăn vừa rồi thực sự quá cay, lúc này lại đang giữa mùa hạ, anh còn bắt tôi phải uống nước nóng?” Tử Kiều chẳng để tâm đến lời phản đối của anh, đẩy ly nước ấm sang một bên, đưa cốc nước lạnh lên uống một hơi cạn sạch. Hành động này khiến Tử Ngạo cau mày, anh không hề tán đồng chút nào.

Đặt ly nước xuống, lòng bàn tay lạnh mát trắng nhợt, cảm giác sáng khoái mà cốc nước mang lại đã nhắc nhở Tử Kiều rằng, bữa ăn chia tay đã kết thúc. Cô liếm môi, cảm nhận dư vị thức ăn còn đọng lại trên đó, trước giờ cô chưa từng ăn thứ gì ngon lành như vậy.

Tặng Tử Kiều nhoẻn miệng mỉm cười: “Tặng tiên sinh, vẫn phải phiền anh đưa tôi quay về, trên người tôi lúc này không còn một đồng, hơn nữa, tôi cũng không nhớ đường về nhà.”

“Cho dù không nhớ chuyện trước kia nữa, em cũng không cần phải gọi anh là Tăng tiên sinh, cứ gọi là anh trai hoặc Tử Ngạo cũng được.” Ba chữ “Tăng tiên sinh” thực sự quá xa cách, cảm giác như họ là những người hoàn toàn xa lạ.

Tử Kiều bật cười ha ha vài tiếng, tiếp đó gật đầu nói: “Được thôi, vậy chúng ta đi thôi!” Sau đó, cô đứng dậy đi luôn.

Về đến lầu dưới của tiểu khu, Tăng Tử Kiều đột nhiên quay người lại. Tăng Tử Ngạo vẫn cúi đầu đi theo phía sau Tử Kiều, vì không để ý nên bất ngờ đụng trúng người cô. Anh cảm thấy ngại ngùng, vội lùi lại phía sau vài bước, nhìn cô nghi hoặc.

“Anh đừng bước tại đây thôi!”

Tăng Tử Ngạo không hiểu, lúc này ăn lẩu vẫn còn bình thường, tại sao chỉ trong nháy mắt, cảm giác ấm áp đã tan biến cả rồi?

“Căn nhà trên đó, tôi nghĩ... số lần anh quay về có thể đếm trên đầu ngón tay, đúng không?” Tử Kiều nhìn thẳng vào mắt anh, sự thay đổi trong đôi mắt đó khiến cô chắc chắn được mọi chuyện. “Vậy thì... hôm nay cũng giống như mọi khi, anh hãy về nơi mà anh vẫn ở đi!”

Tăng Tử Ngạo không nói gì, trước đó, anh còn do dự không biết liệu có nên ở lại qua đêm tại đây không. Nếu quay về khu ở cũ, anh lo Tiểu Kiều sẽ xảy ra chuyện, thế nhưng chính miệng cô bảo anh đi chỗ khác qua đêm thực sự khiến anh cảm thấy không thoải mái.

“Còn nữa... có thể phiền Tăng tiên sinh giao luôn chìa khóa căn phòng trên kia cho tôi không?”

Tăng Tử Ngạo lặng người đi, hai đầu mày càng lúc càng cau chặt lại: “Như vậy là có ý gì?”

“Rất xin lỗi, tôi chỉ đòi quyền lợi cho mình theo đúng bản thỏa thuận ly hôn thôi. Bây giờ, cho dù là ai, đối với tôi cũng là người xa lạ hết, cho dù chúng ta đã từng kết hôn, từng thân thiết thì cũng vậy cả thôi. Bây giờ... nghĩ đến an toàn của bản thân, bảo vệ chính mình là trên hết. Rất xin lỗi, tôi nghĩ, tôi

cần phải làm như vậy.” Nói xong, Tăng Tử Kiêu mỉm cười rồi nhún vai, ra hiệu bản thân làm vậy cũng là bất đắc dĩ.

Cho dù trước khi mất trí hay là bây giờ thì cô đều có bản lĩnh khiến anh hoàn toàn bó tay chịu trận, không thể nào khống chế được. Anh rút một điếu thuốc theo thói quen, châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi nhả khói đầy ảo não.

Trước những câu nói của Tử Kiêu, Tử Ngạo thừa nhận anh là người yêu cầu ly hôn, thế nên lúc này cô nói như vậy hoàn toàn không quá đáng. Tuy nhiên, dù hai người không còn quan hệ phu thê thì nói cho cùng anh vẫn là anh trai trên danh nghĩa của cô, một lòng muốn tốt cho cô, muốn làm một người anh trai chăm sóc cô tận tình.

“An toàn bản thân? Tự mình bảo vệ? Được, rất được” Ngữ khí của Tăng Tử Ngạo mang theo sự phiến não và phẫn nộ, anh rút chùm chìa khóa từ trong túi ra, nắm trong tay, nhưng không đưa cho cô. Vài giây sau, anh bước thẳng vào lầu lớn rồi ném lại một câu: “Anh quay về căn nhà của mình chắc không phạm pháp chứ?”

Tăng Tử Kiêu không còn dụi dàng như trước nữa, thét lên mà chẳng hề nể mặt anh: “Ai nói đây là nhà của anh chứ? Trong đơn ly hôn lúc này đã ghi rõ căn nhà này thuộc về tôi mà.”

Đàn ông, bản chất thực sự rất nhỏ nhen. Chỉ cần động đến việc phân chia tài sản là tuyệt đối vô cùng bủn xỉn và lẳng nhặng. Nhìn xem, lúc này còn hào sảng nói tất cả mọi thứ ở đây đều thuộc về cô, bây giờ cô kí đơn rồi anh lại hối hận.

Tăng Tử Ngạo nghe thấy giọng thét của Tử Kiêu bỗng lặng người đi, sau đó than dài một tiếng rồi đi thẳng vào thang máy. Lúc ấn nút lên tầng, anh đưa mắt nhìn cô, dường như đang nói: “Có muốn lên hay không là tùy em, dù gì thì chìa khóa cũng đang nằm trong tay anh.”

Tăng Tử Kiêu nào nề đi vào thang máy, mắt nhìn chăm chăm vào chìa khóa trong tay Tăng Tử Ngạo. Cô đang suy nghĩ liệu có nên thay đổi khóa nhà không. Bước vào nhà, Tăng Tử Ngạo uống liền mấy ly nước, quyết định ở

lại qua đêm. Tăng Tử Kiêu thấy anh đi lên phòng ngủ tầng trên, vội ngăn lại rồi nói: “Đợi chút đã, tối nay anh dự định ngủ ở đâu hả?”

“Trước kia ngủ ở đâu thì đêm nay sẽ ngủ tại đó.” Tăng Tử Ngạo dừng bước, quay đầu nhìn Tử Kiêu, thấy nét mặt hoang mang của cô, anh nheo mắt lại. Dường như Tử Kiêu rất sợ anh nằm lên giường của mình, lẽ nào trông anh giống cầm thú vậy sao?

“Không được, đêm nay anh không thể ngủ trên giường tôi được, đừng cho rằng ly hôn rồi vẫn có thể tùy tiện như vậy, sau này tôi còn phải lấy người khác nữa đấy!”

Quả nhiên là Tử Kiêu sợ anh nằm lên giường của mình. Tăng Tử Ngạo nhướn cao đôi mày, nhìn Tử Kiêu một lúc, mặt sầm hẳn lại, không nói thêm lời nào, đi thẳng vào phòng ngủ chính ở lầu hai. Tăng Tử Kiêu căng thẳng chạy theo sau anh, nhưng chỉ thấy anh lấy vài bộ quần áo để thay, sau đó lại xuống dưới.

Khi đi ngang qua chỗ Tử Kiêu, anh lên tiếng chế giễu: “Em yên tâm, nơi an toàn nhất trong căn nhà này luôn luôn là căn phòng ngủ đó.”

Tăng Tử Kiêu mỉm cười rồi gật đầu nói: “Nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất.” Nói xong, cô liền quay người đi vào phòng ngủ chính, vội đóng cửa lại, thậm chí còn khóa trong.

Tiếng khóa cửa chói tai vang lên khiến Tăng Tử Ngạo vô cùng khó chịu. Nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất? Lẽ nào anh là loài rắn rết mãnh thú sao? Trông anh thèm khát đến mức độ phải ức hiếp một cô gái đang cuốn băng trên đầu sao? Hơn nữa cô gái đó còn là em gái của anh suốt hai mươi năm nay? Thứ cảm giác này vô cùng tồi tệ. Vào giây phút này, trong người anh phùng phùng lửa giận. Anh bực bội tháo cà vạt và nới lỏng cổ áo sơ mi, ngồi hút thuốc tại phòng khách tầng một.

Tử Ngạo bật đi bật lại các kênh trên ti vi, sau cùng cũng đành dập điếu thuốc kia rồi bước vào phòng ngủ dành cho khách. Còn việc bản thân tức giận việc gì, mất ngủ suy nghĩ cả đêm anh cũng chẳng thể nào hiểu nổi. Tự làm khổ mình là một chân lí thông thường, anh mắc phải chứng đó, cho nên khổ vẫn hoàn khổ.

Chương 4: Cùng nhau than khổ

Lúc Tăng Tử Kiều thức dậy đã là buổi trưa, Tăng Tử Ngạo đi làm từ sáng sớm cho nên hai người hoàn toàn không chạm mặt.

Tăng Tử Kiều cảm thấy may mắn vì không gặp anh, nếu không thực sự chẳng biết nên nói gì mới phải. Vừa nghĩ đến việc trưa nay sẽ ăn gì thì bất chợt tiếng chuông điện thoại reo vang, theo tiếng chuông đó, Tử Kiều tìm khắp phòng khách một lượt, mãi lâu sau cô mới phát hiện ra nó nằm dưới gối sofa.

Tử Kiều vừa ấn nút nghe thì đầu bên kia bỗng vang lên giọng nói tức giận của người đàn ông: “Tiểu thư Tăng Tử Kiều, đã hẹn chín giờ sáng nay sẽ quay ngoài trời, bây giờ sắp mười hai giờ rồi, cô chết mất xác ở đâu vậy hả? Từ hôm qua tôi đã không ngừng gọi điện cho cô, cô toàn tắt máy. Phải mất bao công sức tôi mới tìm được số điện thoại nhà cô, rốt cuộc cô đang giữ trò quý quái gì thế?”

Di động? Đó là cái gì nhỉ? Kể từ khi tỉnh lại trong bệnh viện tới giờ, Tử Kiều hoàn toàn không thấy di động của mình. Do giọng nói truyền qua khá lớn nên tai cô đau nhức, hai huyết thái dương cũng co giật liên tục, cô đành phải đặt điện thoại cách xa tai một chút. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu Tử Kiều bỗng hiện lên hình ảnh của một người đàn ông cao ráo, mặc một bộ y phục màu đen bó sát, tóc buộc đuôi gà phía sau.

Một cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện lên trong đầu Tăng Tử Kiều... là Vệ Tồn? Nhiếp ảnh gia Vệ Tồn? Người đàn ông hung dữ này tên là Vệ Tồn? Tử Kiều không dám chắc, đưa tay day hai huyết thái dương đang nhói đau, nghi hoặc trước những hình ảnh thoắt ẩn thoắt hiện trong đầu.

Điện thoại lại vang lên tiếng thét giận dữ: “Tăng Tử Kiều, rốt cuộc cô có nghe thấy tôi nói gì không? Cô đừng tưởng đặt điện thoại cách xa ra là có thể trốn tránh được nhé?”

“Hả? Tại sao anh lại biết tôi đặt điện thoại xa khỏi tai vậy?” Lẽ nào người đàn ông này có thiên lí nhãn?

Người đàn ông nói chuyện qua điện thoại suýt chút nữa ói máu: “Cô đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Nội trong mười phút cô phải có mặt ngay tại hiện trường cho tôi.”

“Vị tiên sinh này, xin hỏi anh là ai thế? Anh muốn tôi có mặt tại chỗ nào?”

Người đàn ông kia im lặng một hồi, có điều sau đó, tiếng căn nhắc lại vang dội trở lại: “Tăng Tử Kiêu, cô muốn giải trừ hợp đồng thì hãy suy nghĩ cho thật kĩ, dù gì thì cũng chỉ còn hai ngày nữa là hết hạn hợp đồng rồi!”

“Ồ, được thôi!” Tăng Tử Kiêu ngoan ngoãn đáp lại, dung nhan đã bị hủy rồi còn quay ngoại cảnh gì nữa chứ?

Vừa nói dứt lời, Tử Kiêu liền nghe thấy tiếng đập điện thoại từ đâu bên kia. Cô chẳng hiểu gì cả, nhún vai nghĩ thầm: “Người đàn ông này chắc vừa ăn phải pháo.”

Tăng Tử Kiêu quay người đi vào phòng bếp định làm vài món ăn, thế nhưng điện thoại lại đổ chuông, cô đành nhắc máy: “A lô?”

“Tăng Tử Kiêu, cô nói cho tôi biết, rốt cuộc cô thấy khó chịu ở điểm nào? Tôi đã nói với cô bao lần rồi, người đàn ông đó chọc giận cô, cô đừng có trút lên tôi và công việc. Cô mau ly hôn đi rồi lập tức làm việc tử tế cho tôi. Cô cứ nói một câu được thôi là tưởng sẽ giải trừ hợp đồng được sao? Cô có ý gì hả?”

Lại là người đàn ông thiếu lịch sự khi nãy. Tăng Tử Kiêu bị Vệ Tần mắng cho một trận tơi bời, tâm trạng lúc đầu còn vui vẻ giờ đây vô cùng ảo não. Nghĩ tới người đàn ông mà anh ta nhắc tới, hại cô bị thương rồi mất trí nhớ, sau đó tỉnh lại còn bị một người đàn ông lạ mặt mắng xa xả. Tử Kiêu thực sự rất tức giận, thế là liền lớn tiếng quát lại: “Nếu tôi chết thì có cần phải bàn giao lại cho anh không? Dung nhan bị hủy rồi thì còn quay cái gì nữa? Còn gì để anh quay nữa? Không giải trừ hợp đồng, lẽ nào đợi anh mang vàng đến cho tôi chắc? Liệu có cần phải đưa đơn ly hôn của tôi cho anh đọc để bày tỏ thái độ với công việc không? Anh hét cái gì? Lẽ nào tôi không biết tức giận sao? Hừm, đồ thần kinh.”

Cộp! Lần này là Tử Kiều đập máy trước. Tâm trạng vốn vui vẻ, giờ lại bị người đàn ông xa lạ, kì quái này làm cho tụt hứng, Tăng Tử Kiều ném mạnh điện thoại lên sô pha, quay người đi vào bếp xem có thứ gì để ăn không thì chuông điện thoại lại reo. Nhất định là người đàn ông kì quái, xa lạ và thiếu lịch sự khi này rồi. Cô tức giận đùng đùng, xông lại cầm điện thoại ấn phím nghe thét lên đầy tức giận: “Làm gì thế? Sợ tôi lừa anh sao? Vậy thì anh mau tới đi, tới mà xem có phải trên đầu tôi đang cuốn băng, xem xem có phải dung mạo của tôi đã bị hủy hoại?”

Đầu kia im lặng một hồi lâu không nói gì. Tử Kiều lại tiếp tục thét lớn: “Ai biết được anh là cái quái gì chứ? Tôi tên là Tăng Tử Kiều, không sai, thế nhưng không phải là người mà anh muốn tìm. Người đó đã chết rồi, ba ngày trước đã nhảy xuống sông Hộ Thành tự sát rồi, vừa hay bị cô hồn dã quỷ là tôi đây nhập vào. Nếu anh muốn một cô hồn dã quỷ chiếm xác như tôi đến quay ngoại cảnh thì cũng được thôi, vậy thì mau mang kiệu tám người khiêng tới rước tôi đi!”

“... Tiểu Kiều.” Đầu kia điện thoại bỗng truyền đến giọng nói quen thuộc.

Tăng Tử Kiều nín thở, tay cầm điện thoại đột nhiên cũng run lên: “Sao lại là anh...” Nổi tức giận trước người đàn ông xa lạ khi này đã biến mất, lúc này cô vô cùng buồn bực và nhụt chí.

Hầy, người đàn ông đẹp trai quyến rũ này chính là ông xã của cô, không, hiện nay phải gọi là chồng cũ. Tuy tối qua đã kí đơn ly hôn rồi, thế nhưng cô vẫn cảm thấy quan hệ giữa hai người vẫn vô cùng phức tạp. Cô không hiểu nổi, nếu anh đã muốn ly hôn, tại sao sau khi cô kí tên, anh còn cố chấp ở lại? Hiện nay anh còn vô duyên vô cớ gọi điện đến nhà cô nữa? Cô vẫn luôn thấy, trong lòng như chứa một quả lựu đạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát, khiến cô chẳng thể an thân.

“Em... khi này cãi nhau với Vệ Tần sao?” Tăng Tử Ngạo đưa lời dò thám.

Vệ Tần là một nhiếp ảnh gia có tiếng trong nghề, cũng chính là nhiếp ảnh gia mà Tăng Tử Kiều hợp tác lâu dài. Vì quan hệ công việc, Tăng Tử Ngạo đã từng gặp mặt nói chuyện với Vệ Tần mấy lần.

Tăng Tử Kiêu mím môi, im lặng một hồi rồi nói: “Tôi cũng không biết anh ta là ai, dù sao thì cũng là một con người thiếu lịch sự, khiến người khác bực bội.”

Thì ra người đó là Vệ Tồn. Tăng Tử Kiêu bất giác nhíu chặt đôi mày, không phải bác sỹ đã nói cô bị mất trí rồi sao? Trong đầu cô sao lại hiện lên những hình ảnh trước kia có liên quan đến Vệ Tồn? Lẽ nào đây là biểu hiện của việc sắp phục hồi trí nhớ? Cứ như vậy, cô sẽ nhanh chóng biết được rất cuộc tại sao bản thân lại ngã xuống nước. Thế nhưng, cứ nghĩ đến điều này, Tử Kiêu lại cảm thấy trái tim đau nhói như bị hàng ngàn mũi kim châm vào.

“Em đã ăn cơm chưa?” Điện thoại lại truyền tới giọng nói ấm áp của Tăng Tử Ngạo.

Bữa sáng chưa ăn thì còn nhắc đến bữa trưa làm gì chứ? Tăng Tử Kiêu thầm cắn nhả trong lòng. Không biết tại sao, cứ nghe giọng nói của người chồng cũ kiêm anh trai này là trái tim cô lại đập nhanh lạ kì, thứ cảm giác này thật chẳng dễ chịu chút nào.

Tử Kiêu bình thản đáp lại: “Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Tăng Tử Ngạo nghe giọng điệu xa cách đó, hai đầu mày bất giác nhíu lại: “Cũng chẳng có việc gì đặc biệt cả, chỉ là anh muốn hỏi xem em đã ăn trưa chưa, nếu chưa ăn, chúng ta cùng ra ngoài ăn nhé!”

Đêm qua, anh gần như không thể nào ngủ được, trong đầu không ngừng vang lên những lời nói của Tăng Tử Kiêu. Cũng vì đơn ly hôn kia, sau khi tỉnh lại Tiểu Kiêu dường như có thành kiến sâu sắc với anh. Sự xa cách xuất phát từ tiềm thức đó tạo thành bức tường vô hình, đẩy anh ra khỏi cô. Cô phòng bị trước anh như thể một người xấu, cảm giác lạnh nhạt ấy khiến anh phiền não, anh không hi vọng người thân duy nhất còn lại trên đời này của mình lại xa cách với mình như vậy. Sau một đêm suy nghĩ cặn kẽ, anh thấy cần phải bàn lại với Tiểu Kiêu về mối quan hệ giữa hai người trong tương lai.

“Thật ngại quá, tôi nghĩ với tình trạng bây giờ, tạm thời không nên ra ngoài quá nhiều. Nếu vì một bữa ăn mà gây nhiều phiền phức cho anh thì không

hay lắm!” Ngữ điệu của Tăng Tử Kiều vẫn bình thản như không, khéo léo từ chối lời mời của Tăng Tử Ngạo.

Tăng Tử Ngạo lặng người đi, đôi mày thanh tú càng cau chặt lại: “Không sao đâu, anh sẽ lái xe về đón em.”

Tăng Tử Kiều im lặng một hồi, sau đó mới nói: “Tăng tiên sinh, vì tôi bị thương nên có phải anh cảm thấy áy náy không? Không cần thiết đâu, thực ra bây giờ tôi rất ổn, nghĩ theo một cách tích cực, tôi đã được sống lại thêm lần nữa. Mấy ai có cơ hội như tôi chứ?”

Áy náy? Tăng Tử Ngạo nghĩ hai từ này rất lâu, càng nghĩ càng thấy hoang mang. Đúng thế, xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao anh lại không áy náy chứ?

Anh cau chặt mày, đưa lời nhắc nhở Tử Kiều: “Em lại quên rồi hả, gọi là anh trai hoặc Tử Ngạo, chứ không phải là Tăng tiên sinh.”

Gọi “anh trai” tuy rằng không thuận miệng cho lắm, thế nhưng lại khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn: “Ừm, anh trai, nếu không có việc gì, tôi dập máy trước nhé!” Nói xong Tử Kiều liền dập điện thoại luôn.

Tăng Tử Ngạo nghe tiếng tút ngẩn trong điện thoại, thất thần một hồi lâu. Đã lâu rồi Tử Kiều mới gọi anh một tiếng “anh trai”, bắt đầu từ khi nào nhỉ, đã bao lâu rồi, rốt cuộc là năm hay sáu năm, bản thân anh cũng chẳng còn nhớ rõ nữa. Anh dập điện thoại, rồi vui đùa vào đồng tài liệu trước mặt.

Tăng Tử Kiều hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn lại hơi thở. Cô không thể không thừa nhận rằng, giọng nói của anh rất hay, trầm ồm mà lại mang sức quyến rũ khó lòng chối từ. Nếu cứ tiếp tục nói chuyện cùng anh, cô sợ bản thân sẽ thay đổi suy nghĩ trước anh mất.

Đặt điện thoại sang một bên, Tăng Tử Kiều đi vào phòng bếp, cô liếc nhìn những thực phẩm trong tủ lạnh, xem ra chỉ có thể làm một bát mì đơn điệu mà thôi. Cô cầm dao thái rau, nhanh nhẹn cắt tỉa hành hoa, trình độ làm bếp thành thục này thực sự đến bản thân cô cũng ngạc nhiên, dường như trước kia cô thường xuyên làm những việc này.

Không bao lâu sau, một bát mì thanh đạm đơn giản đã hoàn thành. Tăng Tử Kiều ngồi xuống trước bàn, ăn ngấu nghiến. Sau khi đã ăn no, cô thấy rất buồn ngủ, lúc tay chạm đến lớp băng dày trên vết thương, cô nhớ lại lời dặn của bác sỹ, phải nghỉ ngơi thật nhiều, thế là lại leo lên giường đánh một giấc đã đời.

Dù gì cô cũng chẳng có việc nào khác để làm, thôi thì dưỡng thương cho cẩn thận, ngủ nghỉ thoải mái, sau khi tỉnh dậy không khéo lại nhớ hết mọi chuyện trước kia.

Chương 5: Mềm tình mạnh nha

Đêm tối đầu xuân, không khí vô cùng thanh mát. Ánh trăng dịu nhẹ xuyên vào cửa sổ qua những kẽ lá cổ thụ trước nhà, thế nhưng đối với Tăng Tử Kiều, tất cả những thứ này đều khiến cô cảm thấy phiền não, chán nản.

Tử Kiều cắn đầu bút, cau chặt đôi mày, mắt không ngừng nhìn vào đề thi trước mặt suy nghĩ nát óc mà chẳng thể nào tìm ra cách giải thứ hai. Yêu cầu đề bài là một bể nước, nếu cho hai vòi chảy liên tục trong năm giờ thì bể sẽ đầy, sau đó lại có một lỗ thoát nước, cứ để như vậy liên tục thì tám giờ sau bể sẽ hết nước. Nếu để vòi dẫn nước và lỗ thoát nước cùng chạy một lúc, thì mấy giờ bể nước sẽ đầy?

Thật là đáng ghét, giải bằng một cách là được rồi, tại sao cứ nhất thiết phải đòi hai cách trở lên chứ? Đây chẳng phải là biểu hiện của kẻ biến thái sao? Một bên cho nước vào, một bên lại dẫn nước ra, chẳng có chút ý thức tiết kiệm nguồn nước gì cả. Lẽ nào họ không biết hành vi lãng phí tài nguyên nước là đáng phê phán sao?

Tử Kiều lật giờ trang sau, vẫn còn quá nửa số câu chưa làm xong liền thấy vô cùng lo lắng. Nếu không làm hết, ngày mai đến trường cô giáo đáng ghét đó nhất định lại gọi cô lên rồi phê bình trước lớp cho mà xem. Tử Kiều tức giận phẩy tay, khiến chiếc bút bi trong tay bay đi, sau đó cô nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ lâu dưới vang lên: “Á, ai thế?”

Thôi chết! Ném trúng người đi đường rồi. Tăng Tử Kiêu sợ đến mức úp mặt xuống bàn học, vểnh một tai lên nghe. Hình như dưới đường không hề truyền lên tiếng mắng nhiếc thậm tệ gì, chỉ loáng thoáng truyền lại giọng nói của một nam một nữ, còn về việc họ đang nói gì thì cô không nghe rõ. Cô thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng người bị ném trúng đầu sẽ không biết cây bút đó được ném ra từ cửa sổ nhà ai.

Một lúc sau, Tử Kiêu mới thận trọng thò đầu nhìn ra cửa sổ, lầu dưới tối đen như mực, hoàn toàn chẳng rõ đã ném trúng ai nữa. May quá, người ta cũng không so đo quá nhiều. Cô liền đưa tay vỗ ngực, lúc này mới an tâm ngồi lại bàn học.

Cạch cạch! Ai đó đang gõ cửa phòng, Tử Kiêu quay đầu lại đầy hoảng hốt, run rẩy lên tiếng: "... Ai thế?"

"Là anh." Giọng nói âm trầm mà quen thuộc truyền lại, là Tăng Tử Ngạo. Theo phản xạ, Tử Kiêu thở phào một tiếng, nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên bàn. Lúc này đã là mười giờ tối, cô khẽ cau mày, lại về nhà muộn rồi, lẽ nào chương trình học cấp hai lại nặng thế sao?

"Anh vào phòng nhé?" Tăng Tử Ngạo lại gõ cửa phòng tiếp.

"Dạ!" Tử Kiêu dụi dàng đáp lại.

Khi tiếng mở cửa vang lên, Tăng Tử Kiêu thấy thân hình cao dong dỏng đó tiến vào phòng mình. Cô chau mày, ngẩng đầu nhìn anh. Anh rất cao, mỗi lần nhìn anh, cô đều phải ngẩng cao đầu. Mới lên cấp hai, anh đã cao hơn rất nhiều so với các nam sinh cùng trang lứa. Hầu như tất cả các nữ sinh trong lớp cô đều khen ngợi anh, nào là đẹp trai, cao to, thậm chí còn nhờ cô chuyển thư tình, trong cặp sách hôm nay cũng có hai bức. Thực đúng là không thể nào hiểu nổi, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ nhỏ xíu, hiểu gì chuyện yêu đương chứ, hơn nữa, cô hoàn toàn không nhận ra rốt cuộc anh đẹp trai ở chỗ nào. Nhìn thế nào thì chẳng qua đôi mắt, chiếc mũi, khuôn miệng trông đoan chính, hài hòa hơn người khác mà thôi.

Nếu không nể tình số sôcôla mê hồn kia, còn lâu cô mới chịu làm người đưa thư, hơn nữa mỗi lần làm chuyện này, cô đều chứng kiến vẻ mặt khó xử của anh. Hừm! Giả tạo. Không thích thì đừng có nhận nữa, tại sao phải tỏ ra

điều bộ đau khổ như vậy chứ? Cũng chẳng có ai đặt đao trên cổ ép anh phải nhận hết.

Đột nhiên, một bàn tay khẽ lắc trước mặt cô: “Em đang nghĩ gì thế?”

Tử Kiều định thần lại, bĩu môi nói: “Không có gì!”

Tử Ngạo ngồi xuống cạnh bên, nhìn đề thi của Tử Kiều rồi nói: “Gần đây học hành áp lực lắm sao?”

Tử Kiều đành phải nói dối: “Cũng bình thường, chẳng có gì cả.”

Tăng Tử Ngạo cảm thấy kì lạ, kể từ khi cô được cha mẹ nhận nuôi, anh rất ít khi nói chuyện cùng cô, thi thoảng lên tiếng thì đa số đều là những lời chế giễu. Lúc này tại sao tự nhiên anh lại quan tâm đến việc học hành của cô chứ?

Tử Kiều nhớ lúc vừa lên lớp một, khi mới nhập học, thành tích của cô không mấy khả quan. Sau cùng phải nhờ bố, cô mới vào được trường học có chất lượng khá tốt hiện nay. Cô cũng nhớ rõ rằng, buổi tối hôm đó, khi nghe được thành tích học tập của cô, anh đã cười rất đáng ghét, sau khi bị mẹ lờm cho một cái, mới nhún vai đi lên gác.

Điều khiến người khác tức giận nhất chính là, gần như chẳng bao giờ cô thấy anh chăm chỉ học hành, thế nhưng lần nào kiểm tra anh cũng đạt thành tích đầu lớp. Còn cô, kể từ năm lớp một đến nay, đã sáu năm rồi, kết quả lúc nào cũng thường thường bậc trung. Nếu để anh biết hôm nay cô không làm được bài tập, chắc chắn sẽ bị coi thường, cười nhạo mất thôi.

Từ trước đến nay, Tử Kiều luôn cảm thấy mối quan hệ giữa hai người giống như nước với lửa, khó có thể dung hòa. Trước kia còn nhỏ, không hiểu chuyện, còn bây giờ cô cũng đã hiểu nhiều, thái độ lạnh lùng, chế giễu đó của anh có thể coi là ghét bỏ. Anh ghét cô vì cô đã giành bớt tình yêu của cha mẹ.

Tử Ngạo nhìn Tử Kiều chăm chú bằng đôi mắt đen láy, một lúc lâu sau mới rút một tay từ trong túi quần ra. Dường như là ảo thuật, chiếc bút bi màu hồng của cô đang nằm trong lòng bàn tay anh. Tử Kiều bỗng trợn tròn mắt

lên, là chiếc bút ban nãy cô lỡ tay ném ra ngoài cửa sổ. Cô đưa tay định lấy lại nhưng sau khi thấy ánh mắt trách cứ của anh, liền thu tay lại.

Anh từ từ lên tiếng: “Em có biết không? Chiếc bút này khi nãy suýt chút nữa thì đập vào mắt bà Vương nhà kế bên đó, may mà, chỉ chạm vào phần dưới mắt, trầy chút da mà thôi.”

Bà Vương nhà kế bên? Chính là bà Vương hung dữ nhất tòa nhà này sao? Khuôn mặt Tăng Tử Kiều bỗng trắng nhợt, cô mím chặt môi, lắp bắp lên tiếng: “Bà Vương không hét lớn mắng nhiếc là do anh đã nói đỡ cho em sao?”

Thấy Tăng Tử Ngạo khẽ gật đầu, cô liền đáp: “Em không hề cố ý.”

“Đó là cố ý!”

“Đương nhiên không phải rồi!” Tử Kiều phản bác lại đầy kích động.

“Vậy là vì sao?”

Tử Kiều chu miệng lại: “Bởi vì em không giải được bài toán này, cho nên lo lắng, lỡ tay ném chiếc bút ra ngoài cửa sổ, ai biết được... Em làm sao biết được nó lại trúng vào người ta chứ?” Muốn cười thì cười đi, dù gì bản thân cô tư chất kém, không thông minh, bị cười thêm lần nữa cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Điều bất ngờ là Tử Kiều không hề thấy Tử Ngạo cười nhạo, hay giễu cợt mình, ngược lại cô thấy anh cầm cuốn bài tập lên, chỉ vào đề thi về bể nước rồi nói: “Câu này em không biết làm?”

Tăng Tử Kiều mím môi, gật đầu thừa nhận. Thế rồi anh cầm bút viết vài chữ lên đó, đưa ra một cách giải khác nữa. Tử Kiều nhìn đáp án mà lòng đầy kinh ngạc, sau đó cô thử lại đáp số, quả thực là đáp án chuẩn xác. Tử Kiều còn chưa kịp hỏi tại sao lại làm như vậy thì anh đã đưa lời giảng giải, với vài câu ngắn gọn đã giải đáp đề bài khiến cô dẫn dắt suốt hồi lâu một cách dễ dàng, nhanh chóng.

“Còn bài nào em chưa biết cách giải nữa không?” Tử Ngạo lại hỏi tiếp.

“Bài này, bài này và cả bài này nữa.” Tử Kiều chỉ tay vào mấy bài khác khiến cô đau đầu nhức óc.

“Thực ra mấy câu này đều không quá khó, cách giải đều tương tự như bài bể nước vừa rồi.” Tử Ngạo vừa viết vài chữ lên giấy nháp, lại vừa giảng giải để Tử Kiều hiểu, từ nay nếu gặp những đề bài tương tự thì nên bắt đầu giải từ đâu. Đợi đến khi giải xong gần hết các bài tập, anh liền để Tử Kiều tự giải một câu rồi nói: “Em thử làm xem.”

Tặng Tử Kiều gật đầu, mím môi, cầm bút bắt đầu khảo nghiệm trên giấy nháp, từng bước từng bước một, sau khi đưa ra đáp án, trong lòng kích động khó diễn tả bằng lời, nhoèn miệng cười vui vẻ rồi nói: “Woa, trước đây, cứ thấy những bài tập thế này là em lại ngây người ra, mọi thứ không ngờ lại đơn giản vậy. Anh giỏi quá!”

Tặng Tử Ngạo mỉm cười: “Dù đề bài có thay đổi thế nào thì cuối cùng vẫn có kiến thức căn bản bên trong. Làm theo cách mà anh vừa dạy, em tiếp tục giải những bài tập bên dưới đi!”

“Có phải anh sẽ quay về phòng?”

Như thấy được đôi mắt lác lõng của Tử Kiều, anh liền đáp: “Anh tạm thời ở lại, đợi khi nào em làm hết bài tập thì mới về phòng ngủ.”

“Nói lời phải giữ lời đấy!” Nhận được lời hứa của anh, cô mới an tâm tiếp tục vùi đầu vào giải bài tập. Có anh ở cạnh bên, cô không còn sợ ngày mai không nộp được bài, sợ bị cô giáo phê bình nữa.

Khoảng nửa tiếng sau, khi Tử Kiều viết xong chữ cuối cùng, cô vui vẻ quay sang nhìn anh: “Em làm xong rồi! Em làm xong rồi!”

Tặng Tử Ngạo chống tay lên bàn, nhìn bộ dạng ngô nghê của Tử Kiều, anh đưa tay vuốt mái tóc hơi rối của cô rồi nhẹ nhàng nói: “Sau này có bài tập nào khó không giải được, em đừng tức giận ném đồ linh tinh nữa. Ngày mai nhớ sang xin lỗi bà Vương hàng xóm nhé!” Nói xong, anh liền cốc nhẹ lên đầu cô.

“Dạ” Tử Kiều lạng người đi nhìn vào nụ cười tuyệt đẹp, quyến rũ của anh, trong đầu liền vang lên những lời tán thưởng của các bạn gái cùng lớp.

... “Cậu biết không? Anh trai cậu có nụ cười vô cùng quyến rũ.”

... “Mình thích nhất khi thấy anh trai cậu mỉm cười đó, dịu dàng, ấm áp, cứ như một ngọn gió xuân thổi lên mặt đất, khiến cho vạn vật đều xanh mướt, căng tràn sức sống.”

... “Đúng thế, đúng thế, không giống như bọn con trai lớp mình, mỉm cười gì mà trông như mếu. Hai hôm trước, thầy giáo dạy chúng ta vàng là nguyên chất quý giá đúng không? Nụ cười của anh cậu vô cùng quyến rũ, có lẽ cũng được coi là vàng nguyên chất quý giá đó.”

... “Anh trai cậu thực sự quá đẹp trai.”

Nếu đổi lại là trước kia, cô sẽ phản đối lại: “Quyến rũ thế nào chứ? Có khi các cậu bị cát bay vào mắt nên kích động quá rồi? Hừm! Vừa nhìn là biết đang ngất ngây vì giờ quốc ngữ, đâu có khoa trương như vậy chứ? Sau này khi mùa đông đến, bảo anh ấy cứ đứng trước cửa lớp, phải chẳng là cây cối trong trường đều đâm chồi nảy lộc hết? Vàng nguyên chất với cả kim cương đá quý gì chứ”

Tăng Tử Kiều nhìn nụ cười dịu nhẹ trên khuôn mặt anh, cứ như thể trước nay cô chưa từng thấy, thật đúng với những gì mà mấy bạn đó nói, ấm áp hiền hòa như ngọn gió đầu xuân.

Tại sao anh lại xoa đầu cô chứ? Trong ánh mắt sáng như sao trời ấy dường như còn mang theo tình yêu thương dạt dào, cứ như đang âu yếm một con vật đáng yêu nào đó.

“Chắc không phải em lại giúp các bạn trong lớp mang thư về cho anh đấy chứ?”

Tử Ngạo lại đưa tay lắc lắc trước mặt cô, nụ cười ấm áp ban nãy không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt đầy phiền não. Cô vội ngồi thẳng người lên rồi nói: “Ai có thời gian làm người đưa thư cho anh chứ?”

Nét mặt anh dịu hiền hẳn lại: “Ừm, hy vọng em không bị những việc khác ảnh hưởng, chuyên tâm học hành, đạt được thành tích tốt.”

Tử Kiều chu miệng không nói gì. Tử Ngạo đứng dậy, đúng vào lúc anh đang định bước ra khỏi phòng, cô liền nói: “Có phải sau này có bài tập nào không biết làm, em đều có thể hỏi anh không?”

Tử Ngạo quay lại: “Vậy còn phải xem em có đủ thành tâm không? Hình như từ trước đến nay anh chưa hề nghe em gọi một tiếng anh trai bao giờ.” “Vậy đợi khi nào không biết làm bài tập, em sẽ gọi sau.” Tử Kiều quay người đi, tiếp tục ngồi bên bàn học.

Không thấy Tử Ngạo đáp lại, Tử Kiều chỉ nghe tiếng cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại phía sau lưng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu thu dọn cặp sách, hai bức thư được trang trí đẹp đẽ trong cặp lọt vào tầm nhìn, do dự một hồi cô ném thẳng vào thùng rác.

Sau này, cô sẽ không bao giờ vì sôcôla mà làm người đưa thư nữa, cô căm ghét làm những chuyện đó. Đáng ghét, vô cùng căm ghét. Trước kia đã ghét, bây giờ lại càng ghét hơn.

Tay đụng vào mấy tờ giấy nháp, Tăng Tử Kiều lạng người đi, nhìn chăm chăm vào nét chữ kiên nghị hữu lực trên đó, bất giác lại mím chặt môi. Anh thật là lợi hại, có thể giải bài tập khó thế này một cách nhẹ nhàng, còn cô lại mất cả buổi tối mà cũng chẳng làm được gì.

Thực ra, trông anh rất đẹp trai, không cần phải đem so sánh với mấy bạn nam vừa thấp vừa xấu trong lớp cô, ngay cả học sinh nam được mệnh danh là hot boy đệ nhất ở trường lúc này, đem so với anh cũng chỉ là một con vịt xấu xí mà thôi. Tại sao trước kia cô lại thấy anh đáng ghét như vậy chứ?

Tử Kiều bỗng cầm bút lên, viết ba chữ “Tăng Tử Ngạo” lên giấy nháp, sau đó lại viết ba chữ “Tăng Tử Kiều” lên. Cô lạng người nhìn hai cái tên trên đó rồi lén mím cười vui vẻ.

Chương 6: Thỏ nhất định ăn cỏ quanh ổ

Tăng Tử Kiều đẩy xe hàng trong siêu thị, lúc đứng chờ thang máy, cô lạng người nhớ lại giấc mộng ban trưa. Cảm giác đó quá thật, không giống năm mơ chút nào, ngược lại nó khiến cô như đang tìm lại những đoạn kí ức của quá khứ.

Nếu đó là sự thật, vậy thì Tử Kiều cảm thấy rất buồn phiền. Trong giấc mộng đó, cô còn nhỏ xíu, nhõng nhẽo, lại giả tạo, chẳng đáng yêu chút nào. Điều không thể tưởng tượng nhất chính là đối tượng tình yêu đầu đời của cô lại là Tăng Tử Ngạo. Rõ ràng là rất muốn được anh quan tâm vậy mà cứ kiên quyết nói là không, cô thực sự là một con nha đầu không chút tiền đồ. Tục ngữ có câu rất hay: “Thỏ khôn không ăn cỏ quanh ổ”, còn cô thì ngược lại, cứ nhất quyết cắn chặt ngọn cỏ quanh ổ không chịu nhả, khiến cho bản thân thâm như thế này. Thực ra, cũng không thể trách cô được, từ nhỏ đến lớn, bên cạnh có một anh chàng đẹp trai như vậy, muốn không ngắm, không yêu cũng khó. Nhớ lại lúc còn ở bệnh viện, khi mở mắt ra nhìn khuôn mặt cực phẩm ấy, chỉ suýt chút nữa thôi là cô cũng đắm chìm không thoát ra rồi.

Tăng Tử Kiều bất chợt cảm thấy mâu thuẫn, cô rất muốn biết những chuyện trước kia, với quá khứ trống rỗng đó, cuộc đời con người chẳng thể nào hoàn chỉnh được. Thế nhưng, cô cũng không muốn nhớ lại, nếu quên đi chính là lựa chọn trước đó của cô, vậy thì cuộc tình ấy nhất định khiến cô đau đớn đến mức mõi mết. Nếu đã vậy, hà tất cô phải tìm kiếm quá khứ làm gì? Chuyện này mâu thuẫn... vô cùng mâu thuẫn.

Tăng Tử Kiều đẩy xe đồ ra khỏi thang máy, cô lấy thêm một hộp sữa chua từ ngăn lạnh rồi đi tới khu vực bán rau lấy hai chiếc súp lơ đặt vào xe. Chợt nghĩ lại, Tử Kiều thấy người đàn ông này cũng rất biết giữ lời hứa, anh luôn đặt một xấp tiền trên bàn đúng thời gian đã định, hơn nữa còn vượt quá số tiền sinh hoạt cần thiết trong một tháng.

Đi dạo một vòng, mua cả đồng thực phẩm, Tăng Tử Kiều liền xách túi lớn túi bé quay về nhà.

Vừa ra khỏi thang máy trong toà nhà, đột nhiên có một người lao nhanh lại ôm chầm lấy cô rồi nói: “Tiểu Kiều, mình vừa đi tập huấn về là nghe tin cậu xảy ra chuyện.”

Phải tốn rất nhiều sức lực Tăng Tử Kiều mới thoát khỏi sự ràng buộc đó: “Người đẹp à, người đẹp, đừng kích động quá thế, cô vịn cổ khiến tôi sắp ngạt thở rồi đó!”

“Tiểu Kiều...” Viên Nhuận Chi thét lên đầy kích động: “Mình là Chi Chi đây, chính là Viên Nhuận Chi, người bạn thân thiết nhất của cậu đấy! Cậu không thể như thế này mãi được đâu, sao lại có thể mất trí nhớ một cách hoang đường như Thẩm sư huynh vậy chứ? Thực sự không thể nào như vậy được!”

Viên Nhuận Chi mặt mày ủ rũ, không ngừng kéo tay áo của Tăng Tử Kiều. Cô vừa quay lại sau kỳ tập huấn thì nghe cấp trên - Tang Du sư tử thông báo, Tiểu Kiều đã xảy ra chuyện. Vốn dĩ ban đầu cô không tin, thế nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, thực lòng không thể nào tiếp nhận được sự thật đáng sợ này.

“Chi Chi, Viên Nhuận Chi...” Tăng Tử Kiều lẩm bẩm đọc lại tên cô, sau đó nhìn thật kỹ cô gái trước mặt mình từ trên xuống dưới, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh một cô sinh viên với cái đầu tổ quạ, chỉ vào một chai bia rồi nói với cô rằng: “Nếu mình uống hết chai bia này thì chúng ta sẽ trở thành bạn nhé!” Tử Kiều chẳng mấy để tâm, thế là cô nữ sinh đầu tổ quạ kia liền mở nắp chai, ngẩng đầu cạn sạch chai bia.

Lần này, Tăng Tử Kiều khẳng định rằng, trí nhớ của mình đang dần dần hồi phục, tuy rằng chỉ là một chút ít thôi, thế nhưng đích thực đã có chuyển biến.

Tử Kiều vỗ nhẹ lên tay Viên Nhuận Chi rồi đưa lời an ủi: “Cô bạn, cậu hãy bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại, có gì chúng ta vào nhà rồi nói tiếp.”

Viên Nhuận Chi gật đầu, chủ động xách đỡ đồ rồi đi cạnh bên Tử Kiều, đưa mắt nhìn vào phần đầu đang cuốn băng của cô, đau lòng hỏi thăm: “Chỗ này còn đau không thế?”

“Cũng bình thường, chẳng có cảm giác gì mấy.”

Sau khi vào nhà, Tăng Tử Kiều liền hỏi Viên Nhuận Chi: “Cậu đã ăn cơm chưa?”

Viên Nhuận Chi lắc đầu.

“Vậy thì hay quá, ở lại đây ăn luôn nhé!” Tăng Tử Kiều nói xong liền quay người đi vào bếp chuẩn bị.

Chẳng bao lâu sau, trên bàn đã đặt mấy món ăn ngon lành, nóng hổi.

“Không đợi sư huynh sao?” Viên Nhuận Chi sắp xếp xong bát đĩa liền quay sang hỏi Tăng Tử Kiềm.

“Sư huynh?” Tăng Tử Kiềm nhướn mày đầy nghi hoặc: “Rốt cuộc là ai chứ?”

Viên Nhuận Chi vỗ tay lên đầu rồi nói: “Chết thật, mình quên khuấy mất. Chính là Tăng Tử Ngạo đó, vừa là anh trai lại vừa là sư huynh cùng trường đại học chúng ta đó.”

Tăng Tử Kiềm cúi đầu nói: “Chắc anh ấy sẽ không về dùng bữa đâu.” Tối qua, cô đã nói rất rõ ràng rồi, kí đơn ly hôn, căn nhà này sẽ thuộc về cô, anh còn chạy tới đây làm gì chứ, định ăn ké sao?

“Cậu đã bị thế này rồi, lẽ nào anh ấy còn muốn về nhà cũ sao? Nếu không phải vì anh ấy thì tại sao cậu lại thành ra thế này? Tại sao cũng không biết điều quay về đây chăm sóc cậu, ít nhất cũng chờ đến khi cậu khỏe lại chứ. Sư huynh đối xử với ai cũng dịu dàng, điềm đạm, tại sao với cậu lại vô tình như vậy?” Viên Nhuận Chi không nhẫn nhịn được, đưa lời oán thán.

Tăng Tử Kiềm cau chặt đôi mày theo thói quen rồi nói: “Chẳng qua là trán bị trầy xước chút thôi, cũng chẳng có thương tích gì nặng nề cả.”

“Ai nói đó không phải là vết thương nặng? Cậu đã bị mất trí nhớ rồi, cậu nhìn lại mình mà xem...” Viên Nhuận Chi định nói thêm nữa thì Tăng Tử Kiềm vội nhét một miếng thức ăn vào miệng cô, coi như bịt miệng lại. Tiếp đó, Tử Kiềm lại nghe Nhuận Chi thét lên đầy hứng thú: “Tiểu Kiềm, món ăn cậu làm vẫn ngon như trước đây, thích quá đi mất!”

“Nếu ngon thì cậu ăn nhiều vào nhé!”

“Ừm, ừm.”

“Cậu mau nói đi, chúng ta quen biết nhau thế nào?” Nếu đã vậy thì chi bằng cứ nghe cô bạn thân kể hết một lượt cho rồi.

“Được thôi!” Viên Nhuận Chi nhanh chóng kể lại những chuyện đã xảy ra khi hai người còn học đại học.

Tăng Tử Kiều chăm chú lắng nghe, Viên Nhuận Chi không chỉ kể quá trình hai người quen biết một cách rõ ràng, thậm chí còn nói hết cả những chuyện giữa cô với Tăng Tử Ngạo. Mỗi khi nghe đến hành động ác độc của Tăng Tử Ngạo, Tử Kiều lại không nhịn được mà nhét thức ăn vào miệng, ra sức nhai ngấu nghiến. Những hồi ức trước kia không hoàn toàn như cô vẫn nghĩ, có nhiều chuyện không hề có chút ấn tượng nào mà chỉ là một cái bóng mờ ảo mà thôi.

Sau bữa cơm, hai người đã hòa hợp thân thiết như trước kia. Nói mãi nói mãi, Viên Nhuận Chi chợt thấy vô cùng bi thương, nắm vật ra sô pha đưa lời oán thán: “Đại học năm nhất, vừa vào trường chưa được bao lâu, đột nhiên cậu bảo mình đi giao thư tình, khiến toàn trường hiểu lầm đó là thư do mình viết. Lúc ấy mình đã biết cậu thích Tăng sư huynh. Tại sao cậu lại cố chấp như vậy chứ? Đã bao năm rồi, anh ấy thì có gì tốt chứ? Đúng là một anh chàng lãng nhãng chính hiệu. Bao nhiêu đàn ông theo đuổi, cậu đều không để tâm, cứ nhất quyết yêu anh ấy tới cùng? Cho dù là lừa gạt rơm lâu ngày cũng bén thì hai người cũng làm anh trai, em gái hai mươi năm rồi, mình cũng đâu thấy anh ấy yêu thích gì cậu theo đúng nghĩa một người phụ nữ? Vì muốn để mẹ ra đi một cách an lòng, anh ấy mới cầu hôn cậu, toàn những người thuộc thời đại nào rồi mà còn làm những chuyện như thế chứ. Lúc ấy mình đã khuyên cậu đừng có kết hôn, cậu lại chẳng nghe, còn ngốc nghếch kéo mình đi chọn nhẫn. Cậu cũng đâu có kết hôn cùng mình, hai chúng ta đi chọn nhẫn cưới làm gì? Kết quả thì sao? Kết hôn chưa được bao lâu, anh ấy đã đòi ly hôn. Hai người tưởng cục dân chính mở ra là vì hai người sao, nói kết hôn là kết hôn, ly hôn là ly hôn sao? Ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, lại cứ thích lãng phí tiền thuế do chính mình nộp, đã thế không ngờ cậu còn tự tử vì tình? Mình chỉ đi tập huấn có ba ngày trời, vậy mà cậu đã khiến mọi việc trở nên thế này. Bây giờ thì hay rồi, không những mất trí lại còn bị hủy dung mạo, cậu bảo nên làm gì bây giờ? Tại sao cậu lại ngốc như vậy chứ? Mình đã đủ ngốc lắm rồi, tại sao cậu còn ngốc hơn cả mình nữa là sao?”

Viên Nhuận Chi thút tha thút thít, nói một tràng giang đại hải, vừa thấy khuôn mặt đau đớn của Tăng Tử Kiều là trái tim cô lại nhói đau. Cô biết rằng Tiểu Kiều yêu Tăng sư huynh, thế nhưng thực sự không ngờ, tình yêu của Tiểu Kiều lại thảm liệt như vậy, dày vò bản thân đến mức độ này, không những mất trí lại còn bị hủy dung nhan. Viên Nhuận Chi cảm thấy bản thân đã xui xẻo lắm rồi, tại sao ngay cả người bạn thân thiết nhất của cô cũng lâm vào tình cảnh bi đát như vậy? Càng nghĩ cô càng thêm buồn bã, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Này, mình còn chưa khóc, cậu khóc lóc cái gì chứ?” Tăng Tử Kiều đưa một tờ giấy ăn cho Viên Nhuận Chi rồi nói thêm: “Người ngọc được trời thương, mình đại nạn không chết ắt có hậu phúc, cậu có tin không?”

“Tin? Tin cái con khỉ mốc. Cậu ngọc à, người khác biết bản thân bị hủy dung chắc chắn sẽ bật khóc đau đớn, cậu lại ngồi đó mà vui vẻ”

“Cũng bình thường thôi, thế này đâu thể coi là hủy dung mạo được?” Tăng Tử Kiều sờ lên trán, nghĩ một hồi rồi nói: “Ba ngày nằm viện, phòng bệnh bên cạnh là một bệnh nhân bị tạt axit, nửa khuôn mặt trái bị hủy hoại toàn bộ, đó mới là hủy dung mạo chứ?” Cô thuận tay với bao thuốc lá ở cạnh bàn, rút ra một điếu.

Viên Nhuận Chi sục sục một hồi, lau khô nước mắt, nhìn động tác của Tiểu Kiều bất giác kinh hãi: “Này, cậu có cần thiết phải như vậy không? Không phải cậu đã cai thuốc lá từ lâu rồi sao? Huống hồ chi cậu đã mất trí nhớ rồi mà? Mất trí rồi mà vẫn còn biết bản thân từng nghiện thuốc?”

Tăng Tử Kiều cầm điếu thuốc, lặng người trong vài giây, động tác này thuần thục đến mức, phản ứng đầu tiên khi thấy bao thuốc là rút thuốc ra định châm lửa chứ không phải nghĩ xem bao thuốc này là của ai. Cô bật cười chán nản rồi nói: “Có lẽ đây là động tác theo phản xạ tự nhiên thôi, bỏ đi, nếu ông trời đã an bài cho mình được sống thêm lần nữa, vậy thì mình cũng chẳng cấm đoán bản thân làm gì.”

Viên Nhuận Chi nhìn Tử Kiều rồi nghiêm túc lên tiếng: “Tiểu Kiều, nếu cậu không làm người mẫu trang bìa nữa thì lúc ly hôn với Tăng sư huynh nhất

định phải moi một khoản tiền lớn, như vậy nửa đời sau cậu mới không phải lo lắng về tiền bạc. Dì mình đã nói rồi, có tiền mới là vương đạo.”

Có tiền mới là vương đạo, câu nói này thật có lí. Có điều, hình như Tăng Tử Kiêu vẫn chưa nói với Nhuận Chi rằng, cô đã ly hôn rồi. Tử Kiêu mở bật lửa một cách điêu luyện, lúc đang định châm thuốc thì đột nhiên chuông cửa reo.

Nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của Viên Nhuận Chi, Tăng Tử Kiêu đặt chiếc bật lửa sang một bên, từ từ đứng dậy ra ngoài mở cửa. Bên ngoài là một người đàn ông coa dáng người cao gầy, sau khi thấy đầu Tiểu Kiêu cuốn đầy băng, anh ta bật cười lạnh lùng: “Cô thực sự biến thành bộ dạng quái quỷ này rồi sao?”

Người đàn ông đó mặc áo sơ mi bó sát người, buộc tóc đằng sau, hoàn toàn trùng hợp với bóng dáng hiện lên trong đầu Tử Kiêu. Tăng Tử Kiêu bất giác cau chặt đôi mày, người đàn ông mà lúc sáng cô mắng qua điện thoại không ngờ đã tìm tới tận nhà rồi.

Viên Nhuận Chi nghe giọng nói đó liền chạy ra ngoài, thấy người này thì hét lên một câu: “Là anh, tên nhiếp ảnh gia biến thái mất lịch sự.”

Vệ Tần chính là khắc tinh của Viên Nhuận Chi. Lúc còn học đại học, Tăng Tử Kiêu muốn giúp Nhuận Chi kiếm thêm chút tiền liền giới thiệu cô đi làm người mẫu không chuyên. Kết quả cô bị Vệ Tần khinh bỉ một trận, nói mặt cô không chút biểu cảm, tứ chi cứng nhắc, chẳng khác gì một cương thi. Cuối cùng anh ném cho cô một chiếc mũ lưỡi chai, chụp cho cô vài tấm ảnh ngồi trên ghế, hơn nữa còn ở góc độ chỉ nhìn rõ mỗi chiếc cằm.

“Không có thời gian cãi nhau với một nữ cương thi như cô.” Vệ Tần trợn mắt lườm Viên Nhuận Chi rồi kéo Tăng Tử Kiêu ra phía ánh đèn, nhắc cằm cô lên, nhìn ngắm kĩ càng khuôn mặt vẫn xinh đẹp chẳng kém trước là bao một hồi.

Tăng Tử Kiêu nheo mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô không phản kháng cũng chẳng phẫn nộ, để mặc cho anh nhìn ngắm, hoàn toàn không phải vì sợ anh ta sẽ la lối om sòm mà chỉ muốn biết rốt cuộc anh đang định

làm gì. Ngược lại, Viên Nhuận Chi đứng cạnh bên đưa lời can ngăn: “Này, Vệ Tồn, anh đang định làm gì thế?”

Vệ Tồn khẽ phẩy tay đẩy Viên Nhuận Chi ra góc tường, sau đó với khuôn mặt hung dữ, anh ta nói với Tăng Tử Kiều: “Tôi đã nói với cô thế nào hả? Dạy cô lúc nào cũng phải giữ gìn khuôn mặt của mình, vậy mà cô lại để nó biến thành bộ dạng như thế này sao?”

Tăng Tử Kiều trợn tròn mắt nhìn vào đôi mắt hẹp dài đầy phần nộ đó, càng lúc càng nhú mày chặt hơn.

“Anh đúng là một kẻ biến thái quái dị, khuôn mặt của Tiểu Kiều cũng đâu phải là hàng hóa, cô ấy đã bán cho anh rồi chắc?” Viên Nhuận Chi nộ khí ùng ùng xông lại cãi lý.

“Tránh ra!” Vệ Tồn lại đẩy Viên Nhuận Chi trở lại góc tường khi này, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía Tăng Tử Kiều, anh ta càng lúc càng bóp mạnh chiếc cằm của cô hơn trước: “Quá đủ rồi đấy! Cô đúng là... chỉ vì một người đàn ông mà biến bản thân thành bộ dạng như thế này.”

“Đau, mau bỏ tay ra!” Tăng Tử Kiều cảm thấy đau đớn, liền thét lớn vào mặt người đàn ông hung hãn kia, lúc này thực sự chỉ muốn đưa tay bóp chết anh ta ngay tại chỗ. Cô đẩy tay anh ra rồi nói: “Tôi thành ra bộ dạng thế này thì có liên quan gì đến anh? Không phải trưa nay tôi đã nói rõ ràng với anh rồi sao, tôi không phải là người mà anh muốn tìm.”

Vệ Tồn lại càng bóp chặt hơn rồi nói: “Đau? Cô vẫn còn biết đau sao? Lần này đụng trúng đầu, lần sau có khi còn nhảy từ lầu cao xuống, khiến khuôn mặt này nát bét cũng nên? Tăng Tử Kiều, cô đúng là rất có bản lĩnh! Lúc xưa quần quanh bên cạnh tôi như một hồn ma, mặt dày mày dạn muốn bán khuôn mặt này cho tôi, bây giờ lại dám nói với tôi rằng chuyện này thì có liên quan gì đến cô? Tôi không cần biết cô có phải là Tăng Tử Kiều hay không? Bây giờ tôi nói cho cô biết, khuôn mặt này là của tôi, bây giờ cô làm hỏng đồ của tôi rồi thì mau đền tiền.”

Lời nói của Vệ Tồn khiến Tăng Tử Kiều và Viên Nhuận Chi đều vô cùng kinh hãi. Đầu Tăng Tử Kiều chọt hiện lên ba chữ đồ thần kinh, chính vào

lúc định giơ chân đạp cho người này một phát thì tiếng khóa cửa vang lên, cánh cửa nhà liền mở ra.

Chương 7: Cuộc chiến giữa những người đàn ông

Công ty quảng cáo MK là do Tăng Tử Ngạo vất vả, liều mình bao lâu mới tạo lập được, cho nên dù là khách hàng lớn hay nhỏ, anh đều phục vụ theo đúng tôn chỉ của công ty khi mới thành lập, hoàn thành với thái độ tốt nhất trong thời gian ngắn nhất và chất lượng tuyệt vời nhất.

Mấy ngày trước, vì Tử Kiều xảy ra chuyện nên anh đã gạt hết công việc sang một bên. Đây cũng là hạng mục anh đã làm suốt năm năm nay, cũng vì lỡ hẹn đột ngột mà người ta đã từ chối tiếp tục sử dụng dịch vụ của MK, điều này khiến anh vô cùng phiền não. Sau khi tan làm, anh cứ đợi mãi tại công ty đó, cho tới khi bảo vệ đến nhắc nhở anh mới nhận ra lúc này đã chín giờ tối, thời gian trôi qua thật quá nhanh.

Khi xuống hầm để xe, Tăng Tử Ngạo không ngừng suy nghĩ đến những lời Tử Kiều nói hôm qua. Lúc này anh vô cùng mâu thuẫn, anh có nên quay về nơi ở mới hay không? Lái xe chậm rãi giữa những con phố đêm lấp lánh ánh đèn, đột nhiên anh chuyển hướng đi, lái nhanh về chỗ ở mới. Ly hôn rồi, không còn là phu thê, thế nhưng họ vẫn là anh em. Ai ngờ khi vừa về nhà, anh đã thấy cảnh tượng khiến khí huyết toàn thân sôi sục.

Tăng Tử Ngạo nhanh chóng bước lên phía trước, tóm lấy bàn tay thô kệch đang bóp chặt chiếc cằm của Tiểu Kiều, sau đó kéo Tiểu Kiều lại sau lưng mình, anh thét lớn với Vệ Tàn: “Anh làm cái gì thế?”

Vệ Tàn vừa thấy Tăng Tử Ngạo liền bật cười lạnh lùng: “Làm cái gì? Tôi đang kiểm tra tổn thất vật sở hữu của mình.”

Viên Nhuận Chi vừa thấy Tăng sư huynh về nhà, lập tức rời khỏi góc tường, vừa lên tiếng bảo vệ Tiểu Kiều vừa nói với Tăng Tử Ngạo bằng thái độ thêm dầu vào lửa: “Sư huynh, tên đàn ông biến thái này, hẳn đã bắt nạt Tiểu

Kiều rất lâu, may mà anh về kịp, nếu không thực sự không thể lường trước được hậu quả.”

Khóe miệng Tăng Tử Ngạo khẽ co giật, tuy biết chỉ có thể tin năm mươi phần trăm lời nói của Viên Nhuận Chi, thế nhưng chỉ dựa vào câu nói ban nãy của Vệ Tần: “Tôi đang kiểm tra tổn thất vật sở hữu của mình” là anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Thế nào được coi là “vật sở hữu của mình”? Cho dù là bây giờ hay tương lai, Tăng Tử Kiêu mãi mãi mang họ Tăng. Người đàn ông dã man này hoàn toàn không nắm rõ được tình hình.

Tăng Tử Ngạo hắng giọng, cố kìm nén cơn giận trong lòng, nhoén miệng để lộ ra nụ cười chiêu bài rồi nói: “Không biết Tần tiên sinh đêm khuya tới thăm có điều gì muốn chỉ giáo?”

“Tôi đến đây không phải tìm anh, cho nên không liên quan gì tới anh cả.”

Vệ Tần lạnh mặt lại, tỏ rõ thái độ không muốn lãng phí thời gian với những người không liên quan. Anh đi qua Tăng Tử Ngạo, nhướng mày nhìn thẳng về phía Tăng Tử Kiêu, lấy một tờ giấy từ trong túi áo ra, sau đó đặt trước mặt cô nói: “Cô định bồi thường khuôn mặt của tôi... à của cô như thế nào?”

Tăng Tử Kiêu nheo mắt lại, cô cảm thấy người đàn ông có tên Vệ Tần này dùng ba chữ “đồ thần kinh” cũng chưa thể nào diễn tả hết được mức độ điên cuồng của hắn. Thế nhưng khi cô đọc được nội dung trên tờ giấy kia, sắc mặt đột nhiên trắng nhợt. Cái gì mà của anh của tôi?

Tăng Tử Ngạo lạnh lùng nhìn vào tờ giấy đó, ngay lập tức cau chặt đôi mày, quay người nhìn Tăng Tử Kiêu rồi nói: “Tại sao anh lại không biết em đã từng viết mấy dòng này hả?”

Tăng Tử Kiêu nhún vai nói: “Tôi cũng làm sao mà biết được? Sau khi bị thương ở đầu, tôi đã quên tất cả mọi chuyện trước kia, ai biết được cái này được viết từ lúc nào chứ?”

Viên Nhuận Chi đứng một bên xem chiến trận, thấy tình hình có phần bất ổn liền nhảy lại gần, đọc lớn tiếng những chữ viết trên tờ giấy đó: “Khuôn mặt của Tăng Tử Kiêu là của Vệ Tần, nếu nhất định phải thêm kì hạn vào thì sẽ là một vạn năm.” Cô tức giận quay sang nhìn Vệ Tần: “Một vạn năm?”

Cái quái quỷ gì thế này? Vệ Tồn, có phải anh biết Tiểu Kiều đã mất trí nhớ, cho nên tìm người mô phỏng nét chữ của cô ấy, rồi tới đây lừa đảo phải không? Rốt cuộc anh có mưu đồ gì bất chính?”

Viên Nhuận Chi thét lớn vào mặt Vệ Tồn, chỉ hận không thể giúp Tiểu Kiều xé tan tờ giấy đó ngay tức thì.

Vệ Tồn nhìn Tăng Tử Kiều đầy nghi hoặc nói: “Cô đã bị mất trí nhớ rồi sao?”

Khuôn mặt Tăng Tử Kiều hiện lên nét mỉm cười, nhướn miệng cười nhạt đáp: “Ừm!” Cô cảm thấy hơi đau đầu nên muốn quay về phòng nghỉ ngơi.

“Thực đúng là ngu ngốc quá độ.” Vệ Tồn gằn giọng thốt lên.

Không cần biết “khế ước bán mặt” quái dị kia là thật hay giả, chỉ cần dựa vào thái độ cùng ngôn từ dữ tợn mà Vệ Tồn nói với Tăng Tử Kiều cũng đủ khiến Tăng Tử Ngạo tức điên rồi. Anh để tâm vào mọi hành động cử chỉ của Tăng Tử Kiều, đứng sang một bên, đưa cánh tay kéo Tăng Tử Kiều vào lòng rồi bình thản nói cùng Vệ Tồn: “Vệ tiên sinh, nếu anh muốn thảo luận về tính pháp lí của mấy dòng chữ này, vậy ngày mai luật sư của tôi sẽ đến tìm anh bàn bạc thỏa đáng. Hôm nay cũng muộn rồi, bà xã tôi vừa xuất viện cần phải nghỉ ngơi, phiền anh về nhà cho sớm.”

Tuy rằng rất lịch lãm đưa tay mời về, nhưng ánh mắt của Tử Ngạo lại lộ rõ thái độ “mau cút đi”.

Tăng Tử Kiều không biết tại sao đột nhiên Tăng Tử Ngạo lại hành động như vậy, quay sang nhìn anh đầy nghi hoặc, chỉ thấy đôi mắt dịu dàng của anh nhìn cô rồi mỉm cười, bàn tay đặt trên vai cũng khẽ vỗ vài cái, giống như đang nói: “Có anh ở đây, không phải sợ gì hết.”

Vệ Tồn nheo mắt lại, lướt qua cánh tay Tăng Tử Ngạo đang khoác lên vai Tử Kiều, không bao lâu sau, liền chuyển hướng nhìn Tử Kiều đưa lời chế giễu: “Tôi biết ngay mà, nếu cô ly hôn cùng hắn thì địa cầu này đã đảo chiều rồi.”

“Cho nên?” Tăng Tử Kiều chán nản đưa lời hỏi ngược lại, mục tiêu trước mắt chính là giải quyết nhanh gọn người đàn ông biến thái phiền phức này

đã. Không biết tại sao đầu cô đột nhiên lại nhói đau từng cơn, đây có lẽ là di chứng để lại sau lần bị thương đó. Cô đưa tay lên day huyệt thái dương nhằm giảm bớt cảm giác đau đớn.

“Tôi chỉ hỏi cô đúng một câu, công việc người mẫu trang bìa, cô muốn tiếp tục hay từ bỏ?” Vệ Tồn lạnh mặt nói: “Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, nghĩ kỹ rồi trả lời.”

Tăng Tử Kiều ngược mắt nhìn về phía Vệ Tồn đầy nghiêm túc. Anh là một người đàn ông rất phong cách, làn da nâu thời thượng, đôi mắt đen láy, mái tóc dài được buộc gọn phía sau, toàn thân toát nên vẻ cuồng ngạo, bất kham. Nếu nói Tăng Tử Ngạo là cực phẩm trong số đàn ông, vậy thì Vệ Tồn cũng không hề kém cạnh. Cô thầm than trong lòng, nếu không bị cái miệng dữ dằn kia làm hỏng hình tượng thì anh ấy cũng có sức hút chẳng kém gì Tăng Tử Ngạo. Chỉ đáng tiếc, cô không thích người đàn ông thô lỗ, hơi một tí là thét loạn cả lên.

Đúng lúc Tăng Tử Kiều đang định lên tiếng từ chối Vệ Tồn thì đầu cô đột nhiên lại đau nhói, chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa. Cô hít một hơi thật sâu, mặt nhăn nhúm lại.

“Tiểu Kiều.” Tăng Tử Ngạo thấy vậy lập tức đỡ lấy cô.

“Tiểu Kiều.” Viên Nhuận Chi cũng thét lên đầy căng thẳng.

Toàn thân Tăng Tử Kiều cứng đờ lại, lặng nhìn về phía Vệ Tồn, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói của anh:

“Liệu cô có thể đừng bám theo tôi cả ngày được không? Tôi cũng chẳng phải nhiếp ảnh gia có tiếng gì, cô muốn thành danh thì hãy đi tham dự các cuộc tuyển chọn minh tinh ấy. Nếu không được nữa thì tìm một đại gia, bảo ông ta bao cô, bảo ông ta dốc tiền mua danh cho cô.”

“Được rồi, nếu cô yêu thầm tôi thì cứ nói thẳng ra, đừng có dùng lí do ngớ ngẩn này làm phiền tôi, trực tiếp lên giường, chúng ta đi thẳng vào chủ đề chính. Sao nào, sợ rồi ư? Sợ rồi thì mau cút về đi!”

“Cô đã theo tôi hai tháng rồi, cô không thấy mệt sao? Cô có biết dáng vẻ đáng ghét của cô thực sự rất phiền phức không?”

“Tôi sợ cô rời đây, nếu cô muốn thành danh thì hãy viết đi, cô muốn viết cái gì cũng được, bán khuôn mặt của cô cho tôi, cả cuộc đời này khuôn mặt của cô chỉ thuộc về tôi thôi.”

Lại thế rồi, kí ức cứ như một cơn đại hồng thủy trào về cuồn cuộn, khiến đầu Tử Kiều nhói đau liên hồi. Cô bám lấy người đàn ông tóc đen nhánh mặc y phục màu đen như một cô hồn, lẻo đẻo đi theo Vệ Tồn. Vệ Tồn lúc đó còn chưa để tóc dài mà là đầu đinh, nhưng vẫn luôn mặc sơ mi màu đen, phía dưới là quần bò mài cá tính, bên cạnh anh luôn có biết bao cô gái vây quanh. Chỉ cần rảnh rỗi là cô lại đến phòng làm việc bám riết anh. Căn phòng đó vừa cũ vừa nát, lại treo đầy những tấm hình phụ nữ với đủ loại hình từ trong sáng đến gợi cảm... Anh hỏi cô rốt cuộc định làm gì, cô liền đáp lại: “Chỉ mong rằng sau này có thể thấy khuôn mặt mình trên các bìa tạp chí”. Sau đó, anh đã không thể thẳng nổi tính cổ chấp của cô, nên ném cho cô một tờ giấy và cây bút, tiếp đó cô đã bán khuôn mặt của mình cho anh.

Tầng Tử Ngạo gọi Tử Kiều mấy câu liền, cô đều không trả lời, chỉ ngơ nghe nhìn về phía Vệ Tồn. Tầng Tử Ngạo cau chặt đôi mày, đưa tay đặt lên trán Tử Kiều, nhiệt độ vẫn bình thường, thấy dáng vẻ yếu ớt đó của cô, anh liền bế bổng cô lên.

“Á” Đột nhiên mất trọng tâm, Tầng Tử Kiều định thần lại rồi nói: “Này, anh đang làm gì thế?”

“Bác sỹ đã dặn em phải nghỉ ngơi nhiều, hôm nay em lại không nghe lời dặn của bác sỹ phải không? Bây giờ em mau quay lại phòng cho anh, có chuyện gì anh sẽ gánh giúp em, anh không tin người ta có thể cầm tờ giấy rách đó đến ức hiếp em được.” Sắc mặt Tầng Tử Ngạo sầm đen lại, trợn mắt lườm Vệ Tồn rồi bế Tiểu Kiều đi thẳng đến cầu thang.

“Này, tôi không sao cả, anh mau đặt tôi xuống, tôi có thể đi được.” Tầng Tử Kiều vùng vẫy bắt anh phải đặt cô xuống. Thực đúng là mất mặt, trước mặt Chi Chi và Vệ Tồn mà anh lại bế cô lên gác.

Tầng Tử Ngạo hoàn toàn không bận tâm đến lời nói của Tử Kiều, bế cô đi thẳng lên tầng. Đôi mắt cô mê mẩn, nhìn vào khuôn mặt anh đầy nghi hoặc.

Có chuyện gì anh sẽ gánh giúp em? Câu nói này thực sự khiến người nghe cảm động biết bao.

Tăng Tử Kiều than dài một tiếng, chỉ là huyết thái dương nhói đau thôi, anh đâu cần phải làm như vậy? Lại còn bế cô trước mặt bao nhiêu người nữa. Một người đã ép cô phải tự sát ở sông Hộ Thành, tại sao lúc này lại quan tâm và chăm sóc cô tận tình như vậy? Rốt cuộc là muốn diễn tròn vai người chồng tận tụy, ấm áp trước mặt Vệ Tần hay là bất chợt cảm thấy day dứt lương tâm? Thực sự không cần phải làm đến mức này.

“Anh đợi một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh ta.” Nếu anh đã không chịu đặt cô xuống, vậy thì đành kệ anh, chỉ cần anh không thấy mệt là được. Tăng Tử Ngạo dừng bước, coi như đồng ý.

Qua đầu vai của anh, Tăng Tử Kiều nói cùng Vệ Tần: “Cho dù tôi đã hủy dung mạo, anh vẫn chấp nhận cho tôi làm người mẫu sao?”

“Chỉ cần Vệ Tần tôi đã đưa ra lời hứa thì nhất định sẽ làm được, chứ không như ai đó, nói lời nuốt lời như chào chớp.” Vệ Tần nhìn Tăng Tử Ngạo cười nhạt, lời nói mang theo bao chế giễu.

Tăng Tử Kiều không nhịn được cười liền hỏi thêm: “Câu hỏi thứ hai, tôi đã bị hủy dung nhan rồi, liệu thù lao có thấp hơn ngày trước không?”

“Có phải thấp thì cô sẽ không làm nữa không?” Vệ Tần hỏi lại.

“Điều đó đương nhiên.”

“Vậy cô đừng hỏi những câu ngu ngốc như thế nữa!” Vệ Tần nhìn Tăng Tử Ngạo, vốn định xem tên đàn ông này rốt cuộc có thể bế Tiểu Kiều như vậy trong bao lâu, thế nhưng, càng nhìn lại càng thấy chướng mắt. “Vậy thì cô hãy chăm sóc khuôn mặt của mình cho thật tốt, đến lúc đó, tôi sẽ tìm cô đòi lại khuôn mặt của mình.” Nói xong, anh cuốn ra khỏi nhà như một trận cuồng phong.

Nghe tiếng đóng cửa, Tăng Tử Ngạo mới tiếp tục đi lên gác. Viên Nhuận Chi nhìn theo bóng dáng của sư huynh, nhớ lại tình hình khi nãy, đoán chắc anh có chuyện muốn nói riêng với Tiểu Kiều, cô đành ngồi xuống sô pha chờ đợi.

Chương 8: Anh chỉ là một người xa lạ

Đi vào phòng ngủ, Tăng Tử Ngạo nhẹ nhàng đặt Tử Kiều lên chiếc giường êm ả. Sau đó anh vòng ra sau lưng Tử Kiều, đưa tay ấn huyết thái dương giúp cô giảm bớt cơn đau đầu. Cả người Tăng Tử Kiều cứng đờ lại, phần lưng chẳng khác nào chiếc cung bị giương lên.

Anh than dài một tiếng rồi nói: “Hãy thả lỏng ra, anh sẽ không làm gì em đâu, chỉ muốn giúp em bớt đau đầu thôi!”

Tử Kiều cũng thoái mái hơn chút, cố gắng mỉm cười nói: “Lúc này, thực ra cũng không phải tôi bị đau đầu đâu, chỉ là không muốn nghe Vệ Tần thét loạn nữa, cho nên anh không cần phải làm như vậy. Tôi đã nói rồi, anh không cần phải cảm thấy áy náy vì vết thương của tôi. Đầu bị thương, cảm thấy đau là chuyện tự nhiên mà.”

Tử Ngạo dừng tay lại nói: “Em cảm thấy khi này anh làm vậy vì áy náy sao?”

“Lẽ nào không phải?”

Anh lặng lẽ nhìn Tử Kiều đầy nghi hoặc, cô mặc một bộ váy ngủ cotton bình thường, mái tóc dài đen nhánh hơi rối buông xõa ngang vai. Anh đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đó, cảm giác vẫn mềm mượt như trước kia.

Từ nhỏ đến lớn, cho dù là khi ở nhà, anh cũng chưa bao giờ thấy cô tùy tiện như vậy, lúc nào cô cũng là một nữ hoàng ăn mặc nho nhã, đầu tóc gọn gàng, chỉnh tề, cho dù là mặc đồ đi ngủ cũng tuyệt đối không bao giờ để người khác nhìn thấy vẻ xộc xệch. Lúc đó, anh thường nói nhất định cô không phải là kiệt tác của nhân loại. Vừa nói câu này ra, anh liền nhận ngay đôi dép lê dưới chân mẹ phi tới.

Đưa tay xoa bóp cho Tử Kiều chỉ là một bản năng của Tử Ngạo mà thôi. Hồi còn nhỏ, anh thường chải tóc, mua đồ dùng phụ nữ, làm bất cứ chuyện gì cho cô, tất cả những hành động này đã trở thành một thói quen khó lòng thay đổi trong cuộc đời.

“Em còn định làm người mẫu trang bìa nữa không?” Tử Ngạo vén mái tóc gọn sang một bên cho Tiểu Kiều.

“Chắc là có.”

Anh hỏi thêm: “Vậy liệu có nên đợi khi nào em khỏe hơn, đến công ty anh làm việc, thay đổi môi trường?”

“Chắc là không. Vệ Tàn có vẻ tiếc nuối khuôn mặt tôi như vậy, huống hồ chi khi nãy tôi vừa hứa với anh ấy, nếu tôi lại thay đổi, nói không chừng anh ta sẽ đốt luôn nhà tôi mất.” Xem thái độ của Vệ Tàn, nói không chừng vì phần nộ quá mà chạy đến đốt nhà cô thật. Hiện nay cô đã trở thành một tứ cố vô thân rồi.

Tăng Tử Ngạo gật đầu, im lặng một hồi, sau đó mới nói tiếp: “Em hãy nghỉ ngơi đi, anh xuống phòng ngủ dành cho khách dưới nhà, có chuyện gì, em cứ gọi anh.”

“Đợi một chút!” Tăng Tử Kiều nghi hoặc lên tiếng: “Muộn như vậy rồi, không phải anh nên quay về nơi thuộc về anh hay sao?” Tử Kiều cố tình nhấn mạnh mấy chữ “thuộc về anh”, ẩn ý chính là, hiện nay căn nhà này đã thuộc về cô, những người không liên quan xin mời ra khỏi nhà. Hôm qua, cô đã miễn cưỡng thu nhận anh một đêm, thế nhưng điều đó không có nghĩa là đêm nào cũng vậy.

Tăng Tử Ngạo ngược nhìn Tử Kiều, tỏ vẻ kinh ngạc. Anh không thể nào hiểu nổi, rõ ràng mấy hôm trong bệnh viện vẫn còn tốt đẹp, tại sao vừa về nhà mọi thứ đã thay đổi hết cả? Cô đã đuổi anh ra khỏi nhà hai ngày liên tiếp, rốt cuộc anh đã làm gì để cô thấy chướng mắt đến mức đó? Những chuyện trước kia là anh đã sai, cô nói rất đúng, anh cảm thấy áy náy, cho nên anh hi vọng có thể chăm sóc cô thật chu đáo, mong được thấy cô khỏe mạnh chứ không muốn thấy những chuyện trước kia lại tái diễn thêm lần nữa. Cô đặt bút kí đơn ly hôn là vì cô đã mất trí nhớ, có thể coi tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, nhẹ nhàng, thanh thản, thế nhưng anh thì không thể. Anh chẳng thể nào coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra được. Nếu tối nay không quay về, chẳng hiểu tên điên rồ Vệ Tàn kia sẽ gây ra những chuyện nghiêm trọng thế nào nữa.

Thực sự chỉ đơn giản như Tử Kiều đã nói, là cô giả bộ chóng mặt sao? Ít nhất lúc ấy anh có thể thấy sắc mặt cô trắng nhợt, lúc nói chuyện thường đưa tay lên day huyệt thái dương, đây cũng là vì giả bộ chóng mặt sao?

“Anh không hiểu rốt cuộc là thế nào nữa!” Tăng Tử Ngạo cau chặt đôi mày lại.

Tại sao cái gì chứ? Tăng Tử Kiều thực sự chán nản. Cặp nam nữ đã ly hôn rồi thì nên đường ai nấy đi, nếu vẫn tiếp tục sống bên nhau như khi còn là vợ chồng vậy chẳng phải sẽ rất quái dị sao?

“Anh đúng là kì lạ. Chính anh muốn tôi kí đơn ly hôn, trên đó cũng đã đề ra rất nhiều điều khoản, bây giờ tôi đã kí rồi, tại sao anh cứ nhất quyết đòi ở lại? Lẽ nào anh tiếc nuôi ngôi nhà này?” Bàn tay phải của Tử Kiều không ngừng hí hoáy chiếc nhẫn cưới trên tay.

“Tiếc nuôi căn nhà này? Cho dù có cho em hết tất cả những tài sản mang tên anh, thì anh cũng chẳng có bất cứ dị nghị gì. Anh kiên quyết ở lại đây vì muốn chăm sóc em thật tốt, hi vọng em sớm bình phục.” Ánh mắt chán ghét mà Tử Kiều nhìn anh chẳng khác gì dành cho loài chuột bọ, điều này thực sự khiến anh buồn bã.

“Chăm sóc tôi? Có gì cần phải chăm sóc chứ? Tôi ăn ngủ được, chạy nhảy được, chỉ là trên đầu còn cuốn băng thôi. Buổi chiều đến siêu thị mua đồ ăn, tối đến nấu cơm, tất cả đều ổn thỏa cả mà. Tôi đâu cần ai phải chăm sóc chứ! Hiện nay không còn như ngày trước nữa, tôi không quen để một người đàn ông xa lạ chẳng có việc gì cũng lai vãng trong nhà mình.” Tăng Tử Kiều nhún vai đáp lại một cách vô tư.

Huống hồ chi, chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi sau khi xuất viện, trong đầu Tử Kiều đã hiện lên khá nhiều kí ức trước kia. Điều khiến cô sợ hãi nhất chính là đoạn kí ức khi mới học lớp sáu cô đã bắt đầu phải lòng anh. Có lẽ một người không có kí ức, cuộc đời sẽ không hoàn mỹ, thế nhưng đối với cô mà nói, cuộc sống trắng xóa đó rất tươi đẹp. Cô có thể đưa ra những lựa chọn mới, muốn thứ gì, muốn làm gì đều có thể bắt đầu lại, một khi quay về với quá khứ đau khổ trước kia, cô sẽ tiếp tục bị dày vò,

bị đau khổ, như vậy mới là bi kịch. Cô đã quyết định, dù thế nào đi nữa, tối nay cũng phải kết thúc mọi chuyện.

Người đàn ông xa lạ? Từ khi nào anh trở thành người đàn ông xa lạ với cô? Đột nhiên, anh chẳng thể nào che giấu cảm xúc nữa, giọng nói cao hơn trước: “Anh không phải là người đàn ông xa lạ. Cho dù không còn là chồng của em thì anh vẫn cứ là anh trai em.”

“Anh trai?” Tử Kiều bật cười thành tiếng mang theo chút chế giễu: “Anh không thấy cách xưng hô này thật nực cười sao? Mẹ tôi không cải giá lấy bố anh, bố tôi cũng không hề lấy mẹ anh, không có quan hệ huyết thống, làm sao có thể coi là anh trai em gái được? Tôi chẳng qua chỉ là một đứa trẻ được nhà anh nhận nuôi mà thôi, sau đó cũng đổi sang họ Tăng. Có cần tôi ngày mai lên báo thanh minh đoạn tuyệt quan hệ anh em với anh không?”

“Cho dù là nhận nuôi hay thế nào, chúng ta cũng đã cùng lớn lên dưới một mái nhà, anh đã làm anh trai em suốt hai mươi năm nay, đó là sự thật không thể nào chối cãi được.”

“Vậy mà anh vẫn còn dám lấy tôi? Anh không sợ người khác nói anh loạn luân sao?” Giọng nói của Tử Kiều tự nhiên cũng cao lên mấy phần.

“Tăng Tử Kiều?” Anh nhìn cô mà chẳng dám tin vào mắt mình, làm sao cô có thể nói ra những lời như vậy được?

Tăng Tử Ngạo nghiêng răng, nắm chặt bàn tay lại, lồng ngực ấy vô cùng bức bối, khó chịu, sau đó lại từ từ thả lỏng bàn tay ra. Loạn luân... ngay lần đầu tiên khi mẹ nói với anh chuyện này, anh chẳng hề do dự đưa lời từ chối, chính bởi vì lo lắng vấn đề này. Hiện nay, anh cảm thấy bản thân đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, cửa phòng ngủ chợt bị đẩy ra, Viên Nhuận Chi xông vào phòng với khuôn mặt đầy lo lắng: “Hai người đều không sao chứ?” Ban nãy khi ở dưới nhà, cô nghe thấy hai người tranh cãi rất lớn. Tăng Tử Kiều mỉm cười nói cùng Viên Nhuận Chi: “Không có chuyện gì đâu, cậu ra ngoài trước đi!”

Viên Nhuận Chi gật đầu, sau đó ra khỏi phòng ngủ, tiện tay đóng luôn cửa lại. Nhuận Chi đi khỏi, Tăng Tử Kiều quay sang nhìn Tăng Tử Ngạo mím chặt môi rồi tiếp tục nói: “Đừng cảm thấy áy náy vì chuyện tôi bị thương,

tôi không cần anh phải làm vậy đâu, cũng đừng dùng quan hệ anh em để trói buộc nhau nữa. Tôi thà không có người anh như anh. Anh mau đi đi, ngày mai cũng đừng quay lại đây nữa.”

Tăng Tử Kiều bình thản mỉm cười, theo thói quen lại xoay chiếc nhẫn trong tay. Tăng Tử Ngạo đưa mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, tuy rằng đang mỉm cười, thế nhưng trong đôi mắt trong trẻo, quyến rũ kia tràn đầy sự chán ghét, chỉ mong anh mau rút đi cho khuất mắt. Đây là Tiểu Kiều mà anh chưa từng biết trước kia, diễm lệ quyến rũ, tràn đầy sinh lực. Không biết anh lúc này làm sao nữa, bị Tiểu Kiều đuổi đi như đuổi tà mà vẫn còn tâm trạng thương thức sự thay đổi ở cô.

Tăng Tử Ngạo mím chặt môi, mặt mày nghiêm nghị, mãi lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tăng Tử Kiều, rốt cuộc em sợ điều gì chứ? Anh là hổ ăn thịt người sao? Tại sao em cứ nhất quyết phải đuổi anh đi bằng được chứ?”

Tăng Tử Kiều đứng thẳng người dậy, ngược đầu nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói: “Đúng thế, tôi rất sợ anh, bởi vì tôi sợ chết. Tăng tiên sinh, không phải tôi không muốn gặp anh, cũng không phải vì không muốn nghe tiếng anh nói, mà tôi sợ bản thân sẽ quay lại con người của trước kia. Tôi không muốn vì thường xuyên gặp gỡ anh mà lại tìm về đoạn kí ức đánh mất trước đó. Mọi chuyện dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay có thể thấy rằng, đoạn kí ức đó không hề tươi đẹp gì. Khó khăn lắm tôi mới sống lại được, lẽ nào anh lại muốn thấy tôi tự sát rồi hủy dung nhan thêm lần nữa sao? Bây giờ đối với tôi mà nói, anh - Tăng Tử Ngạo là một người hoàn toàn xa lạ. Nếu ông trời đã cho tôi cơ hội được sống lại từ đầu, bỏ qua quá khứ, vậy thì tại sao không để mọi chuyện kết thúc tại đây chứ? Tôi thực sự muốn sống thoải mái hơn, tự tại hơn, không có gánh nặng, cũng không còn đau đớn. Tôi thực sự, thực sự muốn có một cuộc sống mới.”

Giọng nói của Tăng Tử Ngạo trầm lắng mà quyến rũ, khiến Tử Kiều thừa nhận bản thân cũng hơi lay động, thế nhưng cảm giác bức ép nhớ lại chuyện trước kia thực sự rất tồi tệ. Cô cũng thấy sự quan tâm, lo lắng của anh, cũng cảm nhận được anh thực lòng muốn đối xử tốt với mình, muốn chăm sóc tận tình cho người “em gái” này. Thế nhưng vì an toàn bản thân, cô từ chối

lòng tốt của anh, chuyện này là sai sao? Cuộc sống bắt đầu lại, không phải ai cũng có thể nhận được cơ hội này, huống hồ cô lại ghét thứ tình cảm anh trai, em gái mà anh thường nhắc đến, thực sự không cần anh thương hại và chăm sóc theo kiểu đó.

Chương 9: Đường ai nấy đi

Sau khi tranh luận một hồi, Tử Kiều và Tử Ngạo bỗng chìm vào im lặng trong một khoảng thời gian khá lâu.

“Thì ra em suy nghĩ như vậy” Tăng Tử Ngạo mỉm cười khổ sở, cứ lặng lẽ nhìn Tử Kiều như vậy, mãi lâu sau, anh mới cất giọng nói trầm ồm: “Anh sẽ giúp em toại nguyện, em sẽ có cuộc sống mà em mong muốn.”

Nói xong, Tử Ngạo nhanh chóng quay người bước đi, lúc kéo cửa phòng, có tiếng keng vang lên, một đồ vật kim loại nào đó rơi xuống sàn nhà. Anh cúi đầu nhìn thì thấy một chiếc nhẫn xinh đẹp đang lăn đến chân mình. Chính vào lúc anh nhặt chiếc nhẫn đó lên thì Tử Kiều đã nhanh nhẹn đoạt lấy trước.

Cầm chiếc nhẫn kim cương trong tay, thấy anh nhìn mình đầy nghi hoặc, Tăng Tử Kiều liền đưa tay ra, để chiếc nhẫn trước mặt anh rồi nói: “Này, còn cả chiếc nhẫn này nữa, trả lại cho anh.” Đây là chiếc nhẫn cưới cô giữ trong tay này giờ, vì bất cẩn nên mới đánh rơi.

Tăng Tử Ngạo do dự một hồi không hề đón lấy, bởi chiếc nhẫn này không phải do anh mua. Đây vốn dĩ là một đôi nhẫn tình nhân, vào ngày kết hôn anh đã đeo chiếc nhẫn dành cho người chồng, sau đó, để chiếc nhẫn đó ở đâu anh cũng quên mất rồi. Tuy rằng, là anh bỏ tiền chi trả thế nhưng anh không biết là do cô hay mẹ mua nữa. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt anh thay đổi liên tục.

“Này, nếu anh không cần, tôi sẽ mang đến tiệm vàng bạc bán đấy!” Tử Kiều nhún miệng lên, dù gì trên đơn ly hôn cũng đã viết rõ, cái này đáng lí phải thuộc về cô.

Nghe thấy lời nói này, đầu óc Tử Ngạo thực sự hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên nói gì, đành phải đáp lại theo bản năng: “Tùy em thôi!”

Tăng Tử Kiều cất chiếc nhẫn đó đi, nắm chặt trong tay, mặc cho nó in hằn vết sâu hoắm trong lòng bàn tay. Trước khi để anh nhận ra sự thay đổi của mình, cô liền nói: “Tạm biệt! À không, tốt nhất là mãi mãi đừng bao giờ gặp lại nhau nữa.”

Khóe miệng Tử Ngạo nhoén lên, để lộ ra nụ cười đau khổ, anh quay người bước khỏi phòng rồi đi xuống cầu thang. Thấy bóng dáng anh dần biến mất trong tầm mắt, Tử Kiều cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa. Cô quay về bên giường, ngồi thượt xuống, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay. Trong đầu cô từ từ hiện lên những hình ảnh thân thuộc, chiếc nhẫn này là cô cùng Viên Nhuận Chi đi mua. Mặc cho Viên Nhuận Chi thét lên hãi hùng, cô vẫn kiên quyết mua nó.

Vào ngày kết hôn, trước mặt mẹ, bác sỹ và y tá, Tử Ngạo đã đeo chiếc nhẫn này lên tay Tử Kiều, đồng thời đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên khóm má cô. Cô mỉm cười ngọt ngào mà hạnh phúc.

Kí ức này đem lại cảm giác đau lòng khó diễn tả bằng lời, lồng ngực Tử Kiều đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, chẳng thể nào hít thở thoải mái. Đuối anh ra khỏi cuộc sống của cô liệu có phải là một quyết định hoàn toàn đúng?

Tăng Tử Kiều than dài một tiếng, nhắm nghiền mắt rồi lại ngẩng đầu lên. Khi mở mắt ra, đột nhiên cô lại thấy Viên Nhuận Chi xuất hiện trước mặt mình, bị bất ngờ, cô nói: “Cậu khiến mình sợ chết khiếp, tại sao vào phòng mà cũng chẳng nói một câu?”

“Mình đã gõ cửa rồi, cũng đã lên tiếng gọi cậu, thế nhưng chẳng thấy cậu phản ứng gì.” Viên Nhuận Chi nhún vai đầy vô tội rồi ngồi xuống bên cạnh Tăng Tử Kiều. “Nghe mình nói này, cậu có cần thiết phải tuyệt tình như vậy không? Cậu nói sư huynh như vậy thật đáng thương cho anh ấy. Cậu không biết đâu, lúc này khi bước xuống cầu thang, trông anh ấy buồn biết bao. Thế mà anh ấy vẫn còn dặn mình phải chăm sóc cậu thật tốt, có chuyện gì thì gọi điện cho anh ấy ngay.” Viên Nhuận Chi rất đồng cảm với Tăng sư huynh.

Tăng Tử Kiều mỉm cười rồi nói: “Nếu không thì phải thế nào chứ? Mỗi ngày đối diện với anh ấy, cưỡng ép bản thân nhớ lại quá khứ, rồi lại đi tự sát thêm lần nữa?” Tăng Tử Kiều đứng dậy rót một cốc nước rồi cạn sạch, lúc này thực sự đã tốn rất nhiều nước bọt.

Viên Nhuận Chi nghĩ một hồi rồi đồng tình đáp: “Tuy rằng có chút vô tình, thế nhưng như vậy cũng hay, dù sao cũng tốt hơn bộ dạng tiều tụy đáng thương của cậu trước kia. Nói như vậy thì, cứ để sư huynh chịu tổn thương một chút vẫn hay hơn.”

“Ừm.” Người không vì mình, trời chu đất diệt.

“Vậy tiếp theo cậu dự định như thế nào? Lại tiếp tục bán mạng cho Vệ Tần, cái tên nhiếp ảnh gia biến thái đó sao?”

“Dù gì có tiền vẫn hơn là không có.”

“Nói cũng đúng. Mình nhớ hồi trước, cậu thường hay nói mơ ước của cậu chính là mở một quán ăn của riêng mình. Cậu và sư huynh đã ly hôn, vậy đã “vặt” của anh ấy một món chưa?”

“Quán ăn của riêng mình? Hoàn toàn không có chút kí ức nào hết. Theo bản ly hôn đã kí, mỗi tháng anh ấy sẽ chuyển cho mình một khoản tiền sinh hoạt. Có điều, mình cũng không mấy để tâm đến số tiền đó, bây giờ mình mong muốn có được một công việc.”

Viên Nhuận Chi kinh ngạc lên tiếng: “Thế nhưng kể từ sau khi tốt nghiệp đến nay, cậu chưa từng đi làm nghiêm chỉnh một lần nào, liệu có thích ứng được hay không?”

Khóe miệng Tăng Tử Kiều khẽ co giật, làm người mẫu trang bìa cũng có thể coi là một công việc nghiêm chỉnh chứ?

Tăng Tử Kiều ngược mắt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt ngô nghê, một lúc sau, định thần lại, cô than dài một tiếng: “Trường Giang sáng sau xô sáng trước, sáng trước mất tại bờ cát dài. Một người phụ nữ có được bao nhiêu năm thanh xuân chứ? Có thể ăn cơm nhờ tuổi thanh xuân đó bao lâu chứ? Huống hồ chi mình đã dùng khuôn mặt này lăn lộn trong nghề nhiều năm, không thể nào được như trước đây nữa.” Tử Kiều bất giác đưa tay chạm lên lớp băng cuốn trên trán. “Làm người mẫu trang bìa không phải là kế sách lâu dài, cho nên, mình vẫn phải đối diện với thực tế, tìm một công việc ổn định hơn mới được.”

Viên Nhuận Chi vỗ mạnh một cái lên vai Tử Kiều rồi nói: “Ông trời phù hộ. Nói tóm lại chỉ cần cậu nhớ rằng, dù làm bất cứ chuyện gì, có tiền mới là vương đạo.”

Tử Kiều bật cười thành tiếng, ngả lưng ra giường, lạng người nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm một mình: “Sau này, mình chỉ làm những việc mình thích, còn những thứ không thuộc về bản thân, mình sẽ không động chạm đến nữa.”

Viên Nhuận Chi gật đầu liên hồi nói: “Cậu đúng là một thanh niên nhiệt huyết, có hoài bão, có lí tưởng, mình chúc cậu mọi sự thành công.”

“Mong là vậy ”

Mùa hạ ở thành phố N nổi tiếng nóng bức, khó chịu. Vừa vào giữa hè, thời tiết lại càng oi bức, ra đường chẳng khác nào đứng cạnh lò lửa. Tiếng ve kêu là đặc trưng chỉ riêng của mùa hè. Ban đêm, ve kêu râm ran không dứt, nếu gặp lúc tâm trạng tốt, người ta sẽ thấy đó là một bản giao hưởng căng tràn nhựa sống. Thế nhưng vào lúc này, Tăng Tử Ngạo thấy tiếng ve chỉ khiến tâm trạng anh thêm rối bời, buồn bã. Lẽ nào vì mất trí nhớ mà cô và anh bắt đầu trở nên xa lạ?

Vào năm tám tuổi, Tử Ngạo theo cha mẹ đến cô nhi viện Phúc Lợi, đó là nơi anh gặp Tử Kiều lần đầu tiên. Điều trùng hợp là Tử Kiều cũng mang họ Tăng, chữ “Tử” trong tên của cô đồng âm với chữ “Tử” trong tên anh, lúc đó mọi người còn nói đùa rằng: “Nhìn xem, đây đích thực là anh trai em gái rồi!”

Trong kí ức của anh, vào năm sáu tuổi, Tử Kiều là một đứa bé gái vô cùng xinh đẹp, dễ thương, bố mẹ anh vừa gặp đã yêu quý cô bé, thế nhưng anh đã để lại ấn tượng rất xấu cho cô. Anh chơi đùa nghịch ngợm cùng đám trẻ trong trại mồ côi, mấy đứa chơi đùa, vô tình bắt gặp Tử Kiều. Vào lúc bị ngã xuống cầu thang, theo bản năng tự bảo vệ mình, không tìm được bất cứ thứ gì để tóm lấy, phản ứng đầu tiên của anh chính là thuận tay vợ lấy cô bé đang đứng giữa cầu thang. Thế là cả hai cùng ngã xuống đoạn cầu thang rất dài đó.

Kết quả là, anh đã ngã đè lên người Tử Kiều, ngoại trừ phần mặt ra, thì cả thân người cô bé đều bị thương. Mặc dù vậy, cô bé vẫn kiên cường không bật khóc, lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, sau đó chập choạng bỏ đi.

Chuyện hai người ngã cầu thang khiến tất cả mọi người trong cô nhi viện Phúc Lợi sợ hãi, may mà sau cùng không ai sao cả, sau đó cô nhi viện cũng củng cố trang thiết bị để nâng cao an toàn. Vì chuyện này, bố mẹ đã đánh cho anh một trận nên thân, hơn nữa còn cấm anh ra ngoài chơi suốt một tháng trời.

Về sau, khi vô tình nghe cuộc nói chuyện của bố mẹ, anh mới biết khi đó chân Tử Kiều đã bị sưng vù lên, phải nằm bất động trên giường cả tuần trời. Vậy mà cô bé vẫn kiên cường không khóc lóc gì.

Lần thứ hai gặp lại, Tử Kiều đã xuất hiện tại nhà họ Tăng với thân phận là “em gái” của anh, kể từ đó, anh có thêm một cô em gái. Bố mẹ đã nói với anh rằng, người em gái này chính là vật báu quý giá mà cả đời anh phải trân trọng.

Lúc đầu, Tăng Tử Kiều vẫn luôn ghét anh, có lẽ cũng do nỗi đau mà anh để lại cho cô trong lần gặp trước quá đau sâu sắc. Mãi cho tới khi cô lên lớp sáu, mối quan hệ giữa hai người mới bắt đầu được cải thiện. Có điều, cũng từ đó, càng lúc cô càng ỷ lại vào anh. Lúc nào anh cũng nhớ rằng, cô chính là người em gái mà cả đời này anh sẽ yêu thương, chăm sóc và bảo vệ hết mình.

Thế nhưng bắt đầu từ khi nào, mối quan hệ giữa hai người đã biến chất để dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay?

Rất nhanh, Tăng Tử Ngạo đã hút hết cả điếu thuốc. Anh ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà trước mặt cho tới khi ánh đèn tắt hẳn mới quay người rời khỏi.

Chương 10: Ứng tuyển

Thời gian trôi nhanh, mới đó mà đã nửa tháng rồi. Cho dù đang ở nơi nào, con người ta vẫn luôn cảm thấy bất lực vì “mặt trời vẫn còn, tìm đâu bóng râm”. Ngày nào nhiệt độ cũng lên tới hơn ba mươi độ, khiến ý chí đi tìm

việc của Tăng Tử Kiều có phần sụt giảm. Ngoại trừ đến siêu thị mua các đồ cần thiết cho sinh hoạt, hầu như cả ngày cô đều ở nhà, đi ngủ, lên mạng, chơi trò chơi, trông có vẻ rất nhàn nhã nhưng thực chất lại vô cùng buồn chán. Tuy nhiên, cuộc sống như vậy thực chẳng khác gì một phế nhân.

Nếu cứ tiếp tục ở nhà như thế này, có lẽ Tử Kiều sẽ phát điên mất. Cô cần một công việc, bất luận là vì tiền hay cái gì thì nhất định phải tìm một công việc để làm. Cô soi gương, lặng người quan sát vầng trán của mình. Vết thương trên lông mày đang lên da non, đỏ hồng, thực sự rất giống một con phượng hoàng trùng sinh trong biển lửa.

Trùng sinh? Tử Kiều bất giác nhớ đến Tăng Tử Ngạo. Kể từ hôm đó, cô chẳng nể mặt tuyệt tình đuổi anh đi, hai người không hề gặp lại nhau, cô cũng chẳng nhận được bất cứ cuộc điện thoại hỏi thăm nào của anh nữa. Ngày hôm sau, cô tìm một cửa hàng dịch vụ trên báo thay khóa cửa lớn, lại còn ném mọi đồ vật thuộc về anh vào thùng rác, khiến các thím thu dọn phế phẩm sướng run người.

Căn nhà này hiện tại chẳng còn tìm thấy bất cứ thứ gì thuộc về anh nữa. Nhớ lại trong ba hôm nằm viện, anh chăm sóc cô tận tình, chu đáo, ăn nói dịu dàng, yêu thương, tất cả mọi thứ khiến cô cảm động. May mà cô vẫn có thể giữ vững phòng tuyến, để bản thân không lâm vào tình trạng như trước kia.

Tuy trong lòng hơi lạc lõng, thế nhưng Tử Kiều cảm thấy cần thiết phải hành động như vậy. Ít nhất thì nửa tháng nay cô không còn nằm mơ về anh nữa. Những hồi ức trước kia cũng không tràn về như đại hồng thủy, tình trạng hoa mày chóng mặt cũng đã giảm đi nhiều. Theo lời của Viên Nhuận Chi thì đó chính là: Tránh xa độc “Tử”, yêu thương sinh mạng. Cô nghĩ mãi một hồi, chợt thấy buồn cười.

Không khí thoang thoang mùi oải hương thanh nhã, tinh khiết không giống mùi hoa hồng nồng nàn, khiến tâm trạng con người thư thái, thoải mái hơn. Tăng Tử Kiều nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, vươn vai thư giãn rồi ngồi xuống trước bàn.

Thấy có thư mới gửi đến, Tử Kiều nhấn chuột vào xem. Khi thấy thông báo mời phỏng vấn của hai công ty, cô vui mừng đến mức hét lớn tiếng. Mấy ngày gần đây, cô đã gửi hồ sơ đến rất nhiều công ty, thời gian dần trôi mà chẳng thấy có chút tin tức nào, cô rất buồn, không ngờ bây giờ cùng lúc lại nhận được hai thư mời phỏng vấn.

Tăng Tử Kiều đọc kỹ từng thư một, bất giác cau chặt đôi mày. Thời gian mời phỏng vấn của hai công ty này trùng nhau, đều hẹn vào hai giờ chiều nay. Cô do dự liệu nên tới công ty nào ứng tuyển, lúc này thấy nick chat của Viên Nhuận Chi sáng đèn. Nick của Tử Kiều trên mạng không có gì mới mẻ, có tên là “Tiểu Kiều” còn Viên Nhuận Chi là “Chư Viên Ngọc Nhuận”. Nick trước kia của Viên Nhuận Chi vốn là “Châu Viên Ngọc Nhuận” thế nhưng cô ấy lại không thích, sau cùng đổi lại thành “Chư Viên Ngọc Nhuận” rồi nói rằng cái tên này nghe đáng yêu hơn.

Tử Kiều nhấn vào nick hình đầu heo đó, bỗng cửa sổ chat hiện lên dòng chữ: “Tiểu Kiều, tối nay mình mời cậu đi ăn, thế nào?”

Nhướng cao đôi mày, Tử Kiều vội đánh lại: “Sao thế, cậu trúng vé số độc đắc hả?”

Tiếp đó, Viên Nhuận Chi gửi đến một biểu tượng vô cùng chán nản rồi viết: “Khỉ mốc! Có mà giảm phải phân chó thì đúng hơn. Thế nào? Tối nay mình mời cậu đi ăn, cậu muốn ăn gì thì tùy thích, có điều địa điểm là do mình chọn.”

Tăng Tử Kiều nghĩ một hồi rồi đáp lại: “Vô công bất thụ lộc, đột nhiên mời mình đi ăn, không phải gian tà cũng là trộm cắp. Mình nghĩ thấy đôi chút mùi âm mưu chước quỷ ở đây rồi.”

“Làm gì có? Đi đi mà, nhá?” Tiếp theo đó, Viên Nhuận Chi lại gửi tới một biểu tượng năn nỉ.

Tăng Tử Kiều thấy thế liền mỉm cười hân hoan rồi đồng ý: “Được thôi! Có điều, trước tiên cậu hãy xem giúp mình tư liệu của hai công ty này, rồi đưa lời khuyên mình nên đi phỏng vấn ở nơi nào?” Sau đó, cô gửi tư liệu về hai công ty kia sang cho Viên Nhuận Chi xem.

Viên Nhuận Chi xem kỹ tư liệu về hai công ty mà Tử Kiều vừa gửi đến, khi xem đến công ty thứ hai, cô gõ một dòng chữ: “Không ngờ cậu trúng tuyển vào MK?”

Tăng Tử Kiều nhanh chóng đáp lại: “MK? Lúc đầu mình cảm thấy cái tên này như đã nghe ở đâu đó rồi, cho nên mới nộp hồ sơ vào. Làm sao thế?”

Viên Nhuận Chi thầm nghĩ: “Phí lời! Ông chủ của công ty này đã làm anh trai của cậu hai mươi năm nay, rồi còn làm chồng của cậu hơn ba tháng, không quen mới lạ đấy!”

Trước kia, Tăng Tử Kiều liên tục đòi Viên Nhuận Chi kể lại tất cả những chuyện giữa hai người để cô có thể nhớ lại, thế nhưng tuyệt đối không được nhắc đến Tăng Tử Ngạo.

Viên Nhuận Chi xem qua tư liệu về MK, nhưng không hề nói đó là công ty của Tăng Tử Ngạo. Cô cảm thấy, dù gì bây giờ Tiểu Kiều cũng mất trí rồi, lại không biết MK là công ty của sư huynh, chi bằng cứ để cô đi thử một lần xem sao. Chuyện tối hôm đó, sư huynh nhất định không giận Tiểu Kiều đâu, thấy Tiểu Kiều đi dự tuyển, nói không chừng lại còn thấy vui nữa là khác. Nếu Tiểu Kiều làm việc ở MK, có sự chăm sóc của sư huynh, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Thế là cô liền chat lại: “MK là một công ty quảng cáo rất tốt, các hạng mục quảng cáo của công ty mình hiện nay đều do MK đảm nhiệm, cậu hãy đến MK ứng tuyển trước đi.”

Phía bên này, Tăng Tử Kiều nhìn vào chữ MK trên màn hình, nghĩ một hồi rồi chat tiếp: “Được thôi, vậy mình sẽ tới MK phỏng vấn trước.”

“Nếu cậu dự tuyển thành công, mình sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn.”

“Nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Tứ mã nan truy.”

Viên Nhuận Chi gửi một biểu tượng cổ vũ, không quên dặn dò thêm Tăng Tử Kiều: “Đợi lát nữa mình sẽ gửi địa chỉ hẹn hò vào di động cho cậu, đúng sáu giờ tối, cậu phải có mặt đấy. Mình đi làm đã, chúc cậu may mắn.” Sau một hồi nói chuyện, Viên Nhuận Chi gửi thêm biểu tượng ôm hôn thăm thiết. Tăng Tử Kiều nhìn vào biểu tượng này, bật cười vui vẻ. Cô đóng cửa

số chat rồi tắt luôn máy tính, chuẩn bị trang điểm cho buổi phỏng vấn lúc hai giờ chiều.

Tăng Tử Kiều cúi đầu nhìn bộ váy ngủ in nhân vật hoạt hình của mình, bất giác nhớ đến những bộ trang phục tuyệt đẹp trong phòng thay đồ lớn. Có điều khoảng thời gian này cô rất ít khi ăn mặc đẹp, dưới sự dẫn dắt của Viên Nhuận Chi, cô cũng đã mua không ít áo phông và quần bò. Hôm nay đi phỏng vấn, liệu có nên ăn mặc trang trọng đôi chút không? Thế nhưng, nếu mặc những bộ đồ đẹp thì phải trang điểm, làm đầu, đi giày cao gót mới có thể toàn diện được. Thật là phiền phức. Cũng vì lười nên sau cùng Tử Kiều đã chọn áo phông và quần sooc, đi giày lười, sau đó đeo kính râm và ba lô ra khỏi nhà.

Tăng Tử Kiều tốt nghiệp cũng được hai, ba năm rồi, đây là lần đầu tiên cô đi phỏng vấn. Cô hoàn toàn không ngờ vị trí chủ quản khách hàng lại có nhiều người ứng tuyển như vậy, chỉ riêng người tiếp đón cũng đã có đến bảy, tám người rồi. Tử Kiều lặng người nhìn vào tấm biển MK rất lâu, mãi cho tới khi cô lễ tân đưa bản đăng kí ứng tuyển đến, cô mới định thần lại. Tìm một vị trí khuất ngời xuống, ghé ngoáy chiếc bút trong tay, Tăng Tử Kiều nhìn tờ đơn mà lặng người đi. Bản đăng kí dự tuyển trên mạng là do Chi Chi tận tình chỉ bảo cô mới điền được, nội dung cụ thể ra sao cô cũng đã nắm qua, bây giờ quá đổi căng thẳng nên cũng quên hết sạch.

Tăng Tử Kiều quay đầu nhìn người đàn ông đeo kính cạnh bên, anh ta cũng ứng tuyển vào vị trí như cô nhưng đã cầm bút viết về kinh nghiệm làm việc của bản thân. Cô có thói quen cắn đầu bút, cau nhẹ đôi mày mỗi khi suy nghĩ, bản thân cô cũng không chú ý đến điều này. Không bao lâu sau, Tử Kiều cũng hoàn thành bản đăng kí của mình.

Tiếp sau đó, Tăng Tử Kiều cùng mọi người ngồi chờ gọi phỏng vấn. Thời gian chậm rãi trôi, Tăng Tử Kiều liên tục xem giờ trên di động, mãi cho tới tận bốn giờ chiều mới đến lượt cô. Bước vào phòng họp, cô thấy chẳng có ai trong đó cả. Đúng lúc đang lặng người đi thì một bóng người lướt qua chỗ cô, sau đó ngồi xuống trước bàn họp.

Tăng Tử Kiều nghi hoặc nhìn về phía người chuẩn bị phỏng vấn mình. Anh ta là một người rất trẻ, thế nhưng lại đeo cặp kính khá cũ, đầu tóc rối bời, râu ria mọc đầy và chẳng thèm cạo, chiếc áo sơ mi trên người thuộc loại đắt tiền nhưng nhàu nhĩ. Đôi bàn tay thon dài của người đàn ông đang cầm bản đăng kí của cô, nghiêm túc đọc. Cô đưa tay lên che mặt, nghĩ thầm, một công ty quảng cáo lớn như vậy sao lại có chuyên viên nhân sự đặc biệt như thế này chứ?

Một lát sau, người đàn ông đó liền ngẩng đầu nhìn Tử Kiều, cô lập tức ngời thẳng người dậy. Người đàn ông đưa tay đẩy gọng kính lên rồi nói: “Tăng tiểu thư phải không?” Qua giọng nói, cô chẳng thể biết cảm xúc của anh ta lúc này ra sao.

“Dạ đúng ạ!” Tử Kiều mỉm cười gật đầu.

“Tăng tiểu thư, cô chắc chắn là đến đây ứng tuyển cho vị trí chủ quản khách hàng chứ?” Khuôn mặt người đàn ông này hơi ửng đỏ.

Tử Kiều mím môi nói: “Nhìn thế nào thì quý công ty cũng chẳng phải nơi vui chơi, hơn nữa tôi cũng đã đợi từ hai giờ chiều đến giờ, tất cả là hai tiếng mười phút, trông tôi giống người đến chơi vậy sao?”

“Thế nhưng, ngoại trừ tên họ, ngày sinh, số chứng minh nhân dân, trường đại học, chuyên ngành và phương thức liên lạc ra, cô để trống tất cả các ô còn lại. Tôi thực sự không thấy thành tâm xin ứng tuyển của cô, dù nhìn theo cách nào cũng giống như người tới đây vui chơi vậy.” Sắc mặt người đàn ông này dần chuyển từ đỏ sang trắng, giọng điệu lại cứng rắn hơn trước nhiều.

Tăng Tử Kiều khẽ nhoén miệng lên rồi nói: “Không phải là tôi cố ý không điền mà vì tôi thực sự chỉ biết có từng đó mà thôi!”

“Hả?” Người đàn ông này nhướn cao đôi mày, không hiểu cho mấy.

“Tôi đã bị mất trí nhớ” Tử Kiều thành thật lên tiếng.

Phòng họp bỗng trở nên im lặng. Tăng Tử Kiều ngược nhìn người đàn ông trước mặt, thấy anh nhìn mình một lúc lâu. Mắt anh ta tập trung vào vết thương trên lông mày cô, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Năm nào cũng có

chuyện lạ, năm nay đặc biệt nhiều.” Sau đó, lại hăng giọng nói tiếp: “Xin lỗi nhé, lần đầu tiên tôi gặp người mất trí nhớ đi dự tuyển.”

“Không sao cả, đây cũng là lần đầu tiên tôi đi ứng tuyển.” Tăng Tử Kiều cúi đầu xuống, quả nhiên đúng như những gì Chi Chi nói, bản thân cô luôn có sao nói vậy, thế nhưng có công ty nào lại muốn tuyển một người chẳng nhớ được quá khứ của mình. Biết trước như vậy, cô đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, phòng bị mọi chuyện bất ngờ.

“Lần đầu tiên? Sự việc có vẻ phức tạp nhỉ?” Người đàn ông này nhướng cao đôi mày như thể đang nghĩ điều gì đó rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa, cất tiếng gọi: “Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ.”

Anh gọi vài tiếng, người có tên Tiểu Mỹ kia vẫn không xuất hiện, thế là anh lại quay về vị trí, đỏ mặt nói cùng Tăng Tử Kiều: “Tăng tiểu thư, thật ngại quá, chúng tôi cảm thấy công việc chủ quản khách hàng này không thích hợp với cô lắm”

“Ý của anh là... tôi đã bị trượt?” Tăng Tử Kiều thấy hơi buồn, lần đầu tiên đi phỏng vấn đã gặp thất bại nào nề.

“Ừm” Người đàn ông này tỏ ra khá áy náy.

“Cảm ơn.” Tăng Tử Kiều đang định đứng dậy bước ra ngoài thì nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên: “Nick, tại sao cậu vẫn chưa về? Làm việc suốt cả đêm qua, mau về nhà nghỉ ngơi đi, việc tuyển người cứ để phòng nhân sự làm.”

Vì giọng nói này, khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Tử Kiều đột nhiên cứng đờ lại. Cô thực sự không thể tin được là mình lại có thể gặp anh ở đây, để xác định xem phải chăng bản thân đã nhầm, cô liền quay đầu lại. Đúng lúc đó cô thấy Tăng Tử Ngạo cầm túi tài liệu đứng ngoài cửa phòng họp.

Chương 11: Tính không ưa nửa câu cũng thừa

Tăng Tử Ngạo vừa đi giải quyết công việc bên ngoài về, vừa hay thấy Nick thò đầu ra ngoài phòng họp gọi Tiểu Mỹ. Đêm hôm qua, Nick đã ở lại công ty làm tăng ca cả đêm, buổi sáng đi làm anh đã bảo Nick quay về nghỉ ngơi, hiện nay đã sắp tan làm rồi, không ngờ Nick vẫn còn ở đây. Nhân viên lễ tân nói Nick chưa về, tên nhóc này đúng là muốn làm việc đến chết mới thôi?

Vào lúc đẩy cửa phòng họp ra, thấy khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc mà có phần gầy guộc đó, Tăng Tử Ngạo vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Kiều?” Tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về phía bàn họp, anh hoàn toàn không ngờ lại gặp Tiểu Kiều tại công ty của mình, hơn nữa, cô còn tới đây để dự tuyển.

Kể từ lần trước bị Tiểu Kiều đuổi khỏi nhà một cách vô tình, anh đã thực hiện đúng lời hứa, nửa tháng nay không hề đến gặp cô, hôm nay bất ngờ gặp mặt, anh cảm thấy rất bất ngờ.

Tăng Tử Ngạo đưa mắt nhìn vào vết thương trên lông mày của Tăng Tử Kiều, cô để tóc mái che bớt vết sẹo nhưng vẫn lộ chút da non hồng đỏ.

“Tôi xin phép đi trước.” Thấy Tăng Tử Ngạo bước nhanh về phía mình, Tử Kiều lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đeo ba lô lên, cúi đầu chào Nick rồi đi nhanh ra cửa.

“Đứng lại!” Tăng Tử Ngạo chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức đưa tay ngăn lại.

“Nick, cảm ơn anh nhiều” Giọng một phụ nữ hân hoan vang lên.

Chuyên viên nhân sự Tiểu Mỹ thấy bụng dạ khó chịu phải chạy ra ngoài, giữa đường tóm được Nick đang chuẩn bị tan làm, liền nhờ anh đến giúp một lúc. Ai ngờ lúc quay về từ nhà vệ sinh, đẩy cửa phòng họp liền thấy ông chủ bên trong.

Điều khiến Tiểu Mỹ kinh ngạc hơn chính là, ông chủ trước nay mặt mày hiền hòa, vui vẻ lúc này lại sầm sì trước một cô gái xinh đẹp đến dự tuyển. Cô hiểu kì không biết cô gái xinh đẹp này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thật không ngờ, đây chính là em gái ông chủ.

Nick ngồi trước bàn họp, quên mất mình đang định về nhà, không ngừng đẩy gọng kính lên nhìn hai người trước mặt.

Tăng Tử Kiều nhận được ánh mắt hiếu kì của mọi người liền cau chặt đôi mày. Ngay lúc này cô cảm thấy nghi ngờ, không biết có phải anh cố tình gọi cô đến phỏng vấn, sau đó tìm người đùa giỡn, để cô bị mất mặt. Cô cũng không hề chùn bước trước Tăng Tử Ngạo, vẫn mỉm cười lịch sự lên tiếng: “Thật ngại quá, tôi không đạt được yêu cầu của quý công ty, trượt vòng phỏng vấn, cho nên phiền anh tránh đường được không? Tôi phải ra ngoài rồi!”

“Em tới đây để ứng tuyển đúng không? Xem ra có vẻ không mấy cam nguyện. Được, vậy chúng ta tiếp tục cuộc phỏng vấn này. Công ty MK xưa nay luôn coi trọng thực lực, muốn ở lại nơi này thì phải xem em có thực tài không đã.” Tăng Tử Ngạo không nói thêm nhiều liền đưa tay nắm vai cô rồi đẩy ngồi về vị trí cũ.

“Này, anh làm cái gì thế? Định bắt cóc người sao?” Tăng Tử Kiều đưa lời kháng cự, không hề khách khí. Cái gì được gọi là không mấy cam nguyện, cô muốn tránh còn chẳng được nữa là.

“Sao thế, không phải em tới đây phỏng vấn xin việc sao? Bây giờ anh đích thân phỏng vấn em, có vấn đề gì sao? Hay là em đã phủ nhận năng lực của bản thân? Công ty MK kinh doanh hợp pháp, tuyệt đối không gây ra những chuyện phạm pháp đâu mà lo.” Tăng Tử Ngạo không chịu buông tay, đoán chắc cô muốn bỏ chạy, liền ấn mạnh bàn tay trên đôi vai cô, dùng ánh mắt cảnh cáo, anh không ngại lồi lồi kéo kéo cùng cô ngay trước mặt mọi người.

Thấy Tử Kiều đã từ bỏ chống cự, Tử Ngạo liền nhoẻn miệng cười, nhanh chóng bước đến trước mặt Nick nói vài câu, sau đó Nick quay người rời khỏi. Anh ngồi xuống, quay sang nói với Lâm Tiểu Mỹ đứng cạnh bên đang há hốc miệng rằng: “Tiểu Mỹ, tôi sẽ đích thân phỏng vấn Tăng tiểu thư, cô ra ngoài trước đi.”

Lâm Tiểu Mỹ gật đầu như gà mổ thóc, tuy rất muốn đứng hóng chuyện thêm một lúc nữa, thế nhưng ông chủ đã lên tiếng, cô đành phải ra ngoài,

đồng thời cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng họp lại. Tăng Tử Kiềm mím chặt môi, quay đầu nhìn đi chỗ khác, tránh nhìn vào người đàn ông khiến cô gặp ác mộng kia. Tăng Tử Ngạo cầm hai tờ đơn đăng kí dự tuyển của cô lên xem, một cái là bản đăng ký trên mạng, một cái vừa điền xong.

Anh đọc kĩ cả hai bản đăng kí này, sau đó ngược mắt lên, trở về bộ dạng nho nhã, điềm đạm như mọi ngày, cũng không còn khí thế ép người đáng sợ khi nãy nữa, nghiêm nghị lên tiếng: “Tăng tiểu thư, cô chắc chắn là mình đến MK dự tuyển chứ không phải đến để đùa giỡn chứ?”

Phí lời? Tử Kiềm ngược mắt lên nhìn anh, nhướn cao đôi mày, không hề yếu thế: “Anh cho rằng công ty của mình là công viên Disney Land sao? Nếu không phải đến phỏng vấn xin việc, ai có thời gian ngồi đây đợi hai, ba tiếng đồng hồ?”

Tại sao bất cứ ai nhìn vào bản đăng kí của cô đều đặt câu hỏi như vậy? Coi cô là kẻ thần kinh sao? Biết trước MK là công ty của anh, có dùng khiếu tám người khiêng cô cũng chẳng thêm đến. Tăng Tử Kiềm không còn ngu ngốc như trước kia, lấy sinh mạng của mình ra để đùa giỡn nữa.

Tăng Tử Ngạo lại nhìn Tử Kiềm, hoàn toàn không tức giận vì câu nói của cô khi nãy. Anh liền đặt hai tờ đăng kí đó lại, đẩy ra trước mặt cô rồi nói thêm: “Vấn đề thứ hai, cả hai bản đăng kí này đều do em viết hay sao?”

Tăng Tử Kiềm cầm hai bản đăng kí lên nói: “Bản được in ra là do bạn thân tôi gợi ý điền vào, cũng có thể coi là do chính tôi viết.”

Tăng Tử Ngạo cầm bản đăng kí do Tử Kiềm viết tay lên rồi nói: “Bản này ngoại trừ tên họ, ngày sinh, số chứng minh thư nhân dân, trường đại học cùng chuyên ngành tốt nghiệp và phương thức liên lạc ra, tất cả bên dưới đều để trống, anh không cho rằng với thái độ như vậy, em thực sự thành tâm đến đây phỏng vấn xin việc. Bây giờ có rất nhiều người thất nghiệp, vậy nên lượng người cần công việc cũng rất nhiều. Tăng tiểu thư, lẽ nào em không ý thức được rằng hành động này của mình rất lãng phí thời gian của người khác sao? Em cảm thấy MK sẽ tiếp nhận một người dự tuyển như em ư?”

Tăng Tử Kiều hoàn toàn không hề bất ngờ khi anh nói như vậy, bởi vì lúc điền bản đăng kí này, cô đã lường trước sẽ gặp tình cảnh như vậy rồi.

“Khoảng thời gian trước, tôi gặp phải chuyện bất ngờ, tạm thời mất trí nhớ. Tuy bạn tôi khuyên nên viết đầy đủ mọi thông tin trên bản đăng kí này, thế nhưng cũng chính vì thành ý, cho nên hôm nay tôi mới để trống những chỗ đó. Tôi không cho rằng lúc phỏng vấn lại dựa vào những điều do mình học thuộc lòng từ trước cùng những kinh nghiệm mà tôi hoàn toàn không có để được sự chấp nhận của công ty.” Nói xong, Tử Kiều khẽ hếch chiếc cằm của mình lên. Động tác nhỏ này của cô thực sự rất quật cường nhưng lại mang chút đáng yêu.

Tăng Tử Ngạo cúi đầu xuống, khóe miệng bất giác nhoẻn lên, nhưng chỉ sau vài giây, anh lại nói tiếp: “Tăng tiểu thư, đầu tiên, đối với việc em bị mất trí nhớ, anh vô cùng tiếc nuối, thế nhưng với vị trí chủ quản khách hàng này, cần phải có năng lực giao tiếp xã hội tốt, mối quan hệ rộng, năng lực nghiệp vụ xuất chúng mới có thể đảm nhiệm được. Dựa vào tình hình trước mắt của Tăng tiểu thư, chưa có đủ những điều kiện trên, công ty MK không có ý định bồi dưỡng một người hoàn toàn mới, hơn nữa lại còn bị mất trí nhớ.”

Tử Kiều khẽ hừm một tiếng rồi đáp: “Nói đi nói lại thì công ty MK các anh chính là coi thường con người. Vị lúc này cũng vậy, anh bây giờ cũng vậy, tôi đã nói là tôi muốn đi rồi, anh còn bắt tôi ở lại phỏng vấn làm gì? Người lãng phí thời gian chính là anh mới đúng.”

“Không phải là coi thường người mất trí nhớ. Cho dù Tăng tiểu thư không mất trí thì dựa vào kinh nghiệm làm việc được điền trên này, anh cũng không nghĩ rằng em thích hợp với vị trí chủ quản khách hàng này. Người chủ quản khách hàng không đơn giản chỉ là đứng trước gương thôi là đủ.” Anh khoanh hai tay lại, tựa lưng ra phía sau, đôi mắt hẹp dài nhìn về phía Tử Kiều rồi nói thêm: “Anh là một thương nhân, cho nên, mọi người có câu, bỏ ra một đồng phải lấy về mười đồng.”

Tăng Tử Kiều im lặng một hồi, đột nhiên đứng dậy thu lại hai bản đăng kí trên mặt bàn, gấp lại đặt vào túi của mình, sau đó nhìn về phía Tăng Tử

Ngạo, cười nhạt rồi nói: “Tính không hợp nửa câu cũng thừa. Bây giờ không chỉ bản thân anh thấy không thích hợp mà tôi cũng cảm thấy bản thân vô cùng không hợp. Tạm biệt.” Nói xong, cô đeo ba lô lên, quay người đi không chút do dự, lẩm bẫm mắng thêm một câu: “Đúng là tên đàn ông xấu xa, không có mắt nhìn người.”

Câu mắng này tuy nhỏ nhưng vẫn truyền rõ bên tai Tăng Tử Ngạo, hai bàn tay anh bỗng nắm chặt lại, thế nhưng gương mặt anh tuần kia chẳng có chút biểu hiện nào khác thường, chỉ bình tĩnh nhìn theo Tử Kiều chứ không hề ngăn cản.

Chương 12: Không phải bạn bè

Tăng Tử Kiều không thèm quay đầu lại, lúc ra ngoài còn đóng cửa phòng họp thật mạnh. Bên ngoài, có một người phụ nữ tóc dài mặc trang phục công sở đang ôm bó hoa bách hợp đứng cạnh cửa. Tăng Tử Kiều nhìn đóa hoa bách hợp đó, nhanh chóng đưa mắt nhìn khuôn mặt người phụ nữ này, chỉ vài giây sau, cô liền thấy đầu óc choáng váng, toàn thân bất lực, trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng mơ hồ, mà cảnh nào cũng có khuôn mặt của người phụ nữ này.

Thường Ân Thuận? Bộ dạng ôm bó bách hợp này trông thực sự thanh khiết, đơn thuần. Có điều trực giác mách bảo cho cô biết, cô không thích người phụ nữ này.

Lúc Tử Kiều đi ngang qua chỗ Thường Ân Thuận, vì cả hai đều không né đường nên đã chạm vào nhau. Thường Ân Thuận bị đụng trúng lui về phía sau một bước, tuy hơi bực tức trước thái độ này của Tăng Tử Kiều, thế nhưng đối với một thiên kim tiểu thư vừa mất trí nhớ lại bị hủy dung nhan, cô đành phải thông cảm và nhường nhịn, cho nên đã coi như không có gì xảy ra hết.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tăng Tử Ngạo như thoáng hiện chút nộ khí, mãi cho tới khi bóng hình đó biến mất ở góc rẽ anh mới thu ánh mắt lại. Mấy giây sau, anh đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng bước ra khỏi phòng họp.

“Tăng tổng, anh đi đâu thế?” Thường Ân Thuận ôm bó bách hợp, thần sắc bất định.

“Tôi ra ngoài một chút sẽ quay lại.” Tăng Tử Ngạo nói xong, cũng nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Thường Ân Thuận nhìn theo bóng dáng anh, đoán chắc là ra ngoài tìm em gái rồi. Mất trí nhớ, Tăng Tử Kiều thực sự mất trí một cách dễ dàng vậy sao? Sau khi sự việc này xảy ra, Thường Ân Thuận cảm thấy Tăng Tử Kiều chẳng giống người mất trí, ngược lại càng giống thủ đoạn nhằm cứu vãn tình cảm mà thôi. Đối với cô, cho dù cô có mất trí nhớ hay không thì Tăng Tử Ngạo mãi mãi đặt người em gái bảo bối của mình lên vị trí hàng đầu. Thường Ân Thuận ôm bó bách hợp chặt đến mức khiến cành hoa sắp gãy. Tăng Tử Ngạo chạy ra khỏi thang máy, xuống tận dưới tầng, vẫn chẳng thấy bóng dáng Tăng Tử Kiều đâu, đúng lúc đang định từ bỏ, đột nhiên thấy cô đứng cạnh bồn hoa gần đó tìm di động trong ba lô, không biết định gọi cho ai.

“Tiều Kiều” Anh lớn tiếng gọi tên cô rồi đuổi tới gần.

Tăng Tử Kiều đang gọi điện cho Viên Nhuận Chi, định tính sổ cùng cô bạn thân, ai ngờ gọi mấy cuộc liền, di động vẫn vang lên giọng nói: “Số máy quý khách vừa gọi đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Tử Kiều khẽ cau mày, vừa gọi vừa không ngừng mắng nhiếc, sau đó lại nghe thấy giọng nói của Tăng Tử Ngạo. Tử Kiều quay đầu lại thì Tăng Tử Ngạo đã nhanh chân chạy đến chỗ mình. Cô nhướn cao mày, giọng nói đầy ý phòng bị: “Anh định làm gì?”

Thực đúng là khiến cô tức chết, sở dĩ bị mất trí nhớ là do anh hại, anh lại còn giả đồ như không có chuyện gì, sau đó còn lên tiếng chế giễu cô chỉ biết đứng trước gương ỡng ẹo mà thôi. Tăng Tử Kiều à, Tăng Tử Kiều, mày đã mù mắt rồi chẳng? Tại sao mày lại yêu người đàn ông thối tha ác mồm ác miệng, lòng dạ lại hẹp hòi này chứ?

Tăng Tử Ngạo dừng bước, nhìn Tử Kiều đầy chán nản, chỉ trong khoảng một tháng ngắn ngủi, kể từ khi tỉnh lại tới giờ cô đã thay đổi quá nhiều. Anh cho rằng bản thân có thể chấp nhận được thực tại, thế nhưng nói cho cùng

chẳng thể nào từ bỏ được người em gái này. Hôm nay gặp lại cô, thấy cô ra ngoài ứng tuyển xin việc anh thực sự cảm thấy vui mừng thay cho cô.

Trước nay bố mẹ đều không muốn cô làm người mẫu trang bìa, thế nhưng cô kiên quyết nên mọi người cũng không ngăn cản nữa. Không phải do bố mẹ có định kiến với công việc này, mà thấy con gái suốt ngày lộ diện trước mặt bàn dân thiên hạ như một món hàng, khiến họ khó lòng chấp nhận được. Nói cho cùng cũng là thân con gái, làm sao mà ngăn được những cái nhìn xấu xa từ người khác chứ?

Anh cất giọng nói trầm ồm: “Gần đây em sống có tốt không?”

Tuy hơi bất ngờ, thế nhưng trước câu hỏi đơn giản mà hàm chứa sự quan tâm này, Tử Kiều vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt đáp lại: “Đương nhiên là tốt rồi, chỉ cần anh nhớ mỗi tháng chuyển tiền sinh hoạt cho tôi là được.”

“Em vẫn tức giận vì chuyện phỏng vấn khi nãy sao?” Tử Ngạo nhoẻn miệng mỉm cười, nụ cười này trông xán lạn chẳng kém ánh mặt trời, ấm áp nhưng chói lóa đến mức khiến người ta chẳng thể nào mở mắt nổi.

Tử Kiều lặng người nhìn vào đôi môi, khóe mắt, nụ cười tuyệt đẹp của Tăng Tử Ngạo, nếu không phải tiếng còi xe làm cô giật mình, có lẽ cô đã tiếp tục nhìn anh ngô nghê như vậy rồi.

Không thể phủ nhận một điều, người đàn ông trước mặt có đầy đủ tư chất của kẻ lãng nhãng đa tình, đáng tiếc, những người đàn ông đa tình đối với cô mà nói đều là thuốc độc, một viên thuốc độc đã kéo cô đắm sâu trong đầm lầy. Ném thử một lần, suýt nữa mất đi tính mạng, cho nên cho dù viên thuốc độc đó có quyến rũ, tràn đầy mê lực đến mức nào thì cô cũng từ chối mà chẳng thèm do dự.

“Anh đã đánh giá bản thân quá cao rồi đấy!” Giọng nói của Tử Kiều rất bình thản, không muốn phí lời cùng anh, cô liền quay người đi sang con đường đối diện.

Tăng Tử Ngạo không vì thế mà từ bỏ, tiếp tục đi theo sau cô mãi cho tới trạm xe buýt. Tuy rằng ánh mặt trời vào lúc bốn giờ chiều không còn chói chang như buổi trưa nữa nhưng vẫn vô cùng nóng nực, đại đa số người đợi xe đều đứng trong bóng râm tránh ánh nắng gay gắt đó.

Tăng Tử Kiều không đứng tránh vào chỗ râm mát, đeo ba lô nhìn về phía xe buýt tới, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào mắt nên bất đắc dĩ cô phải lấy kính ra đeo, thế nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của chiếc kính đâu cả. Cô buồn bực trợn tròn mắt nhìn vào tòa nhà phía công ty MK.

Tăng Tử Ngạo cũng bước theo sau, đứng ngay cạnh Tử Kiều, thấy sắc mặt cô không vui, anh nghĩ ngợi một hồi, bất giác giải thích vì sao lúc nãy lại không vui khi phỏng vấn cô.

“Lúc nãy không phải anh cố tình làm khó em đâu. Có điều công việc thì phải nghiêm túc, công bằng, hiện thực luôn tàn khốc như vậy. Em đến ứng tuyển, em cũng thấy rồi đấy, có rất nhiều người muốn xin vào làm ở vị trí này. Cho dù những lời em nói là thật hay không thì với một bản đăng kí xin việc như vậy, đối lại là bất cứ người nào, ngay lần đầu tiên nhìn vào cũng cảm thấy em đang lãng phí thời gian của mọi người. Chẳng có chút thành ý viết thêm vài chữ, vậy làm sao người ta có thể giữ em lại làm việc chứ? Không phải ai cũng nhẫn nại và có thời gian nghe lời giải thích của em đâu”

Bỗng nhiên, Tăng Tử Kiều quay người sang, đưa tay định bịt miệng Tử Ngạo lại: “Dừng lại! Tăng tiên sinh, anh cho rằng tôi không có thành ý, thế nhưng tôi cũng cảm thấy hệ thống quản lí trong công ty này rất hỗn loạn. Nếu biết trước MK chính là công ty của anh, tôi nhất định sẽ không tới. Rất cảm ơn anh đã dạy cho tôi một bài học khó quên.”

Chẳng phải lúc phỏng vấn cô anh đã rất ghê gớm hay sao? Lúc nãy nói cô như vậy, thế mà gọi là công việc thì phải nghiêm túc, công bằng sao, đây chẳng phải là cố ý gây khó dễ sao? Chẳng qua anh vẫn tức giận vì cô đã đuổi anh ra khỏi nhà không hề khách khí. Rõ ràng anh đang lợi dụng việc công để báo thù riêng, lại còn nói cứ như thể liêm khiết, chính trực lắm ấy. Tuy không biết tại sao đang yên đang lành lại nhảy xuống sông Hộ Thành vì anh, thế nhưng sau khi Chi Chi kể lại tình sử phong lưu của anh, cô cũng đoán được ít nhiều. Tóm lại, tôn chỉ hiện nay của cô chính là: Phải tránh xa những thứ làm tổn hại đến sinh mạng của mình. Đúng, Tăng Tử Ngạo chỉ là một thứ gây nguy hại đến sinh mạng của cô mà thôi.

Anh trầm giọng nói: “Lẽ nào chúng ta không thể làm bạn bè nữa sao?”

“Bạn bè sẽ không khiến tôi phải nhảy xuống sông Hộ Thành.” Tử Kiều quay sang nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Lúc này, một chiếc xe buýt dừng tại bến, Tử Kiều nhanh chóng theo dòng người bước lên xe mà chẳng hiểu sẽ chạy về nơi nào trong thành phố.

Chương 13: Ai nói là yêu râu xanh

Tăng Tử Ngạo lặng lẽ nhìn theo bóng hình đang cố chen lên xe của Tăng Tử Kiều, chính vào lúc cửa xe chuẩn bị đóng lại, anh đột nhiên xông lên. Lúc cửa đóng, suýt chút nữa là kẹp vào người anh rồi.

Bác lái xe sầm mặt lại, kích động lên tiếng: “Này, anh có biết làm như vậy rất nguy hiểm không? Nếu anh bị cửa kẹp, tôi là người phải chịu trách nhiệm đó. Đừng gây người ra đó mãi không lên, chả biết đang nghĩ những gì, không lên kịp thì đợi chuyển sau cũng được, sao lại làm vậy chứ?”

Bác lái xe vẫn không ngừng cầu nhàu, Tăng Tử Ngạo liên tục đưa lời xin lỗi: “Xin lỗi bác, xin lỗi bác”

Tăng Tử Ngạo tìm trong túi một hồi lâu mới lấy ra được hai đồng tiền lẻ liền nhét luôn vào ống, anh khẽ than dài một tiếng, nếu bị bác lái xe đuổi xuống thì đúng là mất mặt.

“Nhét tiền xong rồi thì anh mau xuống dưới đi!” Bác tài trợn mắt nhìn anh, sau đó mới cho xe chạy.

Anh đưa mắt nhìn ra phía sau xe, tìm kiếm bóng dáng của Tăng Tử Kiều, thấy cô đứng trước vị trí thứ hai cạnh cửa sổ liền nói xin lỗi với hai người gần đó, rồi cố gắng chen ra chỗ cô. Người trên xe rất đông, Tăng Tử Kiều cao tầm một mét sáu tám, có thể coi là cao nhỉnh hơn hẳn với những người xung quanh, vậy nên cô có thể nắm được tay vịn ở phần giữa xe buýt.

Tăng Tử Ngạo lại càng cao hơn, thân hình hơn một mét tám mà phải chen chúc giữa đám đông quả thực là rất khó khăn. Xe đi hết một bến, anh mới chen được tới chỗ Tử Kiều đứng. Vị trí của hai người gần chỗ mà người xuống xe nhất định phải đi qua, sợ Tử Kiều bị người khác đụng phải, anh

đứng nép vào sau lưng cô, dùng cơ thể che chắn những dòng người lũ lượt kéo xuống xe giúp cô.

Lần đầu tiên giữa đám đông, Tăng Tử Ngạo lại đứng gần Tử Kiều đến vậy, có điều ngay bản thân anh cũng không hề cảm thấy. Cho dù trong xe có bật điều hòa mát lạnh, thế nhưng do anh áp sát từ sau lưng nên Tăng Tử Kiều càng lúc càng thấy thân nhiệt tăng cao. Cô cau chặt đôi mày, bất giác mím môi, sau đó dịch chuyển người sang cạnh đôi chút.

Không lâu sau, đến bến kế tiếp, người xuống xe rất nhiều, người lên xe lại càng nhiều hơn. Tăng Tử Ngạo áp sát vào sau lưng Tử Kiều, che dòng khách qua lại thay cho cô. Hai tay anh bám chắc vào tay vịn bên trên, thân người ép sát vào cô, nhìn từ trên xuống, trông hai người giống như đang ôm chặt lấy nhau.

Bên tai không ngừng truyền đến hơi thở ấm nóng của Tử Ngạo, sau lưng, nhiệt lượng cũng liên tục truyền từ người anh sang, điều này khiến Tăng Tử Kiều càng thêm nóng bức.

Bất chợt, Tăng Tử Kiều cảm thấy lựa chọn lên xe để cắt đuôi anh là một quyết định vô cùng sai lầm. Đôi tai cô lúc này đỏ rực, không dám quay đầu lại nhìn nét mặt anh nữa, lại càng không dám lên tiếng nói chuyện. Cô mím môi, thôi không nắm vào tay vịn nữa, nâng khuỷu tay lên, tỳ vào phần cơ thể anh mong rằng anh sẽ đứng cách xa mình một chút.

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không ý thức được điều này, suy nghĩ duy nhất trong đầu anh chính là làm thế nào để bảo vệ Tử Kiều thật tốt. Trước hành động kháng cự yếu ớt này anh chẳng hề bận tâm suy nghĩ gì hết. Tăng Tử Kiều thực sự không thể nào chịu đựng thêm nữa, cảm thấy bản thân thực sự bất lực, bắt buộc phải đứng dịch sang một bên.

Thế nhưng cứ mỗi lần đến bến đỗ tiếp theo là Tăng Tử Ngạo lại bảo vệ Tử Kiều trong lòng mình một cách kín bưng, cẩn trọng, không để cho cô bị ai chen chúc, động chạm tới.

Sau cùng, không biết xe buýt đã đi qua mấy bến đỗ, Tử Kiều quyết định nhanh chóng xuống xe. Nếu còn tiếp tục như thế này, cô sẽ suy sụp tinh

thần mà mất đi lí trí trước anh mất. Nghĩ là làm, cô từ từ di chuyển ra phía cửa xe.

Về phía Tăng Tử Ngạo, kể từ sau khi lên xe, cho dù là mắt hay đầu óc đều chỉ nhìn chăm chú Tăng Tử Kiều mà thôi. Đối mặt với cô, anh lâm vào bước đường hoàn toàn bất lực, cũng chẳng biết rốt cuộc tại sao bản thân lại vứt bỏ một núi việc tại công ty, đuổi theo cô cả đoạn đường dài, nhưng lại chẳng nói nổi một lời.

Người trên xe thực sự quá đông. Có quý mới biết được bao năm rồi anh không lên xe buýt, hơn nữa lại còn chen chúc vào đúng giờ cao điểm nữa chứ! Đúng là gay go!

Tăng Tử Kiều lại động đậy, hình như kể từ lúc lên xe cô đã không ngừng dịch chuyển, rốt cuộc là cô muốn đến trạm nào mới chịu xuống xe? Vừa mới thất thần một lúc, cô đã dịch người sang một bên rồi. Theo thói quen anh cũng dịch chuyển theo cô, đứng ngay sau lưng, che chắn những hành khách xô đẩy phía sau. Chính vào lúc anh đang định ghé lại gần, thì cánh tay anh liền bị một người tóm lấy.

Vừa quay đầu lại, Tăng Tử Kiều liền thấy một người đàn ông tầm tuổi trung niên mặt đầy chính khí, vô cùng khảng khái chỉ tay vào mặt anh rồi mắng: “Hừm, nhìn anh trông cũng đàng hoàng tử tế, thật không ngờ lại là một yêu râu xanh.”

“Yêu râu xanh? Chú nói cháu là yêu râu xanh?” Tăng Tử Ngạo mặt mày ngơ ngác, giơ cao cánh tay bị ông chú này tóm lấy, giọng nói bất giác cũng cao vống lên: “Này, chú ơi, chú làm vậy là có ý gì chứ? Chú dựa vào đâu mà nói cháu là yêu râu xanh?” Anh còn định nói ông chú này sờ soạng mình nữa cơ.

Ông chú đột nhiên kích động: “Dựa vào cái gì? Hừm! Cái thằng nhóc con này, kể từ lúc lên xe đến giờ, cậu cứ theo sát cô gái kia, thấy cô gái đó xinh đẹp, ngây thơ, cánh tay này lúc di lên lúc hạ xuống. Con gái người ta da mặt mỏng, dễ xấu hổ, đã nhin hết lần này đến lần khác, tránh anh tránh đến tận cửa xe rồi, thế mà anh vẫn vô liêm sỉ đuổi theo bằng được, lại còn định sờ đến bao giờ nữa?”

Nghe thấy tiếng quát rung trời của ông chú này, tất cả mọi người trên xe đều xô xao bàn luận, sau đó đưa mắt nhìn về phía Tăng Tử Ngạo. Khuôn mặt anh đỏ bừng bừng ngay tức thì, hiếm khi lên xe buýt, không ngờ lại bị người ta nói là yêu râu xanh. Anh ảo não thấy tay ông chú nhiệt thành kia ra rồi đáp lại: “Cháu xin chú, chú muốn làm người công dân tốt, cháu không cản, thế nhưng đừng có đổ oan cho người tốt. Cháu làm sao có thể làm vậy được chứ? Đây là em gái cháu, cháu đứng sau lưng che chắn người đi lại cho em mình không được sao? Không tin thì chú cứ hỏi cô ấy mà xem!”

“Em gái cậu? Nếu cô gái này thực sự là em gái cậu thì có tránh anh như tránh tà thế không?” Ông chú nhiệt tình nhất quyết không buông tha, kích động quay sang hỏi Tăng Tử Ngạo: “Cô gái, cháu đừng sợ hãi, trên xe chúng ta có rất nhiều người, cháu mau nói xem cậu ấy có phải là anh trai cháu không?”

Tăng Tử Kiều thừa cơ nhìn về phía ông chú đó xua tay liên hồi, mặt mày hoang mang, run rẩy lên tiếng: “Cháu... cháu không quen biết anh ta”

Ông chú nhận được tín hiệu “cầu cứu” của Tăng Tử Kiều, lại nắm chặt tay của Tăng Tử Ngạo hơn: “Thế nào, cậu đã nghe thấy chưa? Còn dám nói là em gái mình nữa. Cô gái đó nói không hề quen biết cậu kìa. Mọi người mau nhìn xem, người này nhất định là tên yêu râu xanh hay đi sàm sỡ các cô gái trên xe buýt mà báo chí gần đây đưa tin. Mau lại xem này, trông bề ngoài đàng hoàng tử tế, không ngờ lại vô sỉ như vậy. Mau lại mà xem!”

Tất cả các hành khách trên xe đều xì xào to nhỏ, bắt đầu đưa lời chỉ trích Tăng Tử Ngạo. Cả cuộc đời này, anh chưa bao giờ rơi vào tình huống khó xử như vậy, Tăng Tử Ngạo ảo não quay sang tìm kiếm “tên tội đồ” kia – Tăng Tử Kiều. Vừa hay, xe dừng lại bến đỗ, Tăng Tử Kiều nhanh chóng chen ra ngoài cửa rồi xuống xe.

Tăng Tử Ngạo thấy Tử Kiều xuống xe, bất giác cảm thấy lo lắng, nhưng ông chú kia vẫn cứ tóm chặt cánh tay anh. Sau cùng, chẳng thể nào chịu đựng được nữa, anh nổi khùng lên, dứt cánh tay của mình ra, chẳng để tâm

đến mấy nguyên tắc “kính trên nhường dưới” nữa. “Chú bị thần kinh à? Đã nói với chú rằng cô ấy chính là em gái cháu mà.”

Tăng Tử Ngạo tức giận xuống xe, thế nhưng cánh cửa đã vô tình đóng lại, xe cũng từ từ chuyển động. Anh bị chặn ở lối cửa xuống, chỉ kịp đưa mắt nhìn về phía Tăng Tử Kiều đã xuống xe từ trước đó, đang trợn mắt thè lưỡi với anh, sau đó chạy mất tích.

Tăng Tử Kiều quay đầu lại nhìn ông chú nhiều chuyện khi này. Ông chú đó chứng kiến hành động của Tăng Tử Kiều liền nhận ra rằng bản thân đích thực đã đổ oan cho chàng thanh niên trước mặt, thế nhưng vì lí do thể diện, ông đành giữ im lặng quay người đi coi như không biết.

Vì trên xe đông người, Tăng Tử Ngạo cũng đành nhẫn nhịn, vỗ vào cửa xe rồi hét lớn: “Bác tài, xin hãy dừng xe, vẫn còn có người chưa xuống.”

Xe vừa chuyển bánh, lại phải dừng lại. Bác lái xe tức giận đưa lời cản nhắc nhưng vẫn mở cửa:

“Lại là cậu? Tại sao cậu không xuống từ trước hả?”

Tăng Tử Ngạo chẳng còn tâm trạng để tâm đến những thứ này nữa, vội nhảy xuống xe. Thế nhưng trên con đường đông người qua lại, anh chẳng thể nào tìm được bóng hình của Tăng Tử Kiều, anh bước đi vô phương hướng một lúc, sau cùng cũng phải dừng lại. Anh khoanh tay trước ngực, khuôn mặt tràn đầy âu lo và sầu muộn. Sống hai mấy năm nay, đây là lần đầu tiên anh đứng ngơ ngác trên đường như một thằng ngốc thế này.

Không biết bao lâu sau, anh bật cười thành tiếng. Nhớ lại hình ảnh Tăng Tử Kiều lúc giả bộ đáng thương nói rằng không quen biết anh, sau khi xuống xe lại nghịch ngợm nhìn anh trợn mắt thè lưỡi. Điều này vô cùng khác biệt so với một Tử Kiều trước kia, cô sẽ chẳng bao giờ đùa giỡn anh như vậy. Lúc vui vẻ cũng là nụ cười đoan trang, nho nhã, lúc buồn thì nét mặt lạnh lùng không biểu cảm. Anh vẫn giữ nguyên câu nói, cô của trước kia hoàn mỹ đến mức không giống một con người.

Khi ngược mắt lên nhìn dòng người qua lại trên đường, Tăng Tử Ngạo lại mỉm cười, than dài một tiếng, sau đó giơ tay vẫy một chiếc taxi.

Chương 14: Tiệm bán đồ cho người trưởng thành

Lúc Tăng Tử Ngạo quay về văn phòng cũng là lúc tan ca. Thường Ân Thuận báo cáo lại tình hình công việc ngày hôm nay và lịch trình cho ngày làm việc tiếp theo với anh.

Đúng vào lúc gần kết thúc, Lâm Tiểu Mỹ ở bộ phận nhân sự thò đầu vào cửa dò thăm, thấy anh ra hiệu liền đẩy cửa vào, đặt chiếc kính râm lên bàn anh nói: “Tăng tổng, chiếc kính này chắc là của Tăng tiểu thư để quên.” Đưa mắt nhìn chiếc kính trên bàn, đầu Tăng Tử Ngạo đột nhiên hiện lên hình ảnh Tăng Tử Kiều đưa tay che nắng ở bến xe buýt, sau đó tìm kiếm gì đó trong túi xách, mặt mày phiền não, chán nản. Chắc lúc đó thứ mà cô tìm chính là chiếc kính này.

“Được rồi, cảm ơn!” Anh nhoẻn miệng cười đáp lại.

“Á” Lâm Tiểu Mỹ vò đầu bứt tai, xoa tay rồi nói: “Không có gì ạ, Tăng tổng, vậy thì em tan sở đây.”

Tăng Tử Ngạo cảm thấy buồn cười, cúi đầu sắp xếp mấy thứ trên bàn, vài giây sau ngược mắt lên anh thấy Thường Ân Thuận vẫn đứng mãi ở đó. Anh liền nói với Thường Ân Thuận: “Cô cũng về nhà sớm đi!”

“Anh quên rồi sao? Tối nay chúng ta có hẹn với Trương tổng của Công ty An Đức, em sẽ đi cùng anh.” Thường Ân Thuận lên tiếng nhắc nhở.

“Ờ, tôi quên không nói với cô, chiều nay Trương tổng gọi điện cho tôi nói tối nay anh ấy có việc bận đột xuất, tạm hủy cuộc hẹn đó, hôm khác sẽ hẹn lại thời gian sau.”

“Vậy ạ?” Thường Ân Thuận nhìn anh đầy lưu luyến: “Vậy tối nay có cần em mua cơm giúp anh không? Tối nào anh cũng ăn cơm hộp thể này sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Nếu anh không ngại, sau này có thể đến quán ăn của chú thím em, em sẽ bảo chú thím làm mấy món ngon cho anh ăn.”

Tăng Tử Ngạo lặng người đi, sau đó mỉm cười dịu dàng nói: “Không cần đâu, phiền mấy người lớn tuổi, tôi ngại lắm! Tối nay tôi đã hẹn với Tang

tống rồi. Cảm ơn cô nhiều, về nhà nghỉ ngơi đi!”

Thường Ân Thuận mím môi nói: “Ồ, vậy em về trước, buổi tối anh uống ít rượu thôi!”

“Ừm!”

Thường Ân Thuận rời khỏi mà lòng đầy lạc lõng.

Ngay từ lúc đầu khi MK chỉ có vài ba người, cô vẫn luôn đi theo anh. Lúc đó, cô vừa tốt nghiệp, chẳng có chút kinh nghiệm nào cả, đi ứng tuyển ở đâu cũng gặp khó khăn, chỉ có MK tuyển dụng cô mà thôi. Lần đầu tiên phỏng vấn, căn phòng làm việc loạn xạ, bừa bãi, nhìn trông chẳng giống công ty quảng cáo chút nào, ngược lại càng giống công ty gia công, đóng hộp hơn.

Tề Viễn trước kia là nhà thiết kế mặt bằng, giờ đây là phó tổng giám đốc của công ty MK đã phỏng vấn cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là: “Thôi bỏ đi, tìm công việc khác cũng được.”

Thế nhưng, khi cô quay người định rời khỏi thì vừa hay gặp được Tăng Tử Ngạo người đầy bụi bặm, vừa quay về từ bên ngoài, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh nắng ấm áp trông chẳng khác nào kiệt tác hoàn mỹ của nhà nghệ thuật khó tính. Thân hình anh cao lớn, trên người mặc bộ comple trông càng toát lên khí chất phi phàm thoát tục.

Anh nghe Tề Viễn giới thiệu, mỉm cười nói với cô: “Nếu cô đồng ý ở lại làm việc, vậy thì đúng chín giờ sáng mai có mặt tại đây, bắt đầu công việc.”

Đôi mắt sâu sắc, nụ cười nho nhã, mê hồn, giọng nói trầm ồm gợi cảm, tất cả mọi thứ đều khiến người đối diện chẳng thể nào rời mắt. Ý định đi khỏi nơi này trước đó hoàn toàn biến mất, cô nhanh chóng gật đầu đồng ý, cứ như sợ anh sẽ hối hận không nhận mình nữa. Anh lại mỉm cười dịu dàng rồi nói thêm: “Cứ cố gắng làm việc, công ty nhất định sẽ không bạc đãi cô đâu.”

Lựa chọn của cô hoàn toàn không sai, chỉ trong khoảng thời gian hai, ba năm, MK đã chiếm được quá nửa thị trường quảng cáo tại thành phố N, thế

nhưng những người phụ nữ bên cạnh anh cũng thay nhanh như quảng cáo, mỗi ngày một khác, biến hóa vô cùng.

Có một khoảng thời gian, Thường Ân Thuần vô cùng đau khổ, thậm chí còn muốn rời khỏi MK, thế nhưng nếu đi rồi, cô lại càng thấy buồn hơn. Vào bữa tiệc ăn mừng cuối năm, cô uống quá chén, buổi tối lúc Tăng Tử Ngạo đưa cô về nhà, cô không nhẫn nhịn được liền mượn cớ say rượu ôm chặt anh, nói rằng đã yêu anh rất lâu rồi, muốn trở thành người yêu của anh. Cô nghĩ, nếu anh từ chối, cô nhất định sẽ coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra, bỏ cuộc một cách triệt để, sau đó tìm cơ hội rời khỏi MK, rời khỏi anh. Thường Ân Thuần cho rằng anh sẽ đẩy cô ra một cách vô tình, ai ngờ, anh lại đưa tay vòng qua bờ eo cô, vô cùng dịu dàng nói với cô rằng: “Em đã say rồi, anh sẽ đưa em về nhà.”

Thường Ân Thuần chưa say, lúc này cho dù anh nói gì, cũng đều giống như một thứ bùa chú khiến cô lại càng đắm chìm sâu hơn. Ngày hôm sau, giả vờ tối qua uống say, cô không nhớ chuyện gì cả, còn anh cũng coi như chuyện đó chưa từng xảy ra. Cô không hề rời khỏi MK, bởi vì cô vẫn luôn mong chờ, rồi có một ngày, anh sẽ có cách nhìn khác về cô, giữa hai người sẽ xảy ra câu chuyện tình hoàn mỹ lãng mạn giữa tổng giám đốc cùng thư kí. Ai ngờ, ý định này đã đẩy cô rơi vào một vực thẳm sâu hoắm không lối thoát. Bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ, người đẹp kiểu nào cũng có, cô đứng cạnh họ, thực sự chẳng đáng nhắc đến, cô mãi mãi chỉ là một trợ thủ đặc lực bên cạnh anh mà thôi.

Trong những người phụ nữ đó, chỉ có một người đặc biệt, đó chính là Tang tổng của tập đoàn Tang thị - Tang Du. Từ trước đến nay, Tăng Tử Ngạo chưa từng che giấu thứ tình cảm đặc biệt dành cho Tang Du, kể từ lúc còn học đại học cho tới tận bây giờ. Anh nói, trường hợp của anh, rất đúng với câu tục ngữ “thứ không đạt được mãi mãi là tốt nhất”. Có điều, tình cảm bây giờ giữa hai người giống bạn bè hoặc tri kỉ nhiều hơn, từ trước đến nay, anh không cho rằng bản thân là kẻ si tình.

Nếu nói Tang Du là một ngoại lệ thì Tăng Tử Kiều chính là một ngoại lệ khác, mọi người đều biết anh vô cùng yêu thương, bảo bọc cô em gái này.

Nhưng điều nực cười chính là người phụ nữ đáng lẽ là em gái của anh, sau cùng lại trở thành vợ anh.

Ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm, sau cùng lại bị dập tắt vội vã. Thường Ân Thuận không hề phủ nhận Tăng Tử Kiều là một mỹ nữ hiếm thấy, là một đối tượng mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng động lòng. Kể từ khi quen biết Tăng Tử Ngạo, ngay lần đầu tiên gặp Tăng Tử Kiều, cô đã lãnh ngộ được sức hút của cô ấy. Cho dù Tử Kiều đi đến đâu, chỉ cần là chỗ nhiều đàn ông, thì đều tạo nên những cơn náo loạn rồi bán tán xôn xao. Cũng giống như khi nãy, sau khi Tăng Tử Kiều rời khỏi công ty, các đồng nghiệp nam liền tụ tập lại không ngừng bàn luận xem mỹ nữ lúc nãy là ai. Hôm nay thấy anh đuổi theo Tăng Tử Kiều, cô cảm thấy những biểu hiện khác thường của anh gần đây không giống tình cảm mà anh trai dành cho em gái, nó giống như giữa người đàn ông với một người phụ nữ hơn.

Thế nhưng, cô bất giác nhớ lại, có lần anh uống rượu say, có người lấy em gái anh ra làm trò đùa, anh lập tức trở mặt, thậm chí còn túm cổ áo người đó đánh cho một trận. Đợi đến hôm sau, khi đã tỉnh rượu, cô nhắc đến chuyện đó, sắc mặt anh liền cứng đờ lại, nói rằng không thể nào xảy ra chuyện đó. Thậm chí anh còn nói độc rằng, cho dù phụ nữ trên toàn thế giới này có chết hết thì anh cũng không bao giờ có suy nghĩ vượt mức với em gái mình. Em gái, thực sự chỉ là em gái thôi sao? Thường Ân Thuận nắm chặt tập tài liệu trong tay, chuẩn bị ra về mà lòng đầy tâm sự.

***

Sau khi cắt đuôi Tăng Tử Ngạo thành công ở bến xe buýt, Tăng Tử Kiều không đi đâu xa mà trốn vào một cửa hàng bán đồ nội y gần đó. Thông qua lớp kính trong suốt của cửa hàng, cô thấy anh chạy qua chạy lại quanh bến xe, sau đó đứng ngây người buồn khổ.

Buổi chiều hè vẫn vô cùng nóng bức, đứng ở góc độ của cô nhìn ra ngoài, mọi vật đều như phủ lên một thứ ánh sáng vàng chói lọi, lóa mắt. Cả người anh dưới nắng hè trông càng mở ảo hơn, và cũng toát lên sức quyến rũ lạ

thường. Không biết bao lâu sau, anh mới gọi một chiếc taxi. Tử Kiều mím môi than dài một tiếng.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có lấy chiếc quần sịp này không?”

“Hả?” Tăng Tử Kiều định thần lại, cúi đầu nhìn vào chiếc quần sịp gợi tình của đàn ông trong tay, tạo hình giống hệt chiếc vòi voi, mặt bông đỏ bồng.

“Người đó là bạn trai của cô sao, trông đẹp trai quá đi mất.” Nhân viên bán hàng mím cười híp cả mắt lại.

Tử Kiều không hề đáp lại câu hỏi này, chỉ đưa trả chiếc quần sịp cho nhân viên bán hàng rồi mím cười đáp: “Cảm ơn, tạm thời tôi vẫn chưa dùng tới thứ này.”

Cô nhân viên đó không hề nhận lấy chiếc quần ngay, mà bí ẩn thì thầm bên tai Tử Kiều: “Anh ấy tìm cô vội vã, gấp gáp như vậy, vừa nhìn là biết hai người mới cãi nhau. Tôi nói cho cô biết, cô mua chiếc quần sịp này về, phật anh ấy mặc con voi này vào, đảm bảo khiến cô vui vẻ trở lại, hơn nữa... hai người sẽ càng thêm thân mật hơn.”

“Phật anh ấy mặc con voi này?” Tăng Tử Kiều không hiểu.

“À, cô vẫn chưa nhìn vào hình ảnh này đúng không?” Cô nhân viên thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại có người chưa hề biết đến tác dụng của thứ này.

Tăng Tử Kiều nheo mắt lại, đưa mắt nhìn chăm chú, nghĩ một hồi, sau đó mím cười nói với cô nhân viên: “Được thôi, vậy thì gói lại cho tôi!”

“Được!” Cô nhân viên vừa gói chiếc quần lại, vừa lên tiếng: “Cô có lấy thêm một mẫu cho mình không? Tôi có thể giảm giá 20% cho cô.”

“À, không cần đâu!”

“Không sao hết, hoan nghênh cô lần sau lại tới mua thêm.”

Lòng nhiệt thành của cô nhân viên khiến Tăng Tử Kiều cảm thấy hoang mang. Cô xách theo túi đựng quần sịp ra khỏi cửa hàng, ánh nắng hè vẫn chói chang. Lấy chiếc di động từ trong túi ra, cô gọi vào số của Viên Nhuận Chi, cuối cùng đã có thể liên lạc được với con nha đầu thối tha đó.

“Tiểu Kiều, đợi chút nữa mình sẽ gửi địa chỉ qua tin nhắn cho cậu, cậu gọi taxi tới nhé, càng nhanh càng tốt, nhất định phải tới đây.”

“Mình biết rồi!” Tăng Tử Kiều gập điện thoại lại, chỉ vài giây sau, tin nhắn của Viên Nhuận Chi đã tới. Cô liếc mắt nhìn qua địa chỉ, bàn tay cầm di động run lên... Hộp đêm “Mười hai đêm”? Tại sao Chi Chi lại hẹn cô tới hộp đêm dùng bữa chứ, hơn nữa, còn bắt cô phải bắt taxi qua đó, càng nhanh càng tốt? Lẽ nào Chi Chi đã gặp phiền phức gì ở đó rồi sao?

Trong lòng tuy rằng nghi ngờ, nhưng Tử Kiều vẫn bắt một chiếc taxi, sau khi đưa địa chỉ ra, người lái xe nhìn cô đầy ẩn ý, rồi chậm rãi khởi động máy, thi thoảng lại nhìn cô qua gương chiếu hậu. Cô trợn mắt lên, trong lòng thầm rủa: Nhìn gì mà nhìn? Lẽ nào chưa từng có phụ nữ ngồi xe của anh đến hộp đêm sao?

Chiếc xe đi từ phía bắc sang phía nam thành phố N, cuối cùng đã đến được đích cuối cùng. Vừa xuống xe, Tăng Tử Kiều đã thấy Viên Nhuận Chi đứng từ xa vẫy tay gọi mình. Viên Nhuận Chi từ từ bước tới, vẻ mặt đầy mê hoặc: “Tiểu Kiều, hay là chúng ta đi ăn cơm trước đi?”

Tăng Tử Kiều nhướn cao đôi mày, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nộ khí: “Viên Nhuận Chi, từ đầu cậu đã biết MK là công ty của Tăng Tử Ngạo phải không?”

Viên Nhuận Chi toàn thân run rẩy, răng đập vào nhau: “Tiểu... Tiểu... Tiểu Kiều, đừng có tức giận, cậu... cậu nghe mình nói đã”

“Được thôi, vậy thì mình xin rửa tai lắng nghe.” Tăng Tử Kiều khoanh tay trước ngực, nếu không đưa ra một lời giải thích hợp lí, cứ chờ xem, cô sẽ giải quyết Viên Nhuận Chi thế nào.

“Ấy da, người ta cũng vì muốn tốt cho cậu thôi mà. Chưa nói đến việc kết hôn giả, nói cho cùng hai người đã làm anh em suốt hai mấy năm nay, dù thế nào đi nữa cũng là người một nhà. Tình thân là thứ mà tình yêu cũng như tình bạn chẳng thể nào thay thế được, cho dù là lúc nào, cũng không thể chia cắt nổi. Thực ra Tăng sư huynh đối xử với cậu rất tốt, cậu cũng không thể trách anh ấy được, anh ấy chẳng thể nào khống chế ép cậu đi vào tình yêu mù quáng, đại đột đó... Ấy, đừng có đánh vào đầu mình!” Viên

Nhuận Chi đưa tay bảo vệ đầu, lùi lại phía sau nhưng vẫn liều mình nói thêm: “Từ nhỏ mình luôn mơ ước có một người anh trai giống Tăng sư huynh. Đẹp trai, dịu dàng, lại có phong độ, yêu thương, chiều chuộng em gái, nếu bị ăn hiếp thì cũng có người bảo vệ. Thế nhưng đây chỉ là mơ ước thôi, còn cậu thì khác. Ngày hôm đó, cậu tuyệt tình như vậy, mình nghĩ, sau này khi hồi phục trí nhớ cậu nhất định sẽ hối hận. Nói cho cùng hai người vẫn là người thân, làm gì có thù oán chứ? Cho dù bắt đầu cuộc sống mới cũng không nhất định phải rũ bỏ hoàn toàn quá khứ. Tính cách của cậu luôn luôn tiêu cực, rõ ràng có thể nhìn vào mặt tích cực, như thế chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao?”

Tăng Tử Kiều quay mặt đi chỗ khác, nắm chặt bàn tay lại, im lặng hồi lâu mới nói: “Được thôi, có lẽ do mình đã quá cực đoan. Thế nhưng mất đi kí ức không có nghĩa mình là một hình nhân vô hồn, không tình cảm. Hành động tự sát, hủy dung nhan, ly hôn, không thể nói là không để lại chút tổn thương nào cho mình.” Cô than dài một tiếng rồi xua tay nói thêm: “Thôi bỏ đi, dù gì cũng không đến MK làm việc, chuyện này cứ dừng lại ở đây thôi. Không phải cậu nói sẽ mời mình ăn cơm sao?”

“Ừm, ừm, ừm.” Viên Nhuận Chi vỗ nhẹ lên đầu mình.

“Cậu định vào hộp đêm dùng bữa sao?”

Viên Nhuận Chi lắc ngón tay ra hiệu phủ nhận, sau đó lại tỏ vẻ ngây thơ thuần khiết nói tiếp: “Không, mình là con gái nhà lành mà, làm sao có thể đến những nơi hỗn loạn như hộp đêm được? Đi nào, đi nào, trước mặt có tiệm mì, mùi vị ngon lắm, có rau, có cá, có mì, còn có cả móng heo mà cậu thích ăn nhất nữa.”

“Mình thích ăn móng heo lúc nào hả?”

“Ừm, ừm, là món mình thích nhất!” Viên Nhuận Chi đột nhiên hét lớn:

“Hả? Cậu nhớ được bản thân không thích ăn móng heo sao?”

Tăng Tử Kiều đột nhiên im lặng.

“Có phải cậu đã nhớ lại rồi không?”

“Nhớ lại cái đầu heo cậu ấy.”

Ngay lúc đầu Tăng Tử Kiêu đã biết Viên Nhuận Chi hẹn cô tới đây nhất định là có ý đồ xấu xa. Trước mặt hai người lúc này là một cửa hàng có dán rất nhiều những tấm áp phích nhức mắt, biển hiệu đề dòng chữ “Cửa hàng đồ dùng tình dục sáng khoái”.

Việc làm thêm, Tử Kiêu không hề ngại làm, giúp Chi Chi một tay cũng được, thế nhưng làm thêm và giúp đỡ ở cửa hàng bán đồ dùng tình dục thì lại là chuyện khác.

“Bạn hiền Viên Nhuận Chi, cậu hỏi mình có muốn đi làm thêm không, lại còn nói rằng cậu đã tìm được một nơi rất “thú vị” để kiếm tiền, đây chính là nơi mà cậu bảo rất “thú vị” đó sao? Cậu nói, cậu là con gái nhà lành, cậu nói cậu sẽ không đến những nơi ăn chơi sa đọa như hộp đêm. Xin hỏi, những người ở hộp đêm đến đây tiêu dùng, có bị coi là ăn chơi sa đọa không? Hả?” Tăng Tử Kiêu hất khuôn mặt xinh đẹp phảng phất chút nộ khí lên.

Viên Nhuận Chi vội nắm lấy bàn tay của Tử Kiêu: “Mình biết, mình lấy lí do mời cậu ăn cơm lừa cậu tới đây là lỗi của mình, thế nhưng mình cũng chẳng còn cách nào khác, mình cũng bị ép buộc thôi. Dì mình đánh mất chược thua người ta một trăm đồng, cho nên đã bán rẻ mình, bắt mình đến đây làm thuê để trả nợ cho họ.”

Viên Nhuận Chi cảm thấy bản thân thực sự vô tội, vốn dĩ có công việc đàng hoàng, đột nhiên lại nhận được cuộc điện thoại của người dì đã nuôi dạy cô từ nhỏ đến giờ. Dì nói rằng đã thua người ta một trăm đồng, vừa hay... cháu gái của chủ nợ sinh con cần đến hơn vạn đồng, chi phí quá tốn kém, cho nên cậu cháu trai buộc phải đưa vợ về quê, ít nhất cũng phải mất thời gian hai ngày. Như vậy, cửa hàng bán đồ dùng tình dục của họ cần người trông hàng vào một buổi tối.

Người trong thị trấn Đào Hoa đều biết cô đang ở thành phố N, cho nên họ đã nói nếu nhờ cô đến trông cửa tiệm này một buổi tối, vậy thì dì sẽ không phải trả số nợ kia nữa, lại còn được nhận hai mươi phần trăm tổng lợi nhuận thu được trong hôm đó.

Vì một trăm đồng kia, dì đã bán rẻ cô, số cô thật bi thảm? Nghĩ xem một cô khuê nữ thuần khiết như vậy mà buổi tối phải một mình đối mặt với những người đến cửa hàng bán đồ dùng tình dục gần hộp đêm, ngộ nhỡ bị người ta cướp tiền cướp sắc thì phải làm sao chứ? Thế nhưng, khoản tiền hai mươi phần trăm tổng lợi nhuận kia lại quá hấp dẫn

Tục ngữ có câu, bạn bè tốt chính là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Cho nên, Nhuận Chi đương nhiên là nghĩ ngay đến Tử Kiều rồi. Tử Kiều xinh đẹp như vậy, chuyện làm ăn của cửa hàng chắc chắn sẽ vô cùng tốt đẹp, sau đó, tầm khoảng mười hai giờ đêm là họ có thể đóng cửa hàng sớm rồi

Tưởng tượng luôn luôn tốt đẹp, thế nhưng nhìn bộ dạng của Tử Kiều lúc này, thực sự quá đáng sợ, như thể muốn lột da, rút xương cô vậy... thực sự quá đáng sợ

“Cậu bị dì bán rẻ, cho nên cũng quay sang bán rẻ luôn mình? Khoản tiền một trăm đồng ấy là của Sao Hỏa hay Sao Thủy vậy?” Thảo nào người ta nói, bạn bè là để bán rẻ, hơn nữa, trong một ngày, cô bị người bạn này bán rẻ đến hai lần liền. Tăng Tử Kiều đúng là số tốt nên mới có được một người bạn như vậy.

Viên Nhuận Chi chu miệng đầy uất ức, kéo vạt áo của Tăng Tử Kiều rồi nói: “Đương nhiên là không phải rồi... chúng ta là bạn bè tốt mà, hơn nữa, cậu cũng nói rằng, phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu mà”

“Mình nói rằng có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu lúc nào hả?” Tăng Tử Kiều sị mặt ra, chỉ hận không thể rút xương Viên Nhuận Chi, chiêu giả đáng thương hoàn toàn vô hiệu với cô.

“Thì là lúc còn học đại học đó.”

“Lúc còn học đại học?” Tăng Tử Kiều sờ lên vết sẹo ở đuôi lông mày, bán tín bán nghi nói: “Chuyện của một tháng trước mình còn chẳng nhớ nổi, cậu cố tình làm khó mình đúng không?”

“Tiểu Kiều, đừng có như vậy mà” Viên Nhuận Chi bị dì ép đến bước đường cùng, bây giờ Tăng Tử Kiều lại dùng lí do mất trí nhớ để chối bỏ lời hứa năm xưa, cô đáng thương chẳng khác nào con chó con bị vứt bỏ bên lề

đường. “Chúng ta chỉ cần ở đây một buổi tối thôi, hơn nữa chỉ cần mở cửa hàng đến mười hai giờ thôi, đến giờ đấy, mình sẽ đóng cửa hàng ngay. Cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, dù gì thì cũng gọi là sáng khoái mà, cậu cứ coi như chúng ta đang bán sữa chua, nước hoa quả đi, hơn nữa, còn có thể kiếm được hai mươi phần trăm tổng số lợi nhuận thu được nữa.”

“Bán sữa chua, nước hoa quả? Hai mươi phần trăm tổng số lợi nhuận? Cậu đúng là dững cảm. Không ngờ vì hai mươi phần trăm tổng số lợi nhuận mà cậu có thể chạy tới đây bán đồ dùng tình dục cho người ta? Mình thực sự phục cậu luôn. Vậy cậu mau biến hết đồng bao cao su này thành sữa chua cho mình đi, mau lên.” Nếu chỉ biến bao cao su không thôi đã đành, thế nhưng ở cửa hàng này, đồ dùng tình dục biến thái nào cũng có cả, nếu gặp phải tên khách biến thái, lẽ nào phải giải thích cặn kẽ sao? Cô thực sự là xui tận mạng thì mới quen biết một cô bạn đầu heo như Viên Nhuận Chi. “Mình thấy cậu nên đổi tên thành Viên Nhuận Trư mới đúng.”

“Ừm, mình là Viên Nhuận Trư.” Viên Nhuận Chi vẫn tỏ vẻ đáng thương, kéo tay cô năn nỉ. “Tiểu Kiều à, Tiểu Kiều...”

“Tuyệt đối không cần phải suy nghĩ quá nhiều.” Cô phẩy tay Viên Nhuận Chi ra một cách vô tình, nhắc chân chuẩn bị dời khỏi.

Viên Nhuận Chi thấy chẳng thể giữ được Tử Kiều, bất đắc dĩ xông tới, ôm đùi bạn rồi ngồi phệt xuống mặt đất, nước mắt đầm đìa: “Tiểu Kiều, cậu không thể làm vậy được, không thể vứt mình lại đây được” Cô đành liếc mình một phen, cho dù phải ôm chặt chân để giữ Tử Kiều lại.

“Này Viên Nhuận Chi” Tăng Tử Kiều chán nản nhìn cô bạn tốt đang ôm chân không để mình đi, hoàn toàn không biết nói thêm gì.

“Mình không biết, mình không biết, nếu cậu bỏ lại mình ở đây, mình sẽ chết cho cậu xem”

Người đi lại qua đường không ngừng đưa mắt nhìn về phía hai người. Tăng Tử Kiều cảm thấy mất mặt vô cùng, liền đẩy Viên Nhuận Chi ra rồi nói:

“Vậy cậu đi chết đi!” Hết xong, Tử Kiều không hề do dự quay người bỏ đi.

Viên Nhuận Chi ngồi trên mặt đất khóc lóc, trông vô cùng thảm hại, chẳng khác nào người phụ nữ bị người yêu vứt bỏ. Tăng Tử Kiều không kiềm chế

được nổi tức giận trong lòng, vừa đi vừa mắng Viên Nhuận Chi đầu heo vừa ngu vừa ngốc. Trước đó cố ý giấu việc Tăng Tử Ngạo là chủ công ty MK đã đành, bây giờ vì chút tiền nhỏ nhặt lại dám lừa gạt cô, muốn cô hi sinh sắc đẹp để người khác đến mua nhiều sản phẩm của cửa hàng biến thái đó. Đừng nói là đối diện với đám đàn ông hạ lưu đê tiện đó, nếu để cho người quen bắt gặp thì hai người cả đời này đừng hòng ngóc đầu lên làm người được.

Tăng Tử Kiều càng nghĩ càng tức giận, đi được vài bước, bỗng nhiên cô khựng lại nắm chặt bàn tay, thét lớn vào con phố nhộn nhịp, sáng lóa trước mặt. Sau khi bình tĩnh lại, nghĩ đến con nha đầu Viên Nhuận Chi kia một mình đối diện với đám khách hàng biến thái đó, cô cảm thấy lo lắng vô cùng.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Đó chính là việc xảy ra từ rất lâu rất lâu trước đây rồi. Năm đó, vào kì kiểm tra cuối năm, hai người đều bị trượt cho nên phải thi lại. Buổi tối mua một két bia về uống say bí tỉ, học theo mấy người trên phim truyền hình kết bái tử muội, thề rằng sẽ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Bỗng nhiên, những tiếng rao bán, tiếng còi xe vang vọng bên tai: “Băng dán dê, băng dán dê! Thuốc chuột, bẫy chuột dê. Thuốc chuột, bẫy chuột dê.” “Này, ông chủ, cho cháu hai chiếc bẫy chuột.” Tăng Tử Kiều trả tiền, sau đó nghiêng chặt răng, quay người đi về phía cửa tiệm bán đồ dùng tình dục chết tiệt kia.

Viên Nhuận Chi vô cùng bất ngờ khi thấy Tăng Tử Kiều quay lại, vui mừng hơn hờ xông lại, hai tay vẫn không ngừng bận rộn, lúc thì dấm lưng lúc thì bóp vai đưa lời nịnh nọt: “Tiểu Kiều, mình biết ngay cậu sẽ chẳng nỡ bỏ mình lại đây đối diện với đám ác đồ kia. Cậu muốn ăn gì nào? lát nữa mình sẽ đi mua bữa ăn đêm.” Chỉ cần có Tiểu Kiều ở đây, cô không cần lo lắng về lượng tiêu thụ hàng trong tối nay nữa, đêm nay nhất định sẽ đắt hàng như tôm tươi, vậy là có thể kiếm được khoản tiền hai mươi phần trăm kia rồi.

Tăng Tử Kiều thấy bộ dạng nịnh hót của Viên Nhuận Chi là lại tức điên người, đập cho Nhuận Chi một cái rồi nói: “Mau tránh sang một bên.” Cô liền lấy hai chiếc bẫy chuột từ trong túi xách ra rồi đưa cho Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi không hiểu gì liền nói: “Cậu mua bẫy chuột làm gì vậy? Tiệm này rất sạch sẽ, không có chuột bọ gì đâu.”

Tăng Tử Kiều trợn tròn mắt lên rồi tức giận nói: “Cầm lấy, chốc nữa chúng ta sẽ dùng khi khách hàng thanh toán tiền.”

“Hả?” Viên Nhuận Chi kinh ngạc nhìn về phía Tử Kiều.

Chương 15: Bất ngờ

Vừa mở cửa hàng chưa được bao lâu, đã có vị khách tới mua đồ. Một ông chú dê già, biến thái, đôi mắt háo sắc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp và thân hình gợi cảm của Tăng Tử Kiều.

Tăng Tử Kiều chẳng buồn ngước mắt lên, đặt luôn hộp thuốc tránh thai mà ông ta mua lên quầy rồi lạnh lùng nói: “Hai mươi đồng.”

“Được thôi” Vị khách hàng kích động lấy tiền đưa cho Tăng Tử Kiều, nhân cơ hội đó muốn nắm được bàn tay mềm mại, trắng trẻo của cô.

Ai ngờ, Tăng Tử Kiều lấy một chiếc bẫy chuột ở bên cạnh đặt ở giữa rồi lạnh lùng nói: “Phiền anh đặt tiền vào đây là được rồi!”

Vị khách này suýt chút nữa thì bị bẫy chuột kẹp phải, giật mình thu tay lại, rồi đặt tiền lên mặt tủ kính.

Tăng Tử Kiều cầm tiền mà mặt không biểu cảm, nhanh chóng trả lại tiền thừa. Ông khách này buồn bã, thất vọng, vội rời khỏi cửa hàng.

Với trí tuệ ít ỏi của mình, Viên Nhuận Chi mãi mãi không thể hiểu được công năng mạnh mẽ của chiếc bẫy chuột, cho tới khi ông khách này tới mua hàng, cô mới sực tỉnh ra, không thể nào không khâm phục Tăng Tử Kiều. Cô thực sự quá đổi lợi hại, thì ra mua chiếc bẫy chuột này để phòng trừ yêu râu xanh.

“Tiểu Kiều, cậu thật là lợi hại.”

“Tránh sang một bên!” Tăng Tử Kiêu lại đẩy Viên Nhuận Chi một cách vô tình, vứt chiếc bẫy chuột cho cô rồi nói: “Mình đã thị phạm cho cậu một lần rồi, tất cả những khách hàng tiếp theo, cậu hãy làm theo nhé!”

Mặt Tử Kiêu lạnh lùng như băng, ngồi xuống một bên, lấy hộp thuốc từ trong túi ra châm một điếu để hút. Tuy Viên Nhuận Chi thực sự muốn Tăng Tử Kiêu có thể đứng bán cùng mình, có điều thấy khuôn mặt sầm sì của Tiểu Kiêu như đang thể hiện “đừng có làm phiền mình”, cô liền bỏ ngay ý định này. Thôi bỏ đi, có Tăng Tử Kiêu đứng trong cửa hàng làm người mẫu là đủ rồi.

Việc làm ăn vào buổi tối diễn ra rất thuận lợi, khách hàng lần lượt tới mua bán, mở cửa hàng bán đồ dùng tình dục tại nơi này thực sự là một ý định quá sáng suốt. Viên Nhuận Chi cảm thấy hơi động lòng, không biết có nên mở một cửa hàng như vậy tại đây không, sau đó mời Tăng Tử Kiêu làm người đại diện bán hàng? Có điều suy nghĩ này cũng nhanh chóng biến mất.

***

Không có chút tình cảm nam nữ, cũng không liên quan tới công việc, cuộc hẹn hôm nay thuộc diện bữa ăn thông thường giữa Tăng Tử Ngạo và Tang Du.

Tang Du là bạn đại học của Tăng Tử Ngạo, cùng cấp không cùng hệ, tính từ năm thứ nhất đến giờ, hai người cũng đã quen biết nhau được chín năm rồi. Tang Du là thiên kim tiểu thư nhà giàu, hai năm trước cha mẹ đều mất cả, một mình gánh vác trọng trách kinh doanh tập đoàn của gia đình, tính cách kiên cường bất phục của cô chính là điểm thu hút, quyết rũ nhất. Cũng chính vì vậy mà năm đó, vừa gặp Tăng Tử Ngạo đã phải lòng cô, thế nhưng, trái tim cô đã thuộc về người khác. Biết như vậy nhưng anh vẫn cam nguyện làm một người bạn thân lặng lẽ bên cô như bây giờ.

Thời gian chín năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, thế nhưng trước sau anh vẫn chẳng thể nào thay thế nổi người đàn ông mà cô vẫn luôn chờ đợi trong thâm sâu trái tim kia. Có lẽ chỉ do tâm trạng “thứ không đạt được mãi mãi là tốt nhất” tạo ra, tuy rằng anh vẫn chưa bao giờ từ bỏ quyết

tâm theo đuổi Tang Du, thế nhưng số lượng bạn gái của anh trong vòng chín năm nay không hề thua kém bất cứ một người nào. Anh không phải kẻ si tình lại càng không phải vị thánh trong tình yêu, cùng lắm chỉ có thể đảm bảo trong thời gian đi lại cùng bạn gái sẽ nhất mực chung thủy, không lăng nhăng, tính ra thì, trong chín năm hoang đường đó, chỉ có mình Tang Du vẫn luôn ở cạnh bên anh mà thôi.

Tang Du nho nhã uống một ngụm trà rồi nói: “Cậu với Tử Kiều hiện nay thế nào rồi?”

“Xấu đến mức không tưởng tượng được.” Tăng Tử Ngạo đặt ly rượu vang lên bàn mỉm cười bất lực, sau đó anh kể lại câu chuyện xảy ra ở công ty hôm nay cho Tang Du nghe.

Tang Du chăm chú nghe chuyện, một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng: “Em gái cậu nói không sai chút nào, mắt nhìn người của cậu nhiều lúc đúng là kém cỏi vô cùng.”

“Bao gồm cả cậu sao?” Anh bực bội đáp lại.

“Mình đương nhiên là một ngoại lệ rồi!” Tang Du vô cùng tự tin đưa lời hỏi vặn lại: “Lẽ nào hai người sau này thực sự anh đi đường anh, tôi đi đường tôi sao?”

Đây chính là vấn đề khiến Tăng Tử Ngạo đau đầu nhất. Anh đặt ly rượu xuống, sau đó từ từ tựa lưng vào ghế, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Nếu mình mà biết được thì đã chẳng phải ngồi đây than thở cùng cậu rồi!”

Tang Du cũng tựa vào sofa phía sau nói: “Hầy, thực ra mình cũng chẳng thể nào hiểu nổi. Có rất nhiều anh em họ, hoặc cũng giống như tình trạng của hai người, có rất nhiều trường hợp đã kết hôn, hơn nữa sau khi kết hôn so với những người bình thường, thời gian mâu thuẫn là ít hơn, đồng thời sau khi giảng hòa thì lại càng ân ái, hạnh phúc hơn trước. Tại sao cậu lại dị ứng với cuộc hôn nhân với em gái như vậy chứ? Bao năm sống bên nhau, lẽ nào cậu chưa bao giờ động lòng trước cô ấy sao? Cô ấy không những xinh đẹp, mà thân hình còn gợi cảm, có thể nói là hoàn hảo rồi. Nếu mình là đàn ông, nhất định cũng sẽ động lòng trước cô ấy.”

Tăng Tử Ngạo khẽ chau mày lại, một lúc lâu sau mới nói: “Cậu còn gọi cô ấy là em gái của mình cơ mà. Mình với Tiểu Kiều sống bên nhau hai mươi năm nay, tuy không có quan hệ huyết thống thế nhưng mình luôn coi cô ấy là em gái ruột. Trong lòng mình, em gái vĩnh viễn chỉ là em gái, làm sao có thể trở thành vợ chứ? Mình thừa nhận bản thân đào hoa, đa tình, những chuyện tình cảm lung tung ở nước ngoài mình đều có thể chấp nhận được. Thế nhưng ẩn sâu trong mình vẫn rất truyền thống, thực sự chẳng thể nào chấp nhận được kiểu chuyển biến vai trò như vậy. Cậu có hiểu không?”

“Tất nhiên là mình hiểu rồi! Từ lâu mình đã nói với cậu rằng, em gái cậu thích cậu, vậy mà cậu nhất quyết không tin. Lẽ nào từ trước tới nay cậu chưa từng để tâm đến suy nghĩ của em gái sao? Mình không tin với trình độ “hiểu biết” phụ nữ của mình, cậu lại không để ý được điều này.” Tang Du cố gắng nhấn mạnh vào hai chữ “hiểu biết”.

Tăng Tử Ngạo ngây người một lúc, sau đó từ từ trả lời: “Mình cũng có biết.”

Từ trước đến nay anh vẫn không dám suy nghĩ quá sâu vấn đề Tử Kiều thích anh từ rất lâu rồi, cho nên vào năm thi hết cấp ba, anh đã chọn trường học ngoài thành phố N, có điều sau cùng lại bị cha mẹ lặng lẽ đổi nguyện vọng. Mãi cho tới khi nhận được thông báo nhập học của trường đại học H, anh mới biết. Vì chuyện này, anh đã tranh luận với bố, đến mức cả năm nhất và năm hai đại học đều không quay về nhà.

Sau đó, Tiểu Kiều cũng thi vào đại học H, anh có dự cảm, bố mẹ mong muốn giữ Tử Kiều lại gia đình mình mãi mãi. Cho nên vào năm thứ tư đại học, anh đã tìm cách đi du học để họ từ bỏ ý định đó. Anh không muốn Tiểu Kiều hiểu lầm tình cảm anh em đó thành thứ tình yêu nam nữ tầm thường, anh lại càng không muốn cô chịu ảnh hưởng từ tư tưởng bất bình thường của cha mẹ anh. Bởi vì muốn báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ mà cô quyết định ở lại Tăng gia cả cuộc đời.

Thế nhưng, sau cùng anh vẫn chẳng thể nào trốn tránh được, cho dù phải làm trái với mong muốn trong lòng mình, dù thế nào đi nữa, anh vẫn phải thực hiện di nguyện sau cùng của cha mẹ.

Tang Du bất giác mỉm cười chế giễu anh: “Mình nhớ ra rồi, thảo nào đang học đại học, tự nhiên cậu lại nộp đơn xin đi du học, lại còn kéo cả mình theo. Chắc không phải vì biết em gái cậu cũng thi vào đại học H, vì muốn trốn tránh cho nên mới du học nước ngoài đấy chứ?”

“Ừm!” Không những trốn tránh Tử Kiều, anh trốn tránh cả những suy nghĩ bất thường của cha mẹ, đồng thời cũng trốn tránh bản thân mình luôn. Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó, anh lại thấy bản thân thật hạ lưu vô sỉ. Nghĩ tới đây, anh lại uống một ngụm rượu vang.

“Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, đến sau cùng cậu vẫn chẳng thể nào trốn nổi.” Tang Du uống một hạm trà, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lại hỏi anh: “Này, đã khi nào cậu nghĩ đến khả năng này chưa?”

“Khả năng gì hả?”

“Người ta thường nói, làm anh trai thường dạy em gái làm bài tập, điều này là bình thường. Thế nhưng những lúc cô ấy không vui, anh lại đi dạo phố cùng cô ấy, thậm chí còn mua băng vệ sinh giúp cô ấy nữa, tất cả đều diễn ra rất tự nhiên, trong khi đây lại là những công việc mà người bạn trai nên làm. Cậu hầu như đã làm hết cả rồi đúng không? Cậu không thấy bản thân cậu cũng rất kì lạ sao? Làm gì có ông anh trai nào lại tận tâm và chu đáo như cậu chứ? Nói không chừng, trong thâm sâu trái tim, cậu cũng rất yêu Tử Kiều, đó không phải tình cảm anh em mà là tình yêu nam nữ, chỉ là cậu ngốc nghếch không nhận ra thôi?”

Bàn tay Tăng Tử Ngạo cầm ly rượu vang khẽ run rẩy, nhưng anh vẫn nói một cách kiên quyết: “Không thể nào.” Nhìn khuôn mặt chê bai, không tin tưởng của Tang Du, anh vội đưa lời giải thích. “Trong nhà cậu, cậu là chị cả, đương nhiên sẽ chẳng thể hiểu được đặc lợi khi có một người anh trai rồi!”

“Thật sao? Dù gì mình cũng không có anh trai, cậu cứ bịa loạn lên đi!”

“Này, nói cho cậu nghe, cậu cũng chẳng thể hiểu được.”

“Vậy thì cậu hiểu chắc? Cậu có biết mình đồng cảm với em gái cậu biết bao không? Xả thân vì nhân loại, kết hôn với một người như cậu coi như đã cứu

hết đồng bào phụ nữ trên địa cầu này rồi, bởi vì trên thế gian đã bớt đi một tên bại hoại trắng hoa, đáng tiếc quá”

“Này, có cần lần nào gặp mặt cậu cũng xỉ nhục mình như vậy không?” Tăng Tử Ngạo cầm ly rượu khẽ chạm vào chiếc ly đặt trước mặt Tang Du rồi nói tiếp: “Đừng tưởng rằng mình không biết đáp trả lại.” Chẳng qua anh không muốn nhắc đến người đàn ông nào đó trước mặt cô để khiến cô đau lòng mà thôi.

“Có bản lĩnh thì hãy đáp trả lại đi. Cạn ly.” Tang Du cầm ly lên khẽ chạm vào ly của anh rồi nói.

“Cậu còn mặt mũi mà uống trà sao hả?”

“Bác sỹ đã dặn rằng, mình không thể uống rượu hay ăn các loại thức ăn chua cay được, nếu cậu muốn thấy mình vào viện nằm thì chẳng sao cả.”

Thời gian ở bên cạnh Tang Du lúc nào cũng vui vẻ, thoải mái, nhưng lại trôi qua rất nhanh, vừa chớp mắt đã đến lúc tạm biệt. Cuộc hẹn lần trước là Tang Du đưa Tăng Tử Ngạo về, cho nên lần này coi như đáp lễ, Tang Tử Ngạo kiên quyết muốn tiễn Tang Du về tận nhà. Tang Du cũng không tiện chối từ.

Hai người ra khỏi quán bar, vui vẻ ngân nga hát. Tang Du lấy xe, nói là anh sẽ đưa cô về nhà, nhưng sau cùng người lái xe vẫn là cô. Đến nhà của Tang Du, Tăng Tử Ngạo xuống xe.

“Này.” Tang Du gọi anh lại. “Cả tối hôm nay, nhìn bộ dạng chán chường của cậu nhất định là không nở rời xa cô ấy rồi!”

“Chú ý dùng từ cho chuẩn xác.”

“y da, cho dù là tình cảm anh em hay tình yêu nam nữ thì cậu vẫn cứ không nở rời xa, hãy nghĩ cách mà níu kéo lại. Làm người đàn ông, nhất định phải có trách nhiệm, có bản lĩnh, đã lấy người ta rồi lại còn kết hôn giả gì nữa, đến cục dân chính, chẳng có quy định nào dành cho hôn nhân giả hết.

Huống hồ bây giờ cô ấy đã thành ra như vậy, cậu phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Bất luận là đứng trên góc độ bạn bè hay là một người phụ nữ, mình đều giúp bên lý không giúp bên tình. Cậu hãy thử tiếp nhận sự thật cô ấy đã

là bà xã của mình xem sao, chỉ cần cậu chân thành, bằng lòng dành tình cảm, có lẽ sẽ phát hiện được những điều đặc biệt ở cô ấy. Đừng có để những ràng buộc thế tục bó buộc, rõ ràng là một người coi thế tục chẳng ra gì, vậy mà chẳng hiểu sao cậu còn đắn đo chuyện gì nữa?”

“Cậu đã xong chưa hả? Mình biết nên xử lí chuyện này thế nào rồi? Được rồi, cậu mau vào trong đi!”

“Ừm, cậu đi đường cẩn thận đó. Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Tăng Tử Ngạo đưa mắt nhìn Tang Du đi vào nhà rồi mới dời bước.

Uống rượu xong, phải một lúc sau mới thấy choáng váng, Tăng Tử Ngạo không tự mình lái xe về nhà mà đi ra khỏi con ngõ nhỏ nhà Tang Du, đi dạo ven đường ngắm ánh trăng trên trời.

Buổi đêm mùa hè nóng bức, chẳng có chút gió mát nào cả, thi thoảng đi qua mấy cửa hàng ven đường, không khí điều hòa mát lạnh truyền từ trong ra khiến anh dễ chịu hơn đôi chút. Không biết đi bộ bao lâu anh mới tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường, lấy bao thuốc trong túi quần ra, châm lửa hút. Đặt điều thuốc bên miệng, anh cầm chiếc bật lửa màu bạc châm thuốc, một lúc lâu sau, anh lại châm điều thứ hai.

Hương thuốc lan toả trong không gian, Tăng Tử Ngạo nheo đôi mắt đen nháy lại, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp mười hai giờ đêm rồi. Đối diện với ánh sáng mờ mờ của đèn đường, anh ngậy người nhìn theo những vệt bóng đổ dài của những người qua lại. Những bóng dáng đó cứ kéo dài rồi ngắn dần, ngắn dần, liên tục lặp lại như tâm trạng bất thường, bí bách khó diễn tả của anh lúc này.

Lời nói của Tang Du không ngừng vang vọng trong đầu Tử Ngạo, khiến anh phải suy ngẫm, giữa anh và Tử Kiều rốt cuộc có cảm giác xa cách từ lúc nào?

Suy ngẫm một hồi, Tử Ngạo bỗng nhớ lại khoảng thời gian năm lớp mười hai. Bởi vì sắp thi đại học nên anh cùng mấy người bạn học thân thiết hẹn nhau cuối tuần đi leo núi, quyết định đi chơi lần cuối trước khi thi đại học.

Sau đó, không biết ai đề nghị anh nhất định phải đưa Tử Kiều đi cùng, thấy vậy cả đám nam sinh còn lại đều hòa vào đồng ý, nhất quyết đòi anh phải dắt Tử Kiều đi cùng.

Từ nhỏ đến lớn, Tử Kiều luôn được mọi người công nhận, bất cứ học sinh nam nào nhìn thấy cô đều nhớ mãi không quên, huống hồ chỉ là đám bạn bè thường xuyên viện cớ đến nhà anh chơi như này chứ?

Không thể nào phớt lờ nổi, anh đành phải trưng cầu ý kiến của Tử Kiều trước, nếu cô đồng ý thì tốt, còn nếu không thì anh cũng không gượng ép. Thế nhưng hôm đó chẳng hiểu mẹ anh đã học được ở đâu cách đan áo len mới, cứ cuốn lấy Tử Kiều trong phòng nghỉ ngoáy cả ngày xem làm cách nào thì tốt nhất. Mấy lần anh bước vào phòng, nhưng chẳng thể tìm được cơ hội hỏi cô về việc leo núi.

Mãi cho tới hơn chín giờ tối mẹ mới về phòng, Tử Kiều cũng chuẩn bị đi ngủ, lúc này anh mới tìm được cơ hội vào phòng tìm cô. Có lẽ do vội nên anh cũng quên không gõ cửa, đẩy luôn cửa rồi bước vào nói: “Tiểu Kiều, ngày mai em có rảnh không?”

Còn chưa nói hết câu, anh đã im bật lại, bởi vì anh đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Tử Kiều vừa tắm xong bước ra ngoài chuẩn bị mặc y phục, chính vào lúc anh mở cửa ra, cả người cô chỉ được cuốn chiếc khăn tắm mà thôi. Tử Kiều chẳng chút phòng bị, xuất hiện trước mặt anh một cách gợi cảm như vậy. Thân hình trắng trẻo, tinh khiết của Tử Kiều thực chẳng khác nào được tạc khắc từ khối ngọc trắng quý giá, hồng hào, tràn đầy sức sống, dưới ánh đèn ấm áp cả người cô toát lên vẻ hoàn mỹ, nhẹ nhàng tựa không khí.

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn quên mất đang định làm gì, chỉ đứng lạng người ra đó nhìn cô. Người đầu tiên kịp đưa ra phản ứng chính là Tử Kiều, cô xông về phía giường, lấy chăn cuốn kín hết người mình lại, khuôn mặt ửng đỏ như tôm luộc, ngồi trên giường rồi đưa lời hỏi: “Anh trai... anh có chuyện gì thế?”

Khi định thần lại, anh mới ý thức được mình đang hành động ngu xuẩn thế nào, chẳng màng đến chuyện leo núi nữa, hoang mang nói câu xin lỗi sau

đó vội ra khỏi cửa trốn về phòng.

Đêm hôm đó, anh đã gặp ác mộng, trong giấc mơ là hình ảnh của Tử Kiều, hai tay cô đặt trước che đi khuôn ngực tuyệt vời, đứng trước mặt anh với bộ dạng đáng thương rồi nói với anh rằng: “Anh trai, chúng ta phải làm thế nào đây”

Buổi sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, phần dưới của anh căng cứng, đau đớn, quần sịp dính một chất dịch nhầy màu trắng, toàn thân toát đầy mồ hôi. Anh nằm trên giường, miệng khô rát, hai tay từ từ đưa lên che kín khuôn mặt, trong lòng trào dâng cảm xúc hoảng sợ, hoang mang không diễn tả bằng lời. Những ngày tháng sau đó, hầu như ngày nào anh cũng gặp giấc mộng y hệt như vậy. Mỗi khi thức giấc, anh đều thấy suy sụp đáng sợ. Cuộc sống khủng hoảng, đáng sợ đó kéo dài rất lâu, anh cảm thấy bản thân thực sự đê tiện và hạ lưu. Về sau, cứ hễ thấy Tử Kiều là anh lại nhanh chóng tránh mặt.

Không ai biết rằng, anh đã từng có những liên tưởng không đáng có với em gái của mình, cũng chính từ ngày ấy, anh quyết định thi vào một trường đại học ở thành phố khác, nhất định phải cách nhà thật xa, thế nhưng sau cùng lại bị bố can thiệp.

Có nhiều lúc, vận mệnh thực sự trêu ngươi, dù cho Tử Ngạo muốn trốn tránh thì sau cùng vẫn vô dụng. Anh hút điều thuốc sau cùng rồi vứt hộp vào một thùng rác gần đó.

Tang Du nói không sai, anh không rời xa Tử Kiều. Tình cảm anh em hai mươi năm dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể cắt đứt được, cho dù chuyện gì xảy ra, anh cũng chẳng thế nào từ bỏ cô được. Có lẽ thử mở rộng trái tim, anh sẽ tìm được đoạn kết khác cho cả hai người. Là bà xã hay em gái cũng được, anh đều chấp nhận cả, chỉ cần cô đừng trốn tránh anh như ôn thần nữa.

Tăng Tử Ngạo hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, đúng vào lúc đang định vẫy xe đi khỏi thì một thân hình quen thuộc hiện lên trong mắt anh. Khẽ nheo mắt lại, anh quay sang muốn xác nhận xem liệu đó có phải là Viên Nhuận Chi không, nhưng lại thấy cô đang đứng khựng cách đó vài bước

nghe di động: “Tiểu Kiều, có chuyện gì thế? Hả? Gói hàng loại cứng màu vàng số ba ở đâu hả? Mình cũng không biết nữa. Được rồi, cậu cứ từ từ mà tìm. À đúng rồi, cậu muốn ăn gì? Có cần mình mua một cốc trà sữa trân châu hay sữa tươi về không? Hả? Tùy ý hả? Người ta cái gì cũng có, chỉ là không bán tùy ý thôi. Ồ ồ ồ, cậu đợi một chút nhé, mình mua xong đồ rồi sẽ quay lại, chỉ vài phút thôi!”

Viên Nhuận Chi dập máy, đi thẳng về tiệm trà sữa gần đó, rồi lớn tiếng gọi: “Ông chủ, cho hai cốc trà sữa trân châu, hai ly sữa tươi, lấy cho cháu loại ngon nhất, mau lên ạ!”

Tăng Tử Ngạo trợn mắt lên để xác nhận xem người mua trà sữa trân châu với sữa tươi kia liệu có phải là Viên Nhuận Chi hay không, sắc mặt càng lúc càng sầm lại.

Trên thế giới này, người được Viên Nhuận Chi gọi là “Tiểu Kiều”, ngoại trừ Tăng Tử Kiều chiều nay vừa cãi nhau với anh xong thì chẳng còn ai khác cả. Loại cứng màu vàng? Lại còn trợn gói? Anh phải xem xem rốt cuộc cô đang làm gì mà cần đến thứ đó!

Tăng Tử Ngạo liền theo Viên Nhuận Chi cho tới tận cửa hàng bán đồ tình dục, anh nhìn vào cửa tiệm đó, trước sau vẫn cho rằng mình đã uống quá nhiều rượu, mắt hoa rồi nên mới thành ra như vậy. Anh nắm chặt bàn tay lại, cứ liên tục nhắm mắt vào rồi lại mở ra, cuối cùng vẫn là mấy chữ “cửa tiệm đồ dùng tình dục sáng khoái” vẫn hiện rõ trước mắt anh. Lúc bước vào cửa, Tăng Tử Ngạo hít một hơi thật sâu, không khí lúc này thật oi bức, lửa giận trong lòng lại trào dâng dữ dội.

Tăng Tử Kiều đang tựa người vào quầy thu ngân, mặt mày sầm sì, lạnh lùng nhìn Viên Nhuận Chi mặt đầy mồ hôi đặt đồ ăn sang một bên, lại ngồi xổm xuống giá cạnh bên tìm kiếm thứ có tên là gói hàng màu vàng số ba khi này.

Hai vị khách hàng đối diện kể từ lúc bước vào đến giờ đều nhìn Tử Kiều bằng ánh mắt hạ lưu, vô sỉ. Sợ hai người này có hành động bất lương, cô vẫn luôn tựa người vào quầy thu ngân, trong tay cầm chiếc bẫy chuột đã

được chuẩn bị từ trước, lạnh lùng đáp lại từng câu hỏi chọc gheo, lảng nhãng của họ.

Hai tên khách kia hỏi han một hồi, còn nói thêm cả mấy câu thô thiển rồi mới trả tiền dời đi. Lúc này, Tăng Tử Kiêu nghe thấy chuông treo cửa lại kêu, không thèm ngược mắt nhìn mà ảo não lên tiếng: “Vị khách muốn mua thứ gì thì nhanh lên, thời gian muộn rồi, chúng tôi còn phải đóng cửa nữa.”

“Em cũng biết là muộn rồi cơ hả, anh còn tưởng rằng em định ở đây cho tới khi hộp đêm đóng cửa cơ.”

Tăng Tử Kiêu nghe giọng nói quen thuộc mà băng giá truyền vào từ cửa, trái tim quặn thắt lại, kiên trì một hồi lâu, không dám ngược mắt lên nhìn nữa.

Viên Nhuận Chi ngồi xổm dưới đất, khó khăn lắm mới tìm được gói hàng màu vàng số ba, đang xúc động định nói với Tiểu Kiêu, nghe thấy giọng nói quen thuộc kia thì cả người cứng đờ lại, cô quay lại nhìn, là Tăng sư huynh... Nhuận Chi sợ đến mức không dám thở lớn, miệng há hốc ra, sau cùng quyết định im lặng là vàng. Mong rằng Tăng sư huynh không nhìn thấy cô, nếu để anh biết được là cô đã đưa Tiểu Kiêu đến đây bán đồ dùng tình dục, sau đó lại nói cho bà chủ của cô kiêm sư tỷ Tang Du biết được thì cô không bị lột da mới lạ.

Viên Nhuận Chi cố gắng thu gọn người vào gầm bàn, trong lòng luôn miệng cầu thầm: “A di đà phật, sư huynh không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình”

“Sao thế, không có mặt mũi đối diện với anh nữa sao? Tăng Tử Kiêu, em đúng là có bản lĩnh, buổi chiều dám mắng anh là đồ kém cỏi, xin hỏi, bây giờ em tốt đẹp đến mức nào chứ?” Khuôn mặt Tăng Tử Ngạo đầy vẻ phẫn nộ.

Bán đồ dùng tình dục đã sai, thế nhưng điều sai lầm nhất chính là Tử Kiêu lại có thể đọc thuộc lòng những công dụng của mấy thứ thuốc kích dục chuyên dùng cưỡng hiếp phụ nữ cho đám đàn ông hạ tiện kia. Hơn nữa, những tên khách đó chỉ hận không thể lột sạch hết quần áo của cô ngay tại

chỗ cho thỏa mãn dục vọng. Nửa tháng trời không gặp, rốt cuộc cô đã truy lục đến mức nào rồi?

Tăng Tử Kiều cuối cùng cũng ngược mắt lên, vẻ mặt bình thản, ngay lúc sau nở nụ cười mang tính nghề nghiệp, lên tiếng hỏi anh: “Chào mừng quý khách, xin hỏi anh cần mua thứ gì?”

Viên Nhuận Chi co người dưới gầm quỳ thu ngân, hít một hơi thật sâu rồi bịt miệng mình lại. Cô bò tới chỗ chân của Tăng Tử Kiều, kéo chiếc quần soóc của Tử Kiều, ra hiệu cô đừng chọc giận Tăng sư huynh nữa.

Trong lòng Tăng Tử Kiều cũng cảm thấy vô cùng hoang mang, chỉ hận không thể đạp cho Viên Nhuận Chi đang ngồi xổm dưới chân một cước, có điều mặt cô vẫn lạnh lùng, giữ vững nụ cười thiên sứ trước đó.

Chương 16: Tranh chấp

“Tăng Tử Kiều, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.” Giọng nói Tăng Tử Ngạo cao vút, nổi tức giận càng lúc càng trào dâng.

“Vị khách hàng này, xem ra anh vẫn còn lơ mơ, để tôi giới thiệu cho anh vài loại nhé!” Tăng Tử Kiều nhoẻn miệng cười, hoàn toàn coi lời nói của anh như nước đổ lá khoai, bình tĩnh cầm gói hàng màu vàng số ba đặt trên bục thu ngân, thuận thực bóc vỏ bên ngoài ra rồi cầm một hộp nói với anh rằng: “Đây là bao cao su được mệnh danh là mỏng nhất địa cầu, mặt hàng bán chạy nhất tại tiệm chúng tôi hôm nay, độ dày chỉ là 0,03 milimet, tôi sẽ giảm cho anh mười phần trăm, tất cả là hai bảy đồng.”

Sắc mặt Tăng Tử Ngạo biến đổi liên hồi, nhíu chặt đôi mày, cố gắng kiềm chế bản thân không xông tới giáo huấn cho Tử Kiều một trận nên thân. Anh nghiêng răng, nắm chặt hai tay, lại bình tĩnh hỏi thêm một câu: “Tăng Tử Kiều, em đừng có vòng vo nữa, anh hỏi em rốt cuộc đang ở nơi này làm gì?”

“Không thích loại siêu mỏng sao? Được thôi, nơi này vẫn còn những loại khác nữa, loại 3D đầy cảm xúc, hương thơm ngào ngạt... tất cả đều giảm giá cho anh mười phần trăm hết.” Tăng Tử Kiều vẫn không thèm nhìn anh,

đưa lời giới thiệu các loại sản phẩm khác, còn đưa cả hiện vật ra cho anh nhìn.

Tăng Tử Ngạo tức đỏ cả khoang mắt hét lớn: “Tăng Tử Kiêu, em có biết bản thân lúc này trông giống cái gì không?”

“Không thích sao? Được thôi, tiệm chúng tôi còn có loại cuồng luyện điên loạn, khiến anh có thể tận hưởng những khoái cảm khác thường, mang đến cảm giác kích thích cả thị giác và xúc giác cho anh. Tôi sẽ tính rẻ cho anh, một trăm năm mươi đồng.” Tăng Tử Kiêu bình tĩnh lấy máy tính ra bấm giá tiền, anh nói câu nào là cô đáp lại ngay câu đấy, không hề kém cạnh.

“Tăng Tử Kiêu.” Tăng Tử Ngạo phẫn nộ hét lớn, tóm chiếc máy tính trên tay cô rồi ném mạnh vào giá hàng phía sau.

Tăng Tử Kiêu không lên tiếng nữa, bình thản nhìn vào đôi mắt phẫn nộ của anh mà trong đó hiện rõ hình bóng cô.

Viên Nhuận Chi vẫn trốn dưới gầm quầy thu ngân kinh ngạc nhìn hai người trong cửa tiệm, một người tức giận đùng đùng, một người bình thản như không. Lúc này cô sợ hãi đến mức nhét cả bàn tay vào miệng. Tiểu Kiêu nhất định là điên rồi, làm như vậy chẳng khác nào nhổ lông đuôi hổ, đổ thêm dầu vào lửa. Nét mặt sư huynh thực sự đáng sợ, có lẽ gân xanh trên trán đã nổi hết cả lên, đôi mắt đỏ rực như sắp phun tia lửa.

Máy tính bị ném vào giá hàng vang lên chói tai, ngay sau đó chuông đồng hồ cũng điểm mười hai giờ đêm.

“Xin lỗi quý khách, đã đến giờ đóng cửa tiệm, có nhu cầu gì thì xin mời quý khách ngày mai quay lại.” Tăng Tử Kiêu vẫn giữ nguyên nụ cười nói với Tăng Tử Ngạo, ngay sau đó, cô thay bằng khuôn mặt lạnh giá như băng, quay sang nói cùng không khí: “Chi Chi, chúng ta đóng cửa thôi.”

Dưới chân Tử Kiêu dường như có mắt, nắm được mọi nhất cử nhất động của Viên Nhuận Chi. Cô quay người sang, với lấy túi xách, sau đó đẩy Viên Nhuận Chi đang ngồi chắn đường sang một bên, đi vòng qua chỗ Tăng Tử Ngạo rồi bước thẳng ra ngoài.

Tăng Tử Ngạo, đưa tay day hai huyệt thái dương, chán nản hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại. Thế nhưng vừa thấy Viên Nhuận Chi đang bò trên mặt đất, anh nhìn chăm chăm vào cô, nghiêng răng thét lên: “Viên Nhuận Chi, món nợ này sau mùa thu tôi sẽ tính sổ.” Anh không ngu ngốc đến mức cho rằng một người mất trí nhớ như Tăng Tử Kiêu lại có thể tìm được công việc làm thêm này trong vòng mấy tiếng ngắn ngủi. Nói xong, anh mang theo bao nổi tức giận, quay người rời khỏi như một trận cuồng phong.

Trong cửa tiệm bán đồ dùng tình dục bé nhỏ này, nhanh chóng chỉ còn lại một mình Viên Nhuận Chi đau khổ buồn bã. “Sau mùa thu sẽ tính sổ”, cô quả thực sắp phải chết rồi

Tăng Tử Ngạo đuổi theo Tăng Tử Kiêu, mãi cho tới khu quảng trường có đài phun nước trước cửa hộp đêm, anh mới thét một câu vào thân hình gầy guộc phía trước: “Tăng Tử Kiêu, em đứng lại cho anh!”

Tăng Tử Kiêu dừng bước, từ từ quay người lại, nhìn về phía người đàn ông đứng cách mình có vài bước, giọng nói mang đầy phiến muộn: “Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Tăng Tử Ngạo bước lại gần chỗ Tử Kiêu: “Câu này phải là anh hỏi em mới đúng. Rốt cuộc em muốn thế nào đây? Tăng Tử Kiêu, đây là cuộc sống hoàn toàn mới mà em đã nói sao? Cho dù em đã mất trí nhớ rồi, thì điều đó cũng không có nghĩa là đầu óc không tinh táo để phân biệt thị phi đúng không? Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Một cô gái mà canh ba nửa đêm vẫn ở bên ngoài chưa về nhà, chạy đến cửa hàng bán đồ dùng tình dục thì giống cái gì hả? Em có biết hai người đàn ông mua hàng lúc này nhìn em bằng ánh mắt gì không? Chẳng khác nào dành cho những cô tiếp viên trong hộp đêm. Anh cho rằng, buổi chiều em chỉ tức giận mà nói với anh vậy, thật không ngờ đến tối, em lại tới đây bán thứ đó thật. Em có cần thiết phải hạ thấp bản thân đến mức này không?”

“Đủ rồi!” Tăng Tử Kiêu ngắt ngang lời anh: “Tôi bán đồ dùng tình dục thì liên quan gì đến anh? Tôi, một không thua bạc, hai không cướp giật, ba không lừa gạt, bán đồ dùng tình dục thì phạm pháp sao? Nước mình có điều luật nào cấm bán đồ dùng tình dục chứ? Lẽ nào anh làm tình cùng người

yêu lại không dùng những thứ đó? Anh có tư cách gì mà nói tôi, lẽ nào anh canh ba nửa đêm không về nhà, đến hộp đêm tìm gái thì cao thượng hơn tôi đi bán đồ dùng tình dục sao?”

“Ai nói với em là anh đến hộp đêm tìm gái? Anh chỉ tiện đường qua đây thôi!” Dưới ánh đèn đường, Tử Kiều có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của Tăng Tử Ngạo rục đỏ lên vì phẫn nộ, chẳng thể phân biệt nổi là do men rượu hay do tức giận nữa.

“Hầy, anh đúng là biết chọn đường mà tiện thể quá nhỉ!” Tiện đường qua đâu không qua, lại vừa hay đi ngang qua hộp đêm? Hơn nữa trên người còn toát ra toàn hơi rượu và mùi nước hoa phụ nữ. Anh coi cô là đứa trẻ ba tuổi dễ bị lừa sao? Đừng hòng!

“Tăng Tử Kiều, em đừng có chuyển đổi chủ đề.”

“Tăng tiên sinh, tôi muốn anh làm rõ mọi chuyện. Hiện nay tôi chẳng là gì của anh cả, tôi đã kí đơn ly hôn rồi, cùng lắm cũng chỉ là mối quan hệ giữa vợ chồng cũ mà thôi. Nửa đêm tôi ở ngoài không về nhà, bán đồ dùng tình dục hay làm gì đều là việc của tôi, không liên quan đến anh.”

“Em đừng quên rằng, anh là anh trai em. Em trụ lạc như thế này, cái hay không học toàn học cái hư, anh có quyền quản lí. Thứ em mất đi chỉ là một đoạn kí ức, có thể tìm lại được chứ không phải là bản tính của mình. Con người nho nhã, đoan trang của em trước kia tuyệt đối sẽ không làm những chuyện thế này. Bố mẹ đã mất rồi, anh lại càng không thể để mặc em được.”

Lại thế rồi, anh là anh trai của cô, câu nói này cô nghe đến mòn cả tai rồi.

“Ai cần anh làm anh trai của tôi? Nửa tháng nay sống không người thân thích, một mình tự do tự tại, tôi cảm thấy rất tốt, vô cùng tốt, cực kì tốt. Tại sao lại phải quay về như trước kia? Tăng Tử Kiều của trước kia nho nhã đoan trang đến mức nào chứ? Nếu đã được như vậy, tại sao anh lại muốn ly hôn, còn ép tôi thành tình cảnh bây giờ? Tôi đã kí tên, đồng ý ly hôn rồi, lẽ nào anh không buông tha cho tôi sao? Nếu anh nhất định bắt tôi phải đăng báo thanh minh muốn thoát li quan hệ anh em với anh, thì tôi sẽ làm.”

Cuộc sống nửa tháng nay với Tử Kiều thật bình lặng, không gặp ác mộng, không có những đau buồn bởi ký ức trước kia. Thế nhưng, tất cả mọi thứ

đều bị phá hủy kể từ chiều nay, sau khi gặp lại anh. Trong đầu cô lại bắt đầu hiện lên những cảnh tượng khiến cô căm ghét, chán chường, thậm chí là phát điên.

Khó khăn lắm mới quên lãng được những kí ức đau khổ đó, tại sao lại bắt cô phải nhớ lại? Cô thực sự căm ghét, vô cùng căm ghét.

Tử Kiều hít một hơi thật sâu, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên sầm lại, bình tĩnh lên tiếng: “Tăng Tử Ngạo tiên sinh, xin anh hãy nghe cho thật kĩ, tôi - Tăng Tử Kiều, từ nay về sau sẽ không phát sinh bất cứ quan hệ nào với anh. Nếu anh còn làm phiền tôi, đừng trách tôi báo cảnh sát đó.”

Hoàn toàn phớt lờ nét mặt kinh ngạc, thất vọng ảo não của Tăng Tử Ngạo, Tử Kiều lạnh lùng nhìn anh thêm vài giây rồi quay người bước đi. Đột nhiên, ánh đèn lấp lánh tỏa ra, tiếng nhạc sập sình vang lên, đài phun nước im lìm này giờ bỗng phun ra mười hai tia nước. Đây chính là đài phun nước âm nhạc được thiết kế đặc biệt khi người chủ xây dựng hộp đêm “Mười hai giờ đêm”.

Ống dẫn nước của đài phun đều chôn sâu dưới lòng đất, nước phun lên sẽ biến hóa theo điệu nhạc, người ta có thể đứng cạnh đài phun, đưa tay chạm vào những tia nước đó. Những người thường xuyên ra vào hộp đêm đều biết rằng vào đúng hai tư giờ hàng đêm, đài phun nước âm nhạc sẽ bắt đầu, với hàm ý một ngày cũ vừa qua đi, một ngày mới lại bắt đầu, cũng tượng trưng cho những thời khắc điên cuồng nhất tại “Mười hai giờ đêm” thực sự bắt đầu.

Tăng Tử Ngạo thất vọng và ảo não, hoàn toàn không biết bản thân đang đứng giữa trung tâm đài phun nước, mười hai tia nước đồng thời bắn về phía anh, không tránh kịp, anh bị nước phun ướt hết từ đầu đến chân. Hai ba tốp người đứng quanh quảng trường đều nhìn về phía anh đầy kinh ngạc.

Chương 17: Quan hệ vợ chồng pháp định

Tăng Tử Kiêu nghe thấy tiếng nước phun, kinh ngạc quay người lại, vừa hay chứng kiến khoảnh khắc toàn thân Tăng Tử Ngạo bị phun đầy nước. Bước chân của Tử Kiêu vừa tiến lên phía trước, theo bản năng tự nhiên lại lui về phía sau, cô há miệng ra, sau đó nhanh chóng ngậm lại, tất cả mọi kinh ngạc và áy náy đều cất kín trong lòng.

Anh bị ướt sũng thì có liên quan gì đến cô? Anh bị mất mặt, bị cười nhạo thì có liên quan gì đến cô? Cô đã nói rồi, hai người đã chẳng còn quan hệ gì hết.

Tử Kiêu nghiêng rặng, lại nhìn về phía Tử Ngạo đang đứng giữa đài phun, ngay lúc sau quay người bỏ đi. Tiếp đó tiếng nhạc lại thay đổi, các tia nước nhanh chóng hạ xuống, thay vào đó là những tia nước khác.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, dưới ánh đèn lấp lánh đủ màu, tia nước hiện lên tuyệt đẹp. Tăng Tử Ngạo toàn thân ướt đẫm, khuôn mặt tuần lãng sầm sì nhanh chóng bước đi.

Tăng Tử Kiêu đi rất nhanh, nhưng không ngờ Tăng Tử Ngạo lại hành động nhanh đến vậy, chính vào lúc cô đến điểm dừng xe buýt, cánh tay trái bị kéo mạnh lại, cả người đổ sầm vào một bờ vai ướt đẫm nước. Cô hoang mang ngược mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt điển trai của anh, đôi mắt sáng như sao trời đang phát ra những tín hiệu đầy khó hiểu.

“Cô em gái thân yêu của anh, xin cho phép anh được nhắc nhở em rằng, chúng ta mới chỉ kí đơn ly hôn, thế nhưng mấy chữ “giấy chứng nhận kết hôn” trên giấy đỏ kia vẫn còn chưa thay bằng “giấy chứng nhận ly hôn”. Cho nên, anh trân trọng thông báo với em một tiếng, quan hệ hiện nay của chúng ta vẫn là quan hệ vợ chồng pháp định.”

Tăng Tử Kiêu thấy khóe miệng Tăng Tử Ngạo nhoẻn cười, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cô không hề đề nghị đến cục dân chính làm giấy chứng nhận ly hôn là bởi vì cô không biết cần phải có thủ tục đó. Tại sao anh biết mà lại không nhắc cô? Tại sao bây giờ anh lại lấy ra để viện cớ chứ?

Trái tim Tử Kiêu rung đập liên hồi, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Cô không ngừng nói với bản thân rằng, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Nghiến chặt răng, Tử Kiều hít một hơi thật sâu, lạnh lùng lên tiếng sắc sảo và hà khắc: “Anh có cần thiết phải đê tiện vậy không? Lúc kí đơn ly hôn, tại sao anh không dẫn tôi đi làm thủ tục này? Anh hông sợ tôi đột nhiên hồi phục trí nhớ sẽ bám lấy anh cả đời không chịu buông sao?”

Tăng Tử Ngạo nheo mắt lại, đôi môi nhoẻn lên, hai tay ôm chặt Tử Kiều vào lòng rồi mỉm cười tà ác nói: “Còn có thứ đê tiện hơn, em có muốn nghe không?”

Tăng Tử Kiều mở to đôi mắt nhìn anh đầy nghi hoặc, không biết anh còn định nói thêm những lời nào khác nữa.

“Tăng Tử Kiều, em hãy nghe kĩ cho anh, đừng có lấy chuyện mất trí ra làm cớ cho những hành động trụy lạc. Không cần biết em có nhớ lại hay không, anh tuyệt đối không để cho chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa. Nếu bây giờ phải dùng đến mối quan hệ vợ chồng để hướng em về chính đạo, anh cũng không ngại ở bên em cả đời. Cuộc đời anh chính là như vậy, kết hôn hay không với anh không quan trọng, lấy người phụ nữ như thế nào, anh cũng không quan tâm, dù gì cũng phải lấy một người, vậy thì lấy luôn người đã lớn lên từ nhỏ với mình, biết rõ gốc gác của nhau có hơn không.” Khi anh nói ra những từ sau cùng kia, nụ cười đó càng lúc càng điên loạn. Khuôn mặt Tăng Tử Kiều cứng sừng lại, vô cùng khó coi, toàn thân bất giác run rẩy. “Anh đúng thật là quá đê tiện” Cô trợn mắt lườm anh, nghiến răng nghiến lợi, tức giận vùng vẫy liên hồi, thế nhưng anh quá khỏe, cô hoàn toàn không làm gì được. Cô chẳng thể nào chịu đựng được nữa, co đầu gối tấn công vào phía dưới của anh.

Tăng Tử Ngạo mắt tinh, tai thính, tay nhanh nhẹn, không cho Tử Kiều bất cứ cơ hội nào khác, một tay tóm lấy đầu gối cô, một tay còn lại tóm chặt hai bàn tay cô. Đúng vào lúc cô đang định thực hiện cuộc tấn công thứ hai, anh vội kéo cô lên một chiếc taxi đang tới.

Tăng Tử Kiều gần như phát điên, giơ bàn tay trái còn cử động được đánh anh, nhưng vẫn bị anh kéo đi, sau đó nhét vào taxi.

“Tăng Tử Ngạo, anh là đồ hạ tiện.”

“Anh còn chiêu hạ tiện hơn chưa giờ ra đâu.” Tăng Tử Ngạo nhanh chóng vào xe ngồi cạnh Tử Kiều, lạnh lùng lên tiếng: “Đừng có chọc giận anh, hậu quả hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của em đấy!”

Bác lái xe phía trước đang uống nước, suýt chút nữa chết sặc trước tình hình của hai người phía sau. Bác đặt ly nước xuống, ho hắng vài tiếng, ngồi thẳng người rồi bình tĩnh hỏi: “Xin hỏi hai vị đi đâu?”

“Tòa chung cư Minh Đô Quốc Tế.”

Trong chiếc taxi này, do có lái xe, Tăng Tử Kiều thôi không cãi cọ, quay mặt nhìn ra bên ngoài. Không lâu sau, xe về tới khu chung cư Minh Đô Quốc Tế. Tăng Tử Ngạo toàn thân ướt đẫm, nên đã trả cho lái xe hai lần tiền coi như bồi thường phí tổn.

Xuống khỏi xe, anh nắm chặt bàn tay của Tăng Tử Kiều, kéo cô về nhà. Thang máy lên cao, Tăng Tử Kiều cuối cùng cũng tìm được cơ hội hất bàn tay nắm chặt này giờ ra. Cô nhìn rõ dấu tay in hằn trên da, thét lớn vào mặt Tăng Tử Ngạo: “Anh có biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc không?” Kể từ lúc ở hộp đêm về, anh liên tục nắm chặt cổ tay cô không buông, khiến cô đau đớn vô cùng.

“Anh còn chưa thi hành biện pháp giáo dục bằng gậy gộc với em là em phải thấp hươg cảm ơn trời đất rồi đấy!” Tăng Tử Ngạo lạnh lùng đáp lại. Đã hai mấy tuổi đầu rồi mà còn học theo những đứa trẻ ở thời kì mới lớn, không biết tự khống chế mình, những điều tự tôn, tự trọng, tự yêu thương bản thân năm đó bố dạy, lẽ nào cô đã quên sạch rồi sao, thực sự là tức chết đi được.

Suy nghĩ lại, Tử Ngạo chợt nhớ ra Tử Kiều đã mất trí nhớ, nếu còn nhớ được thì chắc sự việc đã không thành ra thế này. Biết trước cô mất trí sẽ trụ lạc, buông thả như vậy, anh chẳng bao giờ đề nghị ly hôn.

“Anh bị thần kinh à?”

“Người bị bệnh thần kinh đánh người không phạm pháp, em có muốn thử hay không?”

“Tăng Tử Ngạo, rốt cuộc anh muốn gì hả? Không phải trước nay anh đều muốn ly hôn ư? Tại sao bây giờ lại không muốn nữa ? Tôi đã toại nguyện cho anh, tôi đồng ý ly hôn, anh còn muốn thế nào đây?” Tăng Tử Kiều cảm thấy bản thân sắp phát điên lên rồi.

Tăng Tử Ngạo lạnh lùng nhìn cô, không nói thêm gì, sau tiếng ting ting, cửa thang máy liền mở ra. Anh lại nắm chặt bàn tay Tử Kiều, rồi kéo cô ra khỏi thang máy.

Anh rút chìa khóa ra, tra vào ổ khóa, mấy lần liền mà chẳng thể nào mở nổi. Anh quay lại nhìn cô, sắc mặt rất khó coi, hừm một tiếng rồi nói: “Còn thay cả khóa rồi cơ đấy! Rất tốt, mở cửa.”

Tăng Tử Kiều đứng một bên, lạnh mặt nhìn anh, quyết không mở cửa. Anh bước lại gần chỗ cô, hạ giọng đưa lời uy hiếp: “Tăng Tử Kiều, bây giờ đã là một giờ sáng, nếu em muốn để cho hàng xóm xung quanh cười chê vậy thì em cứ việc đứng đây. Cho em hai lựa chọn, một là mở cửa, hai là anh sẽ gọi người đến phá khóa.”

Hoàn toàn bất lực, Tăng Tử Kiều đành phải nghiêng răng, lấy chìa khóa ra, ai ngờ vừa rút ra đã bị anh cướp mất. Tăng Tử Ngạo mở cửa xong liền trả lại chùm chìa khóa đó cho cô rồi bước vội lên lầu trên.

Tiến vào phòng ngủ chính, anh mở cửa phòng thay đồ, nhìn vào những giá treo trống rỗng, bất giác nguyên rủa một câu. Anh quyết không bỏ cuộc, ngồi xuống lục tìm mọi ngăn kéo, góc ngách, chỉ mong sẽ tìm được bộ quần áo khô để thay. Kết quả khiến anh thất vọng hoàn toàn, lần trước cô nói, đã vứt hết quần áo của anh vào sọt rác, thật không ngờ, cô đã chẳng giữ lại gì dù chỉ là chiếc tất. Nha đầu này bây giờ thật đúng là điên cuồng. Anh ảo não nắm chặt bàn tay lại.

Lúc này, thực sự Tăng Tử Ngạo rất muốn đánh người. Anh quay vào phòng tắm, bây giờ cho dù chỉ là một chiếc khăn tắm thôi cũng được. Cả cuộc đời này, anh chưa bao giờ mê đắm như thế, toàn thân ướt đẫm từ đầu xuống chân, mái tóc ướt nhẹ ban này đã khô quá nửa. May mà chiếc khăn tắm vắt trên giá sạch sẽ, cầm trên tay, anh còn ngửi được mùi hương thanh nhã rất

để chịu. Anh không quan tâm nhiều nữa, chỉ muốn thay bộ y phục ướt đẫm này rồi tính tiếp.

Tăng Tử Kiều ngồi trên sofa dưới tầng một, mặt hầm hầm tức giận thay đổi kênh truyền hình liên tục, ngay cả mấy tập phim thần tượng lãng mạn mọi khi yêu thích cũng chẳng hấp dẫn cô nữa. Cô ngược mắt nhìn lên phòng ngủ chính trên tầng, người đàn ông thối tha uy hiếp cô lên đó đã lâu rồi mà chưa thấy xuống, trong lòng cô trào dâng nghi hoặc và lo lắng, bất giác đứng dậy, cầm túi đi lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, không thấy bóng dáng Tăng Tử Ngạo đâu, Tử Kiều lại càng thêm nghi ngờ. Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, cô thấy Tăng Tử Ngạo để trần phần thân trên săn chắc, khỏe mạnh, phần eo cuốn một chiếc khăn tắm, thông thả bước ra ngoài.

Tăng Tử Kiều kinh hãi nhìn người đàn ông trước mặt, nhất thời ngây thần người ra. Ánh mắt cô dừng lại trên bờ ngực săn chắc, răn rỏi của anh, sau đó chuyển dần xuống phía dưới, thân hình anh đúng là chuẩn không cần chỉnh, toàn thân đều là những khối thịt săn chắc. Thứ chướng mắt nhất chính là chiếc khăn tắm cuốn quanh eo anh, thực sự khiến người đối diện chỉ muốn xông tới, kéo tung ra mà thôi.

Đợi chút đã, phần eo anh đang cuốn thứ gì đấy? Tại sao trông nó lại quen mắt vậy?

“Ai cho phép anh dùng khăn tắm của tôi?” Cô bước lại gần, chỉ tay vào phần thân dưới của anh rồi thét lớn, vẻ mặt vô cùng kích động, chỉ hận không thể giật lấy chiếc khăn của mình.

Thì ra đây là khăn tắm của cô, thân nào mà lại thơm như vậy. Vừa nghĩ đến chiếc khăn hàng ngày cô dùng, khuôn mặt anh lại đỏ bừng bừng.

“Đừng có chỉ trỏ loạn xạ thế.” Tăng Tử Ngạo cố tình tỏ ra bình tĩnh, hất tay cô ra rồi ảo não nói: “Em đã vứt hết quần áo của anh đi rồi, bây giờ thứ duy nhất có thể cuốn lại chính là thứ này, nếu không thì anh phải lỏa thể toàn phần đấy. Nếu em không ngại thì anh cũng chẳng sao hết.”

“Ai muốn nhìn của anh chứ, người gì mà chẳng có tí thịt nào. Trên đơn ly hôn rõ ràng viết rằng, căn nhà này thuộc quyền sở hữu của tôi, lẽ nào tôi

còn phải cung nghênh anh tới đây qua đêm sao?”

Khuôn mặt anh lúc tím xanh, lúc trắng nhợt, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Anh nhắc lại lần nữa, sau này không phải thi thoảng anh mới đến đây mà là nhất định sẽ về nhà, ở tại căn nhà này cho tới khi nào em quay lại chính đạo thì thôi!”

“Anh mau rút đi cho tôi!” Tăng Tử Kiêu không thể nào kìm nén thêm nữa, tóm chặt cánh tay của anh, dùng sức bình sinh đẩy anh ra khỏi phòng ngủ chính rồi đóng sầm cửa lại.

Tăng Tử Ngạo đứng ngoài cửa, chưa kịp định thần lại, chỉ thấy cửa phòng ngủ chính đóng rồi lại mở, một thứ gì đó cũng nhanh chóng phi lại. Anh vội tóm lấy thứ đó, thì ra là quần áo anh vừa thay ra.

Cảm thấy mệt mỏi, anh ôm theo đồng quần áo này, chỉ sợ người ở căn phòng kia không nghe thấy liền lớn tiếng hét: “Tăng Tử Kiêu, anh sẽ ở đây cho tới khi nào em quay về chính đạo mới thôi. Còn nữa, ngày mai em phải theo anh đến công ty làm việc.”

Nói xong, anh ôm quần áo đi xuống dưới.

Chương 18: Anh trai, đừng đi

Tăng Tử Kiêu ngồi trên giường, phiền muộn mà chẳng thể diễn tả thành lời, cô kéo chiếc túi lại, định lấy hộp thuốc lá ra nhưng lại quơ phải một túi giấy. Nhìn túi giấy này, cô mới nhớ đến chiếc quần sịp của nam giới đã mua ban chiều.

Mở túi có chiếc quần sịp với hình vòi voi màu đỏ chót đó ra, theo đúng phản xạ tự nhiên, trong đầu Tử Kiêu chợt hiện lên hình ảnh Tăng Tử Ngạo bị nước phun ướt đẫm, chiếc áo sơ mi trở nên mong manh, những khối thịt săn chắc ẩn hiện, ảo mờ bó sát người. Chiếc quần dài bên dưới cũng dính chặt, khiến thân hình tuyệt vời của anh hiện lên rõ rệt. Hơn nữa, hình ảnh anh khi này để trần thân trên cũng thực sự khiến phụ nữ phải điên cuồng. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tử Kiêu đỏ bừng bừng, thật đáng sợ, rốt cuộc bản thân cô đang nghĩ những gì chứ? Cô vội vã đứng dậy, nhét chiếc quần sịp

này vào sâu trong ngăn kéo phòng thay đồ. Cô thực đúng là vô vị nên mới mua chiếc quần sịp này về.

Có điều, thế nào được gọi là con voi hình tượng nhi? Tử Kiều rất hiếu kì, quả thực cô chưa hề xem hình ảnh này bao giờ. Cô liền ngồi trước bàn làm việc, mở laptop ra bắt đầu tìm kiếm, khi cô đã thấy thứ được gọi là “con voi” đó, bất giác sị mặt ra, đầu óc cô lúc này trở nên trống rỗng.

Nếu để Tăng Tử Ngạo mặc chiếc quần sịp này và làm theo những hình ảnh đó, cô chắc chắn sẽ nôn hết sạch những gì đã ăn tối qua ra. Á, chết mất, tại sao cô cứ liên tưởng về anh chứ, nhất định là bị anh chọc tức đến phát điên rồi.

Chính vào lúc Tử Kiều đang nhìn vào màn hình máy tính tự kiểm điểm bản thân thì di động bỗng đổ chuông. Cô mím môi lại, đứng lên, nộ khí ùng ùng lấy chiếc di động từ trong túi ra, ấn nút nghe, khi đối phương còn chưa kịp mở miệng cô đã quát lớn tiếng: “Viên Nhuận Chi, cậu còn mặt mũi gọi điện cho mình sao?”

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói run run của Viên Nhuận Chi: “Tiểu Kiều, đừng như vậy mà... mình cũng không biết sẽ tình cờ gặp sư huynh ở chỗ đó, trời sáng là mình sẽ đi đầu thú với sư huynh, được không hả?”

“Đừng có phí lời nữa, tuần này mình không muốn gặp cậu. Tạm biệt!” Tử Kiều nhanh chóng dập máy rồi ném di động lên giường. Tìm thấy bao thuốc, cô châm một điếu hít sâu một hơi.

Thực sự không biết kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì mà gặp phải người bạn xui xẻo như Viên Nhuận Chi, để bản thân cô cũng xui tận mạng như thế này. Cuộc đời tươi đẹp của cô giờ đã bị đảo lộn hết cả, cuộc sống vui vẻ mà cô hằng mong muốn cũng sắp tan biến, nói không chừng lại quay về cuộc sống ở tận sâu vực thẳm như ngày xưa.

Trong lòng trào dâng nỗi khủng hoảng không diễn tả bằng lời, mỗi lần đối mặt với Tăng Tử Ngạo, trái tim cô lại đau nhói như thể bị kim châm, vô cùng mệt mỏi. Không gặp anh, không nghĩ đến anh, thì an lành vô sự, chỉ cần gặp phải chuyện gì liên quan đến anh, kí ức của cô lại dần dần hồi phục từng chút từng chút một.

Cô hoàn toàn không muốn như vậy, nên biết phải làm thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục thế này, cô sợ rằng vào ngày kí ức hoàn toàn hồi phục thì cũng chính là ngày cô nhảy sông Hộ Thành thêm lần nữa.

Kim đồng hồ đặt đầu giường đã chỉ số hai, Tăng Tử Kiêu cảm thấy rất đau đầu, thấy vẫn nên đi nghỉ sớm thì tốt hơn. Không biết chừng, ngày mai còn nhiều chuyện đau đầu khác đang chờ cô nữa. Rất nhanh sau đó, cô dập nửa liều thuốc còn lại, lấy quần áo và đi vào buồng tắm.

Tăng Tử Ngạo nằm trên giường của phòng dành cho khách, lật người mãi mà không chớp mắt nổi. Đột nhiên, anh ngồi dậy, tại sao lại cảm thấy kì lạ như vậy chứ? Tuy rằng rất ít khi ngủ lại căn nhà này, thế nhưng anh không hề mắc phải chứng lạ giường.

Anh cúi đầu nhìn chiếc khăn tắm cuốn nửa thân dưới, lặng đi vài giây, nhất định là do chiếc khăn tắm này quá thơm, nên anh không quen. Đưa tay cởi ra, khi chiếc khăn tắm được nới lỏng, anh bỗng ngừng tay lại.

Tăng Tử Ngạo không có thói quen lỏa thể khi ngủ, quần áo thay ra đang trong máy giặt, nếu không cuốn chiếc khăn này thì anh lại càng khó lòng chớp mắt. Anh nghiêng rặng, ảo não cuốn lại khăn tắm, sau đó từ từ nằm xuống giường. Ngược mắt nhìn lên trần nhà, anh vẫn chẳng thông suốt nổi, rốt cuộc mình đã làm gì để Tử Kiêu khó chịu như vậy?

Chiếc khăn tắm thi thoảng lướt qua làn da mang đến khoái cảm khác lạ, anh vừa cảm thấy khó chịu lại vừa có cảm giác lưu luyến, thực sự là một sự dày vò ngọt ngào

Ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào trời đã đổ mưa, làn mưa dày đặc. Đêm hôm nay, đảm bảo khó lòng mà chớp mắt được.

***

Sáng sớm, mưa đã tạnh, sau khi thức dậy, Tăng Tử Ngạo thay bộ y phục hôm qua. Mặc dù đã được giặt rồi sấy khô luôn bằng máy, thế nhưng quần áo lại chưa được là, nhàu nhĩ, nhăn nhúm, trông không ra thể thống gì.

Trước khi lái xe đưa y phục mới đến, tuy rằng xưa nay ăn mặc chảnh chu anh cũng đành phải mặc tạm vậy.

Tử Ngạo nhìn đồng hồ, giờ đã tám giờ sáng, trên gác chẳng thấy có chút động tĩnh gì. Anh liền lên gác, gõ cửa phòng ngủ chính rồi gọi: “Tiểu Kiều, mau thức dậy đi!”

Trong phòng vẫn chẳng có chút động tĩnh gì khác, anh quyết định sẽ gọi bữa sáng trước, đợi thức ăn đến, cô còn chưa thức dậy, thì đừng trách anh sẽ đánh thức cô bằng phương pháp đặc biệt.

“Anh cho em đúng mười phút để vệ sinh cá nhân, xuống nhà ăn sáng, mười phút sau nếu không thấy em, hậu quả tự chịu.” Nói xong, anh quay người bước xuống.

Bữa sáng nhanh chóng được đưa tới, thế nhưng nửa tiếng đã qua rồi mà trên gác vẫn chẳng có chút động tĩnh nào. Tăng Tử Ngạo ngược mắt nhìn vào cánh cửa phòng ngủ, mấy giây sau, anh liền mím chặt môi bước lên cầu thang. Anh lại gõ cửa rồi nói: “Tăng Tử Kiều, có phải muốn anh đích thân vào mời em ra không?”

Cánh cửa vẫn đóng im lìm, anh gõ cửa không chút chán nản.

“Tăng Tử Kiều, em tưởng rằng mình mấy tuổi hả? Bây giờ vẫn còn thói quen ngủ nướng sao? Mau dậy ngay lập tức cho anh!”

Mấy lần liền như vậy, bỗng nhiên anh dừng tay lại, vội đập cửa liên hồi: “Tiểu Kiều, có phải em lại xảy ra chuyện gì rồi không?”

Đáp lại Tăng Tử Ngạo vẫn là khoảng không tĩnh lặng, trong lòng anh lo sợ, không hề do dự dùng cơ thể đập mạnh vào đó. Ầm một tiếng, cánh cửa bị đẩy tung ra. Anh xông vào phòng nhưng chẳng thấy Tử Kiều đâu, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Đột nhiên, tiếng cửa phòng tắm mở ra, anh quay đầu lại, liền thấy Tử Kiều đang ngồi bệt trên sàn phòng tắm. Anh nhanh chóng bước lại gần, đỡ lấy cơ thể cô rồi vội đưa lời hỏi thăm: “Em làm sao thế hả?”

Sắc mặt Tử Kiều trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, trán lấm tấm mồ hôi, trên mắt còn có ngấn nước chảy qua, anh sợ hãi khi thấy dáng vẻ cô lúc này.

Cô không hề đáp lại, nước mắt vẫn không ngừng lăn dài trên má. Tử Ngạo nhanh chóng đưa mắt nhìn xuống, thấy hai tay cô đang ôm chặt bụng, hơi thở yếu ớt, nhìn tình cảnh này anh bỗng hiểu ra cô đang gặp vấn đề gì.

“Có phải cái đó đến rồi không?” Tăng Tử Ngạo hạ thấp giọng dịu dàng, chẳng suy nghĩ gì nhiều, anh bế bổng Tử Kiều lên rồi quay người đi về phía giường. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống rồi ngồi bên thành giường, ôm cô vào lòng để cô có thể dựa vào mình một cách thoải mái, dễ chịu nhất, đặt một tay lên bụng xoa nhẹ cho cô.

Dòng dịch nóng ngưng đọng khiến vùng bụng trương phình lên, cảm giác khó chịu lan tỏa toàn thân đã dày vò Tử Kiều suốt nửa tiếng nay cuối cùng cũng giảm xuống đôi chút. Cô mấp máy môi như định nói điều gì đó, thế nhưng thực sự quá đau đớn, sau cùng đành từ bỏ rồi nhắm nghiền mắt lại.

“Đã biết dễ bị đau bụng mà em còn để nhiệt độ điều hòa trong phòng thấp như vậy? Em coi mình là đứa trẻ lên ba sao? Lúc ăn lẩu, anh đã bảo em đừng có uống nước lạnh, em lại không nghe. Bây giờ đau đớn đến mức này, em cảm thấy khó chịu lắm phải không?” Tuy là lời trách mắng, thế nhưng lại chan chứa cảm giác ấm áp, quan tâm. Anh cầm chiếc điều khiển điều hòa ở đầu giường, chỉnh về chế độ dành cho giấc ngủ ban đêm. “Em đã uống sữa nóng pha mật ong chưa?”

Tăng Tử Kiều lại lắc đầu đầy mệt mỏi. Bụng cô quá đau, hai chân mềm nhũn, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, khó khăn lắm cô mới đứng dậy được khỏi bồn cầu, chẳng còn quay về giường được thì sao có thể xuống nhà lấy sữa với mật ong chứ?

Bụng lại nhói đau từng cơn, cơn sau còn mãnh liệt hơn cơn trước, trán cô vẫn lấm tấm đầy mồ hôi. Cô đau khổ nhíu chặt hai đầu mày lại, khẽ rên vài tiếng.

“Như vậy không ổn đâu, em phải uống thuốc giảm đau đi!” Anh buông tay ra khỏi vùng bụng Tử Kiều, chính vào lúc định đứng dậy thì tay lại bị tóm chặt lấy. Anh nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tử Kiều, thấy cô lắc đầu rồi thều thào lên tiếng: “Anh trai, đừng đi mà”

Anh lặng người đi, lúc này cô vừa gọi anh là gì?

“Đừng có đi mà” Tử Kiều mấp máy bờ môi.

Tăng Tử Ngạo định thần lại, nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của Tử Kiều, anh liền vỗ nhẹ lên tay cô rồi đưa lời an ủi: “Anh chỉ đi lấy thuốc giảm đau giúp em, sẽ nhanh chóng quay lại thôi mà.”

Cuối cùng cô cũng chịu buông tay anh. Anh đứng dậy đi về phía chiếc giá tủ đối diện, nếu anh nhớ không nhầm thì thuốc được để ở chỗ này. Không bao lâu sau, anh tìm được thuốc giảm đau bụng kinh, rót một ly nước ấm, quay lại bên giường bảo cô uống.

Anh vừa đặt ly nước xuống, bàn tay Tử Kiều lại giữ chặt lấy anh. Anh khẽ nhoèn miệng, đặt bàn tay lên bụng cô một cách tự nhiên, xoa dịu bớt nỗi đau đớn giúp cô. Động tác quen thuộc này bất giác khiến Tăng Tử Ngạo nhớ lại những tháng ngày trước năm lớp mười hai.

Kì kinh nguyệt đầu tiên của Tăng Tử Kiều đại khái bắt đầu vào mùa xuân năm lớp bảy, ngoại trừ lần đầu tiên không bị đau bụng ra, những lần sau đó, lúc nào cũng kinh thiên động địa. Đến mùa hè lại càng thảm hại hơn, bởi vì cô thích những món ăn lạnh nên càng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Mùa hè năm đó, anh vừa thi hết cấp hai, một hôm, băng vệ sinh của cô đã hết, mẹ ra ngoài mua thêm cho cô, để lại một mình anh với Tử Kiều ở nhà. Thấy Tử Kiều đau đớn quặn người nằm trên giường không ngừng rên rỉ, anh cũng thấy rất khó chịu, ngồi bên giường đưa lời dỗ dành cô.

Lúc ban đầu, cô cũng nắm chặt tay anh như thế này. Sau đó, thấy cô đau đớn đến mức tuôn trào nước mắt, anh liền ôm cô vào lòng, sau đó dùng tay xoa nhẹ vùng bụng cho cô. Dần dần, cô không còn khóc nữa, tựa vào lòng anh ngủ thiếp đi. Anh không dám động dậy, chỉ sợ khi cô tỉnh dậy sẽ bị cơn đau dày vo đến mức chết đi sống lại.

Khi mẹ mua một bịch băng vệ sinh lớn về, chứng kiến cảnh tượng này, không những thấy kỳ lạ mà ngược lại còn vui mừng lên tiếng: “Tiểu tử này, con cũng giỏi phết đấy, sau này mỗi kì kinh nguyệt của Tiểu Kiều con hãy phụ trách nhé!”

Vào lúc đó, anh chỉ biết dùng cụm từ “ngẩng đầu hỏi trời xanh” để diễn tả cảm xúc của mình.

Mẹ anh nói được làm được, từ đó trở đi, mỗi kì kinh nguyệt của Tiểu Kiều, anh đều phải ở cạnh bên cô, thậm chí, sau đó ngay cả việc đi mua băng vệ sinh cho Tử Kiều cũng đặt trên vai anh. Vào lúc đó anh mới chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi vừa tốt nghiệp cấp hai mà thôi.

Mỗi lần ra siêu thị mua mấy gói băng vệ sinh hồng hồng xanh xanh, anh đều không hiểu tại sao thứ đó lại còn phân ra loại mỏng, lại dày, có cánh, không cánh, dùng ngày, dùng đêm... Đối mặt với giá hàng cao ngất, anh liền lấy mỗi loại một gói ném vào xe đẩy hàng rồi đi thanh toán. Ra đến quầy thu ngân, chị nhân viên nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc mà kì lạ.

Dần dần, người ta cũng bắt đầu quen mặt anh, thường hay đưa lời chào hỏi: “Này, cháu lại đến mua đồ cho em gái hả?” Sau đó còn nhiệt tình giới thiệu cho anh các loại sản phẩm, anh chỉ còn biết gật đầu lúng túng mà thôi.

Tình cảnh này diễn ra liên tục cho tới khi anh lên đại học mới được cải thiện. Có lẽ là thói quen, sau đó thi thoảng đến siêu thị, anh vẫn thường đi cùng Tử Kiều để mua băng vệ sinh. Mãi cho tới hôm nay, anh vẫn nắm vững trong lòng bàn tay, Tử Kiều bị mắc cảm với nhãn hiệu băng vệ sinh nào, thích sử dụng nhãn hiệu nào anh đều biết.

Tử Kiều trước nay không bao giờ cảm thấy xấu hổ vì chuyện này, anh cũng chẳng bận tâm, có lẽ người khác nhìn vào sẽ nghĩ hai người đích thực là một đôi anh em biến thái cũng nên.

Đúng thế, biến thái, cho dù là biến thái cũng là do bố mẹ anh một tay tạo dựng.

“Nhắm mắt vào và ngủ một chút đi! Em yên tâm, trước khi em ngủ say, anh sẽ không đi đâu hết.” Tử Ngạo nhẹ nhàng lên tiếng.

Tử Kiều chớp mắt, nhẹ nhàng đáp lại. Hơi ấm truyền từ vùng bụng khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cô an lòng nhắm mắt lại, bàn tay mãi không chịu buông ra, nắm chặt lấy vạt áo sơ mi của anh.

Một lúc lâu sau, Tăng Tử Ngạo cúi đầu nhìn người nằm trong lòng mình, cô đã thở nhịp nhàng, đều đặn, khuôn mặt trắng nhợt cũng dần hồng hào trở lại, nhưng trông vẫn yếu ớt vô cùng. Anh muốn rút cánh tay mà cô đang gối

lên, thế nhưng dù đang chìm trong mộng đẹp, cô vẫn không chịu buông tay. Sợ làm cô tỉnh giấc, anh đành từ bỏ ý định này.

Xem ra hôm nay, anh phải làm việc tại nhà rồi, cô như thế này anh thực sự không yên tâm.

Chương 19: Vì ai mà đánh dượng cầm

Không biết ngủ được bao lâu, trong mơ màng Tăng Tử Kiều nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, nước mưa xối vào cửa kính kêu réo rắt. Cô từ từ mở mắt ra, nước mưa đã ngấm vào qua mép cửa sổ.

Tăng Tử Kiều vội dậy đóng cửa lại, chính vào lúc đóng cửa sổ, dưới làn mưa mờ ảo đó, cô thấy thân hình quen thuộc ở lâu dưới, là Tăng Tử Ngạo. Lúc này, anh đang đứng đối diện với một nữ sinh mặc chiếc váy liền màu xanh da trời. Cả hai người đều không cầm ô, chẳng biết đang tranh luận chuyện gì. Cô nữ sinh đó cắt tóc ngắn, nước mưa làm tóc ướt đẫm dính trên khuôn mặt nên Tử Kiều chẳng thấy rõ tướng mạo.

Hai người đang làm gì chứ? Mưa to như vậy, để ngấm nước mưa rất dễ cảm lạnh. Nghĩ như thế nên Tử Kiều cầm hai chiếc ô, vội vã chạy xuống nhà.

“Anh trai, để ngấm nước mưa dễ đổ bệnh lắm!” Tăng Tử Kiều liền mở ô ra che lên đầu Tăng Tử Ngạo rồi đưa chiếc còn lại cho cô nữ sinh đứng đối diện: “Chị hãy cầm chiếc ô này, đừng để bị ngấm nước mưa.”

Cô nữ sinh này ngẩng đầu lên, Tử Kiều đã nhìn rõ khuôn mặt của cô ấy, trông cô rất thanh tú, đôi mắt to tròn, trong sáng, mái tóc ngắn bị mưa làm ướt đẫm, dính vào hai bên má.

Cô nữ sinh đó không hề nhận chiếc ô trong tay Tử Kiều, cô cảm thấy lúng túng liền nhét vào tay Tăng Tử Ngạo, đang định quay người về nhà thì eo cô bị ôm chặt lại, kéo sát vào một vòng tay ấm áp.

“Anh trai” Tử Kiều kêu lên đầy kinh ngạc.

Tăng Tử Ngạo càng ôm chặt vòng eo của cô hơn, hai người gần như dính sát vào nhau, cô nghe thấy anh nói cùng cô nữ sinh kia rằng: “Không phải cậu muốn gặp người con gái mà mình luôn cảm thấy hoàn mỹ nhất hay sao?”

Chính là cô ấy đấy! Nhìn thấy cô ấy rồi, cậu còn muốn so sánh thêm nữa không?”

Cô nữ sinh đó nhìn Tử Kiều bằng ánh mắt kinh hoàng mà hoang mang, bờ môi run rẩy cất tiếng: “Cô ấy không phải em gái của cậu sao?”

Tăng Tử Ngạo bật cười thành tiếng, càng ôm Tử Kiều chặt hơn, sắc mặt sầm lại rồi nói: “Đồng Ninh, cậu ở bên nam sinh khác hay dù có xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến mình, mình thích em gái thì cũng chẳng liên quan đến cậu. Đừng mơ tưởng cậu có thể điều khiển được mình, mình ghét nhất những cô gái tự cho mình là nhất lại không chịu hiểu lí lẽ như cậu.”

Thì ra cô nữ sinh này tên là Đồng Ninh. Kể từ khi Tăng Tử Ngạo lên cấp ba, trước cửa nhà thường thấp thoáng bóng hình của cô nữ sinh này. Có một khoảng thời gian, anh rất thích nghe tiếng dương cầm. Sau đó, cô nghe mấy bạn học của Tăng Tử Ngạo thường đến nhà chơi nói rằng, anh đang có một cô bạn gái tên là Đồng Ninh đánh dương cầm rất hay.

Một hôm, lúc cùng mẹ đi mua đồ, Tử Kiều đã nhìn thấy một tấm poster chiêu sinh học đánh đàn dương cầm, cô đã dừng chân đọc thông báo đó rất lâu. Mẹ liền hỏi Tử Kiều có muốn học dương cầm không, cô không biết tại sao lại dừng chân tại đây nhưng đã gật đầu. Sau đó, cô bắt đầu con đường học đánh dương cầm vừa vô vị lại vừa cô đơn.

Cứ liên tục như vậy suốt nửa năm trời, đến một ngày, cô lại nghe bạn học của Tăng Tử Ngạo nói rằng, nửa tháng trước, Đồng Ninh tham gia cuộc thi đàn dương cầm, Tăng Tử Ngạo đi xem, sau khi cuộc thi kết thúc, không ngờ lại có nữ sinh tặng hoa cho anh. Đồng Ninh thấy thế đã vô cùng tức giận, lúc đó còn cãi nhau với anh, hỏi anh đến xem cô biểu diễn nhưng tại sao lại nhận hoa của nữ sinh khác một cách vô duyên vô cớ?

Tăng Tử Ngạo giải thích rằng, anh thậm chí còn không biết cô nữ sinh đó là ai. Tuy rằng đã giải thích nhưng Đồng Ninh vẫn không tin anh, anh cảm thấy cô vô lí đùng đùng, sau đó chẳng nói tiếng nào rời khỏi hội trường thi đấu, hai người đã chia tay như vậy. Đồng Ninh vẫn tức giận, để chứng minh rằng bản thân không đến mức thiếu anh thì không sống vui vẻ được, cô bắt

đầu qua lại với một nam sinh cùng cấp khác. Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không bận tâm, kể từ sau hôm ấy, anh không hề đến tìm Đồng Ninh thêm lần nào nữa.

Kể từ lần đó đến nay, cũng chưa đến một tháng

Tử Kiều ngược mắt lên nhìn Đồng Ninh, Đồng Ninh trợn mắt nhìn lại cô, tưởng như sắp tóe lên tia lửa đáng sợ. Lúc này, cô bất giác cảm thấy đồng cảm với Đồng Ninh, qua lại với Tăng Tử Ngạo lâu như vậy rồi mà cô chẳng hiểu được tính cách ưa nhẹ nhàng của anh. Từ trước đến nay, anh không bao giờ muốn người khác uy hiếp mình. Thực ra, ngay từ khi Đồng Ninh bắt đầu qua lại cùng nam sinh khác thì cũng coi như tuyên cáo đoạn tình cảm này đã kết thúc.

Đồng cảm với Đồng Ninh là một chuyện, trong lòng Tử Kiều cũng thấy vui mừng vì hai người đã chia tay. Cô quay đầu nhìn sang Tăng Tử Ngạo cạnh sát bên mình, khuôn mặt tuấn mỹ chẳng khác nào tác phẩm điêu khắc thượng thừa, đỉnh cao của nghệ thuật tài năng. Đôi mắt, chiếc mũi đó thực sự khiến người ta nhìn chẳng rời mắt được, tim đập đầy rung động.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, Tử Kiều đã phải lòng anh chứ? Có lẽ là từ khi bắt đầu lên cấp hai, mỗi buổi tối anh đều giảng cho cô cách làm bài tập về nhà, cũng có thể là những lúc đến kì kinh nguyệt, anh luôn ôm lấy cô, dịu dàng cùng cô vượt qua những cơn đau đớn đáng sợ ấy. Cũng có thể là lúc anh đưa cô ra phố mua đồ... và có lẽ còn nhiều khả năng khác nữa, Tử Kiều cứ như vậy, từ từ, từng bước một yêu thương người anh trai không có chút quan hệ máu mủ này đến mức chẳng còn lối về.

Đến lúc nào thì anh mới có thể nghiêm túc nhìn về phía cô chứ? Năm nay cô sẽ tốt nghiệp cấp hai, đến tháng chín này cô đã là học sinh cấp ba rồi, chẳng còn là con nha đầu non nớt mà anh vẫn thường nói nữa.

Thu lại ánh mắt lưu luyến đó, Tử Kiều lại thấy Đồng Ninh chỉ vào anh rồi hét lớn: “Tăng Tử Ngạo, cậu có bản lĩnh thì nói lại thêm lần nữa là cậu thích em gái đi. Có bản lĩnh thì nói lần nữa đi, mình sẽ chia tay với cậu.”

Tăng Tử Ngạo lạnh lùng đáp lại: “Một tháng trước chẳng phải cậu đã bỏ mình rồi sao?”

Đồng Ninh tức giận vô cùng: “Tăng Tử Ngạo, mình biết cậu giận mình, lúc đó mình chỉ nhất thời tức giận, mình không thực sự qua lại với cậu nam sinh đó đâu. Thôi đừng giận dỗi nữa, làm sao cậu có thể thích em gái được chứ? Đừng có đùa nữa được không?”

“Chẳng có chuyện gì là không thể cả. Mình thích Tử Kiều, cô bé dịu dàng xinh đẹp, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, hoàn mỹ không tì vết, là một người đàn ông, ai cũng động lòng trước cô bé.” Anh nói xong liền quay sang nhìn Tử Kiều, hai tay ôm chặt cô, cúi đầu xuống rồi đặt một nụ hôn dịu dàng lên bờ môi của cô.

Vào khoảnh khắc ấy, đầu Tử Kiều trống rỗng, hoàn toàn không thể hít thở bình thường nhìn anh bằng ánh mắt khó tin, run rẩy thốt ra hai tiếng: “Anh trai ”

Vừa nói được vài từ, Tử Ngạo đã đưa tay lên môi ngăn cô lại. Nước mưa lạnh giá thuận theo mái tóc chảy xuống dưới, thế nhưng nụ hôn in trên môi Tử Kiều đã giữ ấm toàn thân cô một lúc lâu.

Đồng Ninh hét lên đầy kinh hoàng hòa cùng tiếng mưa rơi: “Tăng Tử Ngạo, cậu là đồ biến thái! Ngay cả em gái mà cậu cũng không buông tha, đồ biến thái.”

“Thật ngại quá, có lẽ mình quên không nói cho cậu biết rằng, Tử Kiều và mình không có bất cứ quan hệ huyết thống nào cả. Tại sao mình lại không thể thích cô ấy chứ? Cho dù sau này lấy cô ấy làm vợ cũng chẳng có gì quá đáng cả.”

Đồng Ninh nắm chặt bàn tay lại, phần nộ hét lớn: “Tăng Tử Ngạo, cậu đúng là một tên khốn đáng ghê tởm. Đúng là đồ biến thái!”

Khi giọng nói bị tiếng mưa nuốt trôi, bóng dáng của Đồng Ninh cũng dần biến mất trong màn mưa mờ ảo. Cả người Tử Kiều cứng đờ lại, khuôn mặt ửng hồng cất tiếng hỏi anh: “Anh trai, trước đây, anh thích gì ở chị ấy vậy? Là bởi vì chị ấy đánh đàn dương cầm giỏi sao?”

Tử Ngạo lặng người đi, nét mặt mơ màng rồi đáp: “Cũng không hoàn toàn vì vậy đâu!”

“Như vậy hả” Tử Kiều mím chặt môi, cảm thấy bản thân thực quá ngốc nghếch.

Có điều sau khi học đánh đàn, Tử Kiều bắt đầu yêu thích âm nhạc, cô cảm thấy thứ âm thanh trong trẻo như nước chảy mây trôi ấy, cho dù mang trong đó bao nhiêu tình cảm rạo rức thì vẫn là cảm giác bình thản, nhẹ nhàng, giống như một đứa trẻ tỏ ra thương cảm mỗi lúc ngơ ngác không biết làm gì. Cho nên mỗi lần tâm trạng không vui, cô đều lặng lẽ ngồi trước đàn dương cầm, cảm nhận những khoảnh khắc cô độc, buồn bã chỉ thuộc về riêng mình.

Tử Ngạo tiếp tục lau tóc cho Tử Kiều, thản nhiên như không có chuyện gì rồi nói: “Tiểu Kiều, cảm ơn em, may mà em đã xuất hiện kịp thời”

Toàn thân Tử Kiều bỗng cứng đờ lại. Nụ hôn ban nãy khiến trái tim cô như đang bay lên, cô không dám tin rằng anh lại nói anh yêu cô. Cô nghe rõ được tiếng tim đập rộn ràng, máu huyết toàn thân đều rạo rức vui sướng, thế nhưng chỉ một câu nói đơn giản, chỉ trong thời gian chớp nhoáng, cô lại như đông cứng cả người lại, trái tim đột nhiên quặn thắt, nhói đau lạ thường.

Đây tuy rằng không phải là lần đầu tiên Tử Kiều bị anh lôi ra làm bia đỡ đạn, thế nhưng, trước kia mỗi lúc lợi dụng cô để từ chối đám nữ sinh theo đuổi mình, cùng lắm anh chỉ khoác vai cô mà thôi. Tại sao lần này anh lại hôn cô chứ? Chỉ bởi vì Đồng Ninh là cô bạn gái đầu tiên mà anh qua lại sao? Mỗi tình đầu luôn luôn là khó quên và tuyệt đẹp nhất, thế nhưng người con gái đó đã làm tổn thương trái tim anh, cho nên, anh mới bức ép bản thân phải chia tay?

Tử Kiều muốn hỏi anh tại sao, thế nhưng cổ họng lại như tắc nghẹn chẳng thể nào thốt lên lời... Một lúc lâu sau, cô hạ mắt xuống, lặng lẽ lấy chiếc khăn từ tay anh, ngược mắt nhìn anh mím cười rồi nói: “Anh trai, em lên gác đánh đàn đây.”

“Ngoan lắm!” Tử Ngạo dịu dàng vuốt lên mái tóc Tử Kiều.

Tử Kiều đứng dậy, chính vào lúc quay người đi lên gác, cô lại nghe thấy giọng nói của anh: “Tiểu Kiều, nếu không muốn học đàn thì cũng đừng

miễn cưỡng bản thân.”

Cơn mưa bên ngoài chẳng hiểu đã kéo dài bao lâu, nước mưa nhạt nhòa cả bầu trời, mưa rơi hắt vào cửa sổ tạo lên tiếng tí tách vui tai. Cửa kính đã ướt đẫm từ lâu, thế giới bên ngoài là một khoảng trời mờ ảo, trái tim Tử Kiều cũng càng lúc càng nhạt nhòa. Những phím đàn đen trắng không ngừng nhẩy múa, tiếng nhạc vui tai lạnh lốt vang lên không ngừng. Lúc này, trái tim cô thực sự muốn nói rất nhiều điều, thế nhưng chẳng thể nào cất thành tiếng được.

Cô giáo thường nói, trên thế gian này âm thanh tuyệt đẹp nhất chính là tiếng dương cầm. Một người nghệ sĩ đánh dương cầm xuất sắc là người chỉ cần ngồi trước đàn là có thể khiến những phím đàn không có sinh mạng kia trở nên sống động, thứ truyền tải đi không chỉ là tiếng nhạc mà còn là suy nghĩ và tâm trạng của bản thân người đó nữa.

Thế nhưng, lần này, cho dù Tử Kiều có tập trung đến mức nào, cũng chẳng thể nào diễn đạt được trái tim của mình bằng những phím đàn không sinh mạng này, thứ cô cần là một người có thể thấu hiểu bản thân. Những giai điệu bình thản đó vang lên, thứ để lại chính là cảm giác lạc lõng, khó chịu. Trái tim khép kín vào lúc đó đã mở rộng, Tử Kiều buồn bã đến mức ngả người vào chiếc dương cầm, tạo nên những âm thanh hỗn loạn, không âm luật gì cả. Những dòng nước nóng ấm lăn dài trên má cô một cách lặng lẽ. Dần dần, tiếng đàn dứt, cả căn phòng chìm vào im lặng rồi vang lên tiếng khóc thút thít của cô.

Tử Kiều đã yêu anh lâu như thế, vậy mà anh trước nay không hề biết tâm ý của cô. Cô thực sự cảm thấy quá mệt mỏi, nên giờ đây chỉ muốn được nghỉ ngơi, thế nhưng tại sao, dù cô có trốn đến đâu cũng vẫn nghe thấy giọng nói của anh

“Tiểu Kiều, mau tỉnh lại đi!” Giọng nói lo lắng của anh vẫn luôn vang bên tai cô. “Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, mau tỉnh lại đi. Đừng khóc nữa, mau tỉnh dậy đi!”

Tử Kiều cảm nhận được cơ thể mình đang bị rung lắc, cảm giác đau đớn cũng như truyền xuống từ khuôn mặt, là ai đó đang đánh cô? Sau khi mở

đôi mắt đau nhói ra, cô thấy đôi mắt sâu thẳm quen thuộc, tràn đầy lo lắng và yêu thương.

Chương 20: Bắt đầu cuộc sống mới

Thấy Tăng Tử Kiều tỉnh lại, Tăng Tử Ngạo như thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc em đã mơ thấy gì hả? Tại sao lại khóc lóc thê thảm vậy?” Tử Ngạo đưa tay vuốt những lọn tóc dính trên má Tử Kiều, rồi lau nước mắt cho cô.

Tất cả những chuyện khi nãy chỉ là một giấc mơ? Rốt cuộc bây giờ cô đang mơ hay khi nãy mới là mơ? Tăng Tử Kiều đảo mắt, khi thấy chiếc đèn pha lê treo trên trần nhà, cô mới hoàn toàn tỉnh táo... lúc nãy cô đã nằm mơ, còn bây giờ là hiện thực.

Không ngờ giấc mơ đó lại chân thực đến nỗi cô khó lòng phân biệt được rốt cuộc đó là giấc mơ hay hiện thực. Cảm nhận thấy khuôn mặt mình có vẻ ửng ửng, cô định đưa tay lên lau mặt thì phát hiện ra một sự thật đáng sợ.

Tăng Tử Ngạo tại sao lại nằm trên giường rồi ôm cô vào lòng chứ? Còn nữa, hai tay của anh đang vuốt ve khuôn mặt cô làm gì chứ?

“Tại sao anh lại chạy đến giường tôi nằm hả? Mau xuống đi!” Tử Kiều không hề do dự hất tay anh ra, sau đó đẩy anh ra rồi đạp mạnh xuống giường, vẻ mặt đầy phòng bị. Tăng Tử Ngạo cứ như thế bị Tử Kiều đẩy khỏi giường.

Vào lúc ngồi bệt dưới sàn nhà, khuôn mặt Tử Ngạo hiện lên vẻ kinh ngạc, lạng người nhìn vào người phụ nữ đang bật dậy, ngồi trên giường.

Tiếp đó, tăng Tử Kiều tóm lấy chiếc gối ném về phía anh rồi thét lên: “Tăng Tử Ngạo, tôi cảnh cáo anh, đừng dựa vào việc chưa lĩnh giấy chứng nhận ly hôn là anh có thể hành động tùy tiện nhé! Anh mau rút ra ngoài cho tôi!”

Khẽ nhíu chặt đôi mày, Tăng Tử Ngạo nhận lấy chiếc gối ôm, đứng dậy khỏi mặt sàn, nhìn cô một lúc lâu như đang suy ngẫm điều gì.

Tăng Tử Kiều lại thét lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Anh chưa từng thấy người đẹp bao giờ sao?”

Tăng Tử Ngạo than dài một tiếng, bình tĩnh lên tiếng: “Xem ra, sau khi ngủ một giấc, tinh thần em đã phục hồi rất tốt. Hãy yên tâm, cho dù anh biến

thái đến mức độ nào, tuyệt đối không bao giờ nảy sinh tà niệm với người phụ nữ đã làm em gái mình hai mươi năm nay, hơn nữa lại đang mất trí nhớ và còn ở kì kinh nguyệt đâu. Anh khuyên em trước tiên nên đi tắm, ra nhiều mồ hôi như vậy, đi tắm sẽ thấy dễ chịu hơn. Nhớ là trước khi tắm hãy soi gương, anh ra ngoài trước đây.”

Tử Ngạo đem chiếc gối ôm đặt dưới chân Tử Kiều, miệng nhoẻn lên nụ cười đầy ẩn ý, sau đó quay người ra khỏi phòng ngủ.

Câu nói vừa xong của Tăng Tử Ngạo khiến khuôn mặt Tăng Tử Kiều lúc đỏ thắm lúc trắng nhợt. Khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại, cơ thể cứng đờ của cô cuối cùng cũng có thể thư giãn. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Cô lại nằm mơ. Nửa tháng rồi không gặp anh, kể từ hôm qua, sau khi gặp lại anh, cô bắt đầu gặp ác mộng.

Tại sao mỗi lần nằm mơ, Tử Kiều đều thấy cảnh tượng cô theo đuổi, yêu anh điên cuồng như vậy chứ? Mỗi lần tỉnh dậy, cô luôn thấy khó hiểu, cảm giác đó khiến cô đau khổ vô cùng. Lần này cũng vậy, cô thậm chí còn bật khóc trong giấc mơ. Trong nửa tháng không có anh, cô rất ít khi gặp những giấc mộng như vậy, cho dù nhớ lại một vài việc, cũng đều không liên quan đến đoạn tình yêu đó. Có lẽ, cô nên có một cuộc sống hoàn toàn mới thì tốt hơn chứ không phải là chìm đắm trong quá khứ để bị kịch kia lại tiếp diễn thêm lần nữa.

Lần này rốt cuộc là tại sao? Tại sao anh lại xuất hiện vào những lúc bản thân cô yếu đuối nhất? Điều đáng sợ hơn là anh còn thấy cô bật khóc trong khi nằm mơ, sau đó nước mắt đầm đìa tỉnh lại trong vòng tay anh.

Giấc mộng đó khiến Tử Kiều thấu hiểu mọi chuyện, đối với phụ nữ mà nói, điểm chí mạng, quyến rũ nhất của anh không chỉ là bề ngoài đẹp trai, cao to mà anh đối xử với phụ nữ rất dịu dàng, mềm mại. Chỉ cần anh muốn, cho dù là người phụ nữ thế nào, cũng chẳng thể tránh khỏi sự dịu dàng hút hồn đó. Ba ngày nằm viện, sự quan tâm mà anh dành cho cô hoàn toàn có thể khiến cho bất cứ người phụ nữ nào cũng phải lòng anh không chút kháng cự.

Tăng Tử Kiều cho rằng, chỉ cần không gặp anh, không nghe thấy giọng nói của anh thì có thể thôi nhớ về những chuyện trước đây, cũng không còn bị anh quyến rũ, mê mẩn nữa. Thế nhưng cô đã lầm, hiện thực thường trái ngược với tưởng tượng, cô đã quên hết tất cả, nhưng mỗi lần thấy anh, cô vẫn luôn cảm nhận được trái tim mình đập thình thịch đầy xúc cảm.

Vòng tay của anh giống hệt cảm giác trong giấc mơ, ấm áp mà an lành, cách một lớp áo sơ mi mỏng manh, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, mạnh mẽ mà dứt khoát. Mùi hương trên cơ thể anh rất dễ chịu, mang theo chút hương hoa cỏ nhẹ nhàng, đó chính là mùi hương nam tính, giàu sức quyến rũ khiến phụ nữ cũng phải điên cuồng, vừa yêu vừa hận.

Tử Kiều lắc đầu, tại sao lại nghĩ đến những thứ này? Thôi bỏ đi, bỏ đi, Chi Chi nói rất đúng, trốn tránh chẳng thể giải quyết được tất cả, cái gì cần đối mặt thì vẫn cứ phải đối mặt mà thôi. Cô nên vực dậy tinh thần, đừng cảm đối mặt, ngã xuống ở chỗ nào thì phải đứng lên ngay tại chỗ đó. Người phụ nữ nếu một lần yêu phải người đàn ông khiến cho mình tan nát ruột gan đã là ngu ngốc lắm rồi, nếu còn có lần thứ hai thì thực đúng là bại nữa.

Cô đã trùng sinh, vậy nên phải có một cuộc sống mới, tuyệt đối không thể đi theo vết xe đổ cũ làm những chuyện ngốc nghếch mãi được. Còn lâu cô mới giống cô của trước kia, vì một thân cây mà bỏ cả khu rừng, cô sẽ đi tìm khoảng trời thuộc về riêng mình.

Tăng Tử Kiều nắm chặt bàn tay phải, tự nói với bản thân: “Mình làm được, nhất định mình sẽ làm được.”

Chiếc chuông gió treo bên cửa sổ kêu tinh tang vài tiếng khiến Tăng Tử Kiều định thần lại. Không biết điều hòa đã bị tắt từ lúc nào, cửa sổ khép hờ, gió cũng theo đó luồn vào nhưng vẫn chẳng thể giảm bớt được cái oi bức của mùa hè. Trước đó vì đau bụng kinh, Tử Kiều ra nhiều mồ hôi, toàn thân ướt át rất khó chịu. Cô dùng hai tay xoa nhẹ lên phần mắt đau xót của mình, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi tắm.

Cầm theo quần áo để thay, đúng vào lúc định bước vào buồng tắm, đột nhiên ở góc tủ có một tấm danh thiếp màu trắng hiện lên trước mắt, Tử

Kiều liền nhặt lên xem. Cái tên quen thuộc, dòng chữ trên đó cũng vô cùng quen thuộc.

Cô đã nhớ ra, đây chính là tấm danh thiếp mà khi còn ở bệnh viện, cô y tá cứu cô đã đưa, bảo cô một tháng sau hãy đến gặp vị bác sỹ họ Mục này để nói chuyện.

Cô thường xuyên gặp những giấc mơ kì lạ, thế nhưng rốt cuộc là giấc mơ hay là kí ức trước kia? Lẽ nào cô thực sự phải đến gặp vị bác sỹ tâm lí này để nói chuyện sao?

Suy nghĩ một hồi lâu, Tử Kiều quyết định rảnh rỗi sẽ đến bệnh viện một chuyến, biết đâu nói chuyện cùng vị bác sỹ họ Mục này lại nhận được hiệu quả ngoài tưởng tượng?

Cất tấm danh thiếp, Tử Kiều bước vào phòng tắm. Liếc mắt nhìn qua chiếc gương cỡ đại treo trên tường, cô khựng bước lại, không nhìn được quay người về phía gương. Trong gương hiện lên hình ảnh người phụ nữ đầu tóc rũ rượi, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt đỏ lù, phần mắt sưng tấy ngấn lệ, mặc một bộ đồ ngủ cốt-tông nhăn nhúm.

Với bộ dạng này chẳng thể nào coi là một người đẹp được, trông cô thực chẳng khác nữ nhân vật chính trong các bộ phim kinh dị. Cô ảo não vò đầu bứt tai, cuối cùng cũng hiểu nụ cười lúc nãy của Tăng Tử Ngạo trước khi ra ngoài bao hàm ý nghĩa gì.

Sau khi tắm xong, Tăng Tử Kiều xuống nhà, cô cứ tưởng Tăng Tử Ngạo đã đi làm rồi. Thế nhưng vừa bước xuống cầu thang, cô lại thấy anh mặc bộ y phục hôm qua ngồi trên sofa đọc báo.

Tăng Tử Ngạo thấy Tử Kiều xuống liền nói: “Cháo nóng trên bàn đó, cả buổi sáng mê man chắc đói rồi, em ăn chút cháo cho ấm bụng.”

Tăng Tử Kiều vừa đặt chân xuống mặt đất, nghe thấy câu nói này thì hơi ngạc nhiên, tiếp đó từ từ quay người lại nhìn.

Giọng nói của anh trầm ấm và chẳng hề ảo não như khi tranh cãi cùng cô vào tối qua. Khóe miệng anh khẽ nhovn lên nụ cười dịu nhẹ, khí chất phi phàm, chính là nụ cười hợp cách của một người anh trai.

“Cảm ơn, thế nhưng tôi sợ anh cho thứ gì đó vào bát cháo, nói không chừng còn đáng sợ hơn cả chứng mất trí của tôi nữa.” Chế giễu xong, Tử Kiều liền quay người đi vào phòng bếp tự làm bữa sáng cho mình.

Tăng Tử Ngạo khẽ nhoẻn miệng cười, ngoại trừ cuộc tranh cãi kịch liệt với cô tối hôm qua, anh lại thích cách thức giao tiếp với cô như hiện nay, đương nhiên tình cảnh buổi sáng là một ngoại lệ.

Tăng Tử Ngạo thay đổi mấy tư thế ngồi trên sô pha, vừa hay đối mặt với phòng bếp, thường thức bóng dáng bận rộn mà nhanh nhẹn của Tử Kiều. Không bao lâu, cô bê một nồi cháo nhỏ nóng hổi cùng đĩa đựng trứng chiên ra ăn ngon lành.

Hương thơm quyến rũ của trứng chiên kèm theo mùi thanh dịu của cháo thoang thoảng bên mũi Tử Ngạo. Trước nay, anh chỉ thấy cô giúp đỡ mẹ trong bếp, nhưng chưa bao giờ thấy cô đích thân vào bếp cả. Cuộc sống mấy năm du học ở nước ngoài khiến anh càng ít hiểu biết về cuộc sống và con người của cô. Anh khó có thể tưởng tượng được cô lại có chút liên quan gì đó tới phòng bếp, lẽ nào biết vào bếp chính là tài năng mà ông trời ban tặng cho người phụ nữ?

Tăng Tử Ngạo đứng dậy, bước đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống trước mặt Tử Kiều. Anh quan sát kỹ càng đĩa trứng rán cùng bát cháo đó, ngoại quan tuyệt đối không hề kém sắc so với đồ ăn ngoài hàng, chỉ là không biết mùi vị như thế nào thôi.

Anh chẳng hề khách khí vào bếp lấy một cái bát, sau đó quay lại bàn ăn múc một bát cháo. Ăn một miếng, mùi vị rất là ngon, anh gật đầu đầy tán thưởng: “Ừm, ngon lắm, hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh. Thật không ngờ tài nghệ nấu bếp của em cũng tuyệt quá nhỉ!”

Tăng Tử Kiều đặt chiếc thìa xuống, nhìn anh chăm chăm rồi lạnh lùng nói: “Thứ anh gọi bên ngoài về ở đằng kia kia!”

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không bận tâm đến câu nói của Tử Kiều, ăn liên tục cho đến khi hết sạch bát cháo, lại mỉm cười nhìn cô nói: “Em có sức đập anh xuống đất, lại còn tự vào bếp rán trứng nấu cháo được, xem ra buổi chiều hoàn toàn có thể đến công ty làm việc cùng anh rồi!”

Tăng Tử Kiều nhướn cao đôi mày, nuốt nốt miếng trứng trong miệng, bực bội đáp lại: “Tôi không có thói quen ăn những thứ không phải do mình làm ra.”

Tăng Tử Ngạo đáp lại: “Anh cũng có thói quen không tùy tiện cho không ai cái gì.”

“Vậy thì bỏ đi!”

“Sao hả? Có gan đi ứng tuyển lại không dám làm việc sao?”

“Kế kích tướng với tôi không có tác dụng.”

“Em học nấu ăn từ khi nào thế?”

“Anh cũng bị hỏng não rồi sao? Không ngờ lại đi hỏi một người mất trí học nấu ăn lúc nào?”

“Đình chiến đi! Ngày nào em cũng như một con mèo sẵn sàng chiến đấu vậy, xù hết cả lông lên, không cảm thấy khó chịu lắm sao?”

“Liên quan quái gì đến anh.”

“Con gái đừng nói chuyện thô tục như vậy. Tử Kiều, chúng ta lập lại hợp đồng đi!”

“Ai lập hợp đồng cùng anh? Người nông dân một khi thấy con rắn, nhất định sẽ cầm gậy đập chết nó.”

Tăng Tử Ngạo bật cười thành tiếng, mấy giây sau, anh ngừng cười, nghiêm túc lên tiếng: “Giao ước này rất đơn giản, chỉ cần em ngoan ngoãn, không học những thứ hư, không đi lầm đường lạc lối, anh sẽ tôn trọng ý nguyện của em, không ràng buộc em nữa, thậm chí còn trả lại tự do cho em. Em đã không còn là đứa trẻ ở thời kì mới lớn nữa rồi! Anh biết có lẽ anh không có tư cách gì để ràng buộc em cả, cũng không thể nào quản lí em suốt đời được, thế nhưng anh thực sự không muốn chuyện như ngày hôm qua xảy ra thêm một lần nào nữa. Em với Chi Chi không gặp phải chuyện phiền phức gì là do may mắn, may mắn một lần không có nghĩa sẽ mãi mãi được như vậy”

Tăng Tử Kiều cầm chiếc thìa khuấy bát cháo, mấy giây sau, cô ngược đầu lên nhìn anh rồi nói: “Anh có thể ít nói những lời thừa thãi đi được không?”

Phiền anh cút đi chỗ khác ngồi, đừng có ảnh hưởng đến việc ăn uống của tôi.”

Tăng Tử Ngạo nhìn cô đầy nghi hoặc, than dài một tiếng, sau đó xem đồng hồ đeo tay, giọng nói bắt đầu mang tính uy hiếp: “Mười lăm phút sau chúng ta sẽ xuất phát.”

Tăng Tử Kiêu biết đây là câu mệnh lệnh và cũng là lời uy hiếp, nếu cô dám nói một chữ “không” kết quả có lẽ sẽ chẳng khác biệt gì so với hôm qua. Cô nghiêng chặt hàm răng, vội múc cháo lên ăn.

Tăng Tử Ngạo nhoẻn miệng mỉm cười đứng dậy, lúc này chuông cửa vang lên, anh quay người ra ngoài mở cửa, cậu lái xe Tiểu Vương liền đưa quần áo cho anh.

Tăng Tử Kiêu thấy anh còn dặn dò lái xe điều gì đó, rồi cầm mấy bộ quần áo vào phòng dành cho khách. Đặt chiếc thìa trong tay xuống, Tử Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi. Cô sắp sụp đổ rồi, nỗi hoảng sợ trong lòng càng lúc càng trào dâng. Cô không muốn tin rằng, bản thân đã tốn rất nhiều công sức mới có thể đuổi anh ra khỏi đây, sau cùng anh vẫn cứ quay về một cách đường hoàng nhất.

Đột nhiên, Tử Kiêu chợt nhớ đến một câu nói... Ông trời muốn diệt ai đó thì trước tiên sẽ khiến họ phát điên. Rốt cuộc là cô điên hay là anh khùng đây?

Không bao lâu sau, Tăng Tử Ngạo thay xong chiếc áo sơ mi màu tím nhạt được là lượt chần chu cùng chiếc quần âu thụng bước ra ngoài phòng khách. Tăng Tử Kiêu lúc này đang nằm trên sofa đọc báo, hoàn toàn không có ý định ra ngoài cùng anh. Tăng Tử Ngạo bình thản như không, trực tiếp giật tờ báo từ tay cô rồi vứt sang một bên.

“Anh làm gì thế hả?” Tăng Tử Kiêu liếc nhìn về phía anh.

Tử Ngạo kéo bàn tay cô giống hệt như hôm qua, cũng chẳng cần biết cô có thấy dễ chịu hay không, trực tiếp kéo thẳng lên gác, mãi tới khi bước vào phòng thay đồ, anh mới chịu buông tay cô ra. Anh chọn một chiếc váy có

hình hoa nhí từ phòng thay đồ đầy ắp y phục, đưa cho cô rồi bình thản lên tiếng: “Đúng mười phút, anh sẽ xuống dưới nhà chờ em.”

Tăng Tử Kiều nhìn bộ váy trước mặt, mím chặt đôi môi, nhưng khi thấy ánh mắt tràn đầy uy hiếp của anh, cô chỉ biết trợn mắt nhìn lại đầy bất cam, sau đó nhận lấy bộ váy đó.

Tăng Tử Ngạo ra khỏi phòng với tâm trạng hài lòng. Không đến mười phút, Tăng Tử Kiều đã xuống dưới nhà và lên ô tô cùng anh nhưng chẳng tình nguyện chút nào.

Chương 21: Ngày làm việc đầu tiên

Bước chân vào MK lần nữa, Tăng Tử Kiều nhanh chóng trở thành tiêu điểm bình luận của mọi người, đâu đâu cũng nghe thấy những lời cảm thán của các nhân viên khác: “Thì ra người đẹp không hề nể mặt sếp buổi chiều hôm qua lại chính là em gái của sếp.”

Tăng Tử Kiều ngồi trên sofa, lấy tờ báo trên bàn trà xem nốt những tin tức giải trí buổi sáng còn đọc dang dở.

Mãi cho tới khi ly trà hoa thơm ngát xuất hiện trước mặt, cô mới ngược đầu nhìn về phía người pha trà cho mình, lạnh lùng đáp lại: “Xin lỗi, trước nay tôi không uống trà hoa.” Sau đó, cô lại cúi đầu tiếp tục đọc tin tức của làng giải trí.

Bộ dạng lạnh nhạt, xa cách mà Kiều Ngạo đó thực sự khiến Thường Ân Thuần chẳng biết phải làm thế nào.

“Không sao hết, vậy tôi sẽ đi pha một ly cà phê cho Tăng tiểu thư.”

Tăng Tử Kiều đặt tờ báo xuống, lại ngược mắt lên nhìn người phụ nữ ngoài mặt trông có vẻ rất nhiệt tình kia. Cô ta có đôi mắt trong trẻo, sáng ngời, nụ cười ngọt ngào, thuần khiết, y phục đơn giản, cử chỉ nho nhã, thoải mái, vừa nhìn đã biết đó là một trợ lý đặc lực và năng động. Chỉ đáng tiếc lại là mẫu người phụ nữ có nhiều tham vọng, mưu đồ sâu xa, nhất quyết làm người thứ ba đi phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta.

Tăng Tử Kiều mỉm cười đáp lại: “Thường tiểu thư, cô biết tôi thích uống loại cà phê nào không?”

“Hả?” Khuôn mặt Thường Ân Thuần lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Tăng Tử Kiều nhoẻn miệng mỉm cười rồi nói tiếp: “Kopi Luwap.”²

“Cái gì cơ?” Sắc mặt Thường Ân Thuần nhanh chóng biến sắc.

Tăng Tử Kiều biết chắc ở đây không thể nào có Kopi Luwap được, hơn nữa bản thân cô cũng chẳng hề yêu thích thứ Kopi Luwap này cho mấy, chỉ đơn thuần không muốn nhìn người phụ nữ trước mặt mà thôi.

Thu lại nụ cười, cúi mặt xuống, cô lạnh lùng nói thêm một câu: “Cho tôi một ly nước lạnh. Làm phiền Thường tiểu thư rồi!”

Tăng Tử Ngạo vừa có chút việc không ở trong phòng làm việc, vừa bước vào cửa đã nghe thấy Tăng Tử Kiều đang cố tình làm khó Thường Ân Thuần. Điều quá đáng nhất chính là buổi sáng cô đã đau đớn đến mức đó, bây giờ vẫn còn đòi uống nước lạnh, thực đúng là điếc không sợ súng mà.

“Em thích uống Kopi Luwap sao? Hôm nào anh sẽ nhờ bạn mua một con cây vòi dõm từ Sumatera³ về, như vậy em có thể từ từ chờ đợi món Kopi Luwap yêu thích của mình.” Nói xong, anh liền quay sang với Thường Ân Thuần: “Hãy lấy cho cô ấy một ly nước ấm.”

Người nào có chút hiểu biết về cà phê đều biết rằng Kopi Luwap chính là hạt cà phê đắt giá nhất thế giới, đây là cà phê do loài cây vòi dõm ăn quả cà phê rồi thải ra, sản lượng ít ỏi, giá tiền rất cao, các công ty bình thường làm sao mà có được?

Chỉ vào những lúc cùng Tang Du đi Indonesia khảo sát, anh mới may mắn được uống thứ cà phê chồn này. Có điều, thứ mùi vị mãnh liệt lại pha trộn khí trong nội tạng đó cứ đọng mãi trong miệng khiến anh thực sự “cả đời khó quên”.

“Được thôi, chỉ cần anh mang một con cây vòi dõm về đây là được.” Tuy rằng nghiêng rằng nhưng ngoài mặt Tăng Tử Kiều vẫn bình thản mỉm cười.

Tăng Tử Ngạo thấy bộ dạng quyết không chịu thua của cô thực sự muốn cười, thế nhưng bất đắc dĩ phải sầm mặt đi đến trước sô pha, nghiêm túc nói

với cô: “Tăng Tử Kiều tiểu thư, công ty MK mời em tới đây để làm việc chứ không phải để đọc báo, cho nên, xin mời em hãy điều chỉnh lại thái độ làm việc của mình.”

Tăng Tử Kiều lập tức cất tờ báo trên tay đi, bình thản đáp lại: “Tăng tổng nói rất phải.”

Không biết là ai đã cưỡng ép cô phải tới đây làm việc, rồi vứt cô một mình lại văn phòng này hơn cả tiếng đồng hồ nay.

Tăng Tử Ngạo phớt lờ thái độ của Tăng Tử Kiều, lại quay sang nói với Thường Ân Thuần vừa bê ly nước nóng vào phòng vài câu, sau đó nói với Tử Kiều: “Trước tiên anh sắp xếp cho em làm việc ở bộ phận thiết kế ý tưởng cùng với Nick để học tập, bắt tay làm từ những dự án cơ bản nhất.”

“Tôi không bận tâm.” Tăng Tử Kiều nhún vai, bảo cô làm cái gì cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Tăng Tử Ngạo liền nói: “Ừm, vậy lát nữa, Lâm Tiểu Mỹ ở bộ phận nhân sự sẽ đưa em đi làm quen với các bộ phận khác trong công ty, cố gắng làm việc nhé!” Tiếp đó, anh lại nói với Thường Ân Thuần: “Trợ lý Thường, cô đưa Tăng tiểu thư đến bộ phận nhân sự đi!” Nói xong, anh tặng cho Thường Ân Thuần một nụ cười tươi tắn.

Thường Ân Thuần thẹn thùng gật đầu. Hai người liếc mắt đưa tình như vậy một hồi, lại nhìn khuôn mặt ngất ngây say đắm của Thường Ân Thuần, rõ ràng là gian tình lộ liễu rồi. Hôm qua anh còn dám lớn tiếng nói rằng hai người vẫn là vợ chồng pháp định, thế mà ngày hôm sau, ngay trước mặt người vợ của mình, lại dám liếc mắt đưa tình cùng người khác, thật là quá kịch cỡm.

Tăng Tử Kiều trong lòng cảm thấy nực cười, không nói thêm gì, chỉ quay sang nhìn Thường Ân Thuần.

“Tăng tiểu thư, xin mời đi phía này.” Thường Ân Thuần mỉm cười đầy vô hại.

Lâm Tiểu Mỹ của bộ phận nhân sự vừa thấy Tăng Tử Kiều liền vô cùng nhiệt tình, dắt cô đi thăm các bộ phận trong công ty một vòng, sau cùng mới

đưa cô đến bộ phận thiết kế ý tưởng. Người ở bộ phận này vừa thấy Tăng Tử Kiều thì người nào người nấy đều tỏ ra thẹn thùng, xấu hổ, sau khi chào hỏi cô, chỉ dám lén liếc mắt nhìn mà thôi.

Nick chính là người hôm qua đã phỏng vấn Tăng Tử Kiều, khi vừa nghe thông tin người đẹp sẽ đến bộ phận để mình dẫn dắt, anh cảm thấy vô cùng vui sướng, còn chuẩn bị một chỗ ngồi gần cửa sổ tuyệt đẹp cho cô. Nick nhiệt tình giới thiệu sơ bộ cho cô về quá trình phát triển của công ty MK, lại giải thích qua những thuật ngữ thường dùng trong ngành quảng cáo.

Bụng Tăng Tử Kiều không còn đau như lúc sáng nữa nên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Tuy rằng cô làm người mẫu trang bìa, thế nhưng hàng ngày khi xem phim truyền hình hoặc đọc Tạp chí, điều khiến cô nhức mắt nhất chính là thấy những trang quảng cáo chết tiệt này. Vốn tưởng rằng khi xem những mục quảng cáo đó, cô sẽ chẳng thể nào tiếp nhận được, thế nhưng những hình ảnh hoa mỹ đã thực sự thu hút cô, bây giờ cô mới biết nhiều quảng cáo của các công ty đều do MK làm. Điều này thực sự khiến cô thay đổi cách nhìn về Tăng Tử Ngạo.

Tử Kiều quyết định tạm thời đặt “ân oán cá nhân” với Tăng Tử Ngạo sang một bên, nghiêm túc học hỏi tại MK, trở thành một người làm quảng cáo đúng cách, sau này không để người khác cười chê khi cầm bản CV đi xin việc nữa. Cô có thể làm được, nhất định sẽ làm được.

Đóng cuốn sách ảnh sau cùng lại, Tử Kiều nhìn vào di động, chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ tan làm. Cô quyết định đến phòng trà nước, pha một cốc cà phê để tỉnh táo hơn. Chính vào lúc bước ra khỏi phòng làm việc, một thân hình xông tới đụng trúng người cô.

Tử Kiều nỗ lực giữ vững thân người, hai mắt tối sầm, sau một hồi mới thấy một sấp giấy đang bay loạn trên không, từ từ rơi xuống mặt đất.

Tiếp theo đó, cô nghe thấy người đâm trúng mình ôm đầu kêu lên thảng thốt: “Thôi chết rồi, thôi chết rồi! Loạn hết cả rồi! Thật đúng là càng vội lại càng loạn, lần này thì không bị mắng mới lạ.”

Tăng Tử Kiều thất thần, nhìn về phía cô gái vò đầu bứt tai trước mặt, nếu cô nhớ không nhầm thì cô gái thẳng thắn này tên là Ngải Giai, làm ở bộ phận

khách hàng phòng kế bên.

Ngãi Giai sau khi nhìn rõ người mình đã đụng phải lập tức đứng bật dậy, căng thẳng lên tiếng: “Tăng tiểu thư, cô không sao chứ? Tôi có làm cô bị đau không?”

Có lẽ là do thân phận đặc biệt của Tăng Tử Kiêu, nên Ngãi Giai mới căng thẳng như vậy. Tử Kiêu ngược lại cảm thấy hơi khó xử, vội mỉm cười nói: “Ồ, tôi không sao cả. Thật là ngại quá, khiến tập tài liệu của cô bay loạn cả rồi, để tôi nhặt giúp cho.”

“Không, không, không, đây là lỗi của tôi, lỗi của tôi. Có trách thì là do tôi đã chạy quá vội, không chú ý đường đi mà thôi!” Ngãi Giai mỉm cười vô cùng đau khổ, cúi đầu nhanh chóng nhặt tài liệu lên. Vì vội vã cho nên đâm trúng vào em gái sếp, nếu sếp trách tội xuống, chắc chắn là không xong rồi. Mắt nhìn đồng tài liệu tung loạn đầy mặt đất, Tăng Tử Kiêu đương nhiên chẳng thể nào khoanh tay làm ngơ được, cô cũng cúi người xuống, giúp Ngãi Giai nhặt gọn lại.

Vốn tưởng rằng tập tài liệu này có đánh số trang, chỉ cần sắp xếp theo thứ tự là ổn cả, ai ngờ Ngãi Giai lại mỉm cười đầy thẹn thùng, chỉ vào một tờ giấy trong tay rồi nói: “Thật ngại quá, trang này của khách hàng này.”

Tăng Tử Kiêu lúc này mới nhận thấy, thì ra sổ văn kiện này là của hai khách hàng, tuy rằng số trang tương đồng nhưng nội dung lại khác biệt. Cô nhìn vào tập giấy dày cộp đó, nếu phải sắp xếp theo nội dung, đoán chắc phải mất nhiều thời gian hơn.

Ngãi Giai vừa điều chỉnh lại tài liệu, lại vừa thì thầm nói: “Mau lên, mau lên!”

Tăng Tử Kiêu thấy bộ dạng vội vã của Ngãi Giai, bất giác lên tiếng hỏi: “Đang cần gấp sao?”

“Đúng thế, Tăng tổng chiều nay đã giục tôi hai lần rồi, đến tận bây giờ mới làm xong.” Ngãi Giai xem kỹ lại tài liệu, lúc gần sắp xếp xong, liền ôm bụng thở hắt ra một hơi, rồi kêu thảm thiết.

Tăng Tử Kiều thấy nét mặt đau khổ của Ngãi Giai, vội vã cất tiếng hỏi: “Cô làm sao thế?”

Ngãi Giai nhăn mặt lúng túng lên tiếng: “Tăng tiểu thư, liệu có thể giúp tôi một việc được không? Giúp tôi đưa hai tập tài liệu này sang phòng làm việc của Tăng tổng. Bây giờ tôi phải vào phòng vệ sinh, đau bụng quá đi mất!” Nói xong cô lại hít một hơi thật sâu.

“Hả?” Tăng Tử Kiều lạng người đi sau đó liền nói: “Ồ, vậy thì cô mau đi đi!”

“Vậy cảm ơn cô quá, nhờ cô cả nhé!” Ngãi Giai vội chỉnh đốn lại tập tài liệu giao cho Tăng Tử Kiều, chỉ trong chớp mắt, thân hình bé nhỏ đó nhanh chóng biến mất.

Tăng Tử Kiều không ngừng than thở, quả nhiên con người ta có ba việc gấp, lúc đã tới thì dù có làm thế nào cũng chẳng ngăn lại được. Cô cầm tập tài liệu, quay người đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Đẩy cửa ra, Tăng Tử Kiều vô cùng bất ngờ, vì cô không hề thấy Thường Ân Thuần ngồi thủ bên ngoài. Đi về phía cánh cửa phòng trong đang khép hờ, cô giơ tay gõ nhẹ thì nghe thấy giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên: “Mời vào.”

Tử Kiều đẩy cửa ra, bước vào phòng làm việc. Tăng Tử Ngạo không hề ngẩng đầu lên, vẫn mãi miết giải quyết đống tài liệu chất cao trước mặt, thấy cảnh tượng này, cô bất giác khựng lại ngoài cửa, quên cả việc tiến vào trong.

Mọi người thường nói, khi đàn ông chăm chú làm một việc gì đó thì sẽ toát lên sức quyến rũ mạnh mẽ nhất, điều này quả thật chí lí. Anh chuyên chú đọc tài liệu, cứ như thể trong căn phòng này, ngoài công việc ra, chẳng còn bất cứ thứ gì tồn tại nữa vậy.

Từ khi tiếng gõ cửa vang lên cho tới khi người kia bước vào, đã khá lâu rồi mà chẳng thấy người đó báo cáo công việc gì cả, Tăng Tử Ngạo đột nhiên thấy kì lạ liền ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt soi xét của Tăng Tử Kiều.

“Tiểu Kiều.” Anh cảm thấy hơi ngạc nhiên: “Em tìm anh có việc gì?”

Chẳng khác nào một đứa trẻ vừa làm việc xấu bị bắt gặp tại trận, Tăng Tử Kiều vội vã đưa mắt đi chỗ khác, hai tai đỏ bừng bừng. Cô khẽ ho vài tiếng, đi đến trước bàn làm việc, giao hai tập tài liệu cho anh rồi nói: “Chắc là Ngãi Giai ở bộ phận khách hàng thì phải, trước đó cô ấy cảm thấy không khỏe, nên nhờ tôi đưa tài liệu đến cho anh.”

“Ồ!” Tăng Tử Ngạo nhận lấy tài liệu, đột nhiên cất tiếng: “Buổi chiều em còn thấy khó chịu không?”

“Hả?” Tăng Tử Kiều cảm thấy ngạc nhiên, khi thấy ánh mắt của anh hướng về phía bụng mình cô mới hiểu ra, hai má cô bỗng đỏ ửng: “Cơn đau bụng này thường chỉ trong một khoảng thời gian thôi, cứ đau mãi thì chết à?” Một người đàn ông đột nhiên lại hỏi những vấn đề riêng tư đó, hơn nữa lại còn không hề do dự đưa mắt nhìn về phía bụng cô, thực đúng là một “ông anh trai biến thái quái dị”.

Tăng Tử Ngạo chẳng hề ngần ngại, tiếp tục hỏi thêm: “Em làm ở bộ phận thiết kế ý tưởng có quen không?”

“Cũng khá tốt, Nick với các đồng nghiệp khác đều rất quan tâm đến tôi.”

“Ừm, mới bắt đầu làm việc chắc sẽ cảm thấy hơi ngỡ ngàng, dần dần em cũng quen thôi, hi vọng em sẽ dốc sức làm việc. Nếu có gì không hiểu, cứ việc hỏi Nick, hoặc hỏi anh cũng được.”

“Ồ...” Những lời quan tâm dịu dàng như thế thực khiến cô khó lòng thích ứng ngay được. Hai người đột nhiên lại im lặng một khoảng thời gian khá lâu.

Cô mím môi, đang định nói với anh sẽ ra ngoài trước, thì nghe thấy giọng nói của Thường Ân Thuần: “Tăng tổng, ảnh đã xong rồi ạ!”

Tăng Tử Kiều thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Thường Ân Thuần, thế nhưng chỉ vài giây sau, Ân Thuần lại trở về vẻ mặt bình thường, đồng thời đi nhanh về phía Tăng Tử Ngạo, cắm chiếc USB vào chiếc máy tính của anh.

Tăng Tử Ngạo nhanh chóng chuyển hướng chú ý sang màn hình máy tính, bắt đầu bàn chuyện công việc cùng Thường Ân Thuần.

Thường Ân Thuần cúi người xuống, không biết là vô tình hay cô ý, cô đứng rất sát Tăng Tử Ngạo, chỉ cần một trong hai người cử động đôi chút là hai má sẽ chạm ngay vào nhau. Từ góc nhìn của Tăng Tử Kiêu, đây là một hình ảnh khiến người ta có nhiều liên tưởng không hay.

Tăng Tử Kiêu cảm thấy ngán ngẩm, vừa định quay người, lại thấy Thường Ân Thuần ngược mắt lên nhìn cô mỉm cười, sau đó lại cúi đầu xuống, tiếp tục giữ tư thế ám muội kia với vẻ mặt chuyên tâm.

Tăng Tử Kiêu nhướn mày theo thói quen, khẽ nhoẻn miệng cười, sau đó quay người ra ngoài. Chính vào lúc đó, cô lại đụng trúng Ngải Giai đang đi vào phòng.

“Thật ngại quá, thật ngại quá!” Ngải Giai thực sự vô cùng áy náy với Tăng Tử Kiêu, sau đó bước vào trong lên tiếng gọi Tăng Tử Ngạo.

Tăng Tử Ngạo khẽ đáp một tiếng, cũng chẳng ngược mắt lên nhìn, liền đưa lời dặn dò: “Ai ấy nhỉ, mau gọi kế toán ở bộ phận tài vụ đến đây!”

Ngải Giai vừa chuẩn bị quay người đến bộ phận tài vụ, ai ngờ Thường Ân Thuần đứng cạnh bên Tăng Tử Ngạo lại lên tiếng: “Tiểu Ngải, đợi một chút, chỗ này tôi chưa hiểu lắm! Tăng tiểu thư, liệu có thể phiền cô đi gọi kế toán ở bộ phận tài vụ được không?”

Tăng Tử Kiêu khựng bước, từ từ quay người lại nhìn Thường Ân Thuần, đôi mày cau lại, còn Thường Ân Thuần không hề nhìn về phía cô, vẫn tiếp tục chuyên tâm bàn việc cùng Tăng Tử Ngạo.

Cô không hiểu tại sao đột nhiên bản thân lại biến thành “ai ấy nhỉ” kia. Tuy rằng mọi khi Thường Ân Thuần vẫn tỏ thái độ khách khí với cô, thế nhưng không biết tại sao, cô có cảm giác xa lánh, bài trừ khó hiểu với Thường Ân Thuần. Thứ cảm giác này rất kì lạ, hoàn toàn không do ai đúng ai sai, có lẽ giữa người với người cũng có khi từ trường không hợp nhau.

Tăng Tử Ngạo đột nhiên ngược mắt lên nói: “Tiểu Kiêu, chốc nữa tan làm, Tiểu Vương sẽ đưa em về, anh vẫn phải ở lại công ty làm việc thêm một

lúc, có lẽ sẽ về muộn đôi chút.”

Cô gật đầu, không nói câu nào, quay người đi thẳng xuống bộ phận tài vụ.

Chương 22: Kí ức ào ạt tràn về

Tăng Tử Ngạo làm thêm giờ tại công ty đến rất muộn. Đồng hồ treo tường đã chỉ mười hai giờ đêm mà anh vẫn chưa về.

Tăng Tử Kiều ngồi tại sofa ngoài phòng khách, hai mắt dán vào màn hình ti vi, tay cầm điều khiển, chuyển kênh qua lại mãi cho tới khi đảo mấy vòng liền, cô vẫn chẳng nghe thấy tiếng mở cửa, lúc này mới lác lẳng tắt ti vi.

Đi vào phòng ăn, cô thu dọn từng món ăn trên bàn lại. Vào lúc thu dọn món sau cùng, cô lau tay, lạng người đi khi nhìn vào phòng khách trống rỗng.

Cũng chẳng biết đầu óc cô có chỗ nào khác thường, tan làm cô bảo lái xe chở về khu siêu thị gần đây, mua rất nhiều thức ăn, về nhà là bắt đầu bận rộn liên tục. Cô vừa nấu lại vừa thăm nhủ trong lòng, dù gì một người ăn cũng phải nấu, hai người ăn cũng phải nấu, chi bằng tiện thể làm luôn cho người đó cũng không tệ. Cứ coi như cô làm việc này để báo đáp việc anh đã chăm sóc cô suốt cả sáng nay chứ hoàn toàn không hề có ý định gì khác. Cô là một người tri ân đồ báo, dù gì anh cũng về muộn nên chẳng cần phải ngồi ăn cùng anh, nên không khó chịu lắm.

Thế nhưng ăn cơm xong, Tử Kiều đáng lẽ phải lên phòng từ sớm, chẳng biết trúng tà gì mà cô cứ ngồi mãi ở phòng khách này, xem một bộ phim thần tượng siêu nhảm nhí.

Cô đang làm gì chứ? Tăng Tử Ngạo chẳng qua mới về đây có một buổi tối, chăm sóc cô một buổi sáng mà thôi, tại sao cô phải tốn công tốn sức đến tận giờ này, hi sinh thời gian nghỉ của bản thân, rồi ngoan ngoãn chờ anh quay về chứ?

Những giấc mộng đứt đoạn, những hình ảnh lặp đi lặp lại chính là cô - một người vợ đáng thương, đã bao đêm ở trong phòng khách đợi chồng, thế nhưng trước nay chưa từng đợi được, cô cũng không biết anh đã đến đâu và với ai để tận hưởng đêm xuân tình cảm.

Hãy, chỉ cần trong đầu hiện lên những tình cảnh này là Tăng Tử Kiêu lại thấy trái tim đau nhói. Cô của hiện nay đã không còn là vợ anh nữa, cùng lắm thì cũng chỉ là em gái anh mà thôi, tại sao lại phải ngốc nghếch ngồi đây đợi anh quay về đến tận lúc này chứ? Cô thực sự là ngốc nghếch quá độ, tự giấu bản thân, cô đứng dậy rồi đi lên gác.

Quay về phòng mình, cô nằm trên giường lật qua lật lại, mãi vẫn chẳng thể nào ngủ nổi, đầu óc cứ hỗn loạn, cũng chẳng biết đang nghĩ những gì. Thực sự là chán nản quá, cô đành phải lên mạng giải tỏa.

Vừa lên MSN⁴, một cửa sổ chat đã hiện lên, muộn như thế này rồi, không biết là ai đến tìm cô.

Tử Kiêu bình thản mở ra đọc: “Đã hơn một tháng rồi không gặp, sau khi đi công tác về anh nghe nói em xảy ra chuyện. Có thật không đấy? Mà di động của em sao thế? Đổi số khác rồi hả, anh không gọi cho em được?”

Cô nhìn vào một loạt các câu hỏi như vậy, trong đầu đột nhiên tìm kiếm thông tin liên quan đến người đàn ông có tên là “Ngày ngày tiến lên”. Mãi vẫn không thể nào nghĩ ra được, Tử Kiêu đành vội vã gửi đi một câu: “Xin hỏi, anh là ai thế?”

“Giờ này em vẫn trên mạng sao?” Bên đó đáp lại một câu cùng một loạt các dấu chấm than, khi cô còn chưa kịp trả lời thì đã thấy dòng chữ tiếp theo: “Có phải là em không, Tiểu Kiêu?”

“Là tôi đây, không hề giả mạo.” Cô gõ lại vài chữ.

“Không ngờ vẫn còn nhớ cái MSN này, xem ra không nghiêm trọng đến mức đồn thổi đâu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chắc em không thực sự ngốc nghếch đến mức nhảy xuống sông Hộ Thành chứ?”

“Cụ thể sự việc lúc đó thế nào tôi không còn nhớ rõ lắm, bị đụng trúng đầu nên đích thực đã quên rất nhiều chuyện rồi, có điều bây giờ đang dần dần tìm lại kí ức. Xin hỏi, anh là ai thế?”

Bên đó phát lại một khuôn mặt khóc lóc, tiếp đó là bốn chữ: “Anh là Lạc Thiên.”

Lạc Thiên? Nói ra cũng lạ, khi nhìn thấy hai chữ “Lạc Thiên”, đột nhiên trong đầu Tử Kiều lại hiện lên mấy chữ “Viện phúc lợi nhi đồng thiên sứ vui vẻ”. Kí ức bỗng đâu trôi về dào dạt, vươn đi khắp mọi nơi trong tâm trí, hình ảnh một người đàn ông anh tuấn với mái tóc bạc trắng hiện lên trước mắt cô.

Tăng Tử Kiều và Lạc Thiên đều là trẻ mồ côi trong “Viện phúc lợi nhi đồng thiên sứ vui vẻ”. Thế nhưng Lạc Thiên không được may mắn như cô, khó khăn lắm anh mới thi đỗ vào đại học H, lại bị người ta hãm hại ngồi tù bốn năm liền, đến nay vẫn chưa điều tra ra chân tướng. Mái tóc đen nhánh chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã bạc trắng, thực sự khiến người khác phải đau lòng. Có lẽ là ông trời có mắt, sau khi ra tù, anh được quý nhân phù trợ, dựa vào năng lực bất phàm của mình tạo dựng được sự nghiệp lừng lẫy như ngày nay.

Nick của Lạc Thiên là “Ngày ngày tiến lên”. Lúc biết được nick của anh, cô bật cười thành tiếng không chút do dự rồi nói: “Tại sao anh lại lấy cái tên này chứ?” Anh nói rằng dụng ý của cái tên này chính là nhắc nhở bản thân, phải chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến lên.

Sau khi nhớ lại những chuyện này, Tử Kiều kích động gõ ra bốn chữ: “Thì ra là anh.”

Bên đó lại gửi đến một biểu tượng vô cùng kinh ngạc, anh nói: “Xem ra tốc độ khôi phục kí ức của em thật là thần tốc.”

“Ừm, gần đây rất kì lạ. Em đoán là chẳng bao lâu nữa, em sẽ nhớ lại toàn bộ mọi chuyện.”

“Vậy hơn một tháng không gặp, em có nhớ anh không?”

Nhoẻn miệng mỉm cười, Tử Kiều nhanh chóng đáp lại: “Nhớ đến anh cũng đâu mài ra cơm mà ăn được chứ?”

“Em nói như vậy rõ ràng là muốn vòi một bữa cơm rồi! Được thôi, nha đầu ngốc, cho em một cơ hội mượn có thèm ăn để đến gặp anh đây!”

“Hừm! Đến lúc đó em sẽ dắt theo một người bạn, để cho anh chết tiên.”

“Ừm, nếu giới tính là nữ thì phê chuẩn.”

“Ha ha.”

Tăng Tử Kiều với Lạc Thiên giống như tri kỉ lâu ngày gặp lại, họ nói chuyện tới muộn rồi mới đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Tử Kiều mơ mơ màng màng ngủ đến mấy giờ chẳng biết, đến khi nhìn đồng hồ đầu giường chỉ tám rưỡi sáng, cô thở hắt một hơi, thôi chết rồi, ngày thứ hai đi làm đã bị muộn.

Cô vội nhảy khỏi giường, đi vào buồng tắm, lúc nhìn vào gương thấy đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, cô thề rằng sau này sẽ không bao giờ làm cơm cho người đàn ông đó ăn nữa. Anh có ăn hay không, đói hay no chẳng liên quan gì đến cô cả.

Xuống dưới nhà, Tử Kiều chẳng hề bất ngờ, cả đêm qua anh đã không về. Tuy rằng ngoài miệng tuyệt tình như vậy, nhưng cô cảm thấy trái tim mình nhói đau vì anh. Trong lòng cô không ngừng thì thầm, sẽ không sao đâu, chỉ cần tiếp tục nỗ lực, rồi sẽ có một ngày có thể xóa bỏ hết bóng đen quá khứ đau thương.

Ăn xong bữa sáng, đúng vào lúc Tử Kiều đang do dự liệu có nên đến MK làm việc tiếp không thì chuông cửa bỗng reo lên. Nhìn vào màn hình cô thấy anh lái xe hôm qua nên hơi ngạc nhiên.

“Tăng tiểu thư, Tăng tiên sinh bảo tôi đến đây đón cô.”

“Ừm, tôi sẽ xuống nhà ngay.”

Mấy ngày nay tuy trời không ngừng đổ mưa, thế nhưng không khí vẫn nóng hừng hực. Ngồi trên xe, Tăng Tử Kiều cứ nhìn chăm chăm vào cửa sổ, nhìn những dòng người bên ngoài vội vã đến công ty mà chẳng màng đến mưa gió.

Anh lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, bất giác lên tiếng: “Tăng tiên sinh từ sớm đã tới công ty rồi, cho nên bảo tôi về đón cô.”

“Ồ.” Tử Kiều quay đầu sang, bình thản đáp một câu. Thực ra, lái xe đang muốn nhắc rằng cô đi làm muộn.

Tiếp đó, trong xe lại quay trở lại không khí bí bức như trước, cô tựa lưng vào ghế cắn ngón tay, trong đầu không ngừng nhớ lại giao ước mà Tăng Tử

Ngạo nói với cô hôm trước. Có lẽ chấp nhận rồi, cô có thể sớm thoát khỏi cuộc sống như hiện tại.

Đến công ty, Tăng Tử Kiều đi thẳng đến bộ phận thiết kế ý tưởng, kết quả lại nhận được thông báo, bàn làm việc của cô có vị trí mới tại phòng thư kí. Cô cau chặt đôi mày, lẽ nào muốn cô phải ngồi làm việc cùng người phụ nữ Thường Ân Thuần kia?

Đến khi bước vào phòng thư kí, cô nhận được nụ cười của Thường Ân Thuần: “Tăng tiểu thư, Tăng tổng mời cô vào trong.”

“Cảm ơn!” Tử Kiều bình thần nhìn về phía Thường Ân Thuần, ưỡn thẳng lưng rồi đi vào phòng làm việc của Tăng Tử Ngạo.

Tăng Tử Ngạo vẫn mãi miết chuyên tâm với đồng công văn như núi trước mặt, thấy tiếng gõ cửa, anh chỉ khẽ lên tiếng: “Mời vào!” Anh không hề rời mắt khỏi đồng giấy tờ kia.

“Tăng tổng, không biết anh tìm tôi có việc gì không?” Tăng Tử Kiều hạ giọng xuống, học theo cách nói chuyện của Thường Ân Thuần.

Tăng Tử Ngạo theo phản ứng tự nhiên nhăn mày lại, ngược mắt lên nói với giọng hơi lạnh lùng: “Em học ở đâu cách nói chuyện như vậy hả?”

“Hả? Không phải anh thích kiểu nói chuyện này hay sao? Thế nào, cảm thấy thế nào, rõ ràng là rất nữ tính mà?” Tăng Tử Kiều cố tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tăng Tử Ngạo biết cô đang chế giễu Thường Ân Thuần, nếu không phải bác sỹ đã phán cô mất trí nhớ, anh sẽ hiểu lầm là cô đang ghen tuông.

“Tăng Tử Kiều, hôm nay em đã đi làm muộn.”

“Rõ ràng là do anh bảo lái xe đến đón muộn.”

“Chính em đã ngủ nướng lại còn nói thế hả? Vậy người khác không đến đón thì em không đi làm nữa sao?”

“Hả? Buổi trưa hôm qua, lái xe đến đón chúng ta đi làm, tối qua tan làm, anh lại bảo lái xe đưa tôi về, vậy nên tôi suy đoán rằng sáng nay anh cũng sẽ sắp xếp cho lái xe qua đón tôi đi làm thôi. Lẽ nào không phải sao?”

“Xem ra hôm nay tâm trạng của em khá tốt.” Tăng Tử Ngạo đứng dậy, tiện tay cầm một văn kiện, đi đến trước mặt Tử Kiều, cốc nhẹ lên đầu cô rồi nói:

“Mau đọc hết bản tóm tắt này rồi đặt cho anh một tiêu đề quảng cáo.” Sau đó, anh nhét tập tài liệu vào tay cô không chút dụi dàng nào cả.

Anh đã chiêm nghiệm ra, Tử Kiều hiện nay chính là một đứa trẻ tầm mười mấy tuổi ở thời kì mới lớn, nếu dở đành không được thì đành phải nghiêm khắc thôi.

Tăng Tử Kiều mở tài liệu đọc, đảo mắt qua bản tóm tắt thì đây là kế hoạch quảng cáo sản phẩm cho một công ty di động muốn đẩy mạnh thị trường về vùng nông thôn. Hôm qua Nick cũng đã giới thiệu sơ bộ cho cô biết những khái niệm và thuật ngữ cơ bản của ngành quảng cáo, cô vẫn còn chút ấn tượng với tiêu đề quảng cáo, thế nhưng thật không ngờ mới nhanh như vậy đã phải bắt tay vào công việc rồi.

Tử Kiều ngược mắt nhìn về phía Tăng Tử Ngạo đầy nghi hoặc: “Anh có chắc để tôi làm cái này không hả? Tôi mới đi làm ngày thứ hai thôi!”

“Anh còn nhớ ai đó đã nói rằng anh không có mắt nhìn người. Sự thực chứng minh, một người không có mắt nhìn người chọn một người có kinh nghiệm làm việc thì sẽ tốt hơn nhiều so với một người có con mắt tinh tế nhưng lại chọn một người không có chút kinh nghiệm làm việc nào.”

“Người không có mắt nhìn người kia, anh đợi đấy, tôi tuyệt đối không để anh coi thường đâu.”

“Anh xin cung kính chờ đợi.”

“Người không có mắt nhìn người kia, xin hỏi tôi sẽ ngồi chỗ nào đây? Bộ phận thiết kế ý tưởng nói rằng tôi không có chỗ ngồi ở đó nữa.”

Anh hất cằm về phía cô rồi nói: “Em cứ ngồi chỗ đó đi! Còn nữa, sau này, đến công ty phải gọi anh là Tăng tổng.”

Nhìn theo hướng anh hất cằm, Tử Kiều thấy một chiếc bàn làm việc ở phía sau lưng mình, đang đặt chiếc laptop mà hôm qua cô dùng để chơi điện tử. Sắc mặt cô nhanh chóng biến đổi, như vậy là có ý gì, sau này làm việc, cô phải ngồi mặt đối mặt với anh sao?

“Tăng tổng, anh không đùa đấy chứ? Nếu khách hàng đến gặp anh, thấy một nhân viên mới vào như tôi ngồi đối diện với anh, lẽ nào anh không cảm

thấy mất mặt sao?”

“Mất mặt? Bán hàng tại cửa hàng đồ dùng tình dục đến tận mười hai giờ đêm, em cảm thấy cái nào mất mặt hơn?”

Tử Kiều tức giận vô cùng, anh lại nhắc đến chuyện đó ư? Câu nói của anh khiến cô bất giác nhớ đến Viên Nhuận Chi, chính vì vị đại tiểu thư xui xẻo đó “bán rẻ” cô hai lần, nên mới hại cô trở thành một thiếu nữ trẻ tuổi ở thời kì mới lớn cần được quản thúc khốn khổ như bây giờ.

“Được, tôi chẳng bận tâm, làm việc ở chỗ nào cũng vậy cả, cho dù anh bảo tôi chuyển đến phòng vệ sinh nam, tôi cũng chẳng có thắc mắc gì cả.” Tử Kiều nhún vai, sau đó cầm tập tài liệu kia ngồi xuống bàn làm việc của mình.

“Không thắc mắc gì thì làm việc đi, trước giờ nghỉ trưa, anh muốn biết tiêu đề quảng cáo đấy. Bởi vì em là nhân viên mới nên anh cho em thời gian cả buổi sáng để suy nghĩ, em có thể làm được không?”

“Chẳng qua chỉ là mấy chữ thôi, có gì mà ghê gớm chứ?” Tử Kiều cố tình nói một cách bình thản.

“Vậy anh chờ mấy chữ đó của em.” Anh quay về bàn làm việc, thu dọn lại một hồi, cầm theo một túi tài liệu rồi ra khỏi phòng làm việc.

Chương 23: Quy tắc sinh tồn tại nơi làm việc

Tăng Tử Kiều đưa mắt nhìn theo bóng dáng tuấn lãng của Tử Ngạo khi anh rời khỏi văn phòng, sau đó mím môi nhìn vào bảng tóm tắt kia.

Không lâu sau, tờ giấy A4 trắng tinh đã bị cô viết đầy chữ, viết một câu xong lại gạch đi viết câu khác, cứ như vậy mấy lần liền cô vẫn mãi miết không chán nản.

Mãi cho tới khi có người gõ cửa văn phòng làm việc, cô mới nhận ra đã đến giờ nghỉ trưa rồi. “Tăng tiểu thư, có muốn đi ăn trưa cùng tôi không?” Là Lâm Tiểu Mỹ ở bộ phận nhân sự.

“Được, đợi tôi một chút.” Tăng Tử Kiêu nhìn vào một câu được viết ở góc cuối tờ A4, cảm thấy đọc lên cũng thuận tai bèn thu dọn lại đồ dùng sau đó cùng Lâm Tiểu Mỹ đến nhà ăn của công ty.

Lâm Tiểu Mỹ gọi thức ăn giúp Tăng Tử Kiêu, tiện thể kéo thêm vài đồng nghiệp nữ cùng ngồi ăn với nhau. Lâm Tiểu Mỹ được các đồng nghiệp nữ trong công ty nhờ vả, bảo cô tận dụng thời gian bữa trưa nhờ Tăng Tử Kiêu chỉ giáo thêm về các cách chăm sóc da và làm đẹp.

Tăng Tử Kiêu cảm thấy hơi ngạc nhiên, dựa vào những mảnh kí ức vụn vờ trong đầu, từ nhỏ đến lớn hầu như đều là mấy người đàn ông vây quanh cô mà thôi. Không phải là cô tự kiêu, mà vì nhất thời cô chưa kịp thích ứng được với chuyện được các đồng nghiệp nữ nhiệt tình bao quanh như vậy. Ngồi đối diện với cô là Mã Giai Khiết ở bộ phận hành chính với khuôn mặt tròn xoe, khi cười hai mắt híp lại thành đường cong đáng yêu.

Mã Giai Khiết vừa thấy cô đã vô cùng kích động: “Tăng tiểu thư, Tạp chí của cô kì nào tôi cũng mua về đọc. Đặc biệt là những bài tư vấn chăm sóc da và làm đẹp của cô, mấy đứa chúng tôi đều vô cùng yêu thích. Kì tới cô định chia sẻ thêm những điều tâm đắc gì nữa, có thể tiết lộ đôi chút cho chúng tôi trước được không? Chị gái tôi rất thích bài viết về lớp trang điểm bảo vệ da của cô lần trước, chị ấy đã thử bao lần ở nhà rồi, nhưng không thu được kết quả như cô vẫn nói. Có thể chỉ cho chúng tôi biết phải làm thế nào mới đúng không?”

Tăng Tử Kiêu mỉm cười dịu dàng đáp: “Cảm ơn cô, về vấn đề lớp trang điểm bên ngoài giúp bảo vệ làn da... để một buổi trưa nào đó tôi sẽ thực hành luôn trước mặt mọi người.”

“Vậy thì tốt quá” Mã Giai Khiết kích động nhảy dựng lên.

“Giữ hình tượng một chút đi.” Chị La ở bộ phận tài vụ ngồi cạnh bên Mã Giai Khiết đưa lời nhắc nhở, cũng nói thêm vào: “Tăng tiểu thư, cô xem tôi cũng đã gần bốn mươi rồi, mấy cái mụn này vẫn cứ nổi loạn thường xuyên, tôi đã đi khám ở biết bao nhiêu là bệnh viện rồi, đều vô ích cả. Cô có cách trị mụn nào hiệu quả không?”

Tăng Tử Kiêu mỉm cười nói: “Cứ gọi tôi Tiểu Kiêu hoặc Tử Kiêu là được rồi. Đợi lát nữa lên phòng, tôi sẽ giới thiệu cho chị một thầy lang nổi tiếng, phương thuốc trị mụn của ông ấy rất hiệu quả, mọi người đều khen ngợi nhiều lắm, chị thử đến đó xem sao.”

Chị La vui mừng lên tiếng: “Tôi thích cách gọi là Tiểu Kiêu. Tiểu Kiêu, cảm ơn em nhiều lắm!”

“Không có gì ạ!” Trước yêu cầu mạnh mẽ của các chị em đồng nghiệp, Tăng Tử Kiêu đã chia sẻ hết tất cả các bí quyết chăm sóc da tâm đắc của mình.

Vốn dĩ mấy người đang ngồi cùng nhau tán chuyện rất rôm rả, không biết ai đột nhiên thốt lên một câu: “Tăng tổng đến rồi!” khiến mọi người đồng loạt òa lên đầy hứng thú.

Nhìn theo phía âm thanh phát ra kia, Tăng Tử Kiêu thấy Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần cùng bước vào nhà ăn. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa, gọi cơm xong liền ngồi xuống vị trí sau cùng của nhà ăn.

Không biết lại là ai đột nhiên thì thầm thảng thốt: “Ấy da, mình ngưỡng mộ Thường Ân Thuần chết đi được. Tăng tổng thực sự là đẹp trai quá đi mất, ngày nào cũng được thưởng thức vẻ đẹp đó ở cự ly gần như vậy thực đúng là chuyện tốt của cuộc đời.”

Lâm Tiểu Mỹ liền nói: “Ha ha, chết mất, cẩn thận không Tiểu Kiêu quay về báo cáo lại cho Tăng tổng biết rằng ngày nào cậu cũng ham hồ mỹ sắc của Tăng tổng đấy!”

Tăng Tử Kiêu nghe thấy vậy mặt bỗng sầm lại. Từ nhỏ đến lớn, cô đã thấy quá nhiều phụ nữ hâm mộ anh nên cũng chẳng ngạc nhiên gì trước tình huống này.

Mã Giai Khiết liền nói: “Đừng ngưỡng mộ nữa, có cái gì đáng ngưỡng mộ chứ. Ai không biết Tăng tổng phải lòng Tang tổng của tập đoàn Tang thị, chị lại thấy Thường Ân Thuần thật đáng thương.”

“Hả? Khoảng thời gian trước, em thấy cô ấy ôm một bó bách hợp. Lúc đó em còn hỏi là ai tặng, cô ấy chỉ cười không đáp lại, ánh mắt lại hướng về

phía Tăng tổng, ám chỉ đó chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Nói theo cách của chị, không phải do Tăng tổng tặng hoa thì còn ai khác nữa?”

Lâm Tiểu Mỹ lại tiếp lời: “Thôi bỏ đi, hôm đó là sinh nhật của cô ấy mà. Ngày sinh nhật của nhân viên nào công ty chả tặng bánh sinh nhật hoặc món quà nhỏ nhắn nào đó, chẳng qua món quà của trợ lý Thường đặc biệt hơn chút mà thôi.” Người làm việc trong văn phòng của Tổng giám đốc đương nhiên là đãi ngộ cũng khác so với các nhân viên bình thường, huống hồ chi cô còn là người làm việc ở đây quá lâu rồi.

“Đúng thế, nếu thực sự là quan hệ tình nhân thì chắc sẽ tặng hoa hồng, chứ không phải bách hợp, đây là thường thức có hiểu không?” Tina ở bộ phận nghiệp vụ lên tiếng đầy khinh thường, sau đó quay mặt qua, thì thầm thêm câu nữa: “Có điều, khoảng thời gian trước, tôi có nghe khách hàng nói, Tăng tổng hình như đã kết hôn rồi. Cho nên người thực sự lợi hại chính là Tăng phu nhân chưa từng xuất hiện mới đúng.”

Câu nói này vừa phát ra chẳng khác nào một quả lựu đạn mang đầy tiếng thời sự, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Riêng Tăng Tử Kiều này giờ im lặng đột nhiên ho sặc sụa, nước mắt long lanh.

“Suýt... mọi người nói nhỏ thôi, Tăng tổng đang ngồi phía sau đây, nếu để anh ấy nghe được thì chúng ta chỉ có nước dọn đồ về nhà luôn thôi!” Tina đặt ngón tay trở lên miệng ra hiệu mọi người im lặng.

Lâm Tiểu Mỹ dương đôi mắt rực lửa rồi nói: “Có thật không? Có thật không? Rốt cuộc vị khách hàng đó đã nói thế nào?”

Tina quay đầu nhìn về phía sau, rồi lại hạ thấp giọng hơn nữa nói: “Cũng không biết là thật hay giả nữa. Ngày hôm đó, khách hàng uống nhiều quá, rồi mới buột miệng nói một câu: “Tăng tổng kết hôn tại sao lại không mời tôi tới uống ly rượu mừng? Sau đó, tôi cũng đã mất rất nhiều công sức nghe ngóng nhưng cũng chẳng tìm hiểu thêm được gì nữa”

Chị La nghi hoặc lên tiếng: “Chắc không phải đâu, chị thấy chắc là giả đấy!”

Mã Giai Khiết đưa tay ra, lắc lư trước mặt mọi người rồi nói: “Nếu Tăng tổng kết hôn rồi, tại sao trên tay không đeo nhẫn cưới? Nhân vật nữ chính là

ai, trông như thế nào, tại sao cả công ty chúng ta không một ai biết? Sếp lớn kết hôn, không mời đi ăn cưới thì cũng phải thông báo tin mừng chứ, hơn nữa, cũng chưa bao giờ nghe Tổng giám đốc nhắc đến việc này. Chắc là giả thôi?”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Tăng Tử Kiêu nhướng cao đôi mày, quay mặt đi ho vài tiếng, sau đó húp một hụm canh để trôi giọng.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều im lặng, ánh mắt đổ dồn về phía Tăng Tử Kiêu đang mãi miết uống canh.

Tăng Tử Kiêu uống xong, đặt bát canh xuống lau miệng, cảm thấy nực cười rồi nói: “Tất cả mọi người nhìn về phía tôi làm gì hả?”

“Tiểu Kiêu” Mã Giai Khiết mỉm cười đầy năn nỉ: “Liệu có thể nể tình bằng hữu tốt đẹp giữa chúng ta, tiết lộ cho chúng tôi ít thông tin, một ít thôi được không?”

Lâm Tiểu Mỹ cũng xán lại gần: “Tiểu Kiêu, chúng tôi biết rằng thân phận của cô khá đặc biệt, thế nhưng cô hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không làm cô phải khó xử, càng không đi tuyên truyền lung tung. Chúng tôi chỉ hiếu kì liệu Tăng tổng đã có bạn gái chưa, chỉ cần cô trả lời có hay không là được. Nếu không muốn nói, gật đầu một cái cũng xong.”

Tăng Tử Kiêu nhìn khuôn mặt mong đợi của mấy người này, nghĩ một hồi rồi nói: “Anh ấy không có bạn gái.”

Mã Giai Khiết lập tức quay sang nói cùng Tina: “Thấy chưa, mình biết ngay tin tức của cậu là giả mà.”

Tất cả mọi người đều lên tiếng phụ họa. Tiếp đó Tăng Tử Kiêu lại bình thản như không nói thêm: “Thế nhưng đã có vợ rồi!”

“Cái gì?”

“Trời ơi!”

“Thì ra là thật à”

Tăng Tử Kiêu gật đầu như không có chuyện gì to tát cả rồi nói tiếp: “Ừm, có điều, khoảng thời gian trước vợ của anh ấy đã bất hạnh ngã xuống sông chết rồi!”

“Hà? Chết rồi?”

...

Phản ứng của các người đẹp này quá khoa trương, giọng nói quá lớn khiến tất cả mọi người trong nhà ăn đều nhìn về phía bàn họ ngồi với ánh mắt hiếu kì.

Ngay cả Tăng Tử Ngạo ngồi ở bàn sau cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía đó. Chỉ trong thời gian có một ngày, Tăng Tử Kiều đã khá thân thiết với các đồng nghiệp khác trong công ty, xem ra cô không còn là Tử Kiều mà anh biết trước kia nữa rồi.

Tăng Tử Kiều nhoèn miệng cười nói: “Hầy, quả nhiên là thái độ này, chẳng hề có chút sáng tạo gì cả.”

“Chết ngất! Thì ra là tạo tin tức giả để lừa chúng tôi à?”

“Thật quá hiểm ác!” Đám người đẹp trước mặt liên tục kháng nghị.

Tử Kiều mỉm cười rồi hạ thấp giọng: “Anh trai tôi hiện nay vẫn đang trong thời gian lựa chọn, muốn chiếm được trái tim của anh ấy, vậy thì phải nhờ đến thần linh trợ giúp thôi. Tôi ăn xong rồi, mọi người cứ từ từ nhé!”

Câu nói sau cùng của Tử Kiều trước khi rời khỏi khiến các người đẹp đột nhiên hưng phấn, vui vẻ hẳn lên. Quay người đi, cô bất giác nhíu mày lại, thì ra trên đời này không chỉ mình cô là kẻ ngốc nghếch.

Tăng Tử Kiều quay về văn phòng Tổng giám đốc, ngồi trước bàn làm việc, cô chơi điện tử một hồi, sau đó nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Không có gì bất ngờ, là Tăng Tử Ngạo.

Sau khi bước vào văn phòng, anh đặt túi tài liệu xuống, rót một ly nước sau đó đi về phía cô: “Em đã làm quen với các đồng nghiệp trong công ty đến đâu rồi? Anh thấy hình như em khá hợp với bọn họ thì phải?”

Tăng Tử Kiều ngược mắt lên nói: “Ừm, bọn họ đều hỏi tôi về mấy bí quyết chăm sóc da và làm đẹp tâm đắc. Mấy phụ nữ nói chuyện với nhau thì có nhiều điều để nói lắm!”

Anh gật đầu rồi lại hỏi thêm: “Tiêu đề ban sáng anh giao cho, em đã làm xong chưa?”

“Rồi!” Tử Kiều liền đưa một tờ giấy A4 cho anh.

Tử Ngạo nhìn vào trang A4 viết chi chít chữ, bất giác cau chặt đôi mày:

“Tăng Tử Kiều, em cố tình muốn chọc tức anh đúng không?”

Tử Kiều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần lãng của Tử Ngạo, đột nhiên nảy ra một ý định điên rồ, thế là chống tay lên má, hạ giọng xuống rồi mỉm cười chọc gheo anh: “Tăng tổng, nổi giận hại gan lắm, lại còn dẫn đến rất nhiều bệnh khó nói của nam giới, thậm chí còn ảnh hưởng đến đời sống tình dục của anh.” Giọng nói dịu dàng, ngọt ngào như đường như mật, hoàn toàn đủ khả năng hủy hoại ý chí của bất cứ người đàn ông nào.

Tăng Tử Ngạo nghe đến đây, sắc mặt biến đổi trông vô cùng khó coi. Anh đưa tay day hai huyệt thái dương, cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn đánh cho Tử Kiều một trận nên thân, rồi chỉ vào trang A4 kia nghiêm chỉnh hỏi:

“Đừng ăn nói linh tinh nữa. Vậy tiêu đề mà em muốn nộp cho anh là cái nào?”

“Hãy, tôi đã nói là nổi giận quá sẽ hại đến gan mà.” Tử Kiều chỉ vào góc phải của tờ A4 đó rồi nói: “Chính là ở đây.” Lời nói rất nhẹ nhàng tựa hồ như giữa tình nhân với nhau vậy.

“Tăng Tử Kiều, buổi trưa hôm nay ngoại trừ ăn cơm nhà ăn ra, rốt cuộc em có ăn thêm thứ gì khác không?” Đột nhiên Tử Kiều lại dùng giọng nói ễ ợt đó nói chuyện cùng anh, anh nghi ngờ cô uống nhầm thứ thuốc nào đó hoặc giả đầu óc thực sự có vấn đề.

“Anh ăn cái gì thì tôi ăn cái đó thôi!” Tử Kiều vẫn dùng thứ giọng điệu đà kia.

“Em không thể nói chuyện nghiêm chỉnh được hả, tại sao cứ dùng cái giọng đó? Anh nhớ rằng mấy ngày nay, anh chẳng hề chọc giận em mà?”

“Hả? Giọng nói của tôi có vấn đề gì sao? Tôi không cảm thấy vậy. Tôi thấy cái cô ở bên ngoài cửa kia với những người làm việc trong công ty của anh đều nói chuyện với anh như vậy mà? Hơn nữa, lúc nào anh cũng mặt mày hào hoa, vui vẻ phong độ, tôi cho rằng đây là quy luật sinh tồn tại văn phòng. Sợ rằng anh cứ vô cớ gây sự, giáo huấn cho nên tôi cũng thử xem

sao, không ngờ lại là Đông Thi⁵ học đòi, hiệu quả hoàn toàn ngược lại, thật là chán quá.” Cô muốn chọc cho anh tức chết thì thôi, tốt nhất là đến mức anh không thể nào nhẫn nhịn được nữa bắt buộc phải đuổi việc cô, như vậy là cô đã được giải thoát.

Tăng Tử Ngạo đưa mắt từ trang giấy A4 lên nhìn Tử Kiều một cách chăm chú, sau đó đôi mày nhíu chặt lại. Khuôn mặt cô ngây thơ vô tội, đôi mắt to tròn chớp chớp, lông mi đen nháy dài cong lay động, khiến mắt anh hoa cả lên.

Dưới góc độ thường thức của một người đàn ông bình thường, anh chưa bao giờ phủ nhận Tử Kiều xinh đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào mà anh đã từng qua lại. Đôi mắt đen láy, trong sáng đó, nhiều lúc tinh khiết như mặt suối, có lúc mơ màng như ánh trăng, khi cười thì rất tươi tắn. Cũng giống như bây giờ, anh thấy rất rõ sức quyến rũ lay động lòng người từ đôi mắt của cô. Lại cộng thêm chiếc mũi cao gọn, đáng yêu, đôi môi căng mọng và khuôn mặt hoàn hảo không tì vết đẹp vô cùng.

Đẹp là một ưu điểm, thế nhưng đây không phải tiêu chuẩn để đo lường khả năng làm việc có đạt hay không, càng không thể vì vẻ đẹp đó mà bỏ qua hành vi ngốc nghếch của cô lúc này.

“Đông Thi học đòi, thì cũng phải ngó xem bản thân có phải là Đông Thi hay không đã.” Anh nói xong, liền cúi đầu xuống nhìn vào tờ giấy A4 trong tay. Đối lại là người khác, nếu dám viết một tiêu đề quảng cáo như thế này, anh nhất định sẽ ném thẳng tờ giấy vào mặt người đó.

“Hãng Thần Châu, thẻ nông thôn, vừa đi gieo hạt vừa gọi điện.” Đối diện với một tiêu đề quảng cáo thế này, anh thực sự không biết nên khóc hay nên cười. “Tăng Tử Kiều, tại sao em không viết luôn là “Hãng Thần Châu, Nhậm Ngã Hành⁶.”

“Rất nhiều người hiện nay nói câu “Hãng Thần Châu, Nhậm Ngã Hành”, bây giờ muốn tiến về vùng nông thôn, tôi cảm thấy câu “vừa đi gieo hạt vừa gọi điện” rất có tính hình tượng đấy chứ?” Nói xong, cô còn đưa tay lên làm vẻ như sắp gọi điện.

“Vậy rốt cuộc em có hiểu thế nào được gọi là tiêu đề? Thế nào là biểu ngữ không? Cái mà em đang viết hiện nay chính là biểu ngữ, chứ không phải tiêu đề mà anh yêu cầu.”

“Đều là dùng mấy chữ ghép thành một câu thôi, có gì khác biệt không?”

Tăng Tử Ngạo thực sự là đang đàn gảy tai trâu mà, anh không tin rằng Nick chưa hề dạy những kiến thức cơ bản này cho Tử Kiều. Tăng Tử Ngạo bị chọc đến mức tức giận rồi, hậu quả là cô phải chép tay lại một lượt tất cả các dự án mà MK đã làm trước đây, để tăng thêm ấn tượng về quảng cáo.

Tăng Tử Kiều phát hiện bản thân có phần biến thái, cứ thấy cảnh tượng Tăng Tử Ngạo tức giận đến mức điên cuồng là cô lại thấy vui trong lòng. Hơn nữa anh càng thét lớn, cô lại càng sáng khoái, mãn nguyện. Kể từ giây phút ngã xuống sông Hộ Thành, tâm lí của cô đã có vấn đề rồi

Cô xoay chuyển chiếc bút trong tay, từ từ chép lại cả đồng công văn dày cộp trước mặt. Kể từ khi máy tính được dùng phổ biến, ngoại trừ kí tên, người ta gần như đã quên mất rằng mình biết viết chữ. Cho nên, việc chép chữ này đối với cô mà nói không hề bị coi là nổi dầy vò về thể xác và tinh thần, cô coi như đang luyện chữ mà thôi.

Một tuần Tăng Tử Kiều đến đây, Tử Ngạo thấy rằng cô làm việc thì ít mà ngỗ nghịch thì nhiều, ngoại trừ kích thích ý thức làm đẹp của các chị em trong công ty ra thì cô gần như chưa tạo được thành tích gì đáng kể. Cô vẫn luôn tỏ thái độ làm việc vô tâm vô tính, điều này càng khiến anh thêm bực bội. Thế nhưng gần đây khi làm dự án triển lãm cho hãng xe nổi tiếng, anh thấy cô nói chuyện cùng nhiếp ảnh gia, cuối cùng anh hiểu rằng thì ra cô cũng đang cố gắng làm việc. Anh còn để ý được, cô thường xuyên giúp người khác sửa văn bản, thái độ làm việc tích cực này thực sự khiến anh thay đổi cách nhìn đôi chút.

Những lúc im lặng, anh thường thấy cô trầm tư, rốt cuộc đến lúc nào cô mới thực sự làm việc nghiêm túc? Cô của hiện tại rất thích cười, thích giở trò phiến phức, lời nói sắc bén, mỗi lần đối diện với anh đều vô cùng sùng sỏ, hoàn toàn không còn dáng vẻ dịu dàng, nhu mì như trước kia nữa. Mất trí nhớ lẽ nào cũng khiến con người ta thay đổi tính cách hoàn toàn sao?

Thế nhưng cũng có lúc, hành động ngôn từ của cô lại vô cùng bình thường, điều đó khiến anh bất giác nghi ngờ phải chăng cô đã nhớ lại những chuyện trước kia, ít nhất là một phần nhỏ.

Gần đây, Tăng Tử Ngạo thường cảm thấy mơ màng, rối cuộc cô của trước đây hay cô của bây giờ mới là cô thực sự... Anh đột nhiên định thần lại, không ngờ đã nghĩ về cô hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Con nha đầu này quả thật đã khiến anh đau đầu nhức óc.

Nghĩ đến buổi tối còn có bữa tiệc đã hẹn trước, Tăng Tử Kiêu bất giác đưa tay lên day hai huyệt thái dương đang đau buốt.

Chương 24: Hạnh phúc ba mươi độ

Từ sau khi đi làm, thời gian ăn ngủ nghỉ của Tăng Tử Kiêu dần dần trở nên có kỉ luật, công việc từ không thích ứng lúc ban đầu giờ đây cũng thuận lợi hơn nhiều. Có điều, đối với Tăng Tử Kiêu mà nói, quá trình này thực sự không dễ dàng chút nào, nói cho cùng thì đây là lĩnh vực nghề nghiệp mà trước nay cô hoàn toàn chưa tiếp xúc bao giờ. Cô chỉ giống như một đứa trẻ vừa đi học, hiếu kì với tất cả mọi thứ, học cái gì cũng cảm thấy mới lạ, hứng thú. Thế nhưng cũng chính vì vậy mà công việc đã vắt cạn hết sức lực của Tử Kiêu, cô thường xuyên cảm thấy lực bất tòng tâm. Cho nên, hôm nay tan làm cô quyết định đến siêu thị mua mấy đồ ăn ngon, nấu một bữa tối giàu dinh dưỡng để khoản đãi bản thân.

Cô đeo ba lô, chuẩn bị ra ngoài thì chạm ngay Tăng Tử Ngạo đang định bước vào cửa.

Tăng Tử Ngạo thấy cô liền lên tiếng: “Đợi anh một chút, chúng ta cùng ra ngoài nhé!” Bận rộn liên tiếp nhiều ngày, hôm nay anh muốn về nghỉ ngơi thật sớm, thư giãn tinh thần và thể xác đôi chút.

Tăng Tử Kiêu mím chặt môi, trong lòng thầm rủa một câu: “Đúng là xui tận mạng.”

Tăng Tử Ngạo thu dọn đồ đạc, cầm theo túi công văn, rồi nói với Tử Kiêu: “Đi thôi!” Rồi anh tự mình bước ra khỏi văn phòng.

Tăng Tử Kiều lúc này chẳng khác nào một quả bóng xì hết hơi, chán nản đi theo phía sau anh. Sau khi ngồi lên xe, cô liền dịch người sát vào thành xe. Tăng Tử Ngạo cảm nhận được sự khác lạ liền hỏi: “Sao thế, em cảm thấy khó chịu sao?”

“Không có gì!” Tử Kiều bĩu môi đáp lại một tiếng.

“Không có gì? Vậy em đang nghĩ gì hả?”

Cô đành phải nói: “Đang nghĩ tối nay nên ăn gì.”

“Ừm, ăn mãi các món ngoài hàng nấu, anh chán lắm rồi! Tối nay chúng ta đi siêu thị mua thức ăn về nấu cơm đi, nếu em không khỏe, để anh nấu cho em ăn.”

Anh nấu cho cô ăn? Tuy rằng trong lòng Tăng Tử Kiều thầm dè bĩu một trợn, thế nhưng nghĩ đến việc có người làm cơm cho mình ăn, không phải đích thân ra tay thực sự là một chuyện vô cùng tốt đẹp, nên cô gật đầu tán thành.

Tử Ngạo mỉm cười, khởi động xe, đích đến chính là siêu thị gần nhà hai người. Tăng Tử Ngạo chẳng còn nhớ lần đi siêu thị gần đây nhất là lúc nào nữa, nhìn vào những giá hàng chất đầy các sản phẩm thương mại và dòng người đi lại tấp nập, anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều, khóe miệng bất giác nhòe lên mỉm cười. Có lẽ đã lâu quá rồi không được như vậy, anh nhìn Tăng Tử Kiều đi phía trước đang lựa chọn thực phẩm, cảm thấy cuộc sống bình phàm này mới chính là thứ mà anh mong muốn nhất.

Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, Tử Ngạo tập trung chú ý phần nhiều vào sản phẩm quảng cáo của các nhãn hàng. Màn hình tinh thể lỏng phía trước đang chiếu quảng cáo trà giảm béo lành mạnh, anh liền kéo Tăng Tử Kiều lại rồi nói: “Đó là quảng cáo do công ty chúng ta làm đấy, cả quảng cáo mỹ phẩm kia cũng là của công ty chúng ta.” Nói rồi, anh lại chỉ vào những tờ quảng cáo cho sản phẩm trang điểm dán ở tường gần đó.

Tăng Tử Kiều quay đầu sang, trợn mắt lườm anh rồi nói: “Tăng tổng, hiện nay có phải anh nên nghĩ xem tối nay sẽ nấu món gì để ăn hay không?”

Định thần lại, nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ khinh bỉ của Tử Kiều, anh bất giác mỉm cười nói: “Xin lỗi em, là bệnh nghề nghiệp thôi!”

Tăng Tử Kiều biết ngay là thà tin rằng trên thế giới này có ma, cũng không thể tin những lời đàn ông nói. Nói là sẽ nấu cơm cho cô ăn, thế nhưng kể từ khi bước vào siêu thị, mắt anh toàn nhìn loạn xạ lung tung, chẳng thấy cầm thứ gì liên quan tới bữa tối cả.

Cô lại trợn mắt lườm anh thêm lần nữa rồi nhanh chóng đi về phía trước, chọn một đồng thức ăn, chẳng cần biết có cần dùng hay không, vút hết cả vào xe đẩy. Anh thấy cô làm vậy cũng không ngăn cản, như thể chỉ cần cô vui là được rồi.

Sau khi thanh toán, từ siêu thị quay về, cả ba túi đồ lớn đều do Tăng Tử Ngạo xách, Tử Kiều thì thong thả bước ngay trước mặt anh.

Đột nhiên, trước mặt có một con chó con chạy tới, Tử Kiều liền khom người đùa vui với nó. Chủ nhân của con chó cũng không hề bận tâm, để mặc nó chơi đùa với Tử Kiều một hồi lâu mới rời đi. Sau khi chó con đi khỏi, cô nhìn theo rất lâu, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Chưa đi được vài bước, Tử Kiều lại gặp một con mèo đen, cô dừng bước lại, khẽ gọi: “Miu miu”

Con mèo đen đó có vẻ e dè, chạy vài bước rồi dừng lại nhìn Tử Kiều đầy cảnh giác. Cô không ngừng gọi nó, cuối cùng con mèo cũng đáp lại: “Miao... mi... ao”

Lúc này Tăng Tử Kiều mới mỉm cười đầy mãn nguyện.

Tăng Tử Ngạo cứ như vậy xách ba túi đồ nặng trĩu, đứng lặng tại chỗ, ngắm nhìn cô lúc trêu chó khi lại vờn mèo, chẳng hề cần nhăn hay giục giã.

Đã quá lâu rồi anh không thấy Tử Kiều như vậy nữa, trong kí ức xa xôi của mình, hình như vào lúc còn học trung học, trên đường đi học về, cô thường hay bị phân tán. Cứ nhìn thấy chó, mèo là lại xà vào chơi một lúc, khi về đến nhà thường là lúc trời đã tối rồi. Đợi đến khi ăn xong bữa tối, nhận ra vẫn còn cả đồng bài tập chưa làm cô mới vô cùng lo lắng. Mỗi lần như vậy,

cô lại mang bộ mặt đau khổ sang gõ cửa phòng anh rồi nói: “Anh trai, giang hồ cứu gấp.”

Có lẽ cũng chỉ vào lúc đó, cô mới chịu gọi anh một tiếng “anh trai”. Còn anh, cho dù bận rộn đến đâu cũng sẽ dừng tay lại, giúp cô hoàn thành hết bài tập mới thôi.

Những chuyện xưa cũ hiển hiện trước mắt đều là những kí ức vui vẻ. Nghĩ tới đây, ngay bản thân anh cũng không nhận ra, lúc này mình đang mỉm cười vô cùng hạnh phúc.

Tăng Tử Kiều bước thêm vài bước, mỉm môi, trong lòng cảm thấy hơi bí bức, tại sao cô cố tình chơi đùa với chó mèo trên đường như vậy mà anh chẳng cần nhăn hay giục già gì chứ, lẽ nào anh không cảm thấy những thứ cầm trên tay rất nặng sao?

Tử Kiều bất giác dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía anh, liền phát hiện anh đang đứng lặng người nhìn về phía mình, khóe miệng nhướn lên mỉm cười ngốc nghếch. Đúng, cô nói không sai chút nào, anh đang nhìn cô mỉm cười ngốc nghếch.

“Cười cái gì mà cười? Xung quanh đây toàn là các dì các thím, chẳng có cô gái nào để anh chọc ghẹo đâu.” Tử Kiều thu lại ánh mắt, trái tim đột nhiên rung đập thành thịch, vô cùng căng thẳng.

Tử Kiều đang định tiến lên phía trước, đột nhiên nghe thấy anh nói: “Đợi một chút!”

“Làm gì chứ?” Tử Kiều cau chặt đôi mày, quay đầu nhìn anh đầy khó hiểu, chỉ thấy anh đặt túi đựng đồ bên tay trái xuống, đưa tay vuốt lên mặt cô. Cô lùi lại phía sau theo phản xạ tự nhiên, rồi hét lớn: “Anh định làm gì chứ?” Giữa thanh thiên bạch nhật, không ngờ anh dám chọc ghẹo con gái nhà lành?

Khóe miệng Tăng Tử Ngạo khẽ co giật, không hề nói gì, chỉ vẫy tay ra hiệu cô lại gần. Cô do dự một hồi mới tiến gần lại phía anh.

Anh không nói tiếng nào, đưa tay lấy chiếc lá dính trên tóc Tử Kiều xuống rồi chỉnh lại mái tóc bị gió thổi loạn của cô.

Những động tác đó chỉ diễn ra trong vài chục giây nhưng cùng thời gian ấy, Tử Kiều đưa mắt nhìn đi chỗ khác mà chẳng dám nhìn thẳng vào anh, hai vành tai đỏ ửng cả lên như bị lửa thiêu đốt. Trái tim cô lại tiếp tục đập thình thịch, vô cùng căng thẳng.

“Được rồi!” Tử Ngạo than dài một tiếng, sau đó lại xách túi lên, vượt qua chỗ cô đứng, tiếp tục tiến về phía trước.

Đợi đến khi Tăng Tử Kiều định thần lại, thì đã phát hiện Tăng Tử Ngạo đi được một đoạn khá xa rồi. Cô liền cất bước tiến lên phía trước, nhìn anh làm mặt xấu rồi nhanh chóng quay về nhà.

Tăng Tử Ngạo vừa đi vừa nhìn bóng hình thanh mảnh gầy guộc trước mặt, hoàn toàn không nhận ra rằng, khóe miệng mình đang nhoẻn lên một góc ba mươi độ, khoe nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

Chương 25: Khao khát cuộn trào

Về đến nhà, Tăng Tử Ngạo đặt mấy túi đồ xuống. Tăng Tử Kiều thấy vậy không để anh có cơ hội nghỉ ngơi, vội vã lên tiếng: “Anh có thể đi nấu cơm được rồi đấy!”

Tăng Tử Ngạo gật đầu: “Ừm, em đi xem ti vi hoặc lên mạng cũng được, đợi khi nào làm cơm xong, anh sẽ gọi em.”

Tăng Tử Kiều bĩu môi, không hề đáp lại, quay người đi về phía sô pha mở ti vi xem.

Một lúc sau, Tử Ngạo gọi cô: “Tiểu Kiều, rửa rau em để ở đâu?”

“Ngăn kéo thứ ba bên dưới.” Mắt vẫn nhìn vào màn hình ti vi, Tử Kiều đáp.

Vài phút sau:

“Tiểu Kiều, tại sao anh bật mãi mà bếp ga vẫn không lên vậy?”

Tử Kiều đứng dậy bước vào bếp, cô mở van ga rồi bực bội nói với anh:

“Sau khi mở van, phải đợi mấy giây mới có lửa, đồ ngốc.”

Tăng Tử Ngạo khẽ mỉm cười, hoàn toàn không hề để bụng Tử Kiều.

Tăng Tử Kiêu quay sang trộn mắt lườm anh rồi quay về sô pha tiếp tục xem ti vi. Nhưng chưa đến một phút sau, cô lại thấy anh gọi: “Tiểu Kiêu, em để dầu ăn ở đâu?”

Lần này, Tăng Tử Ngạo thực sự đã khiến Tử Kiêu tức giận, cô nháy dựng khỏi sô pha, quay về phía phòng bếp thét lớn: “Tăng Tử Ngạo, nếu anh không muốn nấu cơm cho tôi ăn thì cứ nói thẳng ra, đừng có giở trò thế.”

Tăng Tử Ngạo ngỡ ngàng, sau đó than dài một tiếng: “Anh xin lỗi!” Tuy rằng căn nhà này do anh mua khi kết hôn, thế nhưng từ đó đến nay, số lần anh về đây chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Gần đây thường xuyên ở lại, Tăng Tử Ngạo thấy xa lạ với tất cả mọi thứ, ngoại trừ căn phòng anh đang ở và phòng vệ sinh ngoài phòng khách là quen thuộc hơn một chút.

“Tôi biết ngay là sẽ như vậy mà. Anh mau rút ra ngoài đi!” Tăng Tử Kiêu phẫn nộ đẩy Tử Ngạo ra khỏi bếp.

Tăng Tử Ngạo đứng tựa vào cửa kính phòng bếp, lặng lẽ nhìn Tử Kiêu. Tử Kiêu nhanh nhẹn lấy dầu ăn từ ngăn thứ nhất của giá bếp rồi bắt đầu nấu nướng.

Tử Ngạo mím môi, cởi tạp dề trên người xuống, sau đó vòng tay ra phía trước đeo cho Tử Kiêu, anh còn thắt cả nơ giúp cô nữa.

Đầu tiên, Tử Kiêu rất ngạc nhiên, cả thân người bỗng cứng đờ lại, khi đã hiểu ra anh đang mặc tạp dề cho mình, cô mới thoải mái hơn đôi chút.

Giọng nói trầm ấm của anh lại khẽ vang bên tai cô: “Cẩn thận không làm bẩn quần áo đấy! Xin lỗi em, lần sau anh nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.”

Tăng Tử Kiêu khựng lại vài giây, sau đó chẳng thềm để tâm đến anh nữa vội nhìn chảo dầu, đợi khi dầu đủ nhiệt, cô cho rau cải vào xào. Tăng Tử Ngạo không hề rời khỏi nhà bếp, anh đứng cách cô tầm một mét, tựa vào một bên giá lặng lẽ nhìn cô nấu nướng.

Người ta thường nói căn bếp chính là thiên địa của phụ nữ. Với Tử Ngạo, lâu nay ấn tượng về Tiểu Kiêu vẫn là mười đầu ngón tay không nhuộm phong sương. Thế nhưng hiện nay, người phụ nữ nhanh nhẹn, thuần thục trong nhà bếp này thực sự khiến anh thấy bất ngờ.

Tiểu Kiều trước nay vẫn đẹp, vẻ đẹp ấy không chỉ nằm ở bề ngoài mà còn là khí chất thanh tao toát ra từ vẻ trầm tư, tĩnh lặng. Có điều nhiều năm nay, anh vẫn luôn cảm thấy dường như cô đang thiếu đi một thứ gì đó. Hiện nay, Tiểu Kiều mà anh thấy đã đánh đổ hết mọi ấn tượng về cô trước đây. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, Tiểu Kiều cũng có một mặt như vậy, cô bằng lòng vào căn bếp đầy dầu mỡ, tự tay làm những món ăn ngon. Ở cô toát lên một thứ mê lực khiến người đối diện khó lòng cưỡng lại.

Rất nhanh sau đó, mấy món ăn ngon lành, nóng hổi đã được sắp lên bàn ăn. Tăng Tử Ngạo ngồi xuống bàn, gắp một miếng sườn xào chua ngọt cho lên miệng, vị chua ngọt vừa phải, ngon chẳng khác gì các món ngoài hàng.

“Tuy rằng anh rất hiếu kì về việc em đã học nấu ăn từ lúc nào, thế nhưng anh biết hỏi vậy cũng vô ích. Anh thực sự rất bất ngờ khi em có thể nấu ra những món ăn ngon như vậy. Bao nhiêu năm nay, người làm anh trai như anh thực sự đã quá thất trách, hoàn toàn không biết gì về chuyện này.”

Tăng Tử Kiều nuốt nốt miếng cơm trong miệng, khẽ hừm một tiếng rồi nói: “Có câu này rất hay là muốn nắm giữ trái tim của người đàn ông, điều đầu tiên phải chinh phục được dạ dày của anh ta. Hiển nhiên rằng, một cô gái như tôi trước nay không hề chinh phục được cái dạ dày của anh, cho nên anh mới bỏ đi.”

Tăng Tử Ngạo cúi đầu xuống, nhai nốt miếng sườn trong miệng, cảm giác ngọt ngào kia dần chuyển thành đắng cay. Anh đặt đũa xuống, thành khẩn lên tiếng: “Anh xin lỗi, Tiểu Kiều”

Tăng Tử Kiều ngược mắt nhìn anh, bình thản đáp lại: “Không cần phải nói xin lỗi, dù bây giờ nói ra, tôi cũng chẳng có cảm nhận gì đặc biệt hết.” Cô gắp một miếng sườn, đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Món sườn xào chua ngọt hôm nay hơi chua, chắc cô đã cho nhiều dấm.

Tăng Tử Ngạo ngậy người nhìn Tử Kiều, mãi một lúc sau, anh bất giác mỉm cười khổ sở nói: “Ừm, có lẽ như vậy cũng là chuyện tốt, ăn cơm thôi!” Ít nhất thì khi không còn gánh nặng tình cảm, trái tim anh cũng không còn mệt mỏi như trước nữa.

Tiếp sau đó, hai người cứ thi thoảng lại đá đưa vài câu, nói chuyện liên hồi. Tăng Tử Ngạo kể một vài chuyện vui trong công việc, Tăng Tử Kiều nghe xong, thi thoảng cũng mỉm cười. Không khí giữa hai người vì thế cũng hiền hòa hơn trước nhiều.

Ăn cơm xong, Tăng Tử Ngạo chủ động nhận việc rửa bát. Nhìn thân hình cao lớn của anh khi mặc tạp dề, đeo găng tay, chuyên tâm quyết chí rửa bát, Tăng Tử Kiều thực sự muốn bật cười thành tiếng. Anh nói rất đúng, có lẽ cứ sống bên nhau hòa thuận, như vậy biết đâu cũng là việc tốt.

Tăng Tử Kiều bình thản mỉm cười đi lên lầu, cô muốn tắm rửa cho thoải mái, cả thân người toàn mùi dầu mỡ.

Rửa bát xong, thu dọn phòng bếp gọn gàng, sạch sẽ, Tăng Tử Ngạo cảm thấy phần lưng và đùi nhức mỏi. Thảo nào trước kia mẹ thường hay trách bố, nói rằng đàn ông lúc nào cũng hưởng phúc mà không hề biết phúc. Đàn ông làm mấy chuyện bếp núc này thực đúng là lực bất tòng tâm.

Bước ra khỏi bếp, phòng khách lúc này trống vắng không còn tiếng cười nói như ban nãy nữa, trong lòng Tăng Tử Ngạo bỗng có cảm giác lạ kì. Có như vậy anh mới ý thức được rằng, thì ra những lúc không có người nói chuyện, căn nhà này lại im lặng đến vậy.

Tăng Tử Ngạo đưa mắt nhìn xung quanh, hai đầu mày bất giác nhíu lại. Không thấy Tử Kiều đâu, anh nhìn lên gác, quan sát từng bậc thang một, rồi lại nhìn quanh các bức tường.

Lúc này Tử Kiều đang làm gì? Trước đây khi không có anh ở nhà cô thường làm những gì? Một loạt câu hỏi cứ hiện ra trong đầu anh. Nghĩ tới đây, Tử Ngạo bất giác bước lên cầu thang, anh đứng trước cửa phòng ngủ, giơ tay gõ cửa gọi: “Tiểu Kiều!”

Không thấy Tử Kiều đáp lời, anh lại gõ thêm vài tiếng nữa nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Anh không do dự khẽ vặn tay nắm đẩy cửa phòng ngủ ra.

Tăng Tử Kiều vừa ngâm nước ấm, toàn thân cảm thấy dễ chịu lạ thường, lúc này cô đang cuốn một chiếc khăn, vừa lau khô tóc vừa chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm. Khi đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, Tử Kiều giật nảy

mình, quay người lại cô bắt gặp ngay khuôn mặt kinh ngạc của Tăng Tử Ngạo.

“Anh... anh... anh định làm gì hả? Tại sao không gõ cửa đã tự ý xông vào rồi?” Khuôn mặt Tử Kiều đỏ bừng, vội đưa tay che trước ngực, ngay giây sau một tay cô đã che phần ngực, tay kia giữ chặt chiếc khăn tắm. Nói dứt lời cô mới cảm thấy như vậy vẫn quá thiệt thòi, thế là liền cầm chiếc gối ôm trên giường ném về phía anh.

“Anh xin lỗi!” Tăng Tử Ngạo nhanh tay đóng cửa lại, vừa hay chặn được chiếc gối ôm.

Đối mặt với cánh cửa màu trắng, trái tim Tử Kiều bỗng đập liên hồi, cho dù dùng tay đặt lên lồng ngực, nhất thời cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Tăng Tử Ngạo gõ mạnh vào đầu mình, sau đó vội bước xuống nhà. Anh quay về phòng, đóng cửa lại, sau đó bất lực nằm lên giường, chán nản chẳng khác nào quả bóng xịt hơi.

Trong đầu Tăng Tử Ngạo bỗng chốc hiện lên cảnh tượng vừa nãy. Nhiều năm trước, tình cảnh tương tự như vậy đã từng xảy ra, điều khác biệt duy nhất là lần này cô cuốn thêm một chiếc khăn tắm. May mà anh gõ cửa rồi đi vào luôn, chứ nếu muộn thêm vài giây nữa, nói không chừng sẽ còn thấy nhiều cảnh không nên nhìn hơn.

Đến nay, Tăng Tử Ngạo vẫn còn nhớ rõ lần trước, làn da trắng trẻo của Tử Kiều sau khi tắm nước nóng hồng hào đến mê hồn, khiến người khác chỉ muốn cắn một miếng mà thôi. Còn lúc này, cho dù cô đã cuốn chiếc khăn che đi cơ thể thì vẫn cứ quyến rũ lạ thường. Hơn nữa, nó còn khiến anh thêm phần liên tưởng, thậm chí nảy sinh cảm giác tiếc nuối.

Càng nghĩ, trái tim Tử Ngạo càng trở nên hoang mang, càng nghĩ, cả thân người anh lại càng nóng bức, ngọt ngào, cảm giác khó chịu ấy khiến anh đứng bật dậy.

Trời đất ơi! Rốt cuộc anh đang làm gì chứ? Thật đáng chết! Là do đã quá lâu rồi anh không động đến phụ nữ nên mới thêm khát đến mức đó sao? Không ngờ đối diện với Tiểu Kiều anh lại có nhiều cảm xúc và khao khát như vậy, thậm chí còn có phản ứng. Anh nào khác biệt loài cầm thú là mấy

đâu? Anh đứng bật dậy, đi đi lại lại không ngừng trong phòng, tâm trí càng lúc càng rối loạn.

Một lúc sau, cuối cùng khi không chịu được nữa, Tăng Tử Ngạo xông thẳng vào nhà vệ sinh, để mặc cho nước lạnh chảy trên phần cơ thể nóng rực của mình. Cảm thấy toàn thân dần dần đã hạ nhiệt, anh ảo não đắm mạnh vào tường.

Sau khi Tăng Tử Ngạo hoang mang bỏ ra ngoài, Tăng Tử Kiều khóa trái cửa lại, sau đó nằm chặt khăn tắm ngồi thừ trên giường. Cô nhìn vào cánh cửa kia một hồi lâu, lúc sau toàn thân mới dần dần thoải mái hơn.

“Cũng đâu phải là bị nhìn thấy gì đáng sợ chứ?” Tử Kiều thì thầm lên tiếng, tự đưa lời an ủi. Tuy nhiên, chỉ cần nhớ lại tình cảnh lúng túng khi nãy của mình, khuôn mặt cô lại đỏ bừng.

Cô thay bộ đồ ngủ, nằm trên giường nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng đếm cừ tự ru ngủ: “Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ”

Cả đêm hôm nay, có lẽ hai người khó lòng mà chợp mắt nổi.

Ngày hôm sau, Tăng Tử Kiều thức dậy thật sớm, không ngờ khi xuống nhà, cô nhận ra có người còn dậy sớm hơn cả mình.

“Em tỉnh rồi sao? Anh nấu cháo rồi, em ăn một chút đi!” Bóng dáng cao lớn mà bận rộn của Tăng Tử Ngạo thấp thoáng trong phòng bếp, sắc mặt bình thản, cứ như thể tối qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tăng Tử Kiều mím chặt môi, sau đó ngồi xuống, cúi đầu chăm chú ăn cháo. Giữa hai người dường như đã được thỏa thuận, tuyệt đối không nhắc đến chuyện xảy ra vào tối qua. Thế nhưng chuyện đó cũng đã khơi dậy nhiều thứ khác, đặc biệt là trong trái tim hai người

Chương 26: Hồi ức về nụ hôn đầu

Kể từ lúc không ngừng tranh cãi, cho tới bây giờ khi đã bắt đầu đối xử hòa bình với nhau, mối quan hệ giữa Tăng Tử Kiều và Tăng Tử Ngạo hiện đang ở trạng thái hòa hợp nhất, thậm chí có thể nói là bắt đầu có chuyển hướng tốt đẹp.

Cũng chẳng biết có phải do món ăn Tử Kiều nấu quá ngon hay vì lí do nào khác, Tăng Tử Ngạo đã bỏ qua nhiều cuộc hẹn bên ngoài, hầu như ngày nào cũng đưa cô về nhà, sau đó cùng ra siêu thị mua đồ về nấu.

Đối với việc nấu ăn, có lẽ cũng là một chuyện khiến Tăng Tử Kiều tự hào nhất. Cảm ơn trời đất, tuy rằng bị mất đi một phần kí ức, thế nhưng cô gần như không đánh mất chút kiến thức nào về việc nấu ăn.

Có điều, Tử Kiều cho rằng làm một món ăn ngon hay không cũng liên quan tới người thưởng thức món ăn đó. Cô không phủ nhận món ăn do mình nấu rất ngon, thế nhưng cũng phải thừa nhận một điều, Tăng Tử Ngạo ngày nào cũng khen ngợi cô, đích thực đã đem đến cho cô niềm cổ vũ to lớn.

Mỗi tối nằm trên giường, nhớ lại những lời khen ngợi của Tử Ngạo, đột nhiên Tử Kiều lại cảm thấy bản thân quá xấu hổ, chỉ vì mấy câu nói đó của anh mà ngày nào cô cũng dốc mọi tâm tư xem ngày mai nên làm món gì.

Tăng Tử Ngạo thích ăn rau họ, ghét rau cần, Tử Kiều chế giễu phải chăng sức khỏe của anh có vấn đề, bởi vì rau họ có tên khác là cỏ Tráng Dương, còn rau cần lại có tác dụng sát tinh. Mỗi lần như vậy, anh đều chẳng thương tiếc đưa tay cốc nhẹ lên đầu cô một cái, hỏi cô rốt cuộc học được những suy nghĩ vớ vẩn này ở đâu.

Tử Kiều học những thứ này từ đâu nhỉ? Có rất nhiều điều, cô cảm thấy nó tự xuất phát từ trong đầu cô mà ra thôi.

Hai người ngày ngày cùng đi làm, cùng tan làm, dùng chung một phòng làm việc, ở cùng một nhà, sau đó còn đi mua đồ ăn và ăn cơm cùng nhau, thậm chí còn ngồi trên sofa thảo luận một số vấn đề liên quan đến công việc. Đương nhiên, mối quan hệ vẫn được quy định là anh em chứ không phải vợ chồng.

Cho dù là tự nguyện hay bị ép buộc, Tăng Tử Kiều cuối cùng cũng chấp nhận mối quan hệ này, cũng vì vậy mà cô đã hiểu biết nhiều hơn về Tăng Tử Ngạo. Mỗi sáng sớm, sau khi ăn sáng xong, anh thường ngồi đọc báo mười phút rồi mới đi làm. Sau bữa tối, ít nhất là trước mặt Tử Kiều, anh tùy tính nhưng không tùy tiện, ít nhất là trong khoảng thời gian sống chung, cô

chưa từng thấy anh dắt một người phụ nữ nào về, thậm chí chưa từng mang một động vật khác giới nào về khu nhà bao giờ. Cho dù phải đi tiếp khách đến tận khuya, ngày hôm sau anh vẫn thức dậy bình thường, làm theo đúng thời gian biểu hàng ngày. Tóm lại, dù trên phương diện tinh thần hay hành động bên ngoài, anh tuyệt đối không có bất cứ điều gì kì quái cả.

Tăng Tử Kiều gần như có thể hiểu được, tại sao trước kia cô lại say mê anh đến vậy. Hiện nay, cô có thể thấu hiểu mấy ưu điểm như dịu dàng, tận tâm, nhiều tiền, đẹp trai, có năng lực, không quá dị tập hợp tại một cá thể thì sẽ hoàn mỹ đến mức nào. Một người đàn ông như vậy làm sao phái nữ lại không động lòng yêu thích được chứ? Tất nhiên ngoại trừ cô, vì cô của hiện nay hoàn toàn miễn dịch với anh.

Khoảng thời gian này, trong đầu Tăng Tử Kiều hầu như chỉ có mọi thứ liên quan đến hai người, cô chưa từng để ý rằng khóe miệng mình lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc. Thế nhưng, chẳng được bao lâu, nụ cười đó dần dần mất đi, thay vào đó là nỗi sầu muộn, buồn bã.

Vì phải đi tiếp khách nên đã hai, ba ngày qua, Tăng Tử Ngạo không về nhà dùng bữa. Có lẽ cũng vì quen với sự tồn tại của một người khác, nhất thời hồi phục lại cảm giác lạnh lẽo của trước đó, Tử Kiều thực sự không thích ứng nổi. Cô tự giễu bản thân: Tăng Tử Kiều à Tăng Tử Kiều, mà nhất định lại ngốc nghếch rồi! Phải chăng thích làm nô lệ cho người ta nên cả ngày lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc nấu nướng? Thích nấu ăn như vậy tại sao không đi làm đầu bếp chứ? Sở dĩ mỗi ngày đều nấu món ngon cho anh ăn, thực ra cũng chỉ là mong được bình an mà thôi. Có lẽ làm cho anh vui vẻ thì anh sẽ sớm dời khỏi căn nhà này, vậy là cô có thể được giải phóng hoàn toàn rồi. Làm nô lệ thì làm nô lệ, vì tự do của bản thân, đâu có thể rơi, máu có thể chảy, tiểu nữ tử có thể nhẫn nhục được.

Tăng Tử Kiều không ngừng tự giải thích trong lòng, cố gắng tìm sự bình thản cho mình. Mấy ngày này hãy cứ coi như được nghỉ phép, công việc ban ngày cũng đủ khiến người ta mệt mỏi rồi. Tối nay cô sẽ nghỉ ngơi cho đã. Sau khi tắm xong, Tử Kiều liền trèo lên giường, ngủ nghỉ cho sướng thân.

Cũng chẳng biết là mấy giờ, đang lúc ngủ mê mết, Tăng Tử Kiều bỗng nghe thấy có người ấn chuông cửa, cô đắp chăn quá đầu tiếp tục ngủ, thế nhưng vẫn nghe thấy tiếng chuông đáng ghét kia reo lên liên tục. Cuối cùng, chẳng thể nào chịu đựng được nữa, Tử Kiều liền kéo chăn ra, rồi nhảy khỏi giường bước xuống nhà.

Ba ngày qua, lần nào Tăng Tử Ngạo cũng quay về vào lúc nửa đêm, tiếng mở cửa thường khiến cô tỉnh giấc, đồng hồ sinh học trong nhà rối loạn cực điểm, cô sắp mắc chứng mất ngủ rồi. Hai ngày trước vẫn còn may, anh làm việc gì cũng thận trọng, tuyệt đối không gây ra tiếng động, ai ngờ hôm nay lại quá đáng như vậy, rõ ràng có chìa khóa vậy mà còn ấn chuông cửa.

Tăng Tử Kiều nộ khí ùng ùng xông xuống nhà liền thấy Tăng Tử Ngạo đi vào. Cô đi tới trước mặt anh, tức giận thét lớn: “Anh bị làm sao thế, rõ ràng là có chìa khóa nhưng tại sao còn ấn chuông cửa? Tôi xin anh lần sau nếu quá mười hai giờ đêm thì đừng có về nhà, tránh làm ảnh hưởng đến mộng đẹp của người khác.”

Tăng Tử Ngạo đứng ngay chỗ cửa ra vào, ánh đèn mờ chiếu lên thân người anh đầy huyền ảo.

Không khí nồng nặc mùi rượu, nhất định anh đã uống rất nhiều. Khi Tử Kiều thấy đôi mắt mê đắm nhuốm đỏ vì sắc rượu, đột nhiên cô cảm thấy bực bội. Tuy rằng khoảng thời gian này quan hệ giữa hai người đã cải thiện nhiều, thế nhưng cô cũng lĩnh giáo thêm được sự ngang tàn và biến thái của anh. Ai biết được sau khi uống rượu xong anh có đại phát thú tính hay không, vì thế cô nên biết điều một chút thì hơn.

Tử Kiều bĩu môi không chút cam nguyện: “Thôi bỏ đi, anh thích về lúc nào thì về, mở cửa nhẹ nhàng một chút là được.”

Vừa bước lên cầu thang được mấy bước, Tử Kiều liền nghe thấy tiếng động từ sau lưng, quay đầu lại cô thấy anh xông thẳng vào nhà vệ sinh. Không bao lâu sau, trong đó truyền ra những tiếng nôn mửa đáng sợ.

Dựa vào vài mảnh kí ức hồi phục gần đây, Tử Kiều biết từ lượng của Tăng Tử Ngạo khá tốt. Anh gần như chưa uống say bao giờ, cho dù có uống say

thì cũng tuyệt đối không bao giờ xuất hiện trước mặt cô, duy nhất một lần cô thấy anh uống say chính là lúc bố qua đời.

Vào ngày bố qua đời. Cảnh tượng này thật quen thuộc, rốt cuộc là như thế nào nhỉ? Suy nghĩ một hồi, Tăng Tử Kiều vẫn chẳng thể nào nhớ ra được. Cô mím chặt môi, quay người bước vào bếp pha cho anh một ly mật ong. Cô đặt ly nước đó lên mặt bàn rồi lại đi vào nhà vệ sinh xem anh lúc này ra sao.

Mùi vị nồng nặc trong phòng vệ sinh khiến Tử Kiều cau chặt đôi mày. Hai tay anh chống lên thành bệ xí, thân người lão đảo, sắc mặt vô cùng đau khổ. Có lẽ do thương hại anh mà cô gắng chịu đựng mùi vị đáng sợ ấy, rót một ly nước đưa cho anh súc miệng, rồi lại giặt một chiếc khăn lau sạch mặt giúp anh.

“Này, anh có thể đi được không, có cần tôi đỡ không hả?” Tử Kiều đập nhẹ tay lên bờ vai anh. Ai ngờ anh lại quay đầu qua, nheo đôi mắt đỏ mờ lại, nhoèn miệng mỉm cười: “Em ồn ào quá!”

Đột nhiên, sắc mặt Tử Kiều sầm hẳn lại, chẳng hề khách khí dùng chiếc khăn mặt đập vào mặt anh rồi phát nộ: “Tôi bị thần kinh nên mới quan tâm anh sống chết thế nào.”

Chính vào lúc quay người bỏ đi, tay cô bị anh tóm lại, cô thấy tiếng anh thì thầm: “Này, nói chuyện với anh một lúc, anh cảm thấy chán nản quá!” Tuy tức giận và bức bối thế nhưng Tử Kiều hoàn toàn không thể kháng cự trước giọng nói trầm ấm mà tràn đầy sức hút của anh.

Chính vào khoảnh khắc đó, hai huyệt thái dương của Tử Kiều khẽ giật, trước mắt bỗng sáng lóe lên, cảnh tượng quen thuộc này chẳng khác nào một bộ phim điện ảnh phát lại trong đầu. Cuối cùng thì Tử Kiều đã hiểu tại sao cảm giác này lại quen thuộc đến vậy

Buổi tối vào ngày tang lễ của bố kết thúc, Tăng Tử Ngạo cũng uống say mèn như hôm nay. Sau khi an ủi mẹ ngủ xong, Tử Kiều lại tiếp tục chăm sóc cho anh. Ai ngờ anh lại kéo cô ra sofa ngồi, giảng giải về tri thức nghiệp vụ máy tính tin học. Anh bỗng chỉ vào một câu hỏi trong quyển sách

cùng chủ đề rồi nói với Tử Kiều rằng, ngày mai sẽ phải nộp bài cho thầy giáo, ra lệnh cô nhất định phải hoàn thành trong hôm nay.

Chẳng còn cách nào khác, Tăng Tử Kiều đành phải mở máy tính ra, bắt đầu làm bài. Có lẽ anh không chịu nổi cô đơn nên lại chạy đến làm phiền cô, biến thái đến độ ép cô phải đọc cho anh nghe tất cả những thuật ngữ tin học, đồng thời yêu cầu cô phải đọc to và tình cảm như khi đọc truyện cổ tích vậy. Tuy rằng Tử Kiều cũng học chuyên ngành tin học, thế nhưng phải đọc thuật ngữ tin học như truyện cổ tích thì thực sự là biến thái và vô lí đến cực độ.

Lúc đó, Tử Kiều vẫn luôn yêu anh sâu sắc, cho nên dù biết anh đang say nhưng cũng chấp hành như thể là thánh lệnh. Tuy nhiên, dù cô có đọc mấy thuật ngữ đó tình cảm và đồng cảm đến mức nào thì nói cho cùng nó cũng chỉ là thuật ngữ kĩ thuật mà thôi, vô cùng khô khan, vô vị. Tăng Tử Ngạo càng thêm bực bội, đoạt lấy cuốn sách trong tay Tử Kiều ném ra xa khiến cô suýt chút nữa ngã khỏi giường.

Có lẽ vì theo bản năng, Tử Ngạo đưa tay kéo Tử Kiều lại, thế nhưng, anh đang say rượu, chẳng còn sức lực để giữ vững bản thân chứ đừng nói đến chuyện kéo được cô. Kết quả là cả thân hình nặng nề của anh từ trên giường ngã nhào xuống đất và đè lên người cô, khiến toàn thân cô đau nhức vô cùng, nước mắt chảy nhòa hai má.

Tăng Tử Ngạo cứ như vậy nằm đè lên người Tử Kiều, nheo đôi mắt tuyệt đẹp mà mê man soi xét cô một lúc, sau đó lại thốt ra một câu ngốc nghếch: “Tại sao đang yên đang lành em lại khóc vậy?”

Tăng Tử Kiều vừa khóc vừa trả lời: “Anh đang nằm đè lên người em... em sắp tắt thở rồi”

Tăng Tử Kiều cứ tưởng rằng anh sẽ đứng dậy, nhưng không ngờ anh còn cúi đầu thấp hơn nữa. Dưới ánh đèn mờ ảo, vào khoảnh khắc đó, anh đặt bờ môi ấm nóng lên môi cô, giọt nước mắt lăn trên má chẳng khác nào ngọn lửa đang cháy.

Đầu Tử Kiều hoàn toàn trống rỗng, vào lúc định thần lại định đẩy anh ra thì đột nhiên bờ môi cô tràn đầy cảm giác nóng ấm, ướt át. Cơ thể cô cứng đờ,

hai tay đặt trước ngực anh hoàn toàn không biết phải làm thế nào nữa. Đầu óc cô loạn đến mức như sắp nổ tung, người anh trai luôn dịu dàng với cô nhưng lại giữ khoảng cách tuyệt đối này đang hôn cô

Nhiệt độ toàn thân dâng cao độ, thân hình đè trên người Tử Kiều cũng vậy, thế nhưng cảm giác hoàn toàn khác biệt, cô hiện tại chẳng thể nào cử động được, chỉ đành mặc anh muốn làm gì thì làm.

Đó chính là nụ hôn đầu của Tăng Tử Kiều, mơ màng, bất lực mà hỗn loạn... Chiếc lưỡi của anh linh hoạt tách đôi môi Tử Kiều ra, đầu lưỡi nóng ấm mang theo hơi rượu nồng không ngừng thăm dò mọi nơi trong miệng cô. Hành động này chẳng khác nào thảo nguyên đang bốc cháy, thiêu đốt khoang miệng và cả thân người cô, nó cũng giống như ngọn gió mát ngoài biển, cuộn cô vào vòng xoáy rộng lớn, khiến cô chẳng thể nào vùng vẫy mà cứ để mặc mình cuốn theo

Dần dần, nhiệt độ ấm áp trên môi mất đi, Tăng Tử Ngạo bất lực nằm trên người Tử Kiều, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Trái tim Tử Kiều vẫn rung động mãnh liệt, không biết bao lâu sau, cô cắn đôi môi của mình, cố gắng đẩy anh sang một bên nhưng chẳng thể nào kéo anh lên giường. Để anh ngủ dưới thảm, cô sợ anh lạnh nên đã đắp cho anh một tấm chăn mỏng.

Đáng lẽ Tử Kiều nên đi ngủ luôn, thế nhưng vì trước đó anh đã nói ngày mai phải nộp báo cáo cho thầy nên cô lại tiếp tục hoàn thành bài tập đó giúp anh. Ngày hôm sau, khi thấy bản báo cáo cô thức suốt đêm làm giúp mình, anh đã hoàn toàn quên mất mọi chuyện, không ngừng xin lỗi rồi rít, nói mình đã uống quá nhiều, còn thề là sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa.

Chương 27: Đi qua biển lớn chẳng màng tuổi

Dĩ vãng hiển hiện trước mắt, chẳng khác nào vừa mới xảy ra hôm qua. Những mảnh kí ức vụn vỡ lấp ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh, khiến Tăng Tử Kiêu chẳng biết phải làm thế nào.

Nụ hôn đầu? Nụ hôn đầu của cô không ngờ lại bị người đàn ông vừa là anh trai, vừa là chồng cũ này đoạt mất trong một tình huống ngỡ ngàng như vậy. Điều đáng ghét hơn cả chính là, e rằng đến tận bây giờ ngay bản thân anh cũng không biết chuyện này đã từng xảy ra.

Rốt cuộc là vì sao chứ? Thật là nực cười. Không ngờ vào lúc như thế này, cô lại nhớ đến khoảng kí ức khiến bản thân buồn bã như vậy. Trái tim cô đập mãnh liệt, cảm giác đó bí bức khiến bất cứ lúc nào con người ta cũng có thể tắt thở, khó chịu vô cùng.

Gần đây, những chuyện quá khứ bắt đầu hiển hiện trong trí não Tăng Tử Kiêu, cô có dự cảm là sẽ rất nhanh sau đó, bản thân sẽ hồi phục lại toàn bộ kí ức trước đây. Khó khăn lắm cô mới có thể trùng sinh, lẽ nào nhanh như vậy đã phải rơi vào đau khổ thêm lần nữa sao?

Tử Kiêu ra sức day hai huyệt thái dương đau nhức. Chắc là không đâu, cho dù có tìm lại được toàn bộ kí ức, cô cũng sẽ khác biệt hoàn toàn so với trước kia. Bởi vì cô của hiện tại hoàn toàn không hề yêu Tăng Tử Ngạo, cô kiên định với suy nghĩ này thì nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ năm xưa nữa.

“Này, tại sao em lại không để tâm đến anh?” Tăng Tử Ngạo kéo cô lại bên mình, đặt câu hỏi một cách ngang ngược.

Tăng Tử Kiêu bình tĩnh lại, trợn mắt nhìn anh, Tăng Tử Ngạo thực sự đã uống quá nhiều, tiếp sau đó, e là lại bắt đầu phát điên phát rồ giống như khi bố qua đời. Thế nhưng cô của hiện tại không còn là Tăng Tử Kiêu của năm xưa ngốc nghếch chỉ biết yêu và chờ đợi anh một cách tuyệt đối, điên cuồng nữa.

Muốn buông tay anh ra, nhưng Tử Kiêu nhận ra anh quá khỏe, cô không chịu được liền sị mặt ra rồi phát nộ: “Anh lại phát điên gì thế? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Tăng Tử Ngạo giơ cao cổ tay, nheo hai mắt lại, nhìn vào đồng hồ đeo tay một lúc rồi nói: “Ồ, mười hai giờ năm phút”

Tử Kiều liếc mắt nhìn đồng hồ rồi bực bội nói: “Là một giờ đêm rồi, chứ không phải mười hai giờ năm phút. Anh bị điên rồi, anh đã uống bao nhiêu rượu hả?”

“Đếm thử xem” Anh đưa bàn tay lên bắt đầu đếm: “Một ly, hai ly, ba ly...”

“Dừng lại, dừng lại, tôi chẳng cần biết anh đã uống bao nhiêu ly rượu. Tôi không có thời gian đùa với anh, tôi còn phải đi ngủ nữa.” Cô liền phẩy tay anh ra, trợn mắt lườm anh rồi nói.

Chính vào lúc Tăng Tử Kiều quay người đi, bàn tay cô lại bị kéo lên nữa.

“Em có biết không? Hôm nay anh đã rất vui, khách hàng anh kiên trì theo đuổi năm năm nay cuối cùng cũng có kết quả, ngày mai sẽ kí hợp đồng. Không phải vì khoản tiền hợp đồng lớn mà bởi vì nó chính là chương ngại lớn nhất mà anh gặp phải khi bắt đầu sự nghiệp, hôm nay cuối cùng đã giải quyết được rồi!” Nói xong, anh lại kéo cô ra ngoài cửa: “Hôm nay anh thực sự rất vui, nào, hãy chúc mừng anh đi.”

“Tăng Tử Ngạo, anh bị thần kinh à?”

“Suýt...” Anh đưa ngón trỏ đặt lên môi Tử Kiều, ra hiệu cô nhỏ tiếng. Ngay lúc sau, anh đưa ngón tay ấm nóng đó ra khỏi, rồi lại ngẩng đầu đọc to bài thơ “Điệp luyện hoa” của Âu Dương Tu:

*“Đình viện sâu sâu sâu biết mấy,
Liễu hồng ánh khói,
Trướng rèm không đếm nổi.
Hàm ngọc yên vàng như trầy hội,
Lầu cao khiến Chương đài khuất lối.
Tháng cuối xuân rồi mưa gió gội.
Cửa khép hoàng hôn,
Cách chi lưu xuân nổi.
Mắt ướt hỏi hoa hoa chẳng nói*

Tôi bởi hoa rụng hơn thu tới .”

(bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải)

Hai huyết thái dương của Tăng Tử Kiều khê giật liên hồi, căn cứ vào kí ức vừa rồi, e là đêm nay sẽ là một đêm vô cùng bi thảm.

Tử Kiều bị Tăng Tử Ngạo kéo xềnh xệch vào phòng ngủ của anh, rồi ấn cô ngồi lên giường, sau đó từ từ đi đến bên giá sách, cũng chẳng biết đứng đó tìm bao lâu, cuối cùng lấy một cuốn sách đưa cho cô.

“Mau đọc cho anh nghe!” Anh nghiêng nghiêng ngả ngả ngồi một bên, chỉ vào quyển sách đó rồi nói thản nhiên như không.

Nhìn vào mấy cuốn sách trên tay, Tử Kiều vô cùng kinh ngạc, không ngờ đều là mấy cuốn bình luận về thơ Đường với Tống từ, Thi Kinh, còn cả tuyển tập thơ hoa nữa. Từ trước đến nay, Tử Kiều không biết trong căn phòng này có những cuốn sách đó, càng không ngờ anh lại là một thanh niên thời đại yêu văn nghệ, đa sầu đa cảm như vậy. Lúc ngược mắt lên nhìn anh lần nữa, anh đã nằm lên giường chẳng chút kiêng dè gì cả. Thật khó mà tưởng tượng được, anh thực sự đã uống say rồi sao? Hay là đúng lúc cảm xúc dâng trào?

Lần trước, anh bắt cô đọc thuật ngữ chuyên dụng trong tin học, còn lần này là thơ Đường với Tống từ? Cô thực sự chẳng biết phải dùng từ nào để diễn tả nỗi phẫn nộ trong lòng mình, trong khi đó hai huyết thái dương vẫn không ngừng co giật.

“Đọc đi, mau đọc cho anh nghe” Giọng nói của Tăng Tử Ngạo chẳng khác nào bùa chú, không ngừng vang lên.

Thực đúng là oan nghiệt! Kiếp trước nhất định cô đã nợ anh quá nhiều. Cô mím chặt môi, quyết định đọc mấy bài thơ để anh đi ngủ rồi tính sau, thế là liền giở một trang tùy hứng, đọc lên không chút tình cảm:

“Người xinh cuốn bức rèm châu,

Ngồi im thăm thẳm nhãn chau đôi mày.

Chỉ thay giọt lệ rơi đây

Đố ai biết được lòng này giận ai? ”

(bản dịch của Tản Đà)

Bài thơ “Oán tình” của nhà thơ Lý Bạch thực sự đã viết lại chính xác tình trạng của cô lúc này.

“Tiếp tục đi...” Tử Ngạo lại mỉm cười dịu dàng ra lệnh.

Tử Kiều chuyển sang quyển khác, cũng tùy hứng lật một trang:

*“Nỗi sầu nghìn vạn khó vơi
Hận sâu này tới chân trời chưa nguôi
Núi trắng đâu hiểu lòng người
Gió xưa, trước mặt hoa rơi la đà
Nhẹ nhàng đưa áng mây xa ”*

(Bản dịch của Phạm Văn Kiên)

Đây là bài “Mộng Giang Nam” của Ôn Đình Quân. Nếu nhớ không nhầm thì khoảng thời gian kể từ đêm tân hôn cho tới khi nháy xuống sông Hộ Thành, cô chẳng khác gì người vợ âu sầu thương nhớ chồng trong bài thơ này, đêm khuya không ngủ, ngắm trăng nhớ người, tình cảnh vô cùng thê lương.

Tại sao toàn là tùy tiện giở mà toàn gặp phải mấy bài thơ của các oán phụ sầu thảm, bi thương như vậy chứ? Tử Kiều không muốn nhớ đến những chuyện không vui như vậy nữa. Cô đổi sang quyển Thi Kinh, vừa định lật giở tìm bài đọc, ai ngờ bờ vai bỗng bị Tăng Tử Ngạo chạm phải, cô giật nảy mình.

Quay đầu sang, Tử Kiều thấy anh gối đầu lên vai cô, tiếp đó bên tai truyền đến giọng nói của anh: “Những bài này nghe thê lương quá, em đổi sang bài nào vui vẻ hơn đi. Ví dụ như:

*Đào tơ mơn mớn xinh tươi,
Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.
Hôm nay nàng đã theo chồng,
Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.
Đào tơ mơn mớn xinh tươi,*

*Trái đà đơm đặc đầy cành khắp cây.
Theo chồng nàng quả hôm nay.
Ấm êm hòa thuận nồng say gia đình.
Xinh tươi mơn mớn đào tơ,
Xum xuê ngàn lá phất phơ đầy cành.
Theo chồng, nàng đã duyên thành,
Với người gia thất, hiền lành thuận vui .”*

(Bản dịch của Tạ Quang Phát)

Đây là bài “Đào yêu” trong Thi Kinh. Giọng nói trầm ấm, vô cùng dịu dàng của anh thực sự khiến người nghe đắm say, mê mẩn, thế nhưng Tử Kiều nghe lại cảm thấy có ý chế giễu nhiều hơn. Ý nghĩa bài thơ biểu đạt, chính là muốn giễu cợt cô, cô khẽ hừm một tiếng, chẳng thềm nói thêm một lời nào.

Phần kí ức đã hồi phục đó chứng minh rằng, lúc trước khi Tử Ngạo đưa ra đề nghị kết hôn, vào buổi tối hôm đó, cô đã cảm thấy vô cùng sung sướng, kéo tay Viên Nhuận Chi, vừa hát vừa nhảy tưng bừng. Cô của lúc ấy tràn đầy hi vọng và mong ước cho cuộc sống hôn nhân sau này, thế nhưng kết quả thì sao chứ? Hoa đào tàn, gốc đào đã khô, tác dụng duy nhất của nó lúc này chính là đem làm củi đốt.

Tử Kiều ảo não đẩy anh nằm xuống giường, lại đập cuốn Thi Kinh lên người anh, rồi mở cuốn bình luận về thơ Đường và Tống từ cạnh đó.

*“Đi qua biển lớn chẳng màng xuôi
Mây ngoài Vu Sơn chẳng đáng nhìn”*

Cô vừa thoát chết khỏi nước của “biển lớn”, vậy nên “mây tại Vu Sơn” chẳng qua cũng chỉ là cát bụi mà thôi. Cho dù là kẻ ngốc thì trước sự thật tàn khốc và vô tình như vậy, cũng đến lúc cần tỉnh táo lại rồi.

Tăng Tử Kiều ngáp dài một cái rồi quay người nói cùng anh: “Được rồi, tôi đã đọc hết cả rồi, anh hãy đi ngủ đi!” Nói xong, cô lại ngáp dài cái nữa, thật đúng là không thể nào kiềm chế thêm được nữa, ngày mai còn đi làm, cô phải đi ngủ thôi, chẳng cần biết anh sống chết thế nào nữa.

Cô đứng dậy khỏi giường, còn chưa kịp nhấc chân đi thì sau lưng bỗng truyền đến giọng nói bất mãn: “Em chẳng ngoan gì cả, lười quá đi, mới đọc có mấy bài, anh muốn nghe em đọc tiếp.”

“Đọc cái đầu anh.”

“Không được phép đi!” Tăng Tử Ngạo ôm chặt lấy vòng eo của cô.

“Buông tay ra!” Tử Kiều sắp phát điên.

“Không buông!”

“Anh uống rượu vào là thành kẻ ngốc hả? Bỏ tay ra!”

“Không bỏ!”

“ Thôi được rồi, được rồi! Tôi sẽ đọc, anh mau bỏ tay ra!” Mắt Tử Kiều trợn tròn lên, xem ra hôm nay không đọc đến lúc anh ngủ thì cô đừng mong rời khỏi nơi này.

Còn anh lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ, mỗi tối đều đòi người lớn đọc truyện cho trước khi đi ngủ mới ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Khi giờ đến bài “Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ”, Tử Kiều liền nhắm mắt đọc:

*“Dòng sông đông rót,
Đào thải hết ngàn thuở phong lưu nhân vật.
Luỹ cổ tây biên,
Người bảo đấng Tam Quốc Chu Du Xích Bích.
Đá rối mây xen,
Sóng tung bờ rạn,
Cuộn bốc ngàn trùng tuyết.
Non sông như vẽ,
Một thuở bao nhiêu hào kiệt.
Xa nghe Công Cấn đương thì,
Tiểu Kiều vừa mới cưới,
Anh hùng phong cách.
Tiểu Kiều vừa mới cưới”*

Tăng Tử Kiều ngừng lại, trong miệng không ngừng lặp lại câu “Tiểu Kiều vừa mới cưới”. Đây là bài từ mà cô thích nhất, chỉ bởi mấy câu “Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới”.

*“Phe phẩy quạt khăn,
Khoảng tiếu đàm,
Quân giặc tro tiêu khói diệt.
Nước cũ thần du,
Đa tình cười khéo giống,
Tóc mau trắng toát.
Đời như giấc mộng,
Một chén trên sông thưởng nguyệt .”⁷*

Tăng Tử Ngạo nhắm mắt đọc đoạn tiếp thay Tử Kiều, giọng nói càng lúc càng chậm lại.

Tử Kiều nheo mắt nhìn anh đầy chán nản, lại ngáp dài một tiếng, trong lòng thầm nguyên rủa: “Còn không mau ngủ đi!”

Tiếp đó, Tử Kiều lại nheo mắt đọc hết thơ Đường, Tống từ rồi đến cả Nguyên khúc. Cảm giác buồn ngủ xâm chiếm mọi tri giác, khiến cô thực sự không thể nào kiềm chế được nữa, đành ngả người ngủ thiếp trên giường

Chương 28: Tật xấu mỗi lần say rượu

Sáng hôm sau, Tăng Tử Kiều bị đánh thức bởi tiếng điện thoại reo tới tấp. Cô nhìn vào chiếc điện thoại đã ngừng chuông, ảo não vỗ vào đầu mình, sau đó nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, lúc này đã bảy giờ sáng. Nếu đợi tắm rửa xong và ăn sáng nữa thì chắc chắn lái xe sẽ phải chờ rất lâu. Thế nhưng, Tử Kiều thực sự cảm thấy rất buồn ngủ. Cô liền vùi mặt vào trong chăn, nằm thêm một lúc nữa, đột nhiên, cô nín thở, vài giây sau, cô hít một hơi thật sâu, chiếc chăn này có mùi hương quen thuộc, thế nhưng lại không phải của cô.

Tử Kiều liền kéo chăn sang rồi ngồi bật dậy, chiếc ga giường màu ghi hiện rõ trước mắt. Cô trợn mắt nhìn, rồi vội cúi xuống kiểm tra bộ đồ ngủ trên

người mình, may mà nó vẫn còn ngoan ngoãn nằm trên người cô.

Chết mất! Đêm qua, Tử Kiều đã đọc thơ đến tận lúc ngủ quên. Cuối cùng cô cũng đã hiểu, tại sao người cổ đại lại thích ngâm thơ trước hoa tươi trăng sáng, thì ra là có tác dụng ru ngủ... Cô vội nhảy khỏi giường, chạy ra ngoài phòng khách.

Khi rời khỏi phòng, Tăng Tử Kiều không hề thấy Tăng Tử Ngạo đâu, cô vội lên tầng hai, quay về phòng ngủ của mình. Sau khi tắm rửa xong, lúc xuống nhà chuẩn bị bữa sáng, cô bất ngờ thấy Tăng Tử Ngạo mặc đồ ngủ, điềm nhiên như không ngồi trên sofa đọc báo, mái tóc đen nháy vẫn hơi ướt, xem ra anh cũng vừa tắm xong. Không khí trong phòng vẫn thoang thoang mùi hương sữa tắm.

Tử Kiều mím chặt môi, suy ngẫm xem ông anh trai quý hóa này rốt cuộc đi tắm từ lúc nào và tắm ở đâu?

Nghe thấy tiếng động, Tăng Tử Ngạo đưa mắt nhìn về phía cầu thang, Tăng Tử Kiều mặc bộ váy ngủ hoạt hình đi xuống nhà, mái tóc dài thẳng mọi khi giờ đây hơi xoắn buông xõa bên vai, thực sự không biết là cô đã chải hay chưa.

“Xin chào!” Anh đặt tờ báo trên tay xuống, nhìn về phía Tử Kiều.

“Xin chào!” Chào cái gì? Đã tám giờ sáng rồi còn chào chiếc gì nữa? Tăng Tử Kiều thầm chửi trong đầu. Anh làm ông chủ, thích đến công ty lúc nào chẳng được, thế nhưng đối với cô em gái kiêm nhân viên này, lúc nào cũng yêu cầu phải nghiêm chỉnh chấp hành quy định theo chế độ của công ty.

“Anh vừa ra ngoài mua bánh với sữa đậu nành.” Anh nói.

“Ồ.” Tử Kiều đáp lại một tiếng, sau đó đi vào bếp nấu bữa sáng.

Tên đàn ông vô sĩ này nhất định cảm thấy áy náy bởi chuyện tối qua, cho nên sáng nay mới chạy ra ngoài mua bánh và sữa đậu nành, trông bộ dạng có vẻ muốn nịnh nọt lấy lòng cô. Đừng có hòng! Cô cũng có lòng tự trọng của riêng mình, còn lâu mới đầu hàng trước thức ăn, cô muốn tự lực cánh sinh nên sẽ tự nấu.

Vốn dĩ Tử Kiều chỉ làm đồ ăn cho mình cô thôi, thế nhưng kết quả mùi thức ăn hấp dẫn đã thu hút anh, còn cô thì lại chẳng thể từ chối được nên đành để mặc anh ăn ké một cách vô si.

Mỗi con người đều có lòng hư vinh, ai mà chả thích nghe những lời khen ngợi chứ. Đợi đến lúc thực sự có thể rũ bỏ anh, cô nhất định sẽ mở một nhà hàng cho riêng mình. Còn hiện nay, cô sẽ coi anh như một người thử nghiệm thức ăn trước vậy, những lời khen ngợi của anh coi như là thù lao trả cho cô.

Tử Kiều suy nghĩ trong lòng nhưng lại không ngừng thắc mắc, đàn ông gì mà lại thích ăn cháo hoa quả.

Bản thân cô trước đây, không biết đã tốn biết bao công sức học nấu ăn, cũng chẳng thể mời anh tới thưởng thức được, hiện nay chỉ là một bát cháo hoa quả đơn giản cũng khiến anh nhớ mãi không quên sao? Thật đúng là không còn gì để nói.

“Tối qua... chuyện đó”

Tăng Tử Ngạo đột nhiên đứng trước mặt Tăng Tử Kiều, khiến cô đang mãi miết trong thế giới riêng bỗng giật nảy mình. Ngay người trong khoảng ba giây, cô mới định thần lại rồi hỏi anh: “Anh muốn biết chuyện xảy ra vào tối qua sao?” Thực ra, anh chỉ muốn biết tại sao cô lại nằm trên giường anh vào sáng nay thì đúng hơn.

Tăng Tử Ngạo gật đầu ra hiệu. Bỗng nhiên, Tử Kiều liền đưa chiếc thìa trong tay chĩa vào cổ anh, sau đó nhoẻn miệng cười tươi như hoa, giọng nói ngọt ngào: “Tối qua, anh đã uống rất nhiều rượu, cũng không ồn ào cho lắm, thế nhưng cứ tóm chặt lấy tôi không chịu buông, dính chặt như sam, hơn nữa còn nhất quyết lôi tôi vào phòng anh” Vừa nói được một nửa, đột nhiên cô dừng lại.

Sắc mặt Tăng Tử Ngạo biến đổi, hai đầu mày nhíu lại thành một đường thẳng, chiếc thìa chĩa ngay trước cổ khiến anh lùi về phía sau theo phản xạ. Sáng sớm nay khi tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, anh đã thấy cô nằm thu lu trong lòng mình như một chú mèo, còn bàn tay của anh thì đặt lên phần eo thon gọn của cô chẳng chút phép tắc nào. Ít nhất là trong khoảng một phút đồng

hồ, anh chẳng dám động đây, chỉ sợ vừa cử động sẽ khiến cô tỉnh dậy. Trong hơn mười phút đồng hồ, đầu anh hỗn loạn vô cùng.

Tăng Tử Ngạo cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, cố họng nghẹn ngào lên tiếng hỏi: “VẬY... sau đó thì sao” Không biết tại sao, anh cảm thấy đó chẳng phải giọng nói của mình, cố họng tắc nghẹn đến mức đáng sợ.

“Sau đó... anh ấn tôi ngồi lên giường của anh” Tăng Tử Kiêu chớp mắt rồi chậm rãi lên tiếng, ánh mắt mơ màng, giọng nói điệu đến mức chảy nước. Cô giữ nụ cười tươi rói khiến mọi người đàn ông đều điên đảo mà gục ngã, nắm chặt chiếc thìa trong tay, cô tiến sát lên trước, khẽ sượt qua phần cổ họng anh.

Sắc mặt Tăng Tử Ngạo trắng nhợt lại, phần lưng đã chạm vào bờ tường phòng bếp, không biết lui đến đâu nữa, anh chỉ còn biết cau chặt đôi mày im lặng lắng nghe câu nói tiếp theo của cô.

“Sau đó” Tăng Tử Kiêu lại từ từ tiến sát đến chỗ anh, khi khuôn mặt cô chỉ còn cách anh có vài phân, cô lại chớp mắt đầy trêu chọc.

Đầu mày Tăng Tử Ngạo càng lúc càng nhíu chặt hơn, cố họng tắc nghẹn, đứng im bất động, đưa tay ra kịp thời nắm giữ đôi vai cô, định ngăn cô tiếp tục lên tiếng.

Cô liền ấn chiếc thìa về phía cổ anh, trợn trừng mắt, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi thét lên đầy phẫn nộ: “Tăng Tử Ngạo, anh đúng là một tên biến thái không hơn không kém. Xin anh đấy, sau này quá mười hai giờ đêm thì anh đừng có quay về nữa. Tôi đâu phải máy đọc, anh thích đọc thơ Đường, Tống từ, giả bộ phong lưu nho nhã vậy thì hãy thu âm giọng của chính anh ấy, uống say rồi thì tự bật lên mà nghe. Lần sau mà còn như vậy, tôi sẽ giết chết anh!” Nói xong, Tử Kiêu không quên ấn mạnh chiếc thìa vào cổ anh, sau đó quay người đi về bàn tiếp tục ăn cháo.

Tăng Tử Ngạo nghe Tử Kiêu mắng, nhất thời chưa kịp định thần lại, tay đưa lên cổ ho không ngừng. Mãi đến khi bình tĩnh lại, anh mới hít sâu một hơi rồi hỏi cô đầy nghi hoặc: “Tôi qua anh thực sự đã bắt em phải đọc thơ Đường với Tống từ cả đêm sao?”

“Cút đi!” Tăng Tử Kiêu ảo não đẩy anh sang một bên.

Khóe miệng Tăng Tử Ngạo co giật liên hồi, sau đó dần dần thư giãn hơn, cúi xuống nhìn nền nhà rồi mỉm cười dịu nhẹ.

Chuyện tối qua, anh chỉ nhớ láng máng rằng, có một giọng nói rất hay không ngừng đọc những bài thơ sâu muợn cho anh nghe, giọng nói đó lúc ngừng lúc đọc, lúc rõ ràng khi lại mơ hồ. Buổi sáng tỉnh dậy, anh còn tưởng mình đã gặp một giấc mộng kì lạ, mãi cho tới khi thấy cô nằm cạnh bên, anh mới ý thức được chuyện này không đơn giản là một giấc mơ.

Lúc này khi Tử Kiều ấn chiếc thìa vào cổ anh, rồi bực bội nói những lời ấy, trái tim anh bỗng đập mạnh đến đáng sợ.

Anh vẫn luôn biết cách khống chế từ lượng của mình, ít khi để bản thân say xỉn, số lần say dẫn đến thần trí không tỉnh táo có thể tính trên đầu ngón tay, thế nhưng mỗi lần uống say, anh đều gây ra những chuyện khiến người ta phải suy sụp tinh thần. Lần hoang đường nhất chính là thời đại học, anh đã xé tan quần áo của bạn cùng phòng kí túc xá, khiến cậu ấy tưởng anh định cưỡng đoạt bản thân, cả tuần liền không dám nói chuyện cùng anh.

Lúc bố qua đời, anh cũng uống say, tối hôm đó, anh ép Tiểu Kiều phải viết báo cáo thay cho mình. Còn lần khiến anh cả đời không quên chính là vào đêm khi mẹ qua đời, thậm chí đến bây giờ anh vẫn không dám nhớ lại.

Cũng chính từ sau lần đó, mỗi lần uống nhiều rượu, anh nhất định sẽ bảo lái xe đưa anh về chỗ ở của mình, muốn làm gì khi say đều chẳng sợ làm phiền đến ai nữa.

Những chuyện hoang đường như say rượu làm bừa, nói một cách nghiêm túc thì đã nhiều năm nay không hề phạm phải, thế nhưng anh cũng không dám đảm bảo nhất định nó sẽ không xảy ra. Tuy rằng biết tối qua chẳng hề xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả thế nhưng anh vẫn thấy kinh hãi. Anh có cảm giác giữa hai người đang tồn tại một thứ gì đó không nói thành lời, bởi tư thế hai người ôm nhau rất hòa hợp, gần như từ rất lâu trước đây đã như vậy rồi.

Đưa mắt nhìn về phía Tiểu Kiều, đột nhiên, Tử Ngạo cảm thấy cô mất trí nhớ chưa chắc đã là một việc không tốt, nếu không, anh thực sự không biết phải xử lý thứ tình cảm cắt không đứt, gỡ thêm rối này như thế nào. May

mà anh chỉ ép buộc cô đọc thơ từ thôi, không hề gây ra sai lầm đáng sợ nào khác.

Tăng Tử Ngạo cảm thấy may mắn, nhưng đột nhiên lại có cảm giác lạc lõng. Anh mỉm cười lúng túng, một lúc lâu sau mới nhìn vào lưng cô nói: “Có lẽ em không còn nhớ nữa, lúc bố qua đời, anh cũng uống say như vậy. Ngày hôm sau, khi em đưa bản báo cáo tin học cho anh, nói anh hãy nộp cho thầy giáo, anh đã thấy vô cùng kỳ lạ là tại sao em lại viết bản báo cáo đó. Hơn nữa anh đã tốt nghiệp khá lâu rồi, sao còn phải nộp báo cáo cho thầy chứ? Sau đó mẹ nói, anh đã uống quá nhiều rượu, ép em phải kể lại các thuật ngữ tin học như đọc truyện cổ tích, còn nhất quyết đòi em phải viết bản báo cáo kia. Thật không ngờ lần này anh lại bắt em đọc thơ Đường với Tống từ.” Anh vò đầu bứt tai, rồi mỉm cười nói thêm: “Anh có cảm giác mình như thể rất biến thái, hôm khác anh phải tìm bác sỹ họ Mục kia để nói chuyện xem, phải chăng anh có gì khác lạ?”

Tăng Tử Kiều cảm thấy khá bất ngờ khi anh lại nhắc lại chuyện đó, cô bĩu môi đưa lời chế giễu: “Chúng cường ép biến thái.”

Tăng Tử Ngạo nghe vậy liền cười rồi nói: “Nói đến biến thái, anh cảm thấy anh không thể bằng em được. Không ngờ em lại có thể kể những thuật ngữ tin học giống như truyện cổ tích được. Nói thật, anh thực sự không hiểu khi đọc mấy thuật ngữ tin học đó giống như đọc truyện cổ tích thì sẽ như thế nào? Hay là em đọc thử vài đoạn anh nghe xem nào!”

Tăng Tử Kiều kìm nén để bản thân không đâm thẳng chiếc thìa xuyên cổ anh, nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó trợn mắt lườm anh: “Đồ biến thái chết tiệt, tránh ra!” Cô vượt qua chỗ anh, bê bát cháo đặt lên bàn rồi tiếp tục ăn.

Tăng Tử Ngạo nhét tay vào túi quần, từ từ bước đến bàn ăn ngồi đối diện với Tử Kiều, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô đến mức lạng người đi.

Anh sắp quên dáng vẻ xinh đẹp nho nhã trước kia của cô rồi, khoảng thời gian gần đây, cô thường để mặt mộc. Hồi nhỏ anh thích nhất là néo yêu đôi má của cô, mịn màng, mềm mại, thế nhưng khi khuôn mặt bầu bĩnh trẻ thơ trở thành khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, anh lại chẳng thể nào néo má cô một cách tùy tiện như trước được nữa.

Tăng Tử Ngạo nhận ra, lúc không trang điểm trông làn da cô càng đẹp hơn, trắng trẻo, mịn màng, chính là câu “da trắng như tuyết” mà mọi người vẫn hay nói. Mái tóc xoắn nhẹ đó tuy hơi rối, nhưng kết hợp với bộ váy ngủ hoạt hình thì thực sự đáng yêu, nhìn vào thấy có cảm giác là người phụ nữ của gia đình. Tử Kiều trước mặt anh lúc này hiền thực, điềm tĩnh, hoàn toàn khác biệt với khi cầm chiếc thìa hung hãn ấn vào cổ anh khi nãy. Phụ nữ đúng là một cá thể nhiều mâu thuẫn.

Tăng Tử Kiều cảm thấy ánh mắt Tăng Tử Ngạo đang nhìn mình chăm chăm liền ngược mắt lên lườm anh một cái. Tử Ngạo nhận được lời cảnh cáo, lại mỉm cười như không có chuyện gì, sau đó đưa tay nhéo bờ má hồng hào, trắng mịn của Tử Kiều rồi nói: “Em tức giận nhiều là dễ xuất hiện nếp nhăn đấy, không xinh đẹp nữa đâu!”

Tăng Tử Kiều hoàn toàn không khách khí đập mạnh lên bàn tay đáng ghét của anh rồi tức giận nói: “Anh ngứa thịt đúng không?”

Tăng Tử Ngạo ngoan ngoãn dừng lại, anh biết nếu chọc giận con sư tử bé nhỏ này thì chắc chắn sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, anh liền cầm thìa múc cháo ăn. Đúng lúc này, điện thoại bàn bỗng đổ chuông. Anh bước tới nhắc máy nghe: “Xin chào, xin hỏi là ai thế?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, đôi mày của anh bất giác nhíu lên, anh cũng biết rằng người kia vẫn nghe, chỉ là đang suy nghĩ liệu có nên đáp lại lời anh hay không.

“Mau bảo Tăng Tử Kiều nghe điện thoại!” Là một giọng nói lạnh lùng như băng.

Người đàn ông dám nói chuyện với Tăng Tử Ngạo bằng giọng điệu này ngoại trừ vị nhiếp ảnh gia Tần Vệ ra thì chẳng còn ai khác. Anh mím chặt môi lại, quay người nhìn về phía Tăng Tử Kiều đang ăn cháo, đặt điện thoại xuống rồi nói: “Có một tên đàn ông thối tha muốn tìm em.” Giọng nói của anh tràn đầy vẻ bất cần và bực bội.

Tăng Tử Kiều quay lại nhìn anh, chẳng hiểu mô tê gì cả. Tên đàn ông thối tha? Trong những người mà cô quen biết hiện nay, người thối tha nhất chính là anh.

Tử Kiều vội ra nhận điện thoại: “Alo? Xin hỏi ai thế?”

“Không phải cô nói là đã ly hôn rồi sao?” Vừa nghe thấy giọng Tử Kiều, Vệ Tàn liền đưa lời chế giễu.

“Ồ, là anh hả?” Cuối cùng Tăng Tử Kiều đã biết người đàn ông thối tha mà Tăng Tử Ngạo nói là ai. Kể từ sau lần anh đến nhà cô gây chuyện, mãi đến hôm nay mới liên lạc lại, nếu để chậm thêm đôi chút, tin rằng cô sẽ quên khuấy mất người này.

Tử Kiều quay đầu lại nhìn Tăng Tử Ngạo, anh đang ngồi đó, cũng nhìn về phía cô, cô mím môi rồi nói tiếp: “Nếu ai cũng làm việc theo đúng hợp đồng thì thế giới này còn cần gì đến tòa án chứ?” Đây là câu nói mà cô xem được trong một bộ phim thần tượng, hi vọng anh nghe có thể hiểu.

Ở đầu dây bên kia, Vệ Tàn cau chặt đôi mày, anh không phải là kẻ ngốc. Thế là không còn cần nhắc về vấn đề này nữa anh hỏi: “Trưa nay cô có rảnh không?”

“Hiện nay tôi đang đi làm tại MK, buổi trưa chỉ có hai tiếng đồng hồ nghỉ ngơi thôi. Nếu cần nhiều thời gian hơn, tôi không biết có chắc chắn được hay không. Anh có chuyện gì sao?”

“Hai tiếng đồng hồ là được rồi! Công ty thời trang tôi hợp tác gần đây có một người mẫu đột nhiên phải nằm viện, hi vọng có thể tìm một mẫu khác có khuôn mặt đẹp tạm thời thay thế. Cho nên tôi đã tiến cử cô, người phụ trách sau khi xem những tác phẩm trước kia của cô đã rất hài lòng, hẹn trưa nay mời cô đến bàn chuyện.” Vệ Tàn nói.

Tăng Tử Kiều nghĩ một hồi mới đáp: “Được thôi! Buổi trưa tôi tìm anh kiểu gì đây?”

“Mấy giờ cô được nghỉ trưa?”

“Mười một giờ ba mươi.”

“Được, vậy đúng mười một rưỡi trưa nay, tôi sẽ đợi cô dưới tầng một.”

“Được!”

Chỉ nghe thấy tiếng tút dài từ đầu kia truyền lại, Vệ Tàn đã ngắt điện thoại và cũng chẳng thèm nói hai chữ “tạm biệt” hay bất cứ lời khách khí nào

khác.

Tăng Tử Kiều đặt điện thoại xuống, bất giác mỉm cười, Tử Ngạo nói không sai chút nào, Vệ Tần đích thực là thối tha. Có điều, phong cách thích gì là làm đó lại khiến cô rất hâm mộ, ít nhất cũng không giống như cô hiện nay, đeo một chiếc mặt nạ mỉm cười bên ngoài. Cô quay về bàn ăn, tiếp tục bữa sáng của mình.

Nụ cười trên mặt Tử Kiều đã lọt vào tầm nhìn của Tăng Tử Ngạo. Anh không nói không rằng, thu bát đĩa lại, rửa sạch sẽ rồi sau đó ra khỏi phòng bếp bước về phòng ngủ của mình.

Căn phòng khách rộng lớn nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Tăng Tử Kiều nhai thức ăn trong miệng, ngược mắt lên nhìn vào cánh cửa kính của nhà bếp, cô có thể thấy rất rõ thân hình anh đang dời đi. Lúc này khi quay về bàn ăn, nếu cô không nhầm thì khuôn mặt anh hiện lên đầy nét khinh khi. Tuy rằng không biết trước kia là thế nào, có điều với tình trạng hiện nay mà nói, hai người đàn ông này nhất định không hề hợp nhau. Có điều, Tử Kiều chẳng bận tâm, dù gì một người luôn chuyển tiền sinh hoạt cho cô đúng hạn, còn một người có thể cho cô công việc kiếm tiền, như vậy đều là đại gia của cô rồi.

Tăng Tử Ngạo quay về phòng, vội thay bộ âu phục. Lúc thắt cà vạt, không hiểu tại sao hôm nay anh thắt nút vô cùng khó khăn. Anh tức giận kéo ra, nhưng không ngờ càng kéo lại càng chặt thêm. Nỗ lực cả mấy phút, anh vẫn chẳng thể nào gỡ được nút thắt đó ra, cuối cùng đành bỏ cuộc, cầm chiếc áo khoác ra ngoài phòng khách.

Lúc đi qua phòng khách, anh dừng bước lại, nói cùng Tăng Tử Kiều đang thu dọn bát đĩa: “Anh đợi em dưới nhà, cho em năm phút sửa soạn.” Nói xong, anh liền ra ngoài luôn.

Tăng Tử Kiều nhìn cánh cửa đóng lại, mãi lúc sau mới định thần được. Chẳng qua cô chỉ nghe điện thoại của Vệ Tần, anh có cần phải hành động điên cuồng như vậy không? Thậm chí còn thắt lệch cà vạt, có điều nhìn trông cũng không đến nỗi nhếch nhác quá, người đeo cà vạt tùy tiện như

vậy trên ti vi rất nhiều, hướng hồ chi, ngoại hình của anh trông lại ngông cuồng, bất cần, rất thích hợp với phong cách nổi loạn, hoang dã.

Tử Kiều vội thu dọn bát đĩa, sau đó thay quần áo, chỉnh lại dung nhan, rồi mới ra khỏi nhà.

Chương 29: Mắc sai lầm

Tăng Tử Ngạo vừa bước vào phòng làm việc, Thường Ân Thuận đã vội vã lại gần đưa lời nhắc nhở: “Tăng tổng, mười giờ sáng nay chúng ta đã hẹn gặp Hương tổng bên công ty thời trang Hâm Thụy để kí hợp đồng.”

“Tôi biết rồi!” Anh khẽ nhướn mày lên, trầm tư một hồi rồi nói: “Hợp đồng đã chuẩn bị xong chưa?”

Thường Ân Thuận gật đầu đưa bản hợp đồng cho anh: “Dạ xong hết rồi ạ, chỉ đợi anh kí tên đóng dấu là xong thôi.”

“Được rồi!” Tăng Tử Ngạo nhận bản hợp đồng, đọc kỹ một lượt, sau đó kí tên, đưa lại cho Thường Ân Thuận: “Lát nữa bảo Tăng Tử Kiều theo tôi đến Hâm Thụy. Cô hãy giao hợp đồng này cho cô ấy và bảo cô ấy năm phút nữa sẽ xuất phát.” Lúc nói chuyện, anh không nhìn Thường Ân Thuận, hai mắt dán vào màn hình vi tính, kiểm tra hòm thư cá nhân.

Thường Ân Thuận trợn mắt đầy ngạc nhiên, mãi chẳng nói được câu nào. Tăng Tử Ngạo thấy Thường Ân Thuận vẫn không trả lời liền ngước mắt nhìn, chỉ thấy mặt cô đờ đẫn: “Có vấn đề gì sao?”

Thường Ân Thuận ngạc nhiên đến mức há miệng ra, chỉ đành thốt một câu: “Không ạ!”

Thường Ân Thuận không nói thêm gì, lặng lẽ ra khỏi văn phòng, lúc quay người đi, cô thấy Tăng Tử Kiều cầm túi công văn vào văn phòng. Ôm số tài liệu cùng bản hợp đồng này, trong lòng Ân Thuận cảm thấy vô cùng buồn bã. Khách hàng này, cô đã làm cùng anh ngay từ khi thành lập công ty. Cô còn nhớ rất rõ rằng, hôm đó trời đổ mưa lớn, anh cầm một chiếc ô ôm cô. Cũng vào ngày hôm đó, cô hạ quyết tâm nhất định sẽ ở bên anh, cô cứ tưởng rằng có đầu sẽ có cuối, nhưng thật không ngờ, lúc đạt được thành

công lại có những bất ngờ như vậy. Có lẽ, số mệnh đã định sẵn, cô chẳng thể nào cùng anh tận hưởng niềm vui của chiến thắng.

Chính vào lúc Tăng Tử Kiêu đưa tay mở cửa phòng làm việc, Thường Ân Thuần gọi cô lại rồi nói: “Năm phút nữa, cô hãy cùng Tăng tổng đến Hâm Thụy kí hợp đồng nhé!”

“Anh ấy bảo tôi đi kí hợp đồng cùng sao?” Khi nghe được tin này, Tăng Tử Kiêu cảm thấy hơi bất ngờ.

Không phải anh muốn cô học việc từ bước căn bản nhất ư? Không phải anh nói muốn cô hiểu rõ thế nào là sáng tạo thực sự ư? Tại sao đột nhiên lại bắt cô làm mấy công việc mà một trợ lí nên làm chứ? Không phải anh đã có đóa bách hợp đại Thường Ân Thuần rồi sao?

Kể từ sau khi thấy Thường Ân Thuần ôm bó hoa bách hợp, Tăng Tử Kiêu âm thầm đặt biệt danh cho Thường Ân Thuần là đóa bách hợp đại thuần khiết.

“Cô cùng tôi đến bộ phận tài vụ.” Giọng Thường Ân Thuần có phần lạnh nhạt, nói xong liền đi ra ngoài trước.

Tăng Tử Kiêu gật đầu, nhanh chóng bước vào phòng làm việc, đặt túi xuống rồi xác nhận lại với Tăng Tử Ngạo đang ngồi trong văn phòng: “Anh bảo tôi cùng anh đi kí hợp đồng sao?”

Tăng Tử Ngạo chẳng hề rời mắt khỏi màn hình máy tính, chỉ bình thản đáp lại: “Ừm! Sau này, em phải tiếp xúc với mọi phương diện trong công ty. Mau đi đóng dấu rồi chúng ta lập tức xuất phát.”

“Tôi biết rồi!” Tăng Tử Kiêu quay người đi ra ngoài đóng cửa lại, rồi đến phòng tài vụ.

Lúc này, Tăng Tử Ngạo mới đưa mắt khỏi màn hình vi tính, qua phần kính trong suốt, anh nhìn theo bóng dáng Tử Kiêu dần biến mất khỏi phòng làm việc, trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Kiêu hiện dụ đã biến mất, còn Tiểu Kiêu hiện nay chẳng khác nào một con thú bé nhỏ bị nhốt trong lồng quá lâu. Lúc nào cô cũng muốn phản kích, đồng thời cũng tràn đầy hiếu kì, tất cả mọi thứ bên ngoài dường như

đều mới mẻ và tràn đầy sức hút với cô. Nếu bây giờ anh không quản lí chặt một chút, con nha đầu ngốc nghếch này rất dễ bị người xấu làm hư, như vậy anh sẽ chẳng còn mặt mũi nào đối diện với bố mẹ dưới hoàng tuyền nữa.

Bằng trực giác nhạy cảm của một người đàn ông, Tăng Tử Ngạo có thể xác định chắc chắn một trăm phần trăm là tên đàn ông thối tha, đáng ghét Vệ Tần kia có tình ý với Tiểu Kiều, lấy công việc làm cái cớ, thực ra chính là hẹn hò. Chiêu vợ vẫn này trước đây anh đã dùng nhiều rồi. Chỉ cần anh còn ở đây, thì bất cứ người đàn ông xấu nào cũng đừng mong có ý đồ gì với Tiểu Kiều.

Thường Ân Thuận đóng xong dấu liền đặt hợp đồng trong file tài liệu, trực tiếp giao cho Tăng Tử Kiều, chẳng nói câu nào lạnh lùng liếc qua, sau đó cúi đầu rời khỏi. Chính vào lúc định ra khỏi bộ phận tài vụ thì Tăng Tử Kiều đụng phải Lâm Tiểu Mỹ đang bước tới.

Trong tay Lâm Tiểu Mỹ cũng đang cầm một bản hợp đồng vừa in và kí xong. Đây chính là các bản hợp đồng nhằm chuẩn bị cho những nhân viên mới vào nên cô cũng mang tới đây để đóng dấu. Để tránh Thường Ân Thuận, Lâm Tiểu Mỹ nghiêng người sang một bên, ai ngờ phía sau Thường Ân Thuận lại là Tăng Tử Kiều đang vừa đi vừa cúi đầu đọc hợp đồng.

Hai người đều không nhìn thấy đối phương thế là đâm thẳng vào nhau, tài liệu trên tay bỗng tung tóe đầy mặt đất.

Lâm Tiểu Mỹ vừa thấy Tăng Tử Kiều liền vội vàng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi có làm cô đau không?”

Tăng Tử Kiều lắc đầu, mỉm cười đáp: “Không sao cả, tôi đâu có yếu đuối như vậy, có phải làm bằng giấy đâu!”

Chứng kiến tình hình này, Thường Ân Thuận xưa nay tính tình luôn dịu hiền, ôn hòa đột nhiên lại lạnh lùng lên tiếng: “Lâm Tiểu Mỹ, chân của cô đến lúc cần được thay mới rồi đấy, tốt nhất là lắp thêm gương chiếu hai bên nữa đi.”

Lâm Tiểu Mỹ thè lưỡi đầy ái ngại, sau đó cúi người xuống nhặt tài liệu trên mặt đất.

Tăng Tử Kiều đang định nhặt tài liệu cùng Lâm Tiểu Mỹ thì Thường Ân Thuần liền tranh trước một bước, nhặt bản hợp đồng đã đóng dấu sẵn, kẹp vào túi tài liệu đưa cho cô rồi nói: “Cứ để cho cô ấy tự thu dọn chỗ này, cô nhanh chóng lên lầu, đừng để lỡ hẹn.”

Tăng Tử Kiều nhìn vào túi đựng tài liệu, mím chặt môi, ngược mắt nhìn Thường Ân Thuần, đóa bách hợp đại này đã quay người đi từ lúc nào rồi. Lâm Tiểu Mỹ liền nói: “Người phụ nữ này rất không bình thường, không biết có phải bà dì đang ghé thăm hay không?”

Tăng Tử Kiều mím cười rồi nói: “Tôi đi trước nhé, cô cứ từ từ thu lại tài liệu.”

Lâm Tiểu Mỹ ngược đầu nói: “Ừm, cô bận thì cứ đi trước đi!”

Tăng Tử Kiều quay về phòng làm việc, Tăng Tử Ngạo thấy cô liền xách cặp làm việc ra ngoài, cô đành phải ngoan ngoãn theo sau.

Chiếc xe đi được hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng tới đích đến. Đây là con ngõ nhỏ ồn ào với nhiều người đang tập trung ăn sáng ở quán ven đường, tiếng rao bán vang lên tứ phía. Họ đi về phía trước một đoạn liền thấy một tòa nhà với vách tường cũ kỹ, cầu thang cổ kính, thực sự khiến người ta khó lòng liên hệ được với những dòng y phục hiện đại, theo kịp trào lưu.

Văn phòng làm việc của công ty thời trang Hâm Thụy nằm trên tầng bảy của tòa nhà này, Tăng Tử Kiều và Tăng Tử Ngạo hòa vào dòng người đi vào thang máy của tòa nhà cũ kỹ này. Trong thang máy ồn ào và chật ních người, cánh cửa thang máy cũ khép lại rồi từ từ tiến lên.

Ở mỗi tầng dường như đều có người ra kẻ vào, đến lầu ba, người phụ nữ béo ịch bên cạnh Tăng Tử Kiều cố gắng nhích ra bằng được, khiến cả người Tăng Tử Kiều ngả về phía Tăng Tử Ngạo. Theo bản năng, Tăng Tử Ngạo đưa tay ra ôm cô vào lòng.

Trước trán là hơi thở ấm nóng, lại cộng thêm không khí nóng bức trong thang máy khiến Tăng Tử Kiều càng thêm khó chịu. Đây là lần thứ hai cô với anh đứng sát nhau đến vậy, thực sự khiến cô sắp tắt thở mất thôi.

Đến được lầu bảy, thang máy đã vắng hơn nhiều, lúc này chỉ còn lại bốn người, đến lúc Tử Kiều định thần lại mới nhận ra bản thân vẫn đang được anh ôm chặt, tư thế vô cùng ám muội.

Tăng Tử Kiều cầm túi tài liệu, vội quay người bước ra khỏi thang máy trước.

Tăng Tử Ngạo nhướng cao đôi mày theo phản xạ, trước hành động kháng cự chẳng khác nào gặp phải ôn thần này của cô, anh cảm thấy không vui, thực sự không biết cô đang khó chịu việc gì.

Tăng Tử Ngạo nhanh bước tiến vào công ty Hâm Thụy. Rất nhanh sau đó, hai người được đưa vào văn phòng làm việc của Hương tổng.

Hương tổng, tên đầy đủ là Hương Tân Hoa, là một người phụ nữ nhã nhặn đã ngoài năm mươi, trông bà vô cùng hòa hữu, thân thiện, thế nhưng chỉ những người thường xuyên tiếp xúc mới biết, đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, còn trước công việc, bà rất thận trọng. Nếu ai phạm đôi chút sai lầm, sẽ nhận được lời phê bình nghiêm khắc từ bà, người đó mấy ngày liền sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, vô cùng áy náy.

Tăng Tử Ngạo đã quen biết Hương tổng kể từ khi MK mới thành lập, hơn nữa còn luôn theo sát đơn hàng của Hâm Thụy. Có điều Hương tổng thường cho rằng anh còn quá trẻ, không chịu hợp tác cùng. Năm năm rồi, anh không còn là một tiểu tử miệng còn hôi sữa mà bà nói một câu đã phải ra về. Lần này, cuối cùng anh cũng nhận được lời đồng ý của bà, coi như đã đặt một dấu chấm mỹ mãn cho sự nghiệp trước mắt.

Hương tổng nhận hợp đồng, lật giở mấy giây, sau đó mỉm cười nói: “Tiểu Tăng à, hôm nay chúng ta kí kết hợp đồng quảng cáo, có điều tôi lại cho rằng hôm nay cậu sang đây là để giành nhân tài bên tôi về đó. Đãi ngộ cho nhân viên mới tại MK có vẻ rất tốt, tôi còn đang có mong muốn đóng cái công ty thời trang phiền phức này lại, sang MK thử việc xem sao đây này.”

Hương tổng nho nhã đóng bản hợp đồng lại đưa cho Tăng Tử Ngạo. Bất ngờ trước câu nói của Hương tổng, Tăng Tử Ngạo nhanh chóng nhận ra chắc chắn có điều gì đó nhằm lẫn ở đây. Anh nhìn sang bản hợp đồng kia,

bốn chữ “hợp đồng lao động” nhanh chóng hiện lên trước mắt, đột nhiên máu huyết toàn thân anh dồn cả lên đỉnh đầu.

Có điều, Tăng Tử Ngạo nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, nhìn sang Tiểu Kiều ngồi cạnh bên mình, sau đó lại nhìn về phía Hường tổng, nở nụ cười tươi tắn nói: “Hường tổng, tôi thực sự xin lỗi, xin bà hãy coi đây như một tiết mục giải trí nhỏ để thư giãn mà thôi.”

Tăng Tử Kiều nhìn chăm chăm vào bản hợp đồng kia, khi bốn chữ “hợp đồng lao động” hiện rõ trước mắt, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu và áy náy.

Tại sao lại như vậy chứ? Bản hợp đồng kí kết quảng cáo sao đột nhiên lại biến thành hợp đồng lao động? Tử Kiều cau chặt đôi mày, nhìn Tăng Tử Ngạo đầy áy náy. Tử Ngạo lấy di động đứng dậy đi ra ngoài cửa, khuôn mặt trước sau vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ, thực sự khiến người đối diện chẳng thể đoán biết tâm trạng lúc này.

Bước ra khỏi phòng làm việc, Tăng Tử Ngạo nhanh chóng gọi điện, chỉ vài giây sau, đầu giây bên kia vang lên giọng nói với hơi thở gấp gáp: “Tăng tổng, tôi đã ở dưới chân tòa nhà Hâm Thụy, sắp tiến vào thang máy, đợi tôi thêm một phút nữa. Không, chỉ ba mươi giây thôi, tôi sẽ đưa bản hợp đồng lên ngay tức khắc.”

Xem ra, Thường Ân Thuần đã kịp thời phát hiện Tăng Tử Kiều mang nhầm hợp đồng, nên đã chủ động mang tới đây.

“Được!” Tăng Tử Ngạo tắt điện thoại, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng đã giảm đi phần nào, anh hít một hơi thật sâu. Tuy rằng anh cũng biết, tình cảm Thường Ân Thuần dành cho mình không hề đơn giản, thế nhưng trong công việc, anh luôn công tư phân minh, không bao giờ để chuyện tình cảm riêng tư xen lẫn. Không thể phủ nhận một điều, trong công việc, cô đích thực là một trợ thủ đắc lực của anh.

Tăng Tử Ngạo quay vào phòng làm việc mỉm cười nói cùng Hường tổng: “Hường tổng, bản hợp đồng của chúng ta sẽ được mang tới đây ngay tức khắc, xin hãy đợi thêm một phút nữa thôi.”

Không đến một phút sau, Thường Ân Thuận liền chậm rãi bước vào trong đưa túi văn kiện cho anh. Anh nhận lấy mở ra xem, xác nhận đây đích thực là bản hợp đồng cần kí mới đưa sang cho Hương tổng.

Hương tổng đọc kĩ bản hợp đồng, không nói lời nào, chỉ tựa lưng vào ghế rồi nhìn Tăng Tử Ngạo một hồi khá lâu.

Tăng Tử Ngạo cũng nhìn lại bà đầy thiện chí một hồi, vì chẳng thể đoán nổi suy nghĩ của Hương tổng lúc này, anh cũng chẳng có quyết đoán nào, đành phải cố gắng hết sức giữ im lặng và bình tĩnh mà thôi.

“Tiểu Tăng, nếu là năm năm trước, với tính cách của mình, bây giờ có lẽ cậu đã ra khỏi tòa nhà này rồi!” Hương tổng bình tĩnh lên tiếng.

Tăng Tử Ngạo gật đầu, ung dung đáp lại: “Cho dù là phải đứng dưới chân tòa nhà này, tôi cũng sẽ không bỏ qua bất cứ khả năng kí kết hợp đồng nào cả.” Nếu lần này vì chuyện mang nhầm hợp đồng mà đánh mất vụ làm ăn với Hâm Thụy, anh cũng đành chịu, thế nhưng anh quyết không đầu hàng, cùng lắm thì lại kiên trì theo đuổi năm năm nữa.

“Tôi biết rồi!” Hương tổng nhoẻn miệng mỉm cười, cầm bút kí tên vào bản hợp đồng đó rồi giao cho thư kí đem đi đóng dấu.

Tăng Tử Ngạo nắm chặt bàn tay lên tiếng: “Cảm ơn Hương tổng!”

“Không cần cảm ơn, sở dĩ tôi chấp nhận đợi thêm một phút đó là vì khoảng thời gian năm năm cậu đã bỏ ra trước đây. Cậu đã kiên trì khiến tôi tin tưởng cậu, để tôi an tâm kí kết hợp đồng với cậu. Tôi vẫn còn việc khác phải làm, không thể tiếp đãi mọi người thêm nữa.” Hương tổng nói.

“Dạ được, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, thành công.” Tăng Tử Ngạo tạm biệt Hương tổng rồi rời khỏi Hâm Thụy.

Tăng Tử Kiều trước khi đi còn khom lưng thật sâu trước Hương tổng. Lần này coi như đã có thể kết thúc mỹ mãn, cô thực sự phải cảm ơn hành động nhân từ của Hương tổng.

Hương tổng đột nhiên lên tiếng: “Tôi hình như đã thấy cô trên Tạp chí nào đó rồi!”

“Dạ, trước đây tôi có làm người mẫu trang bìa.” Tăng Tử Kiều cảm thấy hơi bất ngờ.

Hướng tổng lại nhìn cô rồi mỉm cười.

Bước ra khỏi phòng làm việc của Hướng tổng, Tăng Tử Kiều theo sát phía sau Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần. Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ, bản hợp đồng đó tại sao đột nhiên lại biến thành hợp đồng lao động? Lẽ nào là lúc đụng phải Lâm Tiểu Mỹ nên đã lấy nhầm sao?

Sau khi vào thang máy, không gian chật hẹp này tuy rằng chỉ có ba người, cô, Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần, thế nhưng đột nhiên lại trở nên chật chội hơn bình thường.

Tăng Tử Kiều đưa mắt nhìn về phía Thường Ân Thuần, lại thấy Thường Ân Thuần than dài một tiếng rồi nói với Tăng Tử Ngạo: “Sợ quá! Tôi còn tưởng lần này Hướng tổng sẽ đuổi hết chúng ta ra ngoài đường.”

Tăng Tử Kiều lúc này mới chợt tỉnh ngộ, hợp đồng bị rơi xuống rồi lại được nhặt lên, thế nhưng người giao bản hợp đồng cho cô chính là Thường Ân Thuần. Bất giác Tử Kiều nghĩ đến khả năng, Thường Ân Thuần cố tình trao hợp đồng để hãm hại cô. Thế nhưng cho dù là bị hãm hại, thì nói cho cùng đó cũng là một phần lỗi của cô. Sau khi nhận được bản hợp đồng, cô chẳng hề đọc qua mà đã cầm đến chỗ khách hàng, như vậy là cô sai rồi.

Tử Kiều nhú mày, mím môi theo phản xạ tự nhiên. Tăng Tử Ngạo cũng mím chặt môi, dường như chẳng để tâm đến câu nói của Thường Ân Thuần mà chỉ đưa mắt nhìn về phía Tăng Tử Kiều.

Khi chạm phải đôi mắt sâu thẳm của anh, Tăng Tử Kiều lại cúi đầu xuống, đôi mắt đó tưởng như bình thản vô sự, nhưng cô lại hoàn toàn cảm nhận được áp lực vô hình ẩn khuất trong đó. Để xảy ra chuyện như vậy, Tử Kiều thực sự không biết phải giải thích ra sao, cho dù thế nào đi nữa thì đây cũng là lỗi của cô.

Nghe thấy tiếng ting, thang máy đã xuống tới tầng một, Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần bước ra khỏi thang máy. Lúc này, tiếng chuông di động của Tăng Tử Kiều bỗng reo lên.

Tử Kiều lấy di động ra xem, là Vệ Tần gọi.

Do dự vài giây, sau đó Tử Kiều quyết định nhắc máy. Cô đi chậm lại, nhẹ nhàng lên tiếng: “A lô, hiện nay tôi không có mặt tại công ty, đang ở đường Trung Sơn Đông”

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi lâu, sau đó cô mới thấy giọng nói của Vệ Tần: “Tôi định nói với cô rằng, cô người mẫu đang nằm viện kia đã khỏe lại một cách thần kì, cho nên thông báo cô hủy lịch hẹn.”

“Ồ ồ ồ, tôi biết rồi” Tử Kiều đáp lại.

“Tôi xin lỗi!” Vệ Tần chân thành lên tiếng.

“Ba chữ này hoàn toàn chẳng hợp với anh chút nào.” Cô thuận miệng đáp lại một câu.

“Hay là tôi mời cô dùng bữa coi như chuộc lỗi?”

“Đùa thôi, không cần đâu, tôi còn chút việc bận nữa.”

“Vậy được, cô làm việc của mình đi, khi nào có cơ hội, tôi sẽ gọi lại cho cô.”

“Được!” Tử Kiều dập máy, thì bắt gặp ngay đôi mắt sâu thẳm của Tăng Tử Ngạo.

Anh bình thản như cô, giọng nói trầm tĩnh chẳng đoán được bất cứ tâm trạng nào bên trong: “Nếu em có chuyện quan trọng phải làm, người quan trọng phải gặp thì cứ đi đi.”

Tử Kiều bỗng giật nảy mình, cắt điện thoại vào túi xách rồi đáp: “Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cả.”

Tử Ngạo mím chặt môi, không nói gì nữa, lại quay người đi về phía bãi đỗ xe. Thường Ân Thuần bình thản liếc nhìn Tử Kiều sau đó lại đi sát sau lưng anh.

Tăng Tử Kiều hoàn toàn đắm chìm trong suy tư của mình. Hai tay cô nắm chặt, do dự một hồi lâu mới đuổi theo Tăng Tử Ngạo, vào lúc anh định lên xe, cô liền lớn tiếng nói: “Tôi xin lỗi! Tôi đã không nghĩ tới việc bản hợp đồng lại đột nhiên biến thành hợp đồng lao động, đáng lẽ lúc cầm tài liệu, tôi phải mở ra xem cho thật kĩ càng mới đúng”

Tăng Tử Ngạo dừng chân, quay đầu lại nhìn cô đầy nghi hoặc, vài giây sau mới nhẹ nhàng đáp lại: “Câu chuyện này đã được giải quyết một cách mỹ mãn, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, lên xe đi!” Nói xong, anh liền mở cửa xe rồi bước vào trong ngồi.

Tuy rằng giọng điệu của anh hoàn toàn không hề mang ý trách cứ, thế nhưng ngữ điệu bình thản như không đó thực sự càng khiến Tăng Tử Kiều thêm phần áy náy.

Chính vào lúc cô nhìn vào ghế trước và ghế sau, đang suy nghĩ xem mình nên ngồi vào vị trí nào thì Thường Ân Thuận đã tranh trước một bước, ngồi ở chỗ cạnh ghế lái.

Tăng Tử Kiều khẽ lạng người đi, sau đó bật cười. Cô thực sự cảm thấy khâm phục Thường Ân Thuận, tất cả mọi người trong công ty đều biết cô là em gái của ông chủ, ít nhiều cũng nể mặt cô chút ít, duy chỉ có mỗi Thường Ân Thuận là khác biệt. Lúc nào Thường Ân Thuận cũng tỏ ra khách khí, với biểu cảm giả tạo, công thức. Tuy rằng trong lòng không có cảm tình với Thường Ân Thuận, thế nhưng riêng về điểm này thì cô thực lòng cảm thấy khâm phục. Có điều, chuyện ngày hôm nay có phải do người phụ nữ này cố tình chơi xấu, khiến cô học được một điều quan trọng, cô sẽ luôn luôn ghi nhớ bài học này.

Tăng Tử Ngạo thấy Tăng Tử Kiều vẫn đứng ngây người bên ngoài liền lên tiếng: “Sao em còn chưa lên xe?”

“Không sao cả!” Tử Kiều định thần lại, kéo cửa xe ra rồi ngồi vào ghế phía sau.

Tăng Tử Ngạo nhìn Tử Kiều một hồi thông qua gương chiếu hậu. Cô biết vậy nên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh mím chặt môi rồi nhanh chóng khởi động xe.

Chương 30: Tâm tư đàn ông

Sau sự việc mang nhầm hợp đồng, Tăng Tử Ngạo càng thêm nghiêm khắc với Tăng Tử Kiều, lúc làm việc, anh tuyệt đối không hề nể tình, nương nhẹ vì mối quan hệ đặc biệt giữa hai người. Để bồi dưỡng năng lực làm việc

tổng hợp cho cô, anh trao quyền cho Thường Ân Thuần đào tạo, truyền đạt đến cô những kỹ năng và kinh nghiệm làm việc phong phú của mình.

Cũng chính vì chuyện hợp đồng, Tăng Tử Kiềm đã đặt nhiều tâm trí hơn vào công việc, bắt đầu cẩn trọng phòng bị Thường Ân Thuần mọi lúc mọi nơi. Bất cứ thứ gì người phụ nữ này giao cho, Tử Kiềm thường kiểm tra kỹ càng ba, bốn lần liền. Nếu là việc do người phụ nữ này chuyển lời lại, sau khi đích thân xác nhận thông tin, cô mới tiến hành làm việc.

Lúc ban đầu, Thường Ân Thuần hoàn toàn không cảm nhận được, thế nhưng sau đó, dần dần biết Tăng Tử Kiềm có ý phòng bị mình, cũng chẳng hề biểu đạt quá nhiều thái độ, chỉ nói với cô một câu: “Tôi không bao giờ đem tình cảm riêng tư vào công việc đâu.”

Câu nói này lại khiến Tăng Tử Kiềm chẳng khác nào người hẹp hòi, đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử. Tuy là như vậy, nhưng Tăng Tử Kiềm vẫn chưa thể nào cải thiện cách nhìn của mình với Thường Ân Thuần được.

Tuy rằng rất ghét Thường Ân Thuần, thế nhưng Tăng Tử Kiềm không thể phủ nhận rằng, năng lực làm việc của người phụ nữ này thực đáng để khâm phục, mỗi khi làm việc đều chăm chú, chẳng biết mệt là gì. Ban đầu, cô còn cho rằng giữa Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần có điều gì đó ám muội. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, cô đoán chắc có lẽ anh rất coi trọng khả năng làm việc tuyệt vời của Thường Ân Thuần, cho nên dù biết cô có tình cảm với mình, anh vẫn luôn giữ vững mối quan hệ làm việc bình thường, công tư phân minh.

Tăng Tử Kiềm bất giác cảm khái, một người đàn ông nếu đã nắm chắc trái tim người phụ nữ thì coi như đã nắm hết được mọi thứ của người phụ nữ đó. Điều này hoàn toàn đáng sợ hơn khi so với chuyện người phụ nữ nắm chắc được trái tim của người đàn ông. Nói Tăng Tử Ngạo cao minh thần toán, chi bằng nói anh với Thường Ân Thuần mỗi người một mục đích riêng thì đúng hơn.

Nghĩ tới Tăng Tử Ngạo, Tử Kiềm bất giác cau chặt đôi mày. Bởi vì chuyện hợp đồng lần trước mà giờ đây, cô cảm nhận được rõ ràng anh đã lạnh nhạt hơn so với trước kia nhiều. Chưa nói đến chuyện đột nhiên đối xử với cô

thiếu đi dịu dàng, nhiều lúc khi làm việc, thái độ công tư phân minh, lạnh lùng, khắc nghiệt của anh thực sự khiến cô chẳng kịp thích ứng nổi. Nếu khi về nhà anh thay đổi thái độ đã đành, đằng này đã mấy đêm liền cô hoàn toàn không thấy bóng dáng anh đâu. Hiện nay, thi thoảng anh về muộn, đôi khi còn chẳng thèm về nhà luôn.

Tăng Tử Kiều nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên thấy mặt bàn rung, tiếp đó là tiếng di động reo. Tử Kiều đang chìm sâu trong suy tư bỗng giật nảy mình đưa tay ấn lồng ngực, cô liếc nhìn màn hình, là Vệ Tần.

Kể từ sau lần trước, đã hơn nửa tháng nay Vệ Tần chưa hề liên hệ lại với Tử Kiều. Liếc mắt nhìn về phía Tăng Tử Ngạo đang ngồi làm việc ở bàn đối diện, cô thấy anh đang chăm chú vùi đầu vào đống tài liệu. Cô hít một hơi thật sâu, thận trọng bắt máy: “A lô?”

“Tối nay cô có rảnh không?” Đầu kia truyền lại giọng nói trầm ồm của Vệ Tần.

“Có chuyện gì không?” Tăng Tử Kiều thì thầm đáp lại.

“Cô đang làm gì hả? Là kẻ trộm hay trưa nay không ăn cơm? Giọng nói lí nhí như mèo, chẳng có chút sinh khí gì hết.”

Nghe Vệ Tần nói như vậy, Tử Kiều bất giác nói lớn hơn: “Cái gì mà lí nhí như mèo? Bản tiểu thư nói chuyện như vậy phải gọi là dịu dàng, anh có hiểu không? Ai giống anh, mỗi lần gọi điện là cứ rống loạn lên chả khác nào mãnh thú.”

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng cười nghe rất vui tai: “Chuyện lần trước có chút thay đổi, coi như tôi có lỗi với cô, lần này là thật đấy, hai ngày trước tôi nhận được một dự án về trang sức, cô có hứng thú không?”

“Chỉ cần có tiền là tôi có hứng hết.” Tăng Tử Kiều thành thật đáp lại.

Vệ Tần vẫn cười vui vẻ: “Mấy giờ cô tan làm?”

“Năm rưỡi chiều.”

“Vậy năm rưỡi chiều tôi sẽ đến đón cô.”

“Được!”

“Vậy năm rưỡi gặp nhé!”

Tăng Tử Ngạo vốn dĩ đang chăm chú làm việc nhưng vì tiếng chuông điện thoại quen thuộc cho nên tâm tư hoàn toàn rối loạn. Anh cau chặt đôi mày, khẽ ngược mắt nhìn Tăng Tử Kiều ở phía đối diện, một tay cô cầm di động đặt bên tai, tay kia đưa lên che miệng, thế nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ nụ cười tuyệt đẹp bên môi cô. Không biết cô nhận được điện thoại của ai, thế nhưng nụ cười xán lạn, tươi tắn lúc này thực sự giống như đang nói chuyện cùng với người yêu vậy.

Người hay rống lên như mãnh thú, có lẽ chỉ có mỗi tên nhiếp ảnh gia biến thái đó thôi. Tăng Tử Ngạo mím chặt môi lại, đập bốp một phát, đặt chiếc bút lên mặt bàn, sau đó đẩy ghế bước ra khỏi phòng làm việc.

Tăng Tử Kiều nghe thấy tiếng động liền ngược mắt nhìn Tăng Tử Ngạo, vừa lúc bắt gặp anh đang đứng dậy, khuôn mặt tuấn lãng sầm sì, nặng trịch, xem ra đang rất tức giận. Chẳng biết ai lại sắp gặp xui xẻo rồi đây! Tăng Tử Kiều bất giác nhún vai đầy vô tội.

Tâm tư đàn ông, dù có đoán trước đoán sau vẫn chẳng thể hiểu nổi. Tuy rằng Tăng Tử Kiều hoàn toàn không ngờ, kẻ gặp xui xẻo đó không ai khác lại chính là mình.

Xem đồng hồ thấy cũng sắp đến năm rưỡi chiều, lại liếc qua một đồng chữ số bày ra trước mắt, Tăng Tử Kiều chỉ muốn nổi khùng. Tại sao đột nhiên cô lại trở nên bận rộn như vậy chứ? Cô tức giận trợn mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bàn làm việc trống không trước mặt. Chính vào khoảng nửa tiếng đồng hồ trước, khi cô đang định ra về thì ai ngờ Tăng Tử Ngạo đột nhiên ném cho cô một tập tài liệu, bảo cô trước khi tan làm phải hạch toán xong thành tích khảo sát của tất cả nhân viên kinh doanh trong công ty, sau đó anh liền đi đâu mất hút.

Tử Kiều lật giở đồng báo cáo thành tích kinh doanh còn quá nửa chưa động tới, xem ra trước bảy giờ tối cô có thể làm xong hết cũng là may mắn lắm rồi. Đột nhiên cô bắt đầu nghi ngờ năng lực làm việc của bản thân, thế nhưng rõ ràng mấy hôm nay cô thấy mình đã bắt đầu chuyển sang chiều hướng tốt hơn rồi, cảm thấy cuối cùng mình cũng theo kịp các đồng nghiệp

trong công ty, thế mà chỉ mấy bản khảo sát đơn giản này thôi cũng khiến cô phải vất vả thế này.

Chính vào lúc Tử Kiều than dài một tiếng, đột nhiên có người gõ cửa phòng mình, cô ngược mắt lên liền thấy Lâm Tiểu Mỹ đang thò đầu vào hỏi: “Này, Tăng tổng còn ở đây không?”

Cô bữu môi, chán nản đáp lại: “Khoảng bốn giờ hơn Tăng tổng đã ra ngoài rồi, chắc sẽ không quay về văn phòng nữa. Cô tìm anh ấy có việc gì?”

Lâm Tiểu Mỹ liền nói: “Cũng chẳng có việc gì, chỉ là mang bản khảo sát tư chất nhân viên toàn công ty trong tháng này lên cho anh ấy kí thôi. Vậy tôi đặt trên bàn anh ấy, đợi sáng mai, cô nói hộ tôi một tiếng nhé!”

“Bản khảo sát tư chất nhân viên toàn công ty?”

Tăng Tử Kiều nhìn vào bản khảo sát mình đang làm, cảm thấy hoài nghi nên ngay lập tức bước qua xem bản khảo sát của Lâm Tiểu Mỹ. Xem xong, cô chỉ vào bản khảo sát rồi hỏi Lâm Tiểu Mỹ: “Tiểu Mỹ, tại sao ở đây lại không có phần khảo sát dành cho bộ phận thị trường?”

“Ồ, phần dành cho bộ phận thị trường đã nằm ở chỗ Tăng tổng. Chiều nay đột nhiên anh ấy đến tìm tôi, tôi nói người ở bộ phận thị trường vẫn chưa mang tài liệu lên cho bộ phận nhân sự. Anh nói chưa chỉnh lí xong càng tốt, sau đó bảo tôi tìm trưởng bộ phận thị trường đem tài liệu đó nộp thẳng cho anh ấy. Lúc đó tôi cũng cảm thấy rất kì lạ, trước nay, thành tích kinh doanh của bộ phận thị trường đều được giao cho bộ phận nhân sự, tôi chỉnh lí xong thì mới đưa cho anh ấy kí tên. Không biết tại sao báo cáo tháng này, anh ấy lại nhất định đòi tự làm.” Lâm Tiểu Mỹ thấy hai đầu mày của Tăng Tử Kiều cau chặt lại, bỗng cảm thấy rất hiếu kì. Công chúa điện hạ xinh đẹp tốt cuộc tại sao lại tỏ ra phiền não, bức bối như vậy?

“Cô làm sao thế?”

Tăng Tử Kiều quay về trước bàn làm việc của mình, đưa bản báo cáo cho Lâm Tiểu Mỹ xem rồi nói: “Tiểu Mỹ, cô nhìn xem có phải là bản báo cáo này không?”

Lâm Tiểu Mỹ nhìn qua, thấy đó là phần tài liệu mà bộ phận thị trường đưa tới, vội gật đầu: “Đúng đấy, chính là bản này! Hả? Tại sao lại ở chỗ của cô? Lẽ nào Tăng tổng bảo cô phải chỉnh lý sao?”

Tăng Tử Kiêu nhún vai nói: “Vào lúc năm giờ chiều, anh ấy đưa cho tôi và nói phải chỉnh lý cho xong trước khi tan làm. Không làm xong, không được về nhà.”

Lâm Tiểu Mỹ đột nhiên lên tiếng: “Nghe tôi nói này công chúa điện hạ, có phải cô đã đắc tội với ông chủ không?”

Đắc tội với anh? Gần đây rõ ràng Tử Kiêu cảm thấy mối quan hệ giữa hai người đã cải thiện rất nhiều, cô cố gắng ngoan ngoãn, làm việc chăm chỉ, tận lực, sau khi về nhà cũng nấu cơm lành canh ngọt cho anh. Ngoài việc bản hợp đồng lần trước, tất cả đều bình thường, cô thực sự không thể hiểu nổi mình đã làm gì đắc tội với anh.

Lúc này, tiếng chuông di động lại vang lên, Tử Kiêu nhìn màn hình điện thoại, là Vệ Tân. Cô vội ấn nút nghe, cảm thấy vô cùng áy náy nói: “Vệ Tân, có khả năng tôi sẽ phải làm thêm một lúc, công việc vẫn chưa hoàn thành.”

Ở đâu đây bên kia, Vệ Tân im lặng vài giây rồi nói: “Tôi hẹn người ta lúc bảy rưỡi, trước bảy giờ cô liên hệ lại với tôi là được.”

“Chắc là không có vấn đề gì đâu!”

“Vậy được, đến lúc đó tôi sẽ đến đón cô, tôi chờ điện thoại của cô đấy!”

“Được!” Tử Kiêu dập điện thoại, bất chợt thấy Lâm Tiểu Mỹ đang nhìn mình với vẻ mặt đầy hứng thú.

“Bạn trai của cô à?” Lâm Tiểu Mỹ thực sự không bao giờ bỏ qua mọi cơ hội thu thập tin tức để tán gẫu.

Tử Kiêu nhoẻn miệng mỉm cười nói: “Ừm, là người bạn khác giới thôi mà.”

“Ây dô” Lâm Tiểu Mỹ bật cười thành tiếng, quả nhiên công chúa điện hạ thật kín kẽ. “Công chúa điện hạ, cô cứ từ từ làm việc, tiểu nhân có viện lui ra trước, bằng lương phiền cô làm nhé!”

“Được rồi!” Tăng Tử Kiều mỉm cười đáp lại. Tiền Lâm Tiểu Mỹ ra ngoài, Tử Kiều bắt đầu suy nghĩ tại sao Tăng Tử Ngạo lại làm như thế, nguyên nhân duy nhất hiện nay cô nghĩ tới chính là Vệ Tần. Nếu không biết rõ người anh trai kiêm chồng cũ này chẳng hề hứng thú gì với mình, cô nhất định sẽ cho rằng anh đang ghen tuông, dùng việc công báo thù riêng. Có lẽ anh thực sự rất ghét Vệ Tần, không muốn cô tiếp xúc nhiều cùng Vệ Tần. Đàn ông thực ra vô cùng hẹp hòi, chỉ có phụ nữ là xui xẻo mà thôi.

Tử Kiều lắc đầu ngán ngẩm, tiếp tục đối mặt với màn hình vi tính. Cô tập trung mọi chú ý của mình vào những con số trước mặt, mãi cho tới khi làm đến con số cuối cùng, cô mới tựa lưng ra phía sau một cách thoải mái, than dài một tiếng.

Nhìn vào đồng hồ điện tử ở góc phải màn hình vi tính, lúc này đã bảy giờ hai phút rồi, Tử Kiều vỗ nhẹ lên đầu mình. Thôi chết! Cô quên khuấy mất cuộc hẹn với Vệ Tần, vừa định gọi cho Vệ Tần thì di động của cô bỗng rung mạnh khiến cô giật nảy mình. Người gọi đến là Vệ Tần, cô vội nhắc máy: “Vệ Tần, tôi”

Tử Kiều vừa nói được vài chữ, liền nghe thấy tiếng rống truyền lại từ đầu bên kia: “Cô đang ở phòng làm việc nào hả?”

“Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc.” Tử Kiều đáp anh theo đúng phản xạ tự nhiên. Sau khi trả lời anh xong, cô bất giác nghĩ tại sao anh lại hỏi như vậy, lẽ nào anh...

Quả nhiên, ngay lúc sau, Tử Kiều đã nghe thấy tiếng cửa phòng làm việc bị đẩy tung, tiếp theo đó là tiếng thét hoảng hốt của cô trợ lý bộ phận thiết kế ý tưởng. “Anh chàng đẹp trai, bây giờ đã tan làm rồi, đây là phòng làm việc của Tổng giám đốc, anh không thể vào trong được.”

Tử Kiều ra mở cửa thì thấy Vệ Tần đang xông về phía cô, nộ khí bùng bùng nắm chặt bàn tay cô, nói nhanh chẳng khác nào súng liên thanh: “Tăng Tử Kiều, cô có khái niệm thời gian nữa không? Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Tôi có thể đợi cô, thế nhưng hợp đồng không thể đợi cô được. Cô đã chuẩn bị gì hay chưa? Chỉ cần cô nói một chữ “chưa”, tôi sẽ lập tức thả tay ra luôn.”

Vệ Tần đột ngột xuất hiện trước mặt Tử Kiều chẳng khác nào con báo hung tợn, điều này khiến cô hoảng sợ. Đôi mắt đen láy tràn đầy phần nộ của anh làm gì có cụm từ “sẽ buông tay ra”, rõ ràng anh đang cảnh báo rằng, xem cô có dám nói một chữ “chưa” không?

Chiếc đồng hồ treo tường trước mặt đã chỉ bảy giờ năm phút. Tử Kiều cố gắng kéo tay mình ra khỏi bàn tay của Vệ Tần, khẽ xoa cổ tay đau nhói của mình, nhoèn miệng mỉm cười nói: “Đã bảy giờ năm phút rồi đó, nếu anh định tiếp tục ở đây giáo huấn thì chúng ta có thể đến sô pha trước mặt từ từ nói chuyện.” Tử Kiều đưa mắt hướng về phía sô pha, cố tình nhấn mạnh hai chữ “từ từ”.

Vệ Tần kìm nén cảm giác tức giận trong lòng, nghiêng răng chửi thề vài câu rồi trợn mắt nhìn người phụ nữ đang mỉm cười chẳng khác gì yêu tinh kia, lại tóm lấy cổ tay cô kéo ra khỏi cửa.

“Tôi còn chưa tắt máy tính.” Tử Kiều nói.

“Bảo Tăng Tử Ngạo đưa hóa đơn tiền điện phát sinh đến, tôi sẽ thanh toán.”

“Ha ha...” Nếu cô dám làm như vậy, Tăng Tử Ngạo không giết chết cô mới lạ. “Tôi còn chưa lấy túi.”

“Người phụ nữ phiền phức này, tại sao cô còn nhiều việc chưa làm thế?” Vệ Tần vừa mắng nhiếc, lại vừa quay đầu lại, lấy chiếc túi lấp lánh trên bàn làm việc khoác lên vai rồi vội vã kéo cô ra ngoài.

Y Y - trợ lí bộ phận thiết kế ý tưởng chết lặng người khi nhìn hai người kia ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc như một trận cuồng phong, miệng há mãi mà chưa thể khép lại, sau cùng chỉ còn biết thốt lên: “Trời ơi... trời ơi...”

Lúc này, người đàn ông vừa cuồng ngạo vừa có sức hút lạ thường này đã tốt bụng xách giúp Y Y mấy xuất ăn mua từ cửa hàng ăn nhanh KFC đối diện về. Lúc ấy cô vẫn quá đỗi ngây ngất, còn cho rằng người đàn ông này có tình ý với mình, thì ra người ta chỉ đang lợi dụng cô, mục tiêu chính là công chúa điện hạ.

Thật quá tàn khốc, trái tim mong manh như pha lê của Y Y đã vỡ tan thành trăm ngàn mảnh mất rồi. Trái tim người phụ nữ thực sự là quá yếu đuối.

Chương 31: Phong ba lại nổi

Tăng Tử Kiều gần như bị Vệ Tần kéo đi xềnh xệch suốt cả chặng đường. Đến bãi đỗ xe, Tử Kiều lại bị anh nhét vào trong, còn chưa kịp thắt dây an toàn, cô đã nghe thấy tiếng động cơ nổ, sau đó chiếc xe phóng nhanh về phía trước.

Tăng Tử Kiều giữ chặt tay cầm hai bên, nhìn vào cảnh hai bên đường đang lùi dần về phía sau, bất giác cảm thấy căng thẳng: “Này, này, này, cho dù đã muộn thì anh cũng không cần phải lái xe liều mạng như vậy chứ? Tôi là người vừa sống lại từ cõi chết, thực sự không muốn chết thêm lần thứ hai đâu.”

Vệ Tần bất cần lên tiếng: “Cô thực sự đã quên rồi sao, hay là giả vờ thôi? Cô lái xe còn điên cuồng hơn tôi bây giờ nhiều.”

“Tôi hả?” Cô biết lái xe sao? Tăng Tử Kiều cố gắng tìm kiếm trong số kí ức ít ỏi của mình, hoàn toàn không có tin tức nào cho thấy cô biết lái xe. Viên Nhuận Chi cũng đã từng nhắc lại cho cô, bố mẹ thân sinh ra cô đã chết trong một vụ tai nạn giao thông, cho nên từ nhỏ cô đã có chứng ngại tâm lí với các loại xe ô tô dù lớn hay nhỏ, thậm chí cả ô tô đồ chơi. Cô làm sao có thể học lái xe được chứ?

Tử Kiều đột nhiên nhớ ra một chuyện, lại hỏi anh: “Này, công ty MK có hệ thống bảo vệ rất nghiêm ngặt, làm sao mà anh lấn vào trong được?”

“Ha ha, MK cũng chẳng phải Cục An ninh Quốc gia, tôi chỉ cần liếc mắt thì cái cửa nát của các người sẽ tự động mở ra thôi.” Vệ Tần khẽ hừm một tiếng đầy bất cần.

Tăng Tử Kiều nhún vai đáp: “Anh giỏi, anh làm được!”

“Ngồi ngay ngắn lên!” Vệ Tần nhắc nhở xong liền tăng tốc thêm nữa.

Không bao lâu sau, họ đã đến địa điểm hẹn gặp. Đây là một sơn trang với lối kiến trúc theo phong cách Đông Nam Á. Dưới màn đêm, những chiếc đèn lồng treo dưới mái nhà đều hiện rõ khí chất cổ điển mà tĩnh lặng.

Hai người họ nhanh chóng đi vào căn phòng đã được đặt trước, may mắn là người hẹn gặp cũng vừa vào chưa được bao lâu. Sau một hồi đàm thoại, đối

tác tỏ ra hoàn toàn hài lòng với các điều kiện của Tăng Tử Kiêu, thế nên lại chọn thời gian khác để kí hợp đồng.

Sau khi rời khỏi khách sạn, tâm trạng Tăng Tử Kiêu rất vui vẻ, trước mắt như thấy bầu trời lấp lánh đầy sao, long lanh lạ thường. Mọi chuyện phía trước đều rất khả quan, cô vô cùng mong chờ cảm giác hưng phấn khi ngồi trên giường đếm tiền mãi không hết.

Vệ Tần liếc sang nhìn Tử Kiêu, nụ cười xinh đẹp, xán lạn trên khuôn mặt cô gần như đã truyền sang cả anh. Anh nhớ rằng kể từ khi quen biết cô, rất ít khi anh thấy cô cười, cho dù có cười thì cũng chỉ là nụ cười công thức, chuẩn mực như đứng trước gương vậy.

“Ha ha, có tiền để kiếm có phải nên mời bạn bè uống một ly không?” Vệ Tần đưa mắt nhìn về phía khác, cố tình tỏ ra bất cần.

Tăng Tử Kiêu khẽ nhượng đôi mày, nhoẻn miệng mỉm cười nói: “Hả, tôi biết rồi, còn tưởng anh sẽ tận tâm mời tôi một bữa cơ đấy!”

“Sao thế, chẳng phải hẳn ta luôn chuyển tiền sinh hoạt hàng tháng cho cô sao?”

“Anh đích thực muốn tôi dùng tiền sinh hoạt của anh ấy chuyển cho để mời anh ăn uống hả?”

“Tại sao lại không ăn chứ? Hừm!” Vệ Tần tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Tăng Tử Kiêu vỗ nhẹ lên vai anh rồi nói: “Tôi đã có chuẩn bị trước rồi, đâu cần anh phải nói? Đi nào, bạn tôi mới mở một quán bar tên là K.O, ồn ã mà cũng tĩnh lặng, đảm bảo anh sẽ thích nơi đó.” Người bạn mà cô vừa nhắc tới chính là Lạc Thiên, kể từ sau lần liên hệ với Lạc Thiên qua mạng, những khi rảnh rỗi, cô và Viên Nhuận Chi thường lui tới quán bar của anh.

K.O có nhiều điểm khác biệt so với những quán bar khác, tuy rằng bên trong cũng có những thứ âm nhạc ồn ào, thế nhưng đa phần là những bản nhạc thư thái. Khách hàng đến đây cũng đều là những người im lặng ngồi uống rượu, thi thoảng lại có một vài điệu nhạc nho nhã để mọi người nhảy vài điệu.

Tăng Tử Kiều thích K.O, ồn ào mà vẫn tĩnh lặng. Ngoại trừ việc có thể chơi các bản khác nhau của trò chơi Quyền Hoàng, cô còn có thể làm những chuyện mà lâu lắm rồi không được làm, ví dụ như hút thuốc, uống rượu, liếc mắt đưa tình cùng đàn ông

“K.O là quán bar của bạn cô sao? Tôi đã nghe người ta nhắc đến rồi, có điều chưa có cơ hội tới đó chơi thôi. Xem ra người bạn của cô có vẻ rất thích trò chơi Quyền Hoàng đấy!” Vệ Tàn đột nhiên cảm thấy hơi bất ngờ.

“Lẽ nào anh không thích sao? Chẳng phải đàn ông đều thích những trò chơi như vậy sao? Điểm hút khách nhất của K.O chính là việc tổ chức một trận đấu vào lúc mười một giờ đêm mỗi ngày. Người ta sẽ rút thăm khách của hai bàn để tham gia quyết đấu, người thắng cuộc có thể được miễn phí toàn bộ chi phí trong tối hôm đó. Bởi vậy mà cứ đến mười một giờ là lúc K.O nhộn nhịp nhất, âm nhạc lúc đó cũng vô cùng mạnh mẽ và kích động. Nếu anh thích thì tối nay cũng có thể thử xem sao.” Tăng Tử Kiều hào hứng lên tiếng.

Vệ Tàn mỉm cười nói: “Trước đây tôi không để ý, thì ra cô lại biết cách ăn nói như vậy. Bạn cô không mời cô làm người đại diện cho quán bar thì đúng là đáng tiếc. Xem ra, đập đầu vào đâu đó cũng có thể khai phá những khả năng tiềm ẩn của con người.”

Tăng Tử Kiều nhún vai theo bản năng, đáp: “Có lẽ vậy, cũng có thể đáng ra tôi phải là người như vậy, cũng có thể tôi đã luôn che giấu một phần con người mình. Nếu anh muốn khai phá thêm những khả năng tiềm ẩn của mình, anh cũng có thể đập đầu mạnh vào đâu đó thử xem.”

“Con nha đầu chết tiệt!” Vệ Tàn đưa tay cốc nhẹ vào trán Tăng Tử Kiều rồi mỉm cười lên tiếng: “Vậy tối nay đến quán bar của bạn cô đi, xem tối nay tôi có giành được thắng lợi không?”

Tăng Tử Kiều thất đai an toàn lại rồi nói: “Yên tâm đi, cho dù tối nay anh không thắng nổi, thì tôi cũng sẽ không trốn tránh trả tiền đâu.”

Chiếc xe lại tiến lên phía trước, lần này không còn điên cuồng như trước đó nữa. Vệ Tàn hoàn toàn thư giãn tinh thần, cả đường đi hai người cười nói rất rôm rả.

Đến K.O, vừa bước vào cửa lớn, Vệ Tồn đã cảm nhận được quán bar này có điều khác lạ so với các quán khác. Bên trong quán lúc này đã không còn chỗ trống nào nữa.

Tăng Tử Kiều dẫn Vệ Tồn vào một góc khuất, cô nói, đây là chiếc bàn chủ quán luôn giữ lại dành riêng cho bạn bè.

“Xem ra người bạn này với cô có mối quan hệ không bình thường.” Vệ Tồn cố tỏ ra bất cần, hai mắt không ngừng liếc nhìn xung quanh.

Tử Kiều nhướn miệng mỉm cười rồi đáp lại: “Đừng đoán linh tinh, chỉ là quan hệ giữa anh trai và em gái mà thôi.”

“Anh trai của cô đúng là rải khắp thiên hạ.” Ngó nghiêng một hồi, sau cùng Vệ Tồn lại đưa mắt nhìn về phía Tử Kiều.

“Anh thôi ngay đi! Đó thực sự là anh trai của tôi.”

“Còn thân thiết hơn người anh trai ở nhà của cô sao?”

“Anh cố tình châm chọc tôi đúng không?”

Tăng Tử Kiều vừa ngồi xuống được một lúc thì Lạc Thiên liền bước từ lâu hai xuống.

Tăng Tử Kiều nói vài lời giới thiệu đơn giản Lạc Thiên với Vệ Tồn. Cô chỉ vào Vệ Tồn rồi nói: “Đây là bạn của em, Vệ Tồn, nhiếp ảnh gia kiêm người quản lí.” Sau đó, cô lại chỉ về phía Lạc Thiên nói: “Đây là anh Lạc Thiên. Tôi quen anh ấy từ nhỏ, trong lòng tôi, Lạc Thiên mới chính là người anh trai thực sự.” Ẩn ý sau câu này chính là người anh trai Tăng Tử Ngạo kia chẳng qua chỉ là phù du mà thôi.

Lạc Thiên cúi đầu thay lời chào với Vệ Tồn, rồi nói: “Hôm nay tôi sẽ mời hai người.”

Tăng Tử Kiều liền xua tay, đưa lời từ chối: “Để hôm khác đi, tối nay em đã hứa là mời khách rồi, em sẽ tự thanh toán.”

“Vậ được, em cứ tự nhiên, anh còn chút việc.”

“Anh cứ làm việc của mình đi, không cần phải tiếp em đâu.” Tăng Tử Kiều đáp lại.

“Được, có việc gì thì cứ gọi anh. Anh lên trước nhé!” Lạc Thiên vỗ nhẹ lên vai Tử Kiều, lại chào Vệ Tồn vài câu sau đó nhanh chóng lên lầu hai.

Vệ Tồn nhìn vào thân hình vạm vỡ phía trước, mái tóc bạc kia dưới ánh đèn ngũ sắc thực sự khiến người ta mê hồn. “Mái tóc của bạn cô rất phong cách, thân hình rắn rỏi, tuyệt đẹp, đúng là một người mẫu thiên bẩm.”

“Này, anh thích tình yêu đồng tính hả? Nếu muốn thì đi tìm người khác, đừng có ra tay với bạn tôi.” Tăng Tử Kiều mím chặt môi, chuyện liên quan đến mái tóc của Lạc Thiên, cô vẫn còn nhớ rất rõ. Điều này cô không nói lại cùng Vệ Tồn, đây là chuyện riêng tư của Lạc Thiên, có lẽ anh cũng không muốn người khác bàn tán về chuyện của mình.

“Nha đầu chết tiệt, đầu óc cô cả ngày toàn nghĩ những chuyện gì vậy hả? Khuynh hướng giới tính của tôi hoàn toàn bình thường.” Vệ Tồn trợn mắt lườm Tử Kiều, đưa lời cảnh cáo.

Tăng Tử Kiều mỉm cười gọi người phục vụ, cô muốn uống một ly rượu vang, đang định hỏi Vệ Tồn muốn dùng gì thì anh đã lên tiếng trước: “Rượu mai Nhật Bản.”

Vệ Tồn vừa dứt lời, Tăng Tử Kiều đã trợn mắt lườm anh rồi nói: “Tôi cảm thấy rượu mai Nhật Bản hoàn toàn không phù hợp với phong cách của anh.”

Vệ Tồn mím môi nói: “Ăn quen sơn hào hải vị rồi, thi thoảng làm vài món dân dã cũng khá hay.”

Hai người cứ tranh luận như vậy một hồi, mãi cho tới khi trận đấu trong ngày bắt đầu.

Không phụ sự kì vọng của Tử Kiều, Vệ Tồn đã thắng trận đấu, tối nay hai người có thể dùng rượu miễn phí tại đây rồi.

Từ K.O về đến nhà cũng đã mười hai giờ đêm.

“Thật không thể hiểu nổi cô có phải là cô bé lọ lem không nữa, tại sao lại phải về nhà trước mười hai giờ đêm?” Đứng trước tòa nhà của Tăng Tử Kiều, Vệ Tồn cúi đầu, hít một hơi thuốc dài.

Tăng Tử Kiều trợn tròn mắt lên rồi nói: “Cho dù là mẹ kế của cô bé lọ lem thì cũng phải về nhà sớm. Sáng mai tôi còn phải đi làm, ai giống như anh, vô công rồi nghề.”

“Vô công rồi nghề? Cô đã thấy kẻ vô công rồi nghề nào có thể giới thiệu công việc cho cô kiếm thêm hay chưa?” Vệ Tần bất cần đáp lại.

Tăng Tử Kiều khóc không được cười không xong, bèn lên tiếng nói: “Đúng thế, cảm ơn anh, người vô công rồi nghề. Không biết do anh hay là tôi may mắn nữa, mời anh đi uống rượu, sau cùng anh lại thắng nên được miễn phí. Còn tôi thì cũng chẳng phải kẻ ki bo, tôi nhớ lần mời này, sau này vẫn còn hiệu lực nhé!”

Vệ Tần chỉ vào đầu mình rồi nói: “Ừm, cho dù không nhớ tổ tiên của mình mang họ gì, cũng tuyệt đối không được quên bữa đãi rượu đó đâu đấy!”

Tăng Tử Kiều lườm anh rồi nói: “Đúng là không tử tế được một lúc. Cảm ơn anh đã đưa tôi về, anh cũng quay về nhà nghỉ ngơi sớm đi!”

Vệ Tần gật đầu, nhìn Tăng Tử Kiều quay người đi vào tòa nhà, bước vào thang máy, anh mới an tâm rời khỏi.

Tăng Tử Kiều mở cửa vào nhà, căn phòng tối đen như mực, quả nhiên, anh còn về muộn hơn cả cô. Cô khẽ nhoén miệng, đang định lên lầu thì đột nhiên nghe thấy tiếng mở khóa cửa, ngay giây sau, Tăng Tử Ngạo đẩy cửa bước vào. Ánh đèn sáng chói trong phòng khách chiếu lên khuôn mặt mệt mỏi của anh, đôi mắt mơ màng càng khiến anh trông rệu rã hơn.

Tăng Tử Ngạo thấy Tử Kiều đứng dưới chân cầu thang tầng một, ánh mắt tự nhiên nhìn vào chiếc túi xách trên tay cô, hai đầu mày nhíu lại rồi hỏi:

“Bây giờ em mới về sao?”

Tăng Tử Kiều gật đầu rồi đáp lại nhẹ nhàng: “Đúng vậy!”

“Bản báo cáo anh bảo em làm, em đã xong chưa?”

“Dạ rồi!” Tử Kiều gật đầu.

“Em ra ngoài cùng ai?”

“Vệ Tần.”

Tăng Tử Ngạo cởi khuy áo thứ hai ra, sau đó đến tủ lạnh rót một ly nước lạnh uống, sau đó mới lạnh lùng lên tiếng: “Xem ra phần công việc anh giao cho em quá đơn giản.”

Tử Kiều nhướng cao đôi mày không tán thành, thế nhưng cũng chẳng nói thêm gì.

“Từ khi nào em trở nên thân thiết với hắn như vậy?” Tử Ngạo đột nhiên lại hỏi.

“Anh ấy giới thiệu công việc cho tôi kiếm thêm tiền, hôm nay chúng tôi đi gặp đối tác.”

Anh đặt ly nước xuống, bước đến trước mặt cô, nhìn cô một hồi rồi trịnh trọng lên tiếng: “Sau này bất cứ là việc gì cũng phải về nhà sớm, con gái không được về quá muộn. Nếu không có tiền tiêu thì cứ nói với anh, không cần phải vất vả như trước nữa.” Nói xong anh lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc cô rồi đưa lời yêu thương: “Ngoan lắm!”

Tử Kiều đâu phải chó con, mèo con gì chứ, tại sao lại vuốt tóc cô như vậy. Cô chu miệng, chỉnh lại mái tóc bị Tử Ngạo làm rối.

Anh nhoèn miệng mỉm cười rồi nói: “Mau vào ngủ đi!”

Tử Kiều thấy anh hạ tay xuống đi qua chỗ mình đây bắt lực, trên người tỏa ra mùi rượu.

Tử Kiều cảm thấy tò mò trước hành động quái dị của anh. Tối nay cũng có thể coi là sau cơn mưa trời lại sáng, sau chuyện mang nhầm hợp đồng lần trước, anh rất nghiêm khắc với cô, hôm nay cuối cùng đã mỉm cười dịu dàng như mọi khi, hoặc có lẽ chỉ là tác dụng của men rượu mà thôi. Cô nhíu mày lại như đang suy ngẫm điều gì, sau đó đi lên tầng, bước vào căn phòng của mình.

Tuy nhiên, hiện thực luôn luôn tàn khốc, Tăng Tử Kiều vốn tưởng mối quan hệ với Tăng Tử Ngạo đã từ từ được hâm nóng lại, kết quả, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, mọi chuyện vẫn như cũ.

Lúc ăn sáng, Tử Ngạo nghiêm khắc đưa lời phê bình cô, nói sau này nếu về nhà sau mười giờ tối, cô phải báo cáo trước.

Tử Kiều chán nản trợn trừng mắt, có phải anh làm ông chủ lâu rồi thành ra biến thái, về muộn cũng phải nộp báo cáo? Cô đâu có yêu cầu anh phải nộp báo cáo nếu anh về sau mười giờ đêm chứ? Thực đúng là vô lí đùng đùng. Đến công ty, nhìn bản báo cáo hôm qua, Tăng Tử Ngạo vô cùng hài lòng. Sau đó, anh nói với Lâm Tiểu Mỹ, các bản báo cáo về sau của công ty đều giao cho Tăng Tử Kiều phụ trách.

Tử Kiều thật sự muốn chửi thề luôn tại chỗ, tối qua còn bảo cô không được làm người mẫu nghiệp dư, vì như vậy sẽ vất vả. Lẽ nào giao công việc của các bộ phận khác cho cô sẽ khiến cô thoải mái, thành thơi sao? Những lời nói của đàn ông khi say rượu đều không thể tin được.

Chịu đựng sự áp bức của anh đã đành, hàng ngày đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng đó cũng được, thế nhưng tại sao ngày nào cô cũng phải nhẫn nhịn trước thái độ ngạo mạn của Thường Ân Thuần chứ? Vừa nghĩ đến chuyện này, nỗi phiền muộn trong lòng Tử Kiều càng lúc càng dâng cao. Cũng giống như lúc này, hai huyết thái dương của cô đang giật liên hồi, cô cảm thấy đầu mình sắp nổ tung và không thể nào chịu đựng nhiều hơn được nữa.

Lâm Tiểu Mỹ bước vào phòng vệ sinh, thấy Tử Kiều không ngừng vỗ vào đầu mình liền đưa lời quan tâm: "Công chúa điện hạ, cô làm sao thế? Đau đầu hả?"

Tử Kiều nhăn mặt gật đầu: "Ừm! Không biết có phải do gần đây dùng máy tính nhiều quá hay không nữa?"

"Tôi có dầu Vạn Kim, cô có muốn bôi một chút không?"

"Cảm ơn cô, tôi có rồi!"

"Nhìn biểu hiện của cô có phần nghiêm trọng đấy! Cô nên tới bệnh viện khám xem thế nào."

Cô đưa tay day day hai huyết thái dương, rồi gật đầu nói: "Đợi lát nữa ăn trưa xong, tôi sẽ xin nghỉ tới bệnh viện. Tôi ra ngoài trước đây."

"Cô cẩn thận nhé!"

Tăng Tử Kiều đến bộ phận nhân sự lấy một tờ đơn xin nghỉ, sau khi điền xong, cô liền đặt lên mặt bàn của Tăng Tử Ngạo. Vốn định ăn trưa xong mới tới bệnh viện, thế nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy đầu quay cuồng, thế nên cô quyết định không ăn trưa mà đến thẳng bệnh viện. Ai ngờ vừa bước ra khỏi văn phòng, Tử Kiều liền chạm mặt Thường Ân Thuận.

"Tăng Tử Kiều, phiền cô chỉnh lại tư liệu này một chút, cuộc họp ban chiều cần dùng, phải nộp cho tôi trước một giờ đấy!" Thường Ân Thuận nhét tập tài liệu vào tay cô.

Tăng Tử Kiều chẳng thèm nhìn liền nói: "Xin lỗi nhé, chiều nay tôi có việc bận."

Thường Ân Thuận vừa nghe vậy thì cau chặt đôi mày, rồi nhanh chóng lên tiếng: "Chiều nay cô có chuyện gì quan trọng hả?"

Tăng Tử Kiều nhú mày, tuy rằng mọi khi thái độ của Thường Ân Thuận vẫn luôn lạnh nhạt, thế nhưng chưa từng hỏi cô như hỏi phạm nhân thế này bao giờ. Cô rất bực mình đáp lời: "Trợ lí Thường, tôi nghĩ rằng việc riêng tư của mình không cần thiết phải báo cáo lại cho cô."

Sắc mặt Thường Ân Thuận biến đổi: "Đúng thế, việc riêng của Tăng tiểu thư đương nhiên không cần phải báo cáo lại cho tôi. Thế nhưng chính Tăng tổng đã trao quyền cho tôi, nếu không phải việc riêng tư quan trọng và một lí do có thể thuyết phục tôi, tôi có thể không cho Tăng tiểu thư xin nghỉ. Cho dù cô là em gái của Tăng tổng, muốn xin nghỉ cũng phải tuân theo đúng quy định của công ty."

"Tôi đã điền vào đơn xin nghỉ, đặt lên bàn của Tăng tổng rồi. Nếu cô muốn thêm một bản tôi sẽ điền thêm cho cô." Tăng Tử Kiều đáp lại đầy bất cần.

Thế nhưng Thường Ân Thuận dường như không muốn bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy. "Nếu Tăng tiểu thư vẫn cứ làm việc hờ hững như trước đây, thậm chí còn mang lại những phiền phức không cần thiết cho công ty, vậy tôi sẽ xin phép Tăng tổng xem xét lại chuyện kí kết hợp đồng lao động với cô. Không phải bất cứ lần nào cô cũng có được may mắn như vậy, đừng cho rằng người khác mãi mãi đi sau thu dọn tàn cuộc cho mình thế."

Tăng Tử Kiêu tức giận nhìn Thường Ân Thuận, lời nói tuy không chỉ rõ, nhưng cô có thể hiểu được Thường Ân Thuận đang nhắc tới chuyện hợp đồng lần trước.

Ngoại trừ công việc, hai người rất ít khi nói chuyện với nhau, thế nhưng cô dám chắc lần này không phải Thường Ân Thuận muốn nói chuyện bình thường mà đang chỉ trích cô.

Tuy rằng đang rất đau đầu, thế nhưng Tử Kiêu quyết không chịu thua: "Cô đang muốn nhắc đến chuyện hợp đồng Hâm Thụy lần trước sao? Cô chẳng phải nói tránh vậy đâu, cứ thẳng thắn cũng được. Nếu thật sự muốn truy cứu đến cùng, liệu có ai cố tình hãm hại hay không, trong lòng chúng ta đều có đáp án cả."

Thường Ân Thuận cũng không né tránh, nói thẳng vào vấn đề luôn: "Tăng tiểu thư, nếu hôm nay cô đã nhắc đến chuyện này, vậy tôi cũng có sao nói vậy luôn. Tập tài liệu hôm đó đích thực là tôi đã nhặt lên và giao lại cho Tăng tiểu thư, có lẽ lúc đó do bất cẩn nhầm lẫn, thế nhưng tuyệt đối không hề cố ý hãm hại giống như cô đã nói. Hơn nữa lúc tôi giao lại cho Tăng tiểu thư cái gì, làm một trợ lí, đáng lẽ cô phải mở tài liệu đọc qua một lượt, nếu không người ta còn cần đến trợ lí làm gì chứ? Tăng tiểu thư hình như lúc nào cũng đổ sai lầm của mình lên đầu người khác thì phải? Tất cả mọi người trong MK đều biết, Tăng tiểu thư tới đây không phải để làm việc nên cũng chẳng ai dám hỏi nhiều. Nói cho cùng cô cũng là em gái bảo bối của Tăng tổng, cho dù có làm sai chuyện gì, Tăng tổng cũng không hề trách tội."

Tăng Tử Kiêu thật sự không dám tin vào tai mình, mấy câu nói rõ ràng đã đổ hết lỗi lầm sang cô,. Đúng, người phụ nữ này nói không sai, tất cả đều là sự thật. Thân là một trợ lí, chưa kiểm tra lại tài liệu mà đã giao cho khách hàng, đó chính là sai lầm của cô. Thế nhưng cho dù là vậy, người phụ nữ này sao có thể nói một cách vô lí như vậy chứ?

"Như vậy là cô đã thừa nhận? Cô đã lấy nhầm tài liệu, xảy ra sai lầm, cho nên mới có tật giật mình đẩy hết mọi trách nhiệm sang tôi. Chính là bởi vì

tôi là em gái của Tăng tổng, cho nên dù tôi có làm sai điều gì, anh ấy cũng không trách mắng tôi?"

Thường Ân Thuận nhíu chặt đầu mày, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước: " Nếu tôi có tặc giạt mình, hoặc cố tình đẩy trách nhiệm lên đầu cô thì hôm nay đã không nhắc đến việc cầm nhầm tài liệu nữa. Tôi muốn nhấn mạnh một điều rằng kiểm tra kỹ từng bản tài liệu chính là công việc mà mỗi trợ lý cần phải làm."

"Nhấn mạnh rằng việc cô làm sai lại muốn tôi gánh chịu thay sao? Cô không cần nhấn mạnh, cô có tặc giạt mình." Tăng Tử Kiều bật cười thành tiếng: "Ha ha, có điều, hiếm khi cô lại nhớ ra một sự thật rằng, tôi là em gái của Tăng tổng, tôi còn tưởng cô không biết cơ đấy. Đây đích thị là tấm kim bài miễn tử. Không sao cả, số tôi vốn đã tốt vậy đó!"

Thường Ân Thuận suy nghĩ vài giây mới nói: "Tăng tiểu thư không cần phải tỏ ra "thận trọng mọi lúc mọi nơi" như vậy đâu. Tôi chẳng qua chỉ là một trợ lý thôi, hãm hại cô thì có lợi ích gì cho tôi chứ? Tôi nịnh nọt cô còn không được nữa là. Nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ không gây ra những chuyện khiến Tăng tổng phải khó xử."

Tăng Tử Kiều hoàn toàn không hề phủ nhận những lời Thường Ân Thuận vừa nói, tuy nhiên nó thực sự đã chọc giận cô, thế là cô liền nói: "Vậy thì cô cứ coi tôi như một chướng ngại vật đi. Tài liệu này mời cô tìm người khác giỏi giang hơn mà làm."

Lời vừa dứt, sau lưng Tử Kiều liền truyền lại giọng nói nghiêm nghị: "Anh thực sự muốn biết "chuyện riêng tư" quan trọng mà em đang nói đến là gì?"

Tăng Tử Kiều ngậy mặt ra rồi quay người lại, thân hình cao to xuất hiện trước mặt cô, chính là Tăng Tử Ngạo.

Thảo nào Thường Ân Thuận lại ăn nói theo cách như vậy, thì ra sau lưng cô còn có anh. Cô nhoẻn miệng mỉm cười đầy lạnh lùng.

"Tôi ra ngoài trước" Thường Ân Thuận biết điều rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Tăng Tử Ngạo nhìn về phía Tăng Tử Kiêu, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc túi đeo bên vai cô, nhướn cao mày nói: "Em muốn đi đâu?"

Tăng Tử Kiêu bật cười thành tiếng rồi ngược mắt nhìn anh đáp: "Có việc."

"Có chuyện gì?" Tăng Tử Ngạo truy hỏi.

"Chuyện không muốn nói cho anh biết."

Tăng Tử Ngạo sầm mặt lại, nắm chặt túi tài liệu trong tay rồi nói: "Tăng Tử Kiêu, có một điều mà Thường Ân Thuần nói không sai. Em mau nhìn lại mình xem đây là thái độ gì? Đúng là vẻ ngạo mạn của một kẻ điếc không sợ súng."

"Cứ coi như tôi là kẻ ngạo mạn điếc không sợ súng thì đã sao chứ? Lẽ nào phải tỏ ra vui vẻ, hiền hòa với một kẻ luôn ném đá giấu tay, thích làm chuyện mờ ám sao? Đối với một người phụ nữ nhiều mưu mô, tôi cảm thấy thái độ của mình đã quá nhân từ rồi!" Tăng Tử Kiêu quyết không chịu lép vế: "Tôi thừa nhận rằng không kiểm tra lại tài liệu là sai lầm, tôi thành thật xin lỗi. Thế nhưng tôi cũng biết rằng, chuyện này chính là một âm mưu hãm hại nham hiểm, cho nên tôi đúng là xui xẻo."

"Thường Ân Thuần đã làm việc cùng anh nhiều năm nay, anh hiểu con người cô ấy. Cô ấy không phải một người thích ăn nói linh tinh, giở trò hãm hại người khác. Tại sao cô ấy phải hãm hại em? Bao năm nay, tại sao anh lại chưa thấy cô ấy hãm hại ai chứ? chuyện mang nhầm tài liệu, cô ấy đã chủ động nói với anh rồi. Ngay từ lúc phát hiện ra đã đưa nhầm túi tài liệu cho em, cô ấy đã tích cực sửa chữa sai lầm. Còn em thì sao, mãi cho tới tận khi giao tài liệu cho khách hàng, em mới phát hiện ra sai sót của mình, đồng thời đến tận bây giờ em vẫn chưa hối lỗi. Tăng Tử Kiêu, phải chăng em nên kiểm điểm lại bản thân mình, chỉnh đốn lại thái độ làm việc?"

Tăng Tử Kiêu vốn định nói muốn biết vì sao Thường Ân Thuần hãm hại cô thì phải hỏi anh mới đúng. Thế nhưng bây giờ cô có nói gì cũng vô ích, anh đã khẳng định chắc chắn đây là sai lầm của cô, và cô cũng thừa nhận sai lầm. "Thôi bỏ đi, tôi không muốn tranh luận với anh về chuyện này nữa. Chiều nay tôi có việc xin nghỉ nửa ngày, mong Tăng tổng hãy phê chuẩn."

"Tăng Tử Kiêu, làm sai thì phải dũng cảm thừa nhận, chứ không phải cái kiêu ngạo mạn, ngông cuồng như vậy." Tăng Tử Ngạo không thể nào chịu đựng thêm nữa.

Tăng Tử Kiêu nhìn anh đầy bất ngờ, thật không thể tin được anh lại nghĩ như vậy, thế là vội thét lớn: "Ngay khi rời khỏi Hâm Thụy tôi đã chủ động thừa nhận lỗi lầm của mình. Trong khi làm việc, anh đã bao giờ thấy tôi oán thán nửa lời chưa? Anh bắt tôi làm thêm giờ, tôi cũng chấp nhận, anh bảo tôi làm việc của bộ phận nhân sự, tôi cũng làm, cho dù anh bắt tôi đi quét nhà vệ sinh, tôi sẽ đi. Ngông cuồng? Ngạo mạn? Ha ha... Tùy anh thôi, anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi đang có việc gấp, phiền anh tránh đường."

Tăng Tử Kiêu đeo túi lên, bước ra khỏi văn phòng, được một bước liền nghe thấy giọng nói tức giận của Tăng Tử Ngạo: "Mau ghi lại cho tôi Tăng Tử Kiêu tự ý nghỉ làm một ngày." Tiếp đó là tiếng dập điện thoại rất mạnh. Thường Ân Thuận đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn Tăng Tử Kiêu bước đi. Tăng Tử Kiêu đi ngang qua chỗ Thường Ân Thuận để bước vào thang máy, chưa đi được bao lâu cô liền dừng bước quay đầu lại nhìn Thường Ân Thuận, nhoẻn miệng cười rồi lạnh lùng nói: "Người ta thường nói, không được rấp tâm hại người khác, thế nhưng cần phòng ngừa người xấu hại mình. Quân tử dễ tránh, tiểu nhân khó phòng. Nếu tiểu nhân cứ tiếp tục bĩ ối như vậy, thì cũng đừng trách tôi không quân tử nữa. Tôi chính là người có thù ắt phải trả bằng được."

Tiểu Kiêu ném lại câu này, sau đó nhã nhặn quay người rời khỏi văn phòng. Thường Ân Thuận đứng đó, mím chặt đôi môi, không nói tiếng nào.

Chương 32: Những mảnh kí ức vụn vỡ

Rời khỏi MK, Tăng Tử Kiêu dừng ở đầu đường, hít thở sâu vài lần rồi mới gọi taxi tới bệnh viện Nhân Ái.

Tử Kiêu tới gặp bác sỹ, khám bệnh, làm xét nghiệm thấy tất cả đều bình thường. Bác sỹ nói cô nghỉ ngơi chưa tốt hoặc gặp phải những chuyện

phiền não dẫn đến thần kinh căng thẳng, mất thăng bằng, dặn cô nên về chú ý nghỉ ngơi.

Ra khỏi phòng khám, Tử Kiều cúi đầu chán nản ngồi trên ghế chờ. Cô mở túi xách lấy lọ dầu Vạn Kim, hít một hơi thật sâu rồi bôi lên huyết thái dương, cố gắng để phần thần kinh căng thẳng có thể thoải mái hơn. Lúc cất lọ dầu Vạn Kim, cô bất giác thấy một tấm danh thiếp quen mắt.

Mục Thát Lâm, đây là tên vị bác sỹ đã cứu mạng cô. Đã hơn hai tháng rồi, cô vẫn chưa liên hệ lại với anh. Lần trước khi cất tấm danh thiếp này vào túi xách, cô định gọi cho anh luôn, thế nhưng vì những chuyện phiền phức gần đây trong công việc, cô đã quên khuấy mất chuyện này.

Nhìn vào địa chỉ trên tấm danh thiếp, Tử Kiều phát hiện ra anh cũng làm việc tại bệnh viện Nhân Ái. Sau một hồi do dự, cô cầm di động gọi theo số ghi trên danh thiếp.

Vài giây sau, điện thoại đã được kết nối, là một giọng nữ ngọt ngào. Tử Kiều khẽ lặng người đi, đưa lời hỏi han: "Xin chào, tôi muốn tìm bác sỹ Mục."

Người kia liền đáp: "Cô chờ trong giây lát, bác sỹ Mục sẽ nghe máy ngay thôi."

Đợi tầm khoảng nửa phút, cuối cùng cô cũng nghe thấy một giọng nam trầm ấm: "Xin chào, tôi là Mục Thát Lâm, xin hỏi ai vậy nhỉ?"

Hít một hơi thật sâu, thế nhưng Tử Kiều vẫn cảm thấy căng thẳng: "Bác sỹ Mục, không biết anh còn nhớ khoảng gần hai tháng trước, anh đã cứu một người phụ nữ bên sông Hộ Thành không?"

Cô còn chưa kịp nói hết câu, anh đã bật cười đáp lại: "Là Tăng tiểu thư phải không? Cuối cùng cô cũng gọi điện cho tôi, tôi đã chờ cô gần hai tháng nay rồi!"

"Hả? Đã đợi tôi gần hai tháng nay sao?"

Mục Thát Lâm vội nói: "Tăng tiểu thư, cô đừng sợ hãi, tôi chỉ muốn biết tình hình hiện nay của cô như thế nào thôi! Cô có cảm thấy chỗ nào khó chịu không, ví dụ như đau đầu, buồn nôn"

"Buồn nôn thì không, có điều tôi cảm thấy đau đầu. Tôi vừa đi khám, bác sỹ nói có lẽ do nghỉ ngơi chưa tốt."

Mục Thát Lâm mỉm cười đáp lại: "Tăng tiểu thư, cô đừng căng thẳng, đây chỉ là hiện tượng bình thường thôi. Đi khám là đúng, thế nhưng không cần phải căng thẳng quá."

"Ồ, còn một chuyện nữa tôi muốn hỏi bác sỹ Mục. Gần đây... trong đầu tôi thường hiện lên những chuyện trước kia, liệu đây có phải hiện tượng phục hồi kí ức không?"

Mục Thát Lâm im lặng một hồi rồi nói: "Như vậy đi, không biết Tăng tiểu thư có rảnh hay không, nếu rảnh thì mời cô đến bệnh viện Nhân Ái một chuyến. Chúng ta gặp mặt nói chuyện sẽ tiện hơn nhiều."

"Hả? Tôi nghe nói gần đây bác sỹ Mục rất bận, hơn nữa còn rất khó lấy được... số khám bệnh của bác sỹ Mục." khoảng thời gian trước, cô có nghe chuyện Tang Du đi gặp bác sỹ tâm lý từ Chi Chi, mà việc đặt lịch khám với Mục Thát Lâm là do Chi Chi phụ trách. Chi Chi nói rất khó đặt lịch khám cùng bác sỹ Mục này, nếu nhầm thời gian thì phải chờ đến lần sau.

Tang Du cũng chính là người phụ nữ sắt đá mà Tăng Tử Ngạo đã theo đuổi rất lâu từ thời đại học, sau cùng họ đã trở thành bạn tốt. Vì muốn tìm một đáp án, Tang Du đã chờ đợi người trong lòng mình suốt thời gian năm năm. Tử Kiều rất cảm phục lòng dũng cảm của Tang Du, thế nhưng đem ra so sánh với cô trước khi nhảy xuống sông Hộ Thành thì thực sự khó tưởng tượng nổi, cô cũng đã kiên trì tình yêu của mình rất nhiều năm.

"Đó là lúc đi làm thôi. Còn thời gian nghỉ ngơi đi gặp bạn bè, lẽ nào còn cần phải hẹn trước sao?" Mục Thát Lâm mỉm cười đáp.

Tử Kiều thở hắt một hơi rồi nói: "Cảm ơn anh! Không biết lúc nào thì bác sỹ Mục có thời gian rảnh? Hiện nay tôi đang có mặt tại bệnh viện của anh rồi!" Cô cần được giải tỏa áp lực tâm lí ngay lúc này, đặc biệt là sau khi vừa cãi nhau một trận kịch liệt cùng Tăng Tử Ngạo.

"Rất trùng hợp, lúc này tôi cũng đang rảnh."

"Vậy tôi lên tìm anh được không?"

"Được, cô mau lên đi!"

Tăng Tử Kiều dập điện thoại, lặng người một lúc khá lâu. Chi Chi thường nói, cuộc sống của con người hiện nay áp lực quá lớn, thi thoảng tìm đến bác sỹ tâm lý nói chuyện, giải tỏa căng thẳng mà thôi. Thế nhưng đừng cho rằng cuộc nói chuyện này tầm thường, bạn có thời gian rảnh, chưa chắc người ta đã có. Tử Kiều coi như gặp may mắn, bác sỹ người ta chịu hi sinh thời gian nghỉ ngơi cá nhân để hẹn gặp cô. Cô than dài một tiếng rồi bước vào thang máy.

Đến khoa tâm lý tầng mười ba, gặp Mục Thát Lâm, Tăng Tử Kiều cảm thấy hơi căng thẳng. Mục Thát Lâm rót cho cô một cốc nước ấm, mỉm cười lên tiếng:

"Uống chút nước đi, không cần phải căng thẳng như vậy đâu. Hãy coi tôi như bạn bè của cô thôi. Tôi gọi cô là Tiểu Kiều được không? Như vậy chúng ta có thể thân thiết hơn đôi chút. Cô cũng có thể gọi tôi là Thát Lâm hoặc A Mục đều được."

Tăng Tử Kiều nắm chặt ly thủy tinh trong tay, cố gắng bình tĩnh lại. Nghĩ đến cái tên Mục Thát Lâm, cô cũng từng nghe Chi Chi nhắc qua. Hình như vị bác sỹ họ mục này chỉ cần gặp con gái là tỏ ra vô cùng hân hoan, luôn biết cách trêu chọc để họ vui vẻ.

"Hãy thoải mái tinh thần, nhất định phải thoải mái tinh thần đó. Những bệnh nhân đến chỗ tôi đều coi tôi như người bạn, giải bày tâm sự, kể chuyện buồn vui trong cuộc sống mà thôi."

Tử Kiều nhướn cao đôi mày, do dự một hồi: "Nghe nói... bác sỹ tâm lý các anh biết thuật thôi miên"

Mục Thát Lâm bật cười thành tiếng: "Đây chỉ là một cách trị liệu cho bệnh nhân mà thôi. Cô định thử định thử dùng phương pháp này để hồi phục trí nhớ?"

Tử Kiều im lặng một hồi, sau đó gật đầu nói: "Tôi.. gần đây hình như kí ức của tôi đang dần dần khôi phục lại. Trong đầu tôi thường hiện lên những cảnh tượng đã xảy ra trước kia, sau đó lại cảm thấy hết hoảng. Nói thẳng ra thì đây chính là nhớ lại những chuyện quá khứ. Mỗi lần như vậy, trong lòng

tôi đột nhiên cảm thấy rất buồn bã... thi thoảng lại đau đầu, sau đó hay suy nghĩ lung tung" Tử Kiều căng thẳng nắm chặt chiếc cốc trong tay, đặt dưới cằm rồi mím môi đặt vào miệng cốc.

Mục Thát Lâm liền nói: "Thực ra, tôi đợi cô gần hai tháng nay, cũng vì muốn nhắc nhở cô chuyện này."

Tử Kiều bất ngờ, nghi hoặc lên tiếng: "Lẽ nào anh đã dự liệu trước rằng kí ức của tôi sẽ dần dần phục hồi lại?"

Mục Thát Lâm gật đầu, nói cho cô nghe nhưng lại giống như tự lẩm bẩm một mình: "Không phải là tôi dự liệu được mà là tình trạng này nhất định sẽ xảy ra."

"Nhất định sẽ xảy ra sao?" Tử Kiều không hiểu.

"Cũng chẳng có gì khác lạ cả. Hiện tượng này cho thấy kí ức trước kia của cô sẽ dần dần hồi phục, đây là chuyện tốt. Có điều, cô có chắc là muốn nhớ lại chuyện trước kia không? Lâu như vậy rồi cô mới liên hệ với tôi, chắc chắn là chẳng hề tiếc nuối đoạn kí ức đó cả."

Tử Kiều đáp lại bác sỹ Mục bằng sự im lặng. Đúng vậy, khoảng thời gian đầu cô vô cùng chán ghét khoảng kí ức trước kia và cũng rất sợ hãi, có lẽ đây là phản ứng bản năng bình thường của con người mà thôi.

Mục Thát Lâm lại nói tiếp: "Cho dù cô có thích hay không, cô nhất định phải nói cho tôi biết suy nghĩ thực sự trong lòng mình. Mau thành thật trả lời câu hỏi của tôi."

Tử Kiều khẽ mím chặt môi, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Tôi khẳng định là mình muốn biết. Thế nhưng, nói một cách chính xác thì tôi cũng cảm thấy sợ hãi khi biết được đoạn kí ức đó... Tôi muốn nhớ lại tất cả chuyện trước kia trong một lần chứ không phải như tình trạng hiện nay. Trong đầu thi thoảng lại nhớ đến một sự việc, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu." Nói không muốn biết chuyện quá khứ là một cách nói tự lừa mình lừa người. Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, Tử Kiều càng lúc càng muốn biết cuộc sống trước kia của mình, cuộc đời nếu không có quá khứ thì thực sự không thể nào hoàn chỉnh được. Huống hồ kí ức trước kia đang từ từ tràn về từng chút từng chút một, hoàn toàn không theo khống chế của cô, cho nên dù

thích hay không thì vẫn phải tiếp nhận sự thật đó thôi. Quá trình này khiến con người ta cảm thấy khó chịu, nếu có thể phục hồi trong một lần thì dù có đau khổ đến mức nào cô cũng chịu được.

"Cô không sợ tôi sẽ biết được những bí mật không thể nói cho ai khác sao? Ví dụ như mật mã tài khoản ngân hàng?" Mục Thất Lâm cười nói.

"Nếu sợ bí mật bị tiết lộ, vậy thì còn cần đến bác sĩ tâm lý làm gì chứ?" Từ Kiều cũng cười đáp.

"Vậy thì đã bao giờ cô nghĩ đến trường hợp, khi nhớ lại những chuyện trước kia, nhất thời bản thân chẳng thể nào tiếp nhận được thì sẽ làm sao chứ?" Thực sự Mục Thất Lâm vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề khác.

Nhớ lại buổi đêm trăng thanh gió mát đó, vụ nhảy sông tự tử khiến Mục Thất Lâm đến giờ vẫn thấy ớn lạnh sống lưng. Tối hôm ấy, anh vốn định đi dạo mát một cách vui vẻ, ai ngờ lại gặp cô. Anh thừa nhận, anh thích nhất là được gặp người đẹp, đặc biệt là người có khuôn mặt, thân hình đẹp và khí chất cao sang như Tăng Tử Kiều. Chỉ đáng tiếc, người đẹp này cầm theo chai rượu, đứng bên mạn thuyền lớn tiếng giải tỏa đau khổ trong lòng. Dựa vào phán đoán chuyên nghiệp của mình, anh cho rằng khuynh hướng tự sát của cô rất cao. Thân là một bác sĩ hết lòng vì người bệnh, nếu để mặc người đẹp đó tự sát, anh sẽ coi thường bản thân mình rất lâu, thế là liền đưa tay tương cứu. Ai ngờ chính vì vậy mà để xảy ra một sự hiểu lầm đáng tiếc, cứ như thể sau hồi giảng co cùng anh, cô bất cẩn ngã xuống sông vậy. Anh cảm thấy đây là vết nhơ trong cuộc đời mình.

Giả dụ nếu cô nhớ lại anh chính là người đã hại cô ngã xuống sông, phải chăng sẽ bắt anh chịu trách nhiệm? Có điều, thân là một bác sĩ, anh vẫn phải chấp nhận hiện thực, giúp đỡ bệnh nhân giải trừ phiền muộn.

Mục Thất Lâm không ngừng suy ngẫm về vấn đề này, vẻ mặt vô cùng đau khổ. Tăng Tử Kiều cũng đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, hoàn toàn không để ý đến sự thay đổi trên nét mặt của anh.

"Tôi nghĩ tôi có thể chịu đựng được. Khoảng thời gian gần đây, tôi cũng đã nghĩ thấu nhiều việc và cũng dự liệu được một số vấn đề." Từ Kiều mỉm

cười khố sở. Một người phụ nữ dành tình yêu khắc cốt ghi tâm cho một người đàn ông, liệu cô có chịu đựng nổi không?

Tăng Tử Kiều muốn biết chuyện trước kia, có lẽ cũng vì mục đích khác. Cô muốn xác định một chuyện, đó là tâm trạng của cô càng lúc càng chịu ảnh hưởng từ Tăng Tử Ngạo. Tại sao mỗi hành động của anh đều có thể gây ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô chứ? Lúc làm việc, cô thậm chí thường lén nhìn anh đến mức ngây người, thế nhưng khi bị phát hiện, cô lại nghĩ ra mọi cách để che giấu. Cô muốn biết rằng, rốt cuộc là do ảnh hưởng từ quá khứ, hay vì cô đã động lòng trước anh thêm lần nữa? Cô thực sự muốn biết chuyện này. Cô rất ghét cảm giác đó, thực sự căm ghét.

"Được, vậy trước tiên hãy nói cho tôi biết, khoảng thời gian gần đây cô thường làm gì? Có chuyện gì vui, không vui đều phải nói cho tôi nghe." Mục Thát Lâm lấy một đồng xu từ trong túi áo ra, đặt lên ngón tay nghí ngoáy liên hồi.

Tăng Tử Kiều hít một hơi thật sâu, kể lại tất cả mọi chuyện từ khi tỉnh dậy trong bệnh viện, gặp Tăng Tử Ngạo và những chuyện đến tận bây giờ cho Mục Thát Lâm nghe. Trong lúc nói chuyện cùng Mục Thát Lâm, ánh mắt Tử Kiều bị thu hút bởi đồng xu không ngừng chuyển động trong tay anh. Đồng xu ấy giống như sinh mạng vậy, quay đi quay lại, từ trái qua phải, từ phải qua trái, chuyển động không ngừng giữa các ngón tay anh.

Dần dần, Tử Kiều cảm thấy buồn ngủ, ngáp dài một cái rồi nói: "Hình như tôi cảm thấy hơi buồn ngủ."

Mục Thát Lâm nói: "Buồn ngủ thì hãy nghỉ ngơi một lúc đi, đợi khi nào cô tỉnh dậy, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp."

"Ừm, được thôi" Tử Kiều ngô nghê nhìn đồng xu vẫn không ngừng chuyển động trong tay Mục Thát Lâm, sau đó bất giác nhắm mắt lại, lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Ánh nắng trưa hè nóng bức, chói chang đến mức khó chịu, thầy giáo đại phát từ bi, sau khi giao xong bài tập, liền cho tan học trước giờ. Các bạn

đều muốn rủ Tử Kiều tới thư viện ôn tập bài vở, nhưng cô xua tay, quyết định về nhà tránh nóng.

Khi cách nhà khoảng hơn chục mét, từ xa Tử Kiều đã thấy Tử Ngạo mặc chiếc áo phông màu xanh da trời đứng dưới gốc cây nói chuyện với bạn cùng lớp Kết Can. Tử Kiều đang định bước lại gần, thế nhưng khi thấy nét mặt của hai người đó rất nghiêm trọng, thấy tò mò nên cô đã đứng nép sang một bên nghe lén.

Kết Can nói: "Mình thực sự muốn theo đuổi em gái cậu. Tại sao cậu lại nói muốn tuyệt giao với mình?" Người nam sinh cao gầy với khuôn mặt thanh tú tỏ ra buồn phiền.

Tăng Tử Ngạo nghiêm mặt nói: "Thế nào được coi là thực lòng? Trong đầu cậu nghĩ gì mình lại còn không biết sao? Nói tóm lại là, không cần biết cậu theo đuổi bất cứ bạn gái nào, cũng đừng mong theo đuổi Tiểu Kiều nhà mình, nếu không chúng ta sẽ tuyệt giao."

"Này, Tăng Tử Ngạo, cậu nói vậy là có ý gì hả?"

"Chuyện cậu cá cược cùng bọn kia, cậu cho rằng mình không biết sao? Bọn chúng đã bị mình đánh cho một trận rồi, cậu cho rằng bản thân lợi hại lắm sao, cậu cứ thử làm xem?"

"Tăng Tử Ngạo, mình cảm thấy nhất định cậu là một kẻ biến thái rồi! Mình nói thật nhé, có phải cậu đã thích em gái như Đồng Ninh đã nói không?"

"Đồ thần kinh."

"Nếu cậu không thích Tử Kiều, tại sao lại bảo vệ cô ấy chẳng khác gì gà mẹ bảo vệ gà con vậy? Tất cả các bạn học nam đều không được tiếp cận, lại gần em gái cậu. Đây rõ ràng là tâm lý độc chiếm, cũng vì do thân phận và sợ người khác nói là loạn luân nên cậu mới không chịu thừa nhận thôi."

Khuôn mặt tuấn lãng của Tăng Tử Ngạo trong chốc lát đỏ bừng lên, tức giận đùng đùng: "Kết Can, hôm nay cậu đến đây là muốn chết đúng không?" Nói xong, Tử Ngạo liền đấm cho Kết Can một phát.

"Cậu còn dám nói là không phải, cậu làm như vậy chính là có tật gặt mình. Có bản lĩnh thì hãy thề với ông trời, nói rằng cậu không thích em gái đi."

"Mình có thích hay không cũng chẳng liên quan đến cậu?"

"Cậu không nói được đúng không?"

"Cậu nói vậy là có ý gì?"

"Có bản lĩnh thì cậu mau thề đi!"

Tăng Tử Ngạo sau cùng không chịu được lời khích bác này, đành buột miệng nói: "Cho dù phụ nữ trên thế giới này có chết cả, mình cũng không bao giờ yêu em gái. Đã nghe rõ chưa, em gái thì mãi mãi chỉ là em gái mà thôi."

Kết Can đột nhiên bật cười nói: "Mình biết ngay mà. Đông Ninh nói cậu hôn em gái ngay trước mặt cô ấy, mình cảm thấy không thể nào như thế được, cho nên mới đánh cược với bọn kia. Bây giờ xem ra tất cả chỉ là giả thôi."

Mặt Tăng Tử Ngạo gần như tím xanh lại: "Cậu nói đủ chưa? Nếu đủ rồi thì mau rút đi cho mình. Trước khi tốt nghiệp, mình không muốn gặp lại cậu nữa."

"Cậu nói vậy nghĩa là sao?"

"Rút đi!" Tăng Tử Ngạo hét lớn đầy phẫn nộ.

"Cậu cho rằng mình muốn gặp cậu làm sao? Có gì ghê gớm chứ?" Kết Can cũng tức giận, quay đầu bỏ đi luôn.

Tử Kiều nín thở, Tăng Tử Ngạo không hề nói ra đáp án mà bản thân mong muốn, thế nhưng cô lại nhận được một đáp án khiến bản thân cảm thấy như thế giới này sắp sụp đổ.

Đi từ cây bên cạnh lại, Tử Kiều tức giận nói với anh: "Em gái? Ai muốn làm em gái của anh chứ?"

Tử Ngạo nhìn cô, muốn gọi cô quay lại, thế nhưng chẳng thể nào thốt nên lời.

Đêm hôm đó Tử Kiều trốn trong chăn khóc thầm rất lâu. Kể từ sau hôm ấy cô chẳng thềm bặt tâm đến anh, bắt đầu trận chiến tranh lạnh. Ban đầu, Tử Ngạo thường tìm cơ nói chuyện cùng cô, sau đó dần dần, anh cũng im lặng,

mỗi lần nhìn thấy cô, rõ ràng muốn nói chuyện, nhưng lại chẳng thể nào thốt thành lời. Giữa cô và anh dường như lại quay về hồi nhỏ, khi còn xa lạ. Tử Kiều biết rằng, Tử Ngạo rất dễ tâm khi người khác nói anh thích cô, vì anh luôn cho rằng như vậy là loạn luân. Thế nào là loạn luân chứ? Cô với anh đâu phải do cùng cha cùng mẹ sinh ra, cô chỉ là người được gia đình anh nhận nuôi mà thôi. Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, như thế cũng bị coi là loạn luân sao? Cô là con gái còn không sợ người khác nói gì, anh thì sợ gì chứ? Cô cũng rất muốn coi anh là một người anh trai bình thường, thế nhưng không thể nào làm được?

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần có ai xuất sắc hơn anh, cô nhất định sẽ thay đổi tình cảm, thế nhưng chẳng có ai khác cả. Sau đó chỉ cần có nam sinh nào đến tỏ tình với mình là cô lại thầm đem so sánh với anh, nhưng mắt nhỏ hơn anh, dáng người thấp hơn anh, thành tích không bằng anh, giọng nói khó nghe hơn anh, đánh bóng rổ kém hơn anh,... tất cả đều trở thành lí do để cô từ chối.

Vì Tử Ngạo thích những cô gái nói năng dịu dàng, nhỏ nhẹ, tính cách hiền hòa, cho nên tuyệt đối không bao giờ Tử Kiều ăn to nói lớn. Ngay cả dáng ngồi, cách đi đứng của cô đều tuân theo đúng nguyên tắc "nhã nhặn, thanh lịch". Cũng vì anh thích những cô gái biết đánh đàn dương cầm, cho nên cô đã khổ sở học cách đánh đàn, dù cực nhọc thế nào cũng không bỏ cuộc. Ngày ấy, anh thường chỉ vào những người mẫu trang bìa Tạp chí rồi nói trông rất đẹp, cho nên, cô mặt dày mày dạn đi cầu xin anh nhiếp ảnh gia khó tính, thối tha kia mong anh ta cho cô cơ hội trở thành người mẫu. Và cũng bởi vì cô nghe anh nói, muốn giữ được một người đàn ông, trước tiên phải nắm giữ được dạ dày của anh ta, cho nên cô cũng bắt đầu học nấu ăn... Đây đều là bệnh và căn bệnh này của cô đã ăn sâu vào xương cốt.

Tử Kiều yêu anh âm thầm theo cách thức của riêng mình, cô không yêu cầu anh phải ngay lập tức nhận ra những điểm tốt ở cô. Cô chỉ hi vọng đến một ngày nào đó, khi anh quay đầu nhìn lại sẽ phát hiện rằng, cô giờ đây đã trưởng thành, không còn là cô em gái bé nhỏ, non nớt ngày xưa nữa.

Ban đầu chỉ là chiến tranh lạnh, thế nhưng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Tử Ngạo bắt đầu cố ý tránh mặt cô, thậm chí còn đăng kí thi vào trường đại học ở thành phố khác, cách nhà rất xa. Sau đó, may mà bố đã ép buộc anh phải thay đổi lựa chọn. Tối hôm đó, cô thấy anh với bố cãi nhau rất kịch liệt, lúc đó cô mới biết, thì ra anh đã biết tâm tư của cô từ lâu.

Anh nói: "Tiểu Kiều đã học hết lớp mười, hết mùa hè này em ấy sẽ lên lớp mười một. Bố mẹ đừng có hơi tí lại nói sẽ giữ Tiểu Kiều ở nhà làm vợ con. Đây là lời nói ngoài miệng nhưng thực sự rất khó lọt tai. Chuyện của con hãy để con tự quyết, không cần bố mẹ phải lo lắng."

Bố liền nổi giận, thét lớn: "Con tỏ thái độ gì thế hả? Tiểu Kiều thì có gì không tốt? Những cô gái khác có ai sánh được với Tiểu Kiều nhà chúng ta không? Nếu có thể lấy được Tiểu Kiều làm vợ thì đó là phúc đức mà con phải tích từ mấy đời mới có, con có tư cách gì mà chê bai nó chứ?"

"Bố, đã bao giờ con chê bai Tiểu Kiều đâu? Bố đừng hơi một tí là lại hiểu lầm ý nói của con như vậy được không? Tăng Tử Ngạo bất giác than dài một tiếng.

"Vậy ý con rốt cuộc là thế nào? Bố thực sự không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc con đã làm sao nữa. Chỉ một lời nói đùa cũng khiến con tức giận như vậy, còn ăn nói hỗn với mẹ nữa. Chúng ta không thể nói đùa được sao? cho dù hai đứa thực sự có ý đó, thì đã sao chứ? Tiểu Kiều ở lại nhà chúng ta mãi mãi thì đã làm sao?"

"Không được, đương nhiên là không được rồi! Con với Tiểu Kiều đã làm anh em suốt mười mấy năm nay, đột nhiên, bắt con phải coi em ấy như bạn gái thì con không thể làm được. Yêu đương và kết hôn với em gái thì có khác biệt gì so với kẻ biến thái chứ?"

"Biến thái? Ý con muốn nói là mẹ và bố đều là những người biến thái?" Mẹ đột nhiên lên tiếng nói xen vào.

"Bố mẹ đừng có lúc nào cũng vạ vạ thế được không? Con biết bố mẹ rất yêu thương Tiểu Kiều, con cũng yêu em ấy. Thế nhưng đây là tình yêu của một người anh trai dành cho em gái, chứ không phải như bố mẹ vẫn mong muốn. Chỉ cần ngày nào trái đất này còn chuyển động thì em ấy sẽ luôn là

em gái của con. Em gái thì mãi mãi chỉ là em gái, đây là sự thực không thể nào thay đổi được."

Mẹ tức giận đến mức mặt trắng bệch ra: "Những đôi anh em yêu nhau rồi kết hôn nhiều vô kể. Hai đứa lại chẳng có quan hệ huyết thống, mẹ thực sự không hiểu làm như vậy thì có gì không tốt? Mười mấy năm sống cùng, hiểu biết lẫn nhau, không phải tốn nhiều công sức yêu đương, tìm hiểu nữa, lại càng không sợ mẹ chồng con dâu không hợp tính. Tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, có gì mà không được chứ? Hai bố mẹ hoàn toàn không để tâm tới cách nhìn của người ngoài, con để ý làm gì?"

"Bố mẹ không thể đem tình yêu dành cho tiểu kiều áp đặt lên con được. Đừng cho rằng hai người đã nuôi nấng, dưỡng dục em ấy bao năm nay thì em ấy sẽ chấp nhận làm theo mong muốn của hai người. Ở lại Tăng gia cả cuộc đời, như vậy rất biến thái bố mẹ có biết không? Em ấy có tự do của riêng mình, em ấy có quyền lựa chọn và sống cuộc sống khác, không thể coi Tăng gia chúng ta là tất cả được."

Con đừng có chuyển chủ đề. Quyền lựa chọn vẫn luôn nằm trong tay Tiểu Kiều. Con cho rằng con bé nhất định sẽ bằng lòng với con sao? Con có bản lĩnh quá, lên cấp hai đã dắt bạn gái về nhà rồi. Với phẩm hạnh của con, mẹ còn cảm thấy Tiểu Kiều lấy con thật quá là vui dập. Con như vậy mà còn bày đặt né tránh cái gì? Con đăng kí thi vào trường xa như vậy là có ý gì? Có phải là muốn bỏ rơi hai ông bà già này không, có phải không muốn thấy bố mẹ nữa không? Nhìn vào chỗ này đi, Đông Bắc, Tây Bắc lại còn Đông Nam, Tây Nam. Sao con không viết đơn đi tình nguyện ở vùng biên giới trung quốc luôn đi? Con có bản lĩnh thì ra nước ngoài, đừng quay về nữa, mẹ coi như chưa từng sinh ra một đứa như con."

"Mẹ" Trước những lời chỉ trích của mẹ, Tăng Tử Ngạo chán nản im lặng, một lúc sau mới nói: "Bố mẹ có biết hay không? Bao năm nay, bố mẹ đùa cợt như vậy đã ảnh hưởng rất nhiều đến suy nghĩ của Tiểu Kiều. Không biết phải giải thích với bố mẹ như thế nào, nhưng nói tóm lại là con có cảm giác như vậy. Hiện này Tiểu Kiều còn nhỏ, con đường sau này của em ấy còn

dài. Chỉ khi nào con đi thật xa, Tiểu Kiều mới an tâm học hành, thi đỗ đại học được."

Mẹ im lặng, bố cũng không nói gì nữa. Nghe được những lời của Tăng Tử Ngạo, Tử Kiều cảm thấy bản thân sắp không thở nổi nữa, mỗi lần hít thở đều cảm thấy lồng ngực đau nhói. Cho dù cô vẫn luôn âm thầm thích anh thì với anh, việc bị cô em gái ở cùng mình mười mấy năm thích chẳng khác nào trúng kịch độc. Anh không thể chấp nhận được chuyện này, cho nên muốn trốn tránh, cho dù là Đông Nam, Tây Bắc hay là chân trời góc bể đi nữa, anh nhất định phải trốn thật xa.

Sau đó bọn họ có tranh luận thêm điều gì thì Tử Kiều cũng chẳng có tâm trạng để nghe thêm nữa. Cô quay về phòng của mình, nằm lặng trên giường. Trái tim cô cảm thấy trống rỗng, dường như thiếu đi thứ gì đó mà chỉ cần khẽ động vào thôi cũng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Mấy ngày sau đó, Tử Kiều cảm thấy chán nản vô cùng, bố mẹ cảm nhận được sự bất thường ở cô, nhưng cũng không nói gì. Sau đó, bố lén đổi nguyện vọng thi đại học của Tử Ngạo, thế là anh bị ép phải học trường đại học H trong thành phố. Cũng chính vì vậy mà anh luôn ở lại trường, ít khi về nhà. Thế nhưng mỗi lần sinh nhật Tử Kiều, anh vẫn chủ động liên lạc với cô, đi dạo phố và mua rất nhiều thứ cho cô nữa.

Vào năm lớp mười hai, mẹ đột nhiên hỏi Tử Kiều có muốn thi vào trường đại học H hay không? Cô lặng người đi và cũng tự hỏi câu hỏi này nhiều lần, sau đó cô liền gật đầu đầy kiên quyết.

Tuy biết Tử Ngạo không thích, thế nhưng cô chẳng thể nào kiềm lòng nổi. Cho dù làm vậy sẽ khiến anh ghét bỏ thì cô cũng cảm thấy không vấn đề gì hết, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, thì dù có lén lút đứng một góc nhìn anh cũng được. Vì muốn gặp anh, cả năm lớp mười hai đó, cô ra sức học hành, sau cùng đỗ vào trường đại học H với số điểm cao, hơn nữa còn thi cùng một khoa với anh.

Tử Kiều luôn biết rằng, thực ra bản thân đã điên rồi, kể từ khi bắt đầu yêu anh, cô đã điên rồi. Thế nhưng sau khi vào đại học H, cô mới phát hiện thực

không hề tươi đẹp như mình vẫn tưởng tượng, nó vẫn buồn thảm như trước mà thôi.

Tính phong lưu chẳng hề từ chối bất cứ cô gái nào của Tử Ngạo thực sự khiến Tử Kiều đau lòng. Và về khoảng thời gian cho từng cô bạn gái của anh cũng trở thành chủ đề cá cược của các bạn học trong trường. Anh luôn mỉm cười mỗi khi gặp các bạn nữ, thế nhưng khi thấy cô, đôi mày anh bất giác nhướng cao, sau đó giới thiệu với tất cả mọi người, cô chính là em gái của anh.

Khi mới vào đại học H được hơn một tháng, Tử Kiều liền học hút thuốc, uống rượu, sau đó thậm chí còn kết giao với mấy nam sinh mà ngay bản thân cô cũng không thích. Cô làm như vậy chỉ vì muốn che giấu tình yêu đau khổ trong lòng, cũng vì muốn cho anh thấy được. Thế nhưng, về sau cô mới phát hiện ra, hiện thực luôn tàn khốc hơn tưởng tượng, vì muốn tránh cô, anh đã ra nước ngoài du học.

Bố mẹ đề nghị Tử Kiều cũng theo anh ra nước ngoài, thế nhưng cô thấy mình đã quá mệt mỏi. Lần đầu tiên, cô không muốn tiếp tục thêm nữa, cũng đến lúc đem tình yêu khốn khổ, biến thái này chôn vùi thật sâu.

Theo dòng thời gian, ba năm nhanh chóng trôi qua, Tử Kiều cũng quen dần cuộc sống khi không theo đuổi anh nữa, cũng đã chôn chặt thứ tình cảm kia dưới đáy con tim. Tuy nhiên, sau khi bố qua đời, mẹ cũng lâm bệnh nặng, cảm giác đau đớn đến quặn lòng đó đã khơi dậy tất cả những thứ đã chôn chặt trong lòng trước kia.

Trước giường bệnh của mẹ, Tử Ngạo đồng ý lấy cô làm vợ, đây chính là chuyện trong mơ cô cũng không dám nghĩ tới. Lúc đó vì muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ, cô đã đồng ý cùng anh kết hôn trước rồi sẽ ly hôn, tiếp đó hai người cử hành nghi thức đơn giản. Mẹ nhìn tờ giấy đăng kí kết hôn màu đỏ kia, ngậm cười rời khỏi nhân thế.

Ngày hôm đó, Tử Kiều cảm thấy vô cùng đau đớn, bên tai lúc nào cũng như nghe thấy tiếng khóc. Khi cô mở mắt ra, xung quanh tối đen như mực, thế nhưng cảm giác nói cho cô biết rằng, cô đang nằm trên chiếc giường tại nhà mình. Đưa tay sờ soạng một hồi, cô đưa tay bật chiếc đèn ở đầu giường,

đồng hồ báo thức bên cạnh cho biết lúc này đã là tám rưỡi tối. Cô đích thực đang nằm trong phòng ngủ của mình.

Tang lễ của mẹ chắc đã kết thúc, Tử Kiều chỉ biết lúc thực hiện nghi thức hạ quan tài, cô đã khóc đến mức ngất lịm đi, mãi đến lúc nà mới tỉnh lại. Tử Kiều cảm nhận thấy khuôn mặt mình rất khô, đau đớn là thường, hai mắt vẫn cay xè, khô ráp, thậm chí còn hơi sưng.

Tử Kiều ngồi dậy đi vào phòng tắm. Soi mình trong gương, cô thấy một khuôn mặt trắng nhợt, hai mắt đỏ rực, sưng to. Cô mở nước ấm, rửa lại mặt rồi bước ra ngoài.

Vừa đi xuống cầu thang, Tử Kiều đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Càng đi xuống dưới thì càng tối đen, cô bật đèn, cả căn phòng sáng choang hiện ra trước mắt. Tầng Tử Ngạo đang nằm trên sô pha, dưới chân anh có rất nhiều chai rượu.

Tử Ngạo đã uống rượu, thậm chí còn uống nhiều hơn lần bố qua đời.

"Anh đã uống nhiều rồi, em đỡ anh vào phòng nhé!" Tuy đã là vợ chồng theo quy định pháp luật, thế nhưng hai người vẫn ngủ riêng phòng, Tử Kiều đỡ Tử Ngạo vào phòng ngủ của anh.

Thân hình gầy yếu, mỗi mệ của Tử Kiều hoàn toàn không thể nào chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể anh, cả hai người ngã nhào xuống giường.

Lúc này, toàn thân Tử Ngạo đã đè lên người Tử Kiều. Tử Kiều bỗng nhớ lại đêm mà bố qua đời, nụ hôn đó, có lẽ ngay bản thân anh đã quên mất rồi.

Đột nhiên, anh chống người, đưa tay ôm eo Tử Kiều, ra sức ôm chặt cô cho tới khi cô cảm thấy đau đớn rồi quay mặt tránh. Anh hỏi cô bằng giọng khàn đặc: "Tại sao em lại là em gái của anh chứ?"

Tử Kiều hoàn toàn không thể ngờ rằng, đột nhiên anh lại hỏi câu như vậy.

Bàn tay anh vẫn không ngừng chạm lên môi cô, nếu đổi lại là trước kia, có lẽ cô sẽ mong chờ điều gì đó, rượu vào làm bừa, hoặc nhiều hơn thế nữa.

Thế nhưng kể từ khi Tầng Tử Ngạo cùng Tang Du đi du học nước ngoài, cô đã từ bỏ tất cả. Kiên trì theo đuổi một tình yêu, vậy mà kết quả chỉ là những mệ mõi và đau khổ thì chi bằng cứ dứt khoát buông tay, biết đâu sẽ hạnh phúc hơn.

"Em làm sao mà biết được." Tử Kiều lạnh lùng đáp lại. Rõ ràng hai người chẳng có quan hệ huyết thống, thế nhưng cũng đã làm anh em suốt hai mươi năm nay.

"Anh ngủ đi!" Tử Kiều định đứng dậy, thế nhưng bị anh đè người lên cô không thể động đậy nổi.

Tử Kiều ngược mắt nhìn Tử Ngạo đầy nghi hoặc, đôi mắt anh mơ màng như phủ một lớp sương. Khuôn mặt anh càng lúc càng sát lại gần, hơi thở ấm nóng phả bên tai cô. Tử Ngạo ôm chặt Tử Kiều trong lòng, khiến cô như thấy nhịp tim đập loạn trong ngực mình và cũng nghe âm thanh tương tự truyền đến từ phía anh. Tử Ngạo vùi mặt trên cổ cô, ra sức hít thở, nghẹn ngào lên tiếng: "Bố mất rồi, mẹ cũng không còn nữa, em cũng đi đúng không? Anh cầu xin em, đừng rời khỏi anh có được không?"

Tặng Tử Kiều hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi đau khổ trong lòng Tử Ngạo, mất đi bố mẹ, trong lòng cô cũng cảm thấy đau khổ chẳng kém gì anh. Tử Kiều hai tay ôm anh, rồi vỗ nhẹ lên tấm lưng ấy. Cổ cô dần dần truyền về cảm giác ướt nhòe, là nước mắt nóng ấm của anh. Đây là lần đầu tiên trong đời cô chứng kiến anh rơi lệ, cho dù là lúc hạ tang bố mẹ cô cũng chưa từng thấy anh khóc như vậy.

Một lúc sau, Tặng Tử Ngạo đã bình tĩnh trở lại, anh ngẩng đầu nhìn Tử Kiều, đôi mắt đỏ rực hoàn toàn không hề cho thấy chút hiện tượng nào của việc đã từng khóc. Anh nhìn cô chăm chú, cảm giác như một ác ma vừa thoát khỏi địa ngục, muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Hơi thở trầm ấm thuộc về riêng anh bao trùm cả người Tử Kiều. Đột nhiên, cô cảm thấy căng thẳng, cổ họng dường như bị tắc nghẹn chẳng nói được câu gì. Có lẽ đây là một bản năng, hai tay cô đưa lên giữa chặt áo sơ mi anh, đè chặt trước ngực anh.

Tặng Tử Ngạo bỗng chạm tay lên vầng trán thanh khiết của Tử Kiều, vuốt tóc lòa xòa trước mặt ra sau tai giúp cô, rồi nhắc lại câu hỏi ban nãy: "Tại sao em lại là em gái của anh?"

Lần này Tử Kiều cũng không trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ au của Tử Ngạo.

"Anh cho rằng trốn tránh bao nhiêu năm như vậy là có thể thoát được sự sắp đặt của bố mẹ. Thế nhưng sau cùng, anh vẫn phải kết hôn với em... Lẽ nào việc này do ông trời định trước?" Tăng Tử Ngạo mỉm cười, hạ thấp giọng, mang theo chút cảm xúc đắng cay: "Nếu bắt buộc phải xuống địa ngục, vậy thì hai chúng ta hãy đi cùng nhau." Anh nói hết câu bằng giọng điệu đầy u sầu, hạ thấp mặt xuống, không ngừng hôn lên môi cô.

Tăng Tử Kiều kinh ngạc, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, đón nhận tình cảm bộc phát của anh đầy bị động. Cho dù không thể hít thở nổi, cô cũng không dám thét lên một tiếng.

Cuối cùng, bờ môi anh cũng dừng lại, thế nhưng đôi tay lại bắt đầu kéo y phục của cô. Quần áo dần dần bị cởi ra, sự tiếp xúc với làn da của anh khiến cô cảm thấy nóng bỏng, tựa vào lồng ngực anh, cô cảm thấy toàn thân như sắp bốc cháy.

Tăng Tử Ngạo lại hôn lên môi Tử Kiều thêm lần nữa, tiếp đó anh lại di chuyển xuống phần cổ. Tử Kiều bất giác rên một tiếng, mãi cho đến khi không thể chịu đựng thêm được nữa mới thốt lên: "Đau quá!"

Cũng chính tiếng kêu đó đã khiến Tăng Tử Ngạo tỉnh lại, anh bỗng dừng tất cả hành động.

"Anh đang làm gì thế này? Anh đang làm gì thế này? Làm gì đây chứ?... Xin lỗi em... xin lỗi em" Tăng Tử Ngạo hối hận kéo chiếc chăn che phần thân đang lỏa lồ của Tử Kiều, hai tay úp vào mặt, ngồi bên giường vô cùng đau khổ.

Đột nhiên, Tăng Tử Ngạo giơ tay tát mạnh vào mặt mình một cái. Tử Kiều hoảng hốt ngồi dậy kéo bàn tay anh rồi nói: "Anh làm gì vậy? Em không bận tâm. Không sao cả đâu, chúng ta chỉ kết hôn giả thôi mà."

Tử Kiều còn chưa dứt lời, Tử Ngạo đã lên tiếng cắt ngang: "Kết hôn rồi còn có giả sao?"

Tăng Tử Kiều lặng người đi, kết hôn rồi còn có giả sao? Tờ giấy đăng kí kết hôn đỏ chói đó là thật, đã được cục dân chính đóng dấu đảng hoàng. Cô mím chặt môi, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Cho dù là thật hay giả, dù gì chúng ta cũng sẽ ly hôn thôi!"

Đột nhiên, Tử Ngạo nhìn cô bằng đôi mắt đầy phẫn nộ, đưa tay nắm chặt vai cô rồi nói: "Hôn nhân là trò chơi trẻ con sao? Nói kết hôn là kết hôn, muốn ly hôn là ly hôn sao? Em đã bao giờ nghĩ đến việc, sau khi ly hôn, người khác sẽ nhìn em như thế nào không? Sau này em còn muốn kết hôn nữa không?"

Anh đang nghĩ cho cô sao? Kết hôn giả cùng anh chính là tâm nguyện của cô, người khác nhìn cô theo kiểu gì, cô chẳng bận tâm. Sau này có kết hôn nữa hay không, cô cũng chẳng bận lòng. Bây giờ, cô chẳng còn tâm tư nào để suy ngẫm chuyện sau này, thực hiện trách nhiệm của một người con dâu, một người vợ trong bốn chín ngày sắp tới chính là việc cô phải làm.

Ngước mắt nhìn anh, cô nói: "Tại sao em phải quan tâm đến suy nghĩ của người khác? Ý của anh chính là chúng ta không ly hôn, cứ như vậy sống cả cuộc đời sao? Cuối cùng anh đã không còn quan tâm đến việc em là em gái của anh nữa sao, cũng không bận tâm đến cách nghĩ của người khác nữa hả? Là như vậy sao?"

Nét mặt Tăng Tử Ngạo vô cùng đau đớn, trong đầu anh đang rất mâu thuẫn, đôi mắt mơ màng không biết đang nhìn về phía nào.

Không nhận được câu trả lời, trong lòng Tử Kiều vẫn cảm thấy bất cam, cuối cùng cô đã hỏi vặn đê mà bản thân luôn thấy khó hiểu: "Nếu bố mẹ không nhận nuôi em, em cũng không phải em gái anh, vậy anh có yêu em không?"

Sắc mặt Tăng Tử Ngạo sầm lại, ánh mắt nhìn Tử Kiều vô cùng phức tạp, hỗn loạn, khiến cô chẳng thể nào hiểu nổi rốt cuộc anh đang muốn nói gì, hai bàn tay anh càng lúc càng nắm chặt bờ vai cô. Tử Kiều chẳng hề bận tâm, tiếp tục nói: "Nếu không vì thân phận em gái, anh sẽ yêu em đúng không? Nếu anh thực sự không có cảm giác gì với em, chỉ muốn em bỏ cuộc, thì chắc chắn cũng chẳng phải trốn tránh lâu đến vậy, đúng không? Thực ra, anh chỉ không giám thừa nhận, chuyện anh cho rằng không thể nào xảy ra được lại trái nghịch với quan điểm của bản thân, nên mới làm vậy đúng không? Anh ghét người khác đem em ra làm trò cười, anh ghét bọn họ nói rằng em sẽ được gả cho anh. Với anh mà nói, em gái chỉ là em gái,

không thể nào trở thành vợ được? Anh ghét bị người khác cười chê vì anh trai lấy em gái, cho dù đi đến nơi nào cũng bị người ta bàn tán. Thế nhưng em đâu phải em gái ruột của anh, chúng ta hoàn toàn không có quan hệ huyết thống."

Hơi thở Tăng Tử Ngạo càng lúc càng gấp, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy: "Em có thể đừng nói nữa được không?"

Tăng Tử Kiều hoàn toàn không hề có ý dừng lại: "Từ trước tới nay, anh luôn kìm nén cả xúc bản thân, vậy nên mới luôn cảm thấy đau khổ. Em là một người phụ nữ mà còn không sợ bị người khác bàn luận, nói xấu, vậy anh còn bận tâm điều gì? Chúng ta sống trên thế gian này là vì cái gì chứ? Nhất định phải để tâm đến suy nghĩ của người khác hay sao?"

"Em có thể thôi đừng nói nữa được không" Tử Ngạo buông vai Tử Kiều ra, theo phản xạ, anh muốn trốn tránh.

"Không phải anh không có cảm giác với em, chỉ là không thể vượt qua chướng ngại tâm lý mà thôi. Năm đó, khi Kết Can đòi theo đuổi em, anh đã đánh cậu ấy, đồng thời cũng tuyệt giao luôn, anh có dám nói mình không hề có chút đổ kị không? Lúc lên đại học em muốn từ bỏ anh, thế nhưng dù cho em đi đến nơi nào, bóng hình anh vẫn luôn đeo bám em. Tại sao anh vẫn đi mua quần áo cùng em? Tại sao anh lại mua giúp em băng vệ sinh? Tại sao anh luôn tổ chức sinh nhật cho em? Tại sao anh có thể hiểu bản thân em hơn chính em? Anh là anh trai, không phải bạn trai em, thế nhưng những việc anh làm cho em hoàn toàn đã vượt quá thân phận của một người anh trai. Anh không phải không có tình cảm với em, chỉ là từ nhỏ anh đã luôn gượng ép bản thân coi em là em gái, nên tuyệt đối không được có ý đồ khác. Anh có tình cảm với em, đúng không?"

"Đủ rồi!" Tăng Tử Ngạo hét lên.

Tử Kiều chẳng hề bận tâm, đứng dậy ôm chặt anh, nước mắt từ từ tuôn rơi: "Em không phải em gái anh, không phải em gái anh... Anh hãy nhìn em, hãy nhìn em đi... Xin anh đấy, hãy nhìn em một lần! Chúng ta cùng đối mặt, đừng trốn tránh thêm nữa có được không?"

Thân hình mềm mại áp chặt vào lưng khiến Tử Ngạo đột nhiên như bị thứ nào đó kích thích, ra sức đẩy Tử Kiều ra. Có lẽ vì trước đó đã uống quá nhiều rượu, chân tay anh mềm nhũn bất lực, đầu óc choáng váng nên đã ngã bật xuống giường, đầu đập trúng cái giá ở cạnh đó, lập tức ngất đi.

Tử Kiều kinh hãi kêu lên, lúc này mới nhận ra, anh đã ngất rồi. Cô ôm anh, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tại sao yêu thương một người lại khó khăn đến vậy?

Ngoài cửa, một người đàn ông trung niên trải đời, đeo kính đang đứng đó.

"Tăng tiểu thư, xin chào cô! Tôi họ Dương, là luật sư đại diện cho Tăng tiên sinh. Được sự ủy thác của Tăng tiên sinh, hôm nay tôi thay mặt anh ấy đến đây làm thủ tục ly hôn." Người đàn ông trung niên bình thản lên tiếng.

Câu nói của luật sư Dương khiến sắc mặt của Tử Kiều trắng nhợt. Khó khăn lắm cô mới biết được suy nghĩ thực sự của anh, làm sao lại có thể dễ dàng từ bỏ như vậy chứ?

"Tăng tiểu thư, cô có tiện nói chuyện với tôi một lát không?"

Tử Kiều đứng tránh sang một bước, nét mặt cứng đờ.

"Tăng tiểu thư, đây là đơn ly hôn mà Tăng tiên sinh muốn tôi giao lại cho cô, theo những điều khoản trên này, căn nhà, ô tô, trang sức... mua lúc cô với Tăng tiên sinh kết hôn, tất cả đều thuộc quyền sở hữu của Tăng tiểu thư. Ừm, Tăng tiên sinh còn dặn dò rằng, mỗi tháng anh ấy sẽ chuyển cho cô một khoản tiền sinh hoạt, cho đến khi nào cô mất đi mới thôi. Còn nữa, đây là mấy hợp đồng bảo hiểm mà anh ấy đã mua cho cô. Xin cô hãy đọc thật kỹ, nếu không có vấn đề gì, xin cô hãy kí tên vào đây." Luật sư Dương đẩy gọng kính trên mũi lên, rồi đưa đơn ly hôn tới trước mặt Tăng Tử Kiều.

Tăng Tử Kiều vẫn luôn cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào chiếc ly trên tay mình, ngờ nghệch nhìn vệt đỏ hằn trên lòng bàn tay, bình thản đáp lại:

"Tôi sẽ không kí đâu."

"Tăng tiểu thư, Tăng tiên sinh nói đây là điều cô và anh ấy đã giao kèo trước khi kết hôn."

"Bây giờ tôi đã hối hận."

Luật sư Dương im lặng một hồi, sau đó mới nói tiếp: "Tặng tiểu thư, cô hà tất phải cố chấp như vậy? Tặng tiên sinh để lại cho cô nhà đất, mua bảo hiểm, gửi tiền sinh hoạt cho cô, tất cả đều rất khả quan, đủ để cô sống an lành suốt quãng đời còn lại. Huống hồ chi, tục ngữ có câu, đừng vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng. Kí tên vào đây, quay người nhìn ra phía trước, có lẽ cô sẽ tìm được một người đàn ông ưu tú gấp trăm vạn lần Tặng tiên sinh đang đợi mình."

Giọng nói của luật sư Dương chậm rãi mà bình thản. Nhìn vào ánh mắt của luật sư Dương, có thể thấy rằng ông ta đang cảm thấy bi ai thay cho Tử Kiều. Đối với ông ta, Tử Kiều là một người phụ nữ ngốc nghếch. Tại sao lại cứ khư khư giữ mãi cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, quyết không nhận khoản tiền ly hôn kếch xù chứ?

Tặng Tử Kiều trợn đôi mắt xinh đẹp của mình lên, nhìn thẳng vào luật sư Dương rồi kiên quyết nói rõ: "Tôi đã nói là TÔI KHÔNG KÍ TÊN."

"Tặng tiểu thư"

Luật sư Dương còn chưa nói hết câu, Tặng Tử Kiều đã đứng bật dậy. Cô vội cầm lá đơn ly hôn trên bàn, vò nát rồi ném đi, sau đó phẫn nộ hét thẳng vào mặt luật sư Dương: "Tôi đã nói rồi, tôi không kí tên. Cho dù ông là ai đi nữa, ông mau ra ngoài cho tôi. Ngay lúc này, lập tức, nhanh lên."

Luật sư Dương lại đẩy cao gọng kính, mặt mày kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ cô lại tỏ thái độ kiên quyết đến vậy.

"Ông còn không đi sao? Nếu không đi, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát đấy."

Nói xong Tử Kiều liền cầm điện thoại lên.

Khuôn mặt điềm tĩnh của luật sư Dương lộ vẻ khó xử, ông không nén nổi cơn giận trong lòng, cầm túi tài liệu bên cạnh quay người bỏ đi.

Luật sư Dương vừa đi, tất cả những buồn đau, bi thương kìm nén bấy giờ trong lòng Tặng Tử Kiều cuối cùng cũng bùng phát theo dòng nước mắt. Cô điên cuồng đập phá mọi thứ hiện hữu trước mặt mình.

Rõ ràng Tặng Tử Ngạo động lòng trước cô, vậy mà lại vì mấy thứ luân thường đạo lý ngớ ngẩn đó, đẩy cô cách xa vạn dặm. Cô thật sự khiến anh

khó xử vậy sao? Lẽ nào thấy cô bỏ đi, anh sẽ cảm thấy dễ chịu?

Tử Kiều nắm chặt hai tay lại, miệng không ngừng thầm thì: "Tăng Tử Ngạo, em tuyệt đối không bao giờ ly hôn."

Tăng Tử Ngạo thích thưởng thức và sưu tập rượu. Anh rất ít khi xuất hiện tại căn nhà này, điều duy nhất gợi nhớ đến anh chính là giá rượu được thiết kế bên tường kia.

Có lẽ mượn men rượu, cảm giác tê dại đó sẽ khiến trái tim Tử Kiều không còn đau đớn, cô có thể thôi nghĩ đến tất cả mọi thứ liên quan đến hai người. Có lẽ khi đã say rồi, không còn cảm giác nữa, trái tim Tử Kiều mới không nhói đau nữa. Cô cũng không cần phải đưa tay ra xoa ngực, không cần phải hít thở khó khăn, đến mức tưởng bản thân sắp đứt hơi mà chết.

Tử Kiều cầm hai chai rượu rồi đi ra ngoài. Cô bước đi trên đường mà không hề có đích đến, mãi cho tới khi đến sông Hộ Thành, cô mới dừng bước.

Ánh đèn bên bờ sông rục rờ, cô nhân viên bên bờ hứng khởi lên tiếng: "Chỉ còn vài tấm vé nữa thôi là mình có thể về nhà rồi!"

Đã rất nhiều năm nay, Tăng Tử Kiều không ngồi thuyền đi du ngoạn cảnh sông. Lần gần đây nhất chính là lúc vừa lên đại học, vào một đêm hè, Tăng Tử Ngạo rủ vài người bạn học, còn cô kéo cả Chi Chi đến, ngồi trên thuyền hóng mát.

Tử Kiều nói với bản thân, cô chỉ tạm thời thấy buồn bã, đợi đến khi nào xuống khỏi chiếc thuyền này, nhất định sẽ vui vẻ trở lại, nhất định có thể mỉm cười với người khác. Đi thôi, đi tận hưởng cảm giác lãng mạn quanh sông Hộ Thành.

Tử Kiều bao hết chỗ ngồi trên con thuyền đó, rồi chọn ngồi vào chỗ cuối cùng. Tiếp đó, chiếc thuyền chuyển động, gió mát bên sông hiu hiu thổi, mang theo hương thơm của hoa cỏ, khiến con người cảm thấy an lành, thoải mái, không khí nóng bức trước đó giờ cũng trở nên dễ chịu hơn.

Có lẽ, do tác dụng của men rượu, Tử Kiều tiến về đuôi thuyền, hét lớn với khoảng không phía trước.

"Tăng Tử Ngạo, anh là đồ khốn khiếp! Đồ trướng thối xấu xa! Muốn tôi kí đơn hả, anh đừng có hòng. Cả cuộc đời này, dù có chết, tôi cũng sẽ dày vò anh bằng được. Anh càng muốn vứt bỏ tôi, tôi càng dày vò anh đến chết. Cho dù phải xuống địa ngục, tôi nhất định phải kéo anh theo cùng. Tôi hận anh. Tôi hận anh, hận anh"

Tăng Tử Kiêu đứng ở đuôi thuyền, dồn hết sức lực mắng nhiếc. Tiếng thét chói tai đó của cô phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, vang vọng cùng tiếng gió xào xạc trên sông.

Bên tai Tử Kiêu truyền lại tiếng thuyền trôi trên sông, trước mắt cô lúc này chính là bóng hình mơ hồ của Tăng Tử Ngạo. Cầm chai rượu trên tay, cô uống thêm vài ngụm.

"Cô ơi, xin lỗi, tôi làm phiền một chút. Tôi họ Mực, từ Mực trong từ "trang nghiêm tiêu mực", cô có thể gọi tôi là A Mực. Cô ơi... cô đứng chỗ cao như vậy rất là nguy hiểm, không biết cô có rảnh không, có thể xuống đây nói vài câu với tôi?"

Không hiểu người đàn ông nào đột nhiên lại xuất hiện đưa tay về phía Tử Kiêu. Cô cố gắng mở mắt nhìn thật rõ, thế nhưng khuôn mặt anh tuần trước mắt giống y hệt người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong bao năm nay, ngay cả nụ cười cũng thực sự khiến người ta say đắm. Thế nhưng lại ghét cô.

Tăng Tử Kiêu mỉm cười ngô nghê, khuôn mặt vẫn hiện lên vẻ bi ai, buồn khổ, thì thầm cùng anh: "Nếu có thể được chọn, tôi thà rằng chúng ta chưa từng quen biết" Câu nói của cô phiêu phiêu trong gió.

Chiếc thuyền vừa hay đến chỗ cần rẽ, còn Tăng Tử Kiêu lại đang đứng ngay cuối thuyền, thân hình cô rung lắc không ngừng. Tử Kiêu thấy anh đưa tay về phía mình muốn đoạt lấy chai rượu trong tay cô. Cô muốn uống rượu, cô muốn bản thân tê dại, thế nên nâng tay cầm chai rượu lên.

Vào khoảng khắc ngã xuống sông, nước lạnh tràn đến từ khắp nơi như muốn nuốt chửng cô.

"Á" Tăng Tử Kiêu bật dậy từ ghế ngồi, há hốc miệng, hít thở dồn dập. Cô đã bị ngạt nước sao? Nhìn vào nơi mình đang nằm, quần áo, thân người đều

không hề ướt, vậy tại sao lại có cảm giác bị ngạt nước, khó chịu là thường như vậy chứ? Tử Kiều đưa tay chạm lên mặt mình, tất cả đều là nước mắt. "Cô sao rồi? Vẫn ổn chứ?"

Giọng nói quen thuộc đã đánh thức Tử Kiều, cô nhìn Mục Thát Lâm với vẻ mặt đang vô cùng nghiêm nghị, sau đó lên tiếng: "Tôi không hề có ý định tự sát, trước này đều không hề."

Mục Thát Lâm tỏ ra khá lúng túng, anh nói: "Xem ra cô đã nhớ lại cả rồi! Xin lỗi nhé, buổi tối hôm đó, tôi hoàn toàn vô ý thôi! Lúc đó, tôi thực sự nghĩ rằng cô định tự sát. Xin lỗi cô"

Tặng Tử Kiều lắc đầu, nghẹn ngào lên tiếng: "Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến anh, tôi đã uống quá nhiều rượu. Anh cho rằng tôi muốn tự sát, cho nên mới định kéo tôi vào chỗ an toàn hơn, còn tôi lại tưởng anh định cướp chai rượu của mình, vậy nên lúc đó, tôi mới vô tình bị rơi xuống sông. Thực ra tôi hoàn toàn không phải mất trí nhớ. Lúc anh cứu tôi lên bờ, anh rất căng thẳng. Tôi biết anh là bác sỹ tâm lý, tôi cũng từng nghe người khác nói, các anh biết thôi miên, có thể đánh thức kí ức của người khác, thậm chí còn cao minh đến mức có thể phong tỏa kí ức của con người. Sau đó, tôi muốn anh giúp tôi xóa hết những kí ức đau khổ trước kia nhưng anh đã không đồng ý. Vì hành động đó hoàn toàn trái ngược với đạo đức nghề nghiệp của anh, cho nên tôi mới uy hiếp anh bằng cái cớ anh đã hại tôi ngã xuống nước. Tôi đòi cáo buộc anh tội mưu sát, không còn cách nào khác, anh mới thôi miên tôi, giúp tôi phong tỏa đoạn kí ức đó."

Tặng Tử Kiều cúi đầu xuống, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Mục Thát Lâm nói: "Không, không phải vì lời uy hiếp của cô mà tôi mới chịu làm đầu. Vì bản thân tôi cũng muốn thử xem, cách làm này có linh nghiệm hay không cho nên mới lấy cô ra làm thực nghiệm, thật không ngờ lại thành công."

Khi một cô gái xinh đẹp kéo lấy anh khóc lóc, hỏi anh rằng liệu có thứ thuốc nào giúp cô quên đi tất cả mọi chuyện không, anh cảm thấy vô cùng đau đầu, khó xử. Anh rất sợ hãi khi thấy người đẹp khóc lóc, cảnh tượng đó

khiến anh chẳng thể nào đành lòng, huống hồ chi, bản thân anh cũng đã gây ra sự việc nghiêm trọng đó.

"Anh không cần phải an ủi tôi"

"Là thật đấy! Nếu không phải tôi hiểu lầm cô muốn tự sát, đi ngăn cản cô, thì cô đã không rơi xuống sông, cũng không bị hủy dung nhan. Ít nhiều gì thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm chứ. Nếu tạm thời mất trí nhớ có thể khiến cô sống vui vẻ một khoảng thời gian, vậy tôi cũng bằng lòng giúp đỡ. Thấy cô lâu như vậy mới đến tìm tôi, xem ra cuộc sống gần đây của cô rất vui vẻ, hạnh phúc. Vậy nên tôi không hề hối hận khi đã giúp đỡ cô. Có điều, tôi muốn nói với cô rằng, phương pháp thôi miên để phong tỏa kí ức này rất dễ mất công hiệu, cho nên không thể sử dụng thường xuyên được. Mỗi lần rơi vào trạng thái bị thôi miên thật ra là hành động tự hại bản thân, đem lại tổn thương lớn cho đại não. Là một bác sỹ chuyên nghiệp và có đạo đức, thực ra tôi hi vọng cô có thể bước ra khỏi chuyện tình cảm trước kia." Tăng Tử Kiều gật đầu nói: "Được thôi! Thế nhưng xin anh đừng khuyên tôi lúc này, cũng đừng ngăn cản tôi. Hãy để tôi được khóc thỏa thích một lần." Khi trái tim hoàn toàn vỡ nát thành trăm ngàn mảnh, cho dù có được ghép lại thì cũng không còn hoàn hảo như trước nữa.

Trong khoảng thời gian quên đi cuộc sống trước kia, thực ra mọi thứ với Tử Kiều chẳng hề có gì thay đổi hết. Cho dù là cô của trước hay sau khi mất trí, thì vẫn không kìm lòng nổi mà yêu anh, còn anh vẫn từ chối cô, tất cả mọi thứ vẫn quay về điểm xuất phát mà thôi. Hiện nay chẳng còn bất cứ lí do nào khác, cuối cùng cô cũng hiểu rằng, tại sao anh thà bỏ qua đoạn tình cảm đó, quyết tâm trốn tránh đến cùng. Đó thực sự là một cách làm tốt nhất. Để mặc cho nước mắt không ngừng tuôn rơi, Tăng Tử Kiều khóc không thành tiếng, cứ như thế tiếc thương thay cho tình yêu mãi mãi không bao giờ đơm hoa kết trái của mình.

Mục Thát Lâm ngồi cạnh bên, cau mày, không ngừng đưa giấy cho Tăng Tử Kiều. Phụ nữ mỗi khi khóc thật đáng sợ, cứ như Trường Giang cuộn cuộn sóng, mãi mãi không cạn kiệt. Nếu ngày nào cũng có người như vậy đến phòng khám của anh, chắc anh đã chết ngạt trong biển nước mắt rồi.

Không biết bao lâu sau, Tăng Tử Kiêu cuối cùng cũng không khóc nữa. Cô ngược đôi mắt ửng đỏ lên, nói cùng Mục Thát Lâm: "A Mục, cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã cứu tôi, cảm ơn thuật thôi miên của anh đã giúp tôi tìm được cái tôi thực sự của mình, giúp tôi có được một khoảng thời gian vui vẻ, hạnh phúc."

"Cô hiểu được mọi chuyện thì đúng là không còn gì tốt hơn. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần sau này cô không làm chuyện ngốc nghếch nữa là được."

"Anh yên tâm đi, tôi sẽ không tự sát, trước kia không, sau này càng không."

"Cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi!"

"Tôi biết mình phải làm gì rồi!"

"Vậy thì tốt lắm, nếu có chuyện gì cần, cô cứ đến tìm tôi. Tôi sẽ mở cửa phòng khám phục vụ cho khách hàng VIP như cô hai tư trên hai tư giờ, cả năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không nghỉ ngơi."

"Cảm ơn anh." Tăng Tử Kiêu nhìn anh mỉm cười.

Chương 33: Học cách buông tay

Sau khi rời khỏi bệnh viện Nhân Ái, Tăng Tử Kiêu không muốn quay về nhà, nghĩ một hồi, cô gọi taxi đến thẳng K.O

K.O vẫn chưa mở cửa làm việc, Lạc Thiên không có ở đây, thế nhưng người trong quán ba này gần như đều quen mặt Tăng Tử Kiêu. Họ cũng chẳng hỏi han nhiều, nhanh chóng làm một ly nước hoa quả cho cô. Cô ngồi một mình trên sofa, lặng người đi một hồi lâu.

Mãi lúc sau, Lạc Thiên bê theo một ly rượu đến cho Tử Kiêu rồi nói: "Thực ra anh không thích mời phụ nữ uống rượu, có điều thấy bộ dạng thất thần của em lúc này, anh đành phá lệ. Nào, uống một ly đi, em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy!"

Tăng Tử Kiêu nhìn vào ly rượu trong tay anh rồi nói: "Tối nay cho dù em uống bao nhiêu, anh cũng không được ngăn cản, có được không?"

"Được, uống đi, say rồi anh sẽ đưa em về."

"Cảm ơn anh. Anh cứ đi làm việc của mình đi, không cần lo cho em."

"Được thôi, hi vọng sau đêm hôm nay, tất cả mọi chuyện không vui đều sẽ tan theo mây khói." Lạc Thiên nhận ra tâm trạng không vui của Tử Kiều, cũng không hỏi nhiều, lặng lẽ nhắc nhở bartender⁸ nếu pha rượu cho cô thì chú ý đến nồng độ.

Uống xong mấy ly rượu, Tăng Tử Kiều vẫn cảm thấy đầu óc tỉnh táo, đột nhiên có người vỗ nhẹ lên vai cô rồi nói: "Tiểu Kiều, muộn thế này rồi mà cô còn chưa về, tại sao lại ngồi uống rượu một mình ở đây thế?"

Người này chính là Vệ Tần.

Tăng Tử Kiều mỉm cười nói: "Lại đây, uống rượu cùng tôi."

Cùng lúc đó, Vệ Tần thấy hai người bạn đi cùng mình mỉm cười đầy ám muội, tự giác tìm một chỗ cách xa ngồi xuống.

Bạn bè đi rồi, Vệ Tần mới lên tiếng căn nhắc: "Những người phụ nữ khác đều biết chăm sóc bản thân, cô mau nhìn lại đôi mắt lờ đờ của mình đi! Có phải cô muốn quảng cáo đồ trang sức với bộ dạng này không? Tôi đã nói với cô bao lần rồi, nếu cô làm hỏng buổi họp báo đó, tôi nhất định sẽ không để cô sống yên lành đâu."

"Anh yên tâm đi, tôi đảm bảo là tuần sau sẽ xinh đẹp trở lại." Tử Kiều đáp lời anh một cách bất cần.

"Rốt cuộc cô lại làm sao thế? Có phải giữa cô với hắn ta lại xảy ra chuyện gì rồi không?" Vệ Tần ngồi đối diện với Tử Kiều.

Bàn tay cầm ly rượu của Tăng Tử Kiều khẽ run run, nhưng nhanh chóng sau đó đã trở lại bình thường: "Không hề, chỉ là muốn uống rượu thôi, anh không biết rằng phụ nữ mỗi tháng sẽ có mấy ngày khác thường sao?"

Tăng Tử Kiều liền đặt ly rượu bên miệng, vừa định uống liền bị Vệ Tần đoạt mất: "Tăng Tử Kiều, cô không thể lừa nổi tôi đâu. Trước đây, mỗi lần cô bị anh ta chọc tức, cũng luôn là bộ dạng bán sống bán chết này, hút thuốc, uống rượu, âu sầu như cả thế giới sắp sụp đổ vậy. Đàn ông trên thế giới này chết cả rồi ư? Tại sao cô cứ phải nhất định bám lấy hắn như một con ruồi vậy?"

"Vệ Tần, anh có biết cái miệng của mình rất độc địa không? Trước đây đã độc, bây giờ càng cay độc hơn. Anh không chọc vào vết thương của tôi, không thấy tôi đau lòng thì không được sao? Tôi nói không phải thì là không phải, chỉ là tôi muốn uống rượu. Hãy, thôi bỏ đi!" Hôm nay, có Vệ Tần ở đây, Tử Kiều đừng mong uống rượu đến mức say mèn. Còn nữa, hôm khác cô phải nói với Lạc Thiên, kỹ thuật pha chế rượu của bartender ở K.O có phần giám sát, tại sao uống mãi mà chẳng say nổi.

Tăng Tử Kiều đứng lên, quyết định về nhà.

"Cô định đi đâu thế?"

"Đương nhiên là về nhà rồi!" Ở nhà dù cô có uống đến chết thì cũng chẳng có ai quấy nhiễu cả.

"Đi thôi, tôi sẽ đưa cô về."

"Không cần đâu, tôi cảm thấy bình thường."

"Cô ngậm miệng lại cho tôi."

Tử Kiều nhún vai, không phản bác thêm nữa. Vệ Tần cũng không nói thêm gì nữa kéo tay cô ra ngoài.

"Anh đang định đi đâu đây? Nhà tôi ở phía tây cơ mà, anh đi phía đông làm gì?" Sau khi lên xe, Vệ Tần đi thẳng về phía đông, Tăng Tử Kiều thực sự không hiểu anh định làm gì.

"Đưa cô đi dạo mát, Trước kia mỗi lần uống rượu xong, chẳng phải cô thường thích lên đỉnh núi la hét sao?" Vệ Tần nói.

"Anh có thể đừng tận tâm như vậy được không?" Điều này khiến Tử Kiều bất giác nhớ đến một người khác. "Anh cũng nói đến trước kia sao? Không nhất định trước kia muốn làm những gì thì bây giờ cũng như vậy."

Vệ Tần nhìn Tử Kiều đầy khác lạ, cảm thấy tối nay cô như biến thành một người khác, giống như quay lại trước kia, nhưng lại không hoàn toàn là cô nữa. Nhân lúc chờ đèn đỏ, anh liền châm điếu thuốc.

Khi về đến khu nhà, Tử Kiều quay sang nói cùng Vệ Tần: "Anh quay về cẩn thận, chúc ngủ ngon."

"Ừm!" Vệ Tần hít một hơi thuốc thật sâu.

Tăng Tử Kiều xuống xe, nhanh chóng đi vào tòa nhà, sau đó ấn mật mã vào cửa. Tiếng mở cửa vang lên, cửa kính sau đó cũng mở ra, Tử Kiều đang định bước vào thì đột nhiên thấy Vệ Tồn xuống xe, dập thuốc, rồi chạy nhanh đến chỗ cô, hỗn hển lên tiếng: "Này, Tăng Tử Kiều, làm bạn gái của tôi được không?"

Tăng Tử Kiều ngây lạng người, vài giây sau, cô từ từ quay người lại, nhìn anh đầy kinh ngạc rồi nói: "Không nhắc chuyện trước kia nữa. Hiện nay, chúng ta mới chính thức xây dựng quan hệ bạn bè, hơn nữa cũng mới gặp mặt có ba lần thôi!" Kể từ sau khi mất trí nhớ, tính cả lần này, hai người mới gặp nhau đúng ba lần.

Vệ Tồn phiền não vò đầu bứt tai: "Ba lần đã quá nhiều rồi, có thể coi là tình yêu sét đánh. Nếu ông trời đã an bài mất đoạn kí ức đau khổ trước kia của cô, giúp cô bắt đầu một cuộc đời mới, vậy thì tại sao lại không yêu thương một người khác? Tôi, Vệ Tồn, một kẻ vô công rồi nghề, có được không?"

Tăng Tử Kiều nhìn anh, thật sự không biết nên nói những gì, im lặng một hồi lâu, cô mới lắp bắp lên tiếng: "Việc... việc này... thực sự quá đột ngột" Vào ngày hôm nay, cô vừa âm thầm tiễn đưa một tình yêu đã lưu luyến bao năm nay, buổi tối cùng ngày lại bắt đầu ngay một cuộc tình mới, cô thực sự chưa có khả năng thích ứng mạnh mẽ như vậy.

"Có lẽ đối với cô hiện nay mà nói thì là quá đột ngột, thế nhưng sau này sẽ từ từ thích ứng thôi, không còn thấy bất ngờ nữa. Tuy rằng tôi không phải một người đàn ông tốt, cũng không phải một người đàn ông thuần khiết, thế nhưng tôi có thể đảm bảo, tôi tuyệt đối không phải là người khiến cô phải khóc lóc. Cô có muốn thử hay không, khi yêu thương một người khác?" Vệ Tồn nghiêm túc nói với Tử Kiều.

Là một người đàn ông tuyệt đối khiến cô không phải khóc lóc... Lời nói đó thực sự khiến người khác cảm động biết bao.

Tử Kiều mím chặt môi, do dự một hồi rồi nói: "Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi... tạm thời chưa muốn yêu đương, tôi... Này, hai người chúng ta làm bạn chẳng phải rất tốt ư? Tại sao cứ nhất thiết phải là loại

quan hệ yêu đương nam nữ? Không thể là mối quan hệ bạn bè thuần túy được sao?"

"Bạn bè? Cô đã thấy người đàn ông nào xây dựng mối quan hệ bạn bè thuần túy với phụ nữ chưa? Giữa đàn ông và phụ nữ không bao giờ có mối quan hệ bạn bè thuần túy cả." Vệ Tần bực bội lên tiếng.

Tăng Tử Kiều trợn to mắt nhìn Vệ Tần, mím chặt môi lại. Vệ Tần thấy cô cắn môi như vậy, đột nhiên tiến về phía trước, kéo cô vào vòng tay của mình.

Tăng Tử Kiều ngây lặng người đi, chưa kịp phản ứng gì thì đột nhiên trước mắt đen sầm lại, đôi môi anh tiến tới mà không hề báo trước. Đợi đến khi cô kịp phản ứng, anh đã buông ra rồi nói: "Em không cần phải trả lời anh ngay lúc này, đến khi nào em nghĩ thông rồi, hãy thử đối một người đàn ông yêu thương xem sao. Tôi, Vệ Tần, mãi mãi chờ đợi em, lúc nào cũng chào mừng em đến bên tôi. Tôi về trước đây, chúc ngủ ngon."

Vệ Tần thậm chí còn không cho cô cơ hội từ chối, lập tức quay người rời khỏi. Tăng Tử Kiều nhìn vào bóng dáng dần biến mất của anh, lặng người một hồi lâu. Cô do dự đưa tay chạm vào môi, lúc này, cô đã bị cưỡng hôn. Người đàn ông này... không thể nào dịu dàng hơn được sao? Tình yêu đâu phải thứ dễ dàng có được.

Tình yêu đầu tiên trong đời, Tăng Tử Kiều đã trao cho người đàn ông làm anh trai cô hơn hai mươi năm nay. Đến sau cùng, đổi lại chỉ là những vết sẹo đau đớn, thậm chí, còn khiến cô mất đi rất nhiều kí ức. Hiện nay, cho dù đã nhớ lại toàn bộ, thế nhưng cô vẫn thấy đau đớn vô cùng. Cô thực dự còn chưa chuẩn bị cho lần yêu thứ hai.

Điều khiến Tăng Tử Kiều bất ngờ nhất chính là lúc nghe những lời tỏ tình cùng nụ hôn đường đột của Vệ Tần, cô chỉ lặng người đi, không hề tức giận và cũng chẳng thương cho anh cái bạt tai nào. Nếu đổi lại là Tăng Tử Ngạo, cô nhất định đã đánh cho anh ta một trận rồi. Rốt cuộc chuyện này là sao chứ?

Tử Kiều khổ não than dài một tiếng, quay người kéo cửa kính, nhưng cô lại thấy cửa dường như đã khóa lại từ lâu. Khi đang định ấn lại mặt mã thì

bóng đen đột nhiên xuất hiện sau của kính khiến cô giật mình, lúc ngược mắt lên nhìn, cô chợt lặng người đi.

Đứng cách một lớp của kính, cô với Tăng Tử Ngạo đều lặng nhìn nhau, lúc này thời gian dường như ngưng đọng lại.

Đây không phải lần đầu tiên Tăng Tử Ngạo đợi chờ, thế nhưng cảm giác của ngày hôm nay thực sự chưa từng có trong đời. Kể từ khi tan làm về, anh đã nấu cơm nước đầu vào đây, mắt không ngừng nhìn vào đồng hồ treo tường đang từ từ chuyển động. Khi tiếng chuông đồng hồ vang lên, báo hiệu lúc này đã là mười hai giờ đêm, anh vẫn ngồi trong phòng khách đợi Tử Kiều. Đến tận giờ này rồi mà nha đầu chết tiệt kia vẫn chưa về. Kể từ khi tan làm đến giờ, anh đã ngồi trong căn phòng này đợi cô suốt bốn tiếng đồng hồ.

Buổi trưa nay, với bộ dạng quyết không làm việc, thà chết cũng xin nghỉ của Tử Kiều khiến anh ý thức được rằng, nhất định cô đã xảy ra chuyện gì đó. Bây giờ đã hơn mười hai giờ đêm, muộn như vậy mà cô còn chưa về, gọi di động thấy cô không nhắc máy, sau cùng còn tắt máy luôn. Anh hỏi Chi Chi, cô ấy cũng bảo không ở cùng Tử Kiều, không biết cô đã đi đâu? Nha đầu ngốc nghếch này, có biết đã khiến anh lo lắng đến mức độ nào không?

Khoảng thời gian trước, anh cố tình bắt Tử Kiều phải làm công việc của bộ phận nhân sự, để cô phải làm thêm giờ, mục đích cũng là không muốn cô có thời gian đi hẹn hò cùng người khác. Cả sự việc lần trước, anh bắt cô đi cùng đến Công ty Thời trang Hâm Thụy cũng vì mục đích như vậy. Tuy rằng lần đó đã xảy ra chút sai sót, thế nhưng anh vẫn cảm thấy hành động đó là đúng đắn.

Con gái rất dễ bị lừa, huống hồ Tiểu Kiều xinh đẹp, quyến rũ như vậy, dễ khiến người khác muốn phạm tội. Nếu anh không thể bảo vệ cô thật tốt thì thực sự có lỗi với bố mẹ đã khuất nơi hoàng tuyền.

Tăng Tử Ngạo chợt phát hiện ra, bản thân càng lúc càng giống một người già. Anh chẳng khác nào một phụ huynh đang lo lắng cho cô như với đứa con vừa bước vào tuổi trưởng thành. Mặc dù bây giờ cô đã hai bảy tuổi rồi

nhưng anh vẫn sợ cô sẽ xảy ra chuyện bất trắc. Thế nhưng cứ tiếp tục quản lí cô như vậy cũng không phải là kế sách lâu dài, đến ngày nào đó cô cũng yêu người khác, kết hôn và rời khỏi anh. Có điều vừa nghĩ đến việc cô kết hôn với người đàn ông khác, không hiểu tại sao trái tim anh lại đau nhói từng cơn.

Những người khác liệu có lo lắng, quan tâm, yêu thương và bảo vệ Tử Kiều như anh không thì quả thực rất khó nói. Thông thường chỉ cần là đàn ông, lần đầu tiên thấy Tăng Tử Kiều đều kinh ngạc trước sắc đẹp và thân hình tuyệt vời của cô. Anh không thích cảm giác ấy, không thích người đàn ông khác nhìn Tử Kiều bằng ánh mắt háo sắc, nồng cận đó.

Đàn ông? Trong đầu Tăng Tử Ngạo lập tức hiện lên khuôn mặt của Vệ Tần. Anh nhướng cao đôi mày, nghĩ tới khả năng có thể xảy ra, anh quyết định xuống nhà đợi cô.

Chính vì quyết định này, Tăng Tử Ngạo đã kiểm nghiệm được mọi suy đoán trước đó của mình. Vừa bước chân ra khỏi thang máy, anh đã thấy Tiểu Kiều đang nói chuyện cùng Vệ Tần. Cách tấm cửa kính, Tử Ngạo không nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện đó. Chỉ trong nháy mắt, anh thấy Vệ Tần kéo Tử Kiều vào lòng ôm hôn cô.

Theo bản năng, Tử Ngạo định xông ra dạy cho tên khốn đáng chết đó một bài học, thế nhưng khi đến gần cửa, anh lại dừng chân, bởi vì anh nhận ra một sự thực khiến anh đau lòng. Tử Kiều không từ chối nụ hôn đó và cô cũng không hề đẩy Vệ Tần ra.

Không biết bao lâu sau, Tử Ngạo rút tay khỏi túi quần, dấm mạnh vào bức tường trước mặt. Tiếp đó là tiếng mở cửa vang lên, anh quay người đi vào thang máy ấn nút chờ.

Tăng Tử Kiều đẩy cửa kính ra, bước vào thang máy đang đợi sẵn. Cô cúi đầu, đứng gọn vào một góc thang máy. Trong không gian chật hẹp đó, bất luận đưa mắt nhìn đi chỗ nào, cô vẫn thấy bóng dáng của Tăng Tử Ngạo, vậy nên cô đành phải cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đôi giày của mình.

Tăng Tử Ngạo vẫn im lặng từ đầu tới giờ, không nói bất cứ một câu nào.

Về đến nhà, thay giày xong, Tử Kiều đi qua chỗ anh, lặng lẽ bước lên cầu thang tầng hai. Cô cho rằng anh sẽ không nói thêm gì nữa, thế nhưng phía sau bỗng truyền đến giọng nói lạnh lùng mà đanh dạc: "Đi với một người đàn ông, uống rượu đến tận tối muộn mới về, vậy mà em không định nói gì với anh sao?"

Tử Kiều dừng bước, đứng ngây tại cầu thang, sau đó từ từ quay người nhìn về phía Tử Ngạo đang ngồi trên sofa cách đó vài mét.

Không khí xung quanh dường như ngừng trôi, trong phòng đột nhiên im ắng lạ thường, lúc này cho dù chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Tăng Tử Kiều than dài một tiếng rồi bình thản đáp: "Thì giống như tất cả những gì mà anh đã thấy đó thôi." Thực ra cô có thể giải thích, chỉ là bộ dạng như thế đang phạm nhân khiến cô chẳng muốn nói gì thêm nữa. Cô cũng biết, bề ngoài anh có vẻ bình tĩnh thế nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, rất dễ khiến người khác sợ hãi, thế nhưng cô vẫn cứ trả lời như vậy.

Ngọt lửa tức giận trong lòng Tăng Tử Ngạo càng lúc càng dâng trào, nhưng anh vẫn cố gắng kìm nén, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Có phải em định hẹn hò cùng hẳn?"

Tăng Tử Kiều mím chặt môi, nghĩ một lúc mới đáp: "Thực ra vấn đề này, mãi cho tới khi này em cũng chưa nghĩ tới. Thế nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ, có lẽ hẹn hò yêu đương cùng anh ấy cũng không phải chuyện gì xấu xa. Rồi đến một ngày, em cũng phải có cuộc sống của riêng mình, tìm một người để hẹn hò cũng đâu có gì không được. Nói không chừng, ngày nào đó em lại kết hôn cũng nên, như vậy với anh hay em đều là chuyện tốt. Chúng ta cũng không thể cứ tiếp tục mãi như thế này được, anh em không phải mà vợ chồng cũng không. Anh được tự do, em cũng không bị bó buộc, chẳng phải như thế đều vui vẻ sao?"

"Cho dù muốn hẹn hò yêu đương, chẳng lẽ em không thể đổi sang một người khác? Tại sao cứ nhất định phải là Vệ Tần? Em đã từng nghĩ đến chuyện bên cạnh hẳn ta có bao nhiêu bóng hồng hay không?" Tuy rằng

không hiểu nhiều về Vệ Tần, thế nhưng trước kia do Tử Kiêu làm người mẫu trang bìa, Tăng Tử Ngạo cũng nắm một vài thông tin về Vệ Tần. Trong vài lần tiếp xúc về công việc, mỗi lần gặp Vệ Tần, anh thấy bên cạnh hẳn ta đều là những người phụ nữ khác. Anh cũng là đàn ông, chỉ riêng về điểm này, dù thế nào đi nữa anh cũng không để Tử Kiêu yêu một người đàn ông như thế.

"Nghe em nói này, anh trai thân yêu! Anh cũng là đàn ông, kể từ khi lên cấp hai, anh đã bao giờ tính thử xem bên cạnh mình có bao người phụ nữ? Lúc anh phong lưu khoái lạc, anh đã bao giờ nghĩ đến cảm xúc của em? Lẽ nào tiêu chuẩn đánh giá đạo đức giữa mỗi người đều khác biệt? Anh có thể, còn anh ấy thì không sao? Chỉ cho phép quan phủ đốt lửa, không cho phép dân chúng thắp đèn ư?" Tăng Tử Kiêu bật cười, đây là tiêu chuẩn đạo đức gì chứ?

Anh với hẳn ta hoàn toàn khác nhau, đa phần số lần đó đều là bèo nước gặp nhau hoặc diễn một vở kịch mà thôi. Anh biết giữ chừng mực, ít nhất anh tuyệt đối chung thủy trước tình yêu và hôn nhân. Cho dù là kết hôn giả với em thì trong khoảng thời gian hôn nhân, anh không hề qua lại, dây dưa với bất cứ người phụ nữ nào." Tăng Tử Ngạo dừng lại vài giây rồi tiếp tục: "Nếu nhất định phải nói đến tiêu chuẩn đạo đức, vậy thì em sẽ khác biệt, bởi vì em là em gái của anh. Đối lại là người phụ nữ khác, cho dù cô ta có đi theo một người bán mỳ dạo, anh cũng chẳng quan tâm."

Tăng Tử Kiêu lặng người đi, cô thực sự không ngờ anh lại nhắc tới chuyện này, thì ra trong khoảng thời gian hôn nhân với cô, anh hoàn toàn thủy chung. Cho dù là như vậy thì sao chứ? Điều này có liên hệ gì đến việc cô quyết định yêu đương hẹn hò cùng ai? Có lẽ chuyện này đối với cô khi chưa mất trí vô cùng quan trọng, thế nhưng với cô hiện nay thì chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

"Biết giữ chừng mực? Giữ chừng mực đến mức em đã nhảy xuống sông tự sát? Anh nói tuyệt đối chung thủy trong hôn nhân, lẽ nào người đàn ông như vậy trên thế giới chỉ có mình anh sao? Dựa vào đâu mà anh nhận định rằng, chuyện anh làm được thì Vệ Tần không thể làm?" Giọng nói của Tử

Kiều càng lúc càng to hơn, cô thực sự không thể hiểu nổi hành vi can thiệp vào cuộc sống riêng tư em gái của người anh trai kiêm chồng cũ như anh.

"Tiểu Kiều, tại sao mỗi lần chúng ta nói chuyện, em đều cố tình chọc sâu vào vết thương trước kia thế?" Tử Ngạo cảm thấy quá mệt mỏi, chỉ cần nhắc đến chuyện cô nhảy xuống sông tự tử là trái tim anh lại như bị ai đó bóp mạnh, đau nhói vô cùng.

"Không phải là em muốn chọc vào vết thương cũ mà là anh ép em phải làm như vậy." Tử Kiều đi xuống cầu thang, từng bước từng bước ép sát anh: "Công việc khảo sát đó rõ ràng là của bộ phận nhân sự, tại sao anh nhất định bắt em làm, bắt em tăng ca? Mục đích của anh chẳng phải là nhằm ngăn cản em đi hẹn hò với Vệ Tần sao? Khoảng thời gian trước, Vệ Tần hẹn gặp em vào buổi trưa, thế là đột nhiên anh bắt em đi kí hợp đồng cùng. Ông anh trai thân yêu, nếu không phải anh luôn nói với em rằng, em là em gái anh, chúng ta là anh trai em gái, thì em còn tưởng anh đang yêu thầm em đó. Thế nhưng do thân phận anh em này, anh lại không thể nào yêu em được, cho nên mới ép em đến mức phải chết đi sống lại. Hiện nay, thấy em cuối cùng đã có thể bắt đầu cuộc sống mới, muốn tìm một người đàn ông khác để hẹn hò, anh lại không cho em toại nguyện. Anh không thể giương mắt nhìn người đàn ông khác cướp em đi, nên không từ thủ đoạn ngăn cản, cấm đoán. Nếu đúng là như vậy, anh cứ nói rõ ra, nhất định em sẽ phối hợp nhậm nhàng, cho dù phải xuống địa ngục, em cũng không ngại." Tăng Tử Kiều đặt hai tay lên cổ anh, đối mặt trực diện với anh, giữa hai người chỉ còn cách nhau mấy phân, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của nhau.

Khuôn mặt Tăng Tử Ngạo hơi ửng đỏ, không biết là do tức giận hay vì bị nói trúng tim đen.

"Em đã xem nhiều truyện ngôn tình rồi đó." Tử Ngạo không hề do dự đẩy đôi tay mềm mại, tuyệt đẹp của Tử Kiều ra. "Nếu em đã biết anh cố tình bắt em phải tăng ca, vậy thì em cũng hiểu được nỗi khổ của anh. Nếu em thực sự muốn hẹn hò yêu đương, rồi sau đó kết hôn, vậy thì phải tìm người tử tế,

có chí tiến thủ, chứ không phải một người đàn ông luôn có nhiều phụ nữ vây quanh. Vệ Tồn, hẳn ta không thích hợp với em chút nào."

"Không phải anh đang nói chính bản thân mình đấy chứ? Trước kia trong nhà có em, ở công ty có Thường Ân Thuận, bên ngoài có lẽ còn một đồng người khác nữa." Ngừ khí của Tăng Tử Kiều càng lúc càng thêm cay nghiệt, chỉ cần nghĩ tới việc trước kia anh ra sức trốn tránh cô, nên không ngừng thay đổi bạn gái là cô lại cảm thấy buồn bã, bực bội.

Tử Ngạo nghiêng răng đáp lại: "Tiểu Kiều, anh thực sự không hề tồi tệ đến mức như em nghĩ đâu."

"Bây giờ anh có dây dưa lằng nhằng cùng bao nhiêu cô gái cũng chẳng liên quan gì đến em hết. Vệ Tồn rốt cuộc có thích hợp với em hay không thì sẽ do em quyết định. Người muốn hẹn hò, yêu đương rồi đi đến hôn nhân là em chứ không phải là anh. Nếu anh cứ kiên quyết muốn làm anh trai của em, vậy thì được thôi, thế nhưng đây không phải những chuyện mà một người anh trai cần quản lí. Yêu đương, kết hôn đều là quyền tự do của mỗi người, anh cứ liên tục can thiệp như vậy cũng chẳng làm được gì đâu. Anh khoan dung với bản thân mình thì càng nên rộng lượng với những người khác." Tử Kiều thẳng thắn đáp lại anh.

Tăng Tử Ngạo nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi thét lên: "Tăng Tử Kiều, anh không hề xấu xa như em đã nói, anh thực sự muốn tốt cho em."

"Em... em nói đi, rốt cuộc phải làm như thế nào thì em mới không yêu đương hẹn hò với Vệ Tồn?"

Tử Kiều nhìn vào đôi mắt tràn đầy phần nộ của anh, quyết định thẳng thắn một lần cho xong: "Anh muốn biết sao? Được thôi, em sẽ nói cho anh biết!" Nói xong, cô liền đưa hai tay ôm mặt Tăng Tử Ngạo, đặt nụ hôn chuẩn xác lên môi anh.

Cả người Tăng Tử Ngạo bỗng cứng đờ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, anh không thể ngờ Tử Kiều lại làm như vậy. Anh muốn đẩy cô ra, nhưng cô vẫn níu chặt cổ anh, dùng răng cắn chặt lên đôi môi anh, sau đó mới chịu thả tay, buông anh ra. Tử Kiều nhoẻn miệng mỉm cười, nụ cười thẳng lợi, rồi liếc mắt nhìn anh.

Tăng Tử Ngạo đưa tay sờ lên đôi môi đau nhói vừa bị Tử Kiều cắn, khuôn mặt anh tuấn đỏ rực cứ như thể uống rượu say. Anh muốn nổi cáu, thế nhưng lại chẳng thể nghiêm túc giảng giải đạo lí như lúc trước nữa.

Tăng Tử Kiều bật cười: "Anh muốn quản lí em thì chỉ có duy nhất một con đường để đi thôi, chính là dùng hôn nhân ràng buộc em. Đây cũng là những lời mà anh đã nói với em khi đứng trước cửa hộp đêm trước đây. Em có thể đảm bảo, em cũng sẽ hết sức chung thủy trong hôn nhân, tuyệt đối không có quan hệ lăng nhăng với bất cứ người đàn ông nào khác. Chỗ này, cũng chỉ có mình anh mới chạm vào được thôi!" Cô dùng ngón tay trở đặt lên bờ môi của mình rồi nhìn anh nở nụ cười đầy quyến rũ.

Tử Ngạo quay mặt đi, cố gắng kìm nén cảm giác muốn trói cô lại đánh cho một trận, sau đó thét lên đầy phẫn nộ: "Con nha đầu này, có phải em điên rồi không? Tại sao cứ nhất định khiến cho cả hai phải khó xử chứ? Rốt cuộc em muốn như thế nào? Em nói cho anh biết đi, rốt cuộc em muốn như thế nào?"

Nụ cười vẫn giữ trên môi, Tăng Tử Kiều âm thầm nghĩ rằng, nhìn anh chăm chú rồi đột nhiên thét lớn: "Không phải là em muốn như thế nào, mà chính xác là phải làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho em? Anh cho rằng, em thích bản thân cứ thấy anh là lại xù lông lên như nhím sao? Hàng ngày đi làm, tan làm, ngoài việc đi ngủ và đi vệ sinh ra thì còn thời gian nào anh không khống chế, giám sát em? Chúng ta cứ sống như thế này, rốt cuộc là quan hệ vợ chồng hay anh em, anh đã bao giờ nghĩ đến chưa? Em không muốn tiếp tục thế này nữa, hiện nay nếu em vừa không muốn làm vợ chồng, cũng chẳng muốn làm anh em với anh nữa, em chỉ muốn có cuộc sống bình lặng mà thôi. Em muốn sống theo cách của mình, chứ không phải chịu sự giám sát, khống chế của anh. Làm em gái anh, rồi cũng sống theo cách anh áp đặt, mong muốn. Anh có biết như vậy là xâm phạm quyền tự do cá nhân của em không? Anh có hiểu hay không? Có hiểu không?" Tử Kiều nói đến những lời sau cùng gần như gào rách cả cổ họng.

"Khống chế, giám sát? Xâm phạm tự do cá nhân?" Tử Ngạo nhắc lại mấy từ này. Thì ra sống cùng nhau bao ngày nay, mỗi ngày vui vẻ sống bên nhau

đều là giả tạo? Để rồi giờ đây, cô áp đặt cho anh mấy câu "khống chế", "giám sát", "xâm phạm tự do cá nhân". Trước nay anh không hề biết rằng, thì ra trong lòng cô luôn xem anh là một tên bạo chúa.

"Lẽ nào không phải sao? Lẽ nào anh không cảm thấy bản thân rất quá đáng sao? Nhất định phải yêu cầu một người đã từng yêu anh phải làm em gái anh, đó không phải là khống chế, áp đặt thì còn là gì chứ? Rốt cuộc anh đã từng nghĩ rằng, trước đây, hiện tại và sau này, em muốn thứ gì hay không? Anh có thể đừng ích kỉ như vậy nữa được không?" Tử Kiều đã hồi phục trí nhớ, thế nhưng cô không muốn cho anh biết. Có lẽ anh không biết thì lại càng an tâm để cô ra đi.

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn im lặng, lồng ngực bí bách như chèn một khối đá lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến anh tan xương nát thịt. Anh cúi đầu nhìn Tử Kiều, khuôn mặt tức giận của cô như tràn đầy oán hận, chỉ trích những sai lầm của anh.

Tăng Tử Kiều nói không sai chút nào, là anh đã tự cho mình là đúng, anh thật quá ích kỉ.

Nắm chặt bàn tay lại, Tăng Tử Ngạo hít một hơi thật sâu rồi nói: "Được, cuộc sống mà em muốn, anh sẽ cho em được toại nguyện. Sau này, em muốn làm gì, anh tuyệt đối không bao giờ can thiệp, anh trả lại cho em tự do mà em muốn."

Nói xong, Tử Ngạo cúi đầu bước vào căn phòng của mình. Không bao lâu sau, anh lại đi ra, trên tay cầm theo mấy tờ giấy, đó chính là đơn ly hôn mà anh vẫn luôn giữ nhưng không chịu kí tên.

Tử Ngạo cầm bút, lật sang trang sau cùng, rồi kí tên, sau đó anh đặt tờ đơn lên bàn, bình thản nói một câu: "Ngày mai, luật sư Dương sẽ xử lí các chuyện còn lại. Bên công ty MK, nếu em muốn thì tiếp tục đi làm, không muốn làm thì có thể nghỉ việc. Những thứ đồ của anh trong căng phòng kia, nếu muốn thì em cứ việc ném hết đi, từ nay, căn nhà này chỉ thuộc về mình em thôi."

Tăng Tử Ngạo đặt chùm chìa khóa lên trên tờ đơn ly hôn, ngừng lại đôi chút rồi đi khỏi nơi được gọi là nhà mà chẳng thèm quay đầu lại, trên thực

tế đây chỉ là nơi ở ngắn ngày của anh mà thôi.

Khi cánh cửa khép lại, toàn thân Tăng Tử Kiều như mất đi sức lực, cô ngồi sụp xuống đất. Nơi này lại yên tĩnh như trước kia, không còn tranh cãi, cũng không còn tiếng cười vui vẻ nữa. Cô đã thắng. Kể từ giờ trở đi, nơi này thuộc về một mình cô, sẽ chẳng còn ai ràng buộc, cấm đoán cô. Cô quá mệt mỏi, cô từ bỏ, cuối cùng cô đã ép anh phải ra đi. Sau này, giữa cô và anh chẳng còn bất cứ quan hệ nào nữa. Không có anh, cuộc sống của cô sẽ không còn đau khổ.

Thực ra lúc ở quán bar, Tăng Tử Kiều đã nghĩ rất kỹ càng, nếu hai người ở bên nhau cùng mệt mỏi, chi bằng một mình cô đau khổ, đau ngắn còn hơn đau dài, cô quyết định buông tay, không cưỡng cầu thêm nữa. Người ta thường nói, ép buộc quá sẽ thành không hay.

Nước mắt nóng ẩm chảy xuống hai má, rồi qua miệng để lại vị mặn chát, đột nhiên Tử Kiều cảm thấy như bị kim châm, sau khi định thần lại, cô liền lau khô ngược mắt trên mặt mình.

Tử Kiều cầm chùm chìa khóa trên mặt bàn, nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ hận không thể bóp nát nó ngay lúc này. Giải thoát rồi, cuối cùng cô đã hoàn toàn được giải thoát. Thế nhưng tại sao cô lại cảm thấy trái tim mình đau nhói như vậy, đau đớn vô cùng.

Bước ra khỏi tòa nhà, gió đêm ập tới, Tăng Tử Ngạo dường như tỉnh táo hơn hẳn. Anh ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao, đột nhiên cảm thấy mơ màng, lúc này thực sự chẳng biết nên đi về đâu. Không phải là không có nơi quay về, mà vì anh thực sự không nỡ rời xa nơi này.

Tử Ngạo quay đầu nhìn lại căn nhà của mình với ánh đèn le lói, trái tim lạc lõng. Tuy rằng thời gian sống cùng Tử Kiều tại nơi đó không lâu lắm, thế nhưng lại là khoảng thời gian vui vẻ, hạnh phúc nhất của hai người kể từ khi anh trốn tránh cô.

Tử Ngạo bước về phía ô tô, mở cửa xe, ngồi vào trong nhưng lại chưa khởi động máy, anh lấy một liều thuốc ra châm lửa. Đầu óc anh rất hỗn loạn, trước nay chưa từng cảm thấy mất phương hướng như lúc này. Hai người đã bên nhau nhiều năm như vậy, cuối cùng lại chia cách. Đây là lần đầu tiên,

họ có thể tách bạch triệt để như vậy, đáng lẽ anh phải cui mừng mới đúng. Thế nhưng anh lại thấy bí bách như thể sắp không thở nổi. Đây có lẽ là lần sau cùng anh ngồi ở nơi này trong tâm trạng như vậy.

Hút hết điếu thuốc, Tử Ngạo lại châm thêm một điếu khác, cứ như vậy điếu này tiếp điếu kia, mãi cho tới khi màn đêm đen bắt đầu hửng sáng. Bên tai bắt đầu vang lên tiếng chim chóc hót véo von, người đưa báo, đưa sữa đã bắt đầu làm việc, lúc này anh mới nhận ra, mình đã ngồi trong xe suốt cả một đêm.

Chiếc gạt tàn trong xe chất đầy đầu thốc, nhìn chẳng khác nào một con nhím bị thương, thu gọn mình vào một góc.

Tăng Tử Ngạo ngược mắt nhìn lên tòa nhà phía trước, không lâu sau, anh mím chặt môi, cho xe rời khỏi khu nhà.

Chương 34: Anh rốt cuộc có mấy người em gái?

Tuy rằng đã kí đơn ly hôn, thế nhưng Tăng Tử Kiều và Tăng Tử Ngạo vẫn chưa đi làm giấy chứng nhận ly hôn, Tử Ngạo không nhắc đến việc này, Tử Kiều cũng bỏ đấy. Có hay không có tờ giấy chứng nhận này, đối với Tăng Tử Kiều mà nói, hoàn toàn không quan trọng.

Tăng Tử Kiều làm việc, xưa nay đều có nguyên tắc của mình, đó chính là có đầu có cuối, cho nên, dù cho mối quan hệ với Tăng Tử Ngạo đang ở thời kì băng giá, cô vẫn kiên quyết đến bàn giao công việc của mình, rồi mới rời khỏi MK.

Tất cả mọi người trong MK đều biết, gần đây tâm trạng ông chủ rất bất ổn, gương mặt anh tuấn đó lúc nào cũng sầm đen lại, nghiêm nghị, khiến người xung quanh chẳng biết lúc nào anh sẽ bùng phát. Còn tên tội đồ khiến tâm trạng ông chủ không vui, đương nhiên không còn ai khác ngoài công chúa điện hạ yêu kiều xinh đẹp đã rời khỏi công ty. Nhưng nguyên nhân cụ thể thì chẳng ai biết.

Sau khi bắt đầu cuộc sống mới, Tăng Tử Kiều ít nhiều cũng cảm thấy chưa quen. Buổi sáng không có tiếng chuông báo thức làm phiền, buổi tối cũng không phải làm phần cơm cho hai người nữa, khi xem ti vi cũng không còn ai tranh luận cùng cô xem rốt cuộc chú cừu vui vẻ hay anh sói xám mới là người tốt. Đương nhiên, cô cũng không phải lo lắng đi làm muộn sẽ bị trừ lương chuyên cần, lại càng không lo sau khi tắm xong, người đàn ông bá đạo nào đó có thể sẽ xông thẳng vào phòng mình nữa.

Từ bây giờ trở đi, tất cả mọi thứ trong cuộc sống của Tử Kiều sẽ trở lại yên tĩnh như trước kia. Chỉ là, có đôi lúc, cô cảm thấy cuộc sống của mình dường như thiếu đi điều gì đó.

Không còn công việc ở MK, Vệ Tần cũng nhận thêm nhiều hợp đồng làm người mẫu trang bìa cho Tăng Tử Kiều. Sau một thời gian bận rộn, Tử Kiều cũng thường xuyên lui tới quán bar, uống rượu bia, ca hát, chơi bời mấy đêm liền không ngừng nghỉ.

Lạc Thiên sau cùng không nhẫn nhịn được nói với Tử Kiều: "Em dự định dùng hết tiền sinh hoạt vào quán bar của anh sao?"

Lạc Thiên biết chuyện của Tử Kiều, chỉ có điều trước nay anh không bao giờ hỏi nhiều.

Tử Kiều mỉm cười nói: "Nếu tiêu hết ở đây, phải chăng sau này anh sẽ lo hết nửa đời còn lại cho em?"

Lạc Thiên châm một điếu thuốc, rồi nhún vai nói: "Anh cũng không phải thiện nam tín nữ gì hết. Có điều, K.O của anh đang thiếu một nghệ sỹ trình diễn dương cầm, em có hứng thú không? Mức lương hậu hĩnh, có bảo hiểm, có thưởng, bao ăn uống, bao chỗ ở cũng được, thời gian đi làm tùy thích, một tuần nghỉ hai ngày."

Tử Kiều mỉm cười: "Điều kiện tốt như vậy, em còn dám từ chối sao?"

Lạc Thiên chạm ly rượu của mình vào chiếc ly đặt trước mặt Tử Kiều rồi nói: "Vậy chúc em làm việc tại K.O vui vẻ."

Cuộc sống bắt đầu trở nên vui vẻ hơn, khiến trái tim Tử Kiều cũng dần bình tĩnh lại. K.O không giống với những quán bar khác, môi trường ở đây thoải

mái, dễ chịu, không quá ồn ào, náo nhiệt, khách hàng tới đâu hầu như chỉ im lặng uống rượu mà thôi. Cô lặng lẽ đánh vài khúc nhạc, khiến cho con người ta càng thêm trầm lắng.

Kể từ khi biết Tăng Tử Kiềm đánh dương cầm tại K.O, cứ cách vài ba ngày Vệ Tàn lại đến ủng hộ cô. Thi thoảng cô cũng bớt chút thời gian xuống uống với anh vài ly. Tối nay Vệ Tàn cũng tới đây.

Tử Kiềm uống một ngụm rượu vang, rồi nói: "Tiền rượu hôm nay, tôi sẽ thanh toán, nếu lần nào cũng để anh tổn tiền thì thật là ngại quá."

Vệ Tàn nhoèn miệng cười, gật đầu đồng ý, anh lấy bao thuốc từ trong túi ra, điều luyện châm một điếu rồi hít một hơi thật sâu.

Tử Kiềm cũng châm một điếu. Đột nhiên Vệ Tàn nói: "Hay là em hát một bài cho tôi nghe được không, tôi vẫn chưa nghe em hát bao giờ."

Tử Kiềm quay đầu lại nhìn cô gái đang đánh dương cầm trên bục cao:

"Uống chút rượu vang có thể sẽ khiến giọng mất hay đôi chút, anh đừng có chê đấy!"

"Cho dù em hát không ra sao anh cũng sẽ không cười em, đó là nghệ thuật mà." Vệ Tàn đưa lời chọc ghẹo.

Tử Kiềm trợn trừng mắt lườm Vệ Tàn nhưng vẫn mỉm cười. Sau khi nói rõ ý định của mình với nhân viên phục vụ, anh này nhanh chóng đi sắp xếp chương trình cho cô.

Tăng Tử Kiềm từ từ ngồi xuống trước chiếc dương cầm, nhìn vào những phím đàn đen trắng, đột nhiên cô cảm thấy hoảng hốt. Tuy rằng cô đã đánh đàn ở đây khá lâu rồi, thế nhưng chưa từng hát lần nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tử Kiềm thực sự không biết nên hát bài nào. Nhìn ra phía trước, cách đó không xa Vệ Tàn đang nâng ly rượu về phía cô. Cô nhoèn miệng cười, ghé sát chiếc mic rồi dụi dụi nói: "Cho phép tôi gửi tặng một bài hát đến người bạn đã luôn chăm sóc, quan tâm tôi bao năm nay."

Hội trường huyền náo bỗng nhiên thật im ắng, tiếp đó là tiếng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt của những người phía dưới. Sau tràng vỗ tay đó, Tử Kiềm

bắt đầu nhẹ nhàng lướt phím đàn, những âm điệu tuyệt vời vang lên theo những ngón tay thon dài của cô, tiếp đó, cô cất tiếng hát nhẹ nhàng:

"Phải chăng mỗi một người con gái ở bên anh,

Sau cùng đều trở thành em gái của anh?

Trái tim cô ấy đã tan vỡ, trái tim tôi cũng vậy.

Phải chăng đều là những nỗi đau mà anh gây ra?"

Ca khúc kinh điển mang theo chút bi thương, buồn đau này lập tức làm những người trong hội trường cảm động, tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa, có nhiều vị khách nam còn huýt sáo ủng hộ Tăng Tử Kiều, thậm chí có người còn đứng dậy hát cùng cô.

Tử Kiều ngược mắt nhìn những người bên dưới, đáp lại một nụ cười dịu dàng, tiếng đàn vẫn du dương, giọng hát như càng thêm tự tin và lớn hơn trước đó:

"Có phải mỗi một hồng nhan đã từng vui vẻ,

Sau cùng đều trở thành người em gái đau khổ của anh?

Trái tim cô ấy vỡ tan, trái tim tôi cũng vậy.

Phải chăng đều do anh đã thiếu nợ cô ấy niềm đam say?

Rốt cuộc anh có mấy người em gái tốt?

Tại sao người em gái nào của anh cũng đều tiều tụy như vậy?

Rốt cuộc anh có mấy người em gái tốt?

Tại sao ai cũng lấy chồng với khuôn mặt đăm lệt?

Anh trai tôi ơi, rốt cuộc từ tận đáy lòng anh yêu ai?

Tôi không thể nào đoán được!

Tôi cũng chỉ là một trong những người em gái của anh mà thôi!"

Bạn thời đại học Đinh Luật sắp kết hôn, Tăng Tử Ngạo không thể không tham gia tiệc đêm già từ cuộc đời độc thân. Vốn dĩ anh đã quá mệt mỏi với những buổi tiếp khách liên miên gần đây, định quay về nhà nghỉ ngơi một đêm, thế nhưng không thể nào từ chối được, sau cùng anh vẫn bị kéo đến

uống rượu. Ban đầu, Tang Du cũng định đến cùng anh, nhưng vì có việc đột xuất nên chẳng thể đến được nữa.

May mà quán bar này không ồn ào như anh vẫn nghĩ, chỉ nghe tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng mà thôi. Không khí trong quán bar này náo nhiệt hẳn lên khi đến giờ quyết đấu. Tuy rằng điều này khá mới mẻ và cuốn hút, thế nhưng đêm nay anh chỉ muốn lặng lẽ đợi bạn học ăn chơi rồi sớm quay về nghỉ ngơi. Anh ngồi gọn vào một góc, cùng mấy người bạn khác đang ra sức độ tửu lượng.

Cho dù bạn bè quây đến mức nào, Tăng Tử Ngạo cũng chỉ gọi một ly nước cam. Sở dĩ anh kiên quyết uống nước cam là vì mỗi lần uống rượu say, anh đều gây ra mấy chuyện ngốc nghếch.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nhìn vào ly nước cam trước mặt, Tử Ngạo bất giác lại nhớ đến Tử Kiều. Đã hơn nửa tháng nay không gặp, thông qua Chi Chi, anh biết dạo này cô sống rất ổn, mỗi ngày trôi qua đều vui vẻ. Lúc biết cuộc sống của cô như vậy, anh như được an ủi phần nào nhưng cũng cảm thấy rất buồn bực, khó chịu.

Không biết là ai đã vỗ lên vai anh rồi nói: "Tăng Tử Ngạo, cậu mau nhìn người phụ nữ vừa đánh đàn vừa hát trên bục kia xem, trông rất giống em gái cậu, Tăng Tử Kiều."

"Mình cũng cảm thấy như vậy." Một người khác lại nói thêm vào.

Tăng Tử Ngạo bất giác cau chặt đôi mày, không hề do dự ngược mắt lên nhìn về phía bục cao. Cô gái đó mặc chiếc váy liền, mái tóc dài xõa trước ngực, để lộ ra nửa bên mặt. Cho dù ánh đèn mờ ảo khiến người khác không nhìn rõ dung mạo của người xung quanh, nhưng chỉ cần nửa bên mặt kia với tư thế ngồi đánh đàn, anh có thể dám chắc một trăm phần trăm cô gái đó là Tử Kiều.

Cơn lửa tức giận đột nhiên trào sôi trong lòng anh. Tối khuya như vậy rồi mà cô không ở nhà, lại còn tới nơi này chơi bời. Nếu chỉ chơi bời thôi đã đành, đằng này lại đàn hát mua vui cho người khác. Hiện nay, có biết bao nhiêu người đàn ông đang nhìn về phía cô với ánh mắt mê xôm, đen tối. Điều đáng ghét nhất là việc cô mỉm cười đáp lại họ. Cô có biết, đối với một

người đàn ông đi bar vào buổi tối mà nói, như vậy có nghĩa là mê hoặc hay không?

Tăng Tử Ngạo lập tức đứng bật dậy, định xông lên phía trước kéo Tử Kiều xuống khỏi chiếc đàn, thế nhưng tiếng hát vang bên tai khiến anh khựng người lại.

"Trái tim cô ấy vỡ tan, trái tim tôi cũng vậy.

Phải chăng đều do anh đã thiếu nợ cô ấy niềm đam say?

Rốt cuộc anh có mấy người em gái tốt?

Tại sao người em gái nào của anh cũng đều tiều tụy như vậy?

Rốt cuộc anh có mấy người em gái tốt?

Tại sao ai cũng lấy chồng với khuôn mặt đăm lệt?

Anh trai tôi ơi, rốt cuộc từ tận đáy lòng anh yêu ai?

Tôi không thể nào đoán được!

Tôi cũng chỉ là một trong những người em gái của anh mà thôi!"

Tăng Tử Ngạo từ từ ngồi xuống sô pha, nắm chặt tay vào ly nước cam, sau đó uống một hơi, đột nhiên cảm thấy nước cam này còn kích thích hơn cả rượu mạnh.

Tử Ngạo gọi một ly Whisky, khi thứ rượu mạnh đó ngấm vào cổ họng, anh cảm thấy như có ngọn lửa đang rực cháy trong người mình. Thế nhưng cho dù cảm giác đó mãnh liệt đến mức nào thì cũng chẳng sánh nổi cơn tức giận hừng hực trong tim anh lúc này.

Bên tai anh không ngừng vang vọng tiếng hát của Tử Kiều: "Rốt cuộc anh có mấy người em gái tốt?"

Bài hát này dường như hát cho mình anh nghe. Em gái? Em gái... Tại sao khi nghe hai chữ này, anh lại cảm thấy bất lực, đau khổ như vậy?

Không biết từ lúc nào, tiếng hát bi thương đó đã ngừng lại, tiếp đó là tiếng vỗ tay ủng hộ của những người trong hội trường. Thậm chí có nhiều vị khác còn không ngừng yêu cầu Tăng Tử Kiều hát thêm bài nữa, thế nhưng cô chỉ mỉm cười dịu dàng, sau đó bước ra khỏi chỗ đánh đàn.

Tăng Tử Ngạo nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện với Tăng Tử Kiêu lúc này, là Vệ Tồn, thế là huyết dịch toàn thân anh trong chốc lát xộc hết lên đỉnh đầu. Mặc cho anh can ngăn, cô vẫn qua lại cùng Vệ Tồn. Anh nắm chặt ly rượu trong tay, chỉ hận không thể bóp vỡ nó ngay tức khắc.

Từ lúc Tăng Tử Kiêu về chỗ ngồi, Vệ Tồn vẫn luôn nhìn cô chăm chú với ánh mắt đen láy.

Tử Kiêu thấy vậy mím môi hỏi: "Sao thế? Lẽ nào bài hát này thực sự cảm động đến vậy ư?"

Vệ Tồn không trả lời cô trực tiếp mà nhìn cô thêm đúng một phút nữa mới lên tiếng: "Em thực sự đã quên hẳn ta triệt để rồi sao?"

Câu nói của Vệ Tồn thực sự khiến trái tim Tử Kiêu quặn thắt lại, cô nắm chặt bàn tay, mạnh đến mức móng tay in hằn lên phần da thịt. Rất nhanh thôi, cô lại buông ra, cố tỏ vẻ thoải mái: "Đừng nói vì bài hát này mà anh đã nghĩ như vậy nhé? Hôm nay trên đường đi làm, đột nhiên tôi nghe thấy bài hát này, nhớ lại thời thơ ấu nên mới nổi hứng hát mà thôi."

"Có thật là do tôi đã nghĩ quá nhiều không?" Vệ Tồn lại hỏi.

Tử Kiêu bình tĩnh đáp lại: "Ừm, là anh đã nghĩ quá nhiều. Tôi với anh ấy đã chẳng còn quan hệ gì nữa. Cho dù, thi thoảng có nhớ tới, thì cũng chẳng sao hết, một Tăng Tử Kiêu trước kia chết đi sống lại vì tình yêu đã không còn trên thế gian này nữa rồi!"

"Thật không?" Vệ Tồn tỏ ra nghi ngờ.

"Đúng như vậy, có sao thì tôi nói vậy, chuyện này cũng chẳng có gì để che giấu cả." Tử Kiêu cầm ly rượu trong tay, rượu vang bên trong đó ánh lên hình ảnh của cô, rõ ràng kí ức như quay lại trong đầu cô lúc này. Tuy ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy hỗn loạn. Cô biết được ẩn ý sâu xa trong câu nói của Vệ Tồn.

"Anh rốt cuộc có mấy người em gái tốt?" Có biết bao ca khúc, tại sao cô lại chọn đúng bài hát này, lẽ nào thực sự chỉ vì trên đường bất chợt nghe được nên nổi hứng?

Bản thân Tử Kiều cũng không rõ, lúc ấy dường như là ma sai quỷ khiến nên cô mới hát bài đó. Tử Kiều lại nhấp một ngụm rượu vang.

Vệ Tần im lặng một hồi sau đó đột nhiên lại hỏi: "Chuyện lần trước tôi hỏi em, em đã suy nghĩ đến đâu rồi?"

"Chuyện gì hả?"

"Chính là đợi đến khi nào em nghĩ ra đáp án thì trả lời đó." Khuôn mặt Vệ Tần đột nhiên sầm hẳn lại, nâng ly rượu trước mặt mình lên rồi ngửa cổ cạn sạch.

Tử Kiều cúi đầu đáp: "Ừm, được thôi! Em ra ngoài rửa tay một lát."

"Ừm, tôi cũng không hề có ý ép buộc em, cho nên em không cần phải trốn tránh." Vệ Tần bực bội lên tiếng.

"Em thực sự muốn vào phòng rửa tay một lúc."

Đi ra khỏi phòng vệ sinh, Tử Kiều không quay về chỗ ngồi luôn mà châm một điếu thuốc, tựa vào bờ tường bên ngoài phòng vệ sinh, từ từ hút thuốc. Cô cúi đầu nhìn ngón chân mình, đầu óc hỗn loạn, cũng chẳng biết đang nghĩ những gì.

"Nửa tháng rồi không gặp, xem ra em đã học thêm được nhiều thứ đấy nhỉ?"

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến Tử Kiều giật nảy mình, cô ngược mắt nhìn liền bắt gặp đôi mắt đen tràn đầy phẫn nộ của Tăng Tử Ngạo. Cô lặng người đi, còn chưa kịp phản ứng gì thì điếu thuốc trong tay đã bị đoạt mất.

Tăng Tử Ngạo liền dập điếu thuốc của Tử Kiều, vứt vào thùng rác gần đó rồi nhìn cô chăm chăm. Cô nhún vai tỏ vẻ không bận tâm.

"Em đã học hút thuốc từ khi nào hả?" Anh thấy cô hút thuốc khá thuần thục, bàn tay thon thả kia mở nắp bật lửa cũng rất điêu luyện, châm lửa, hút vào nhả ra, tất cả đều không giống một người vừa tập hút thuốc chút nào.

"Anh không biết là em biết hút thuốc, uống rượu, cũng giống như anh không biết em giỏi nấu ăn vậy." Cô mỉm cười, nghĩ một hồi rồi bổ sung thêm một câu: "Thời trẻ mỗi người đều có thời kì quậy phá."

Sắc mặt Tăng Tử Ngạo càng lúc càng khó coi. Đúng thế, anh đã từng tự phụ nói với Tang Du rằng, anh hiểu hết về Tử Kiều, thế nhưng lúc này anh mới nhận ra, thực chất anh chẳng biết gì về cô cả. Thậm chí anh còn không biết được vẻ bề ngoài ôn nhu, dịu dàng hay đáng vẻ cương liệt, ngang ngạnh mới chính là cô thực sự.

"Xin lỗi anh, tôi phải đi trước." Tử Kiều quay người định đi.

Tăng Tử Ngạo liền nắm chặt cổ tay cô rồi nói: "Anh muốn nói chuyện với em."

"Nói về cái gì?" Nét mặt cô cho thấy giữa hai người chẳng có gì để nói cả.

"Giữa hai người chúng ta chẳng phải đã nói rõ ràng hết với nhau rồi sao?"

Nói cái gì? Tử Ngạo cũng không biết phải nói cái gì nữa. Nếu vẫn giống trước kia, chất vấn cô tại sao muộn như vậy rồi vẫn còn ở quán bar, vậy thì kết quả sẽ chỉ là tranh cãi kịch liệt mà thôi. Anh không muốn như vậy, làm thế thực sự khiến người ta rất mệt mỏi.

Tử Ngạo vẫn nắm chặt cổ tay Tử Kiều, im lặng không nói gì, chỉ cau chặt đôi mày rồi nhìn cô chăm chú.

Tử Kiều thấy anh không nói gì, đành phải lên tiếng: "Vậy thì để em tự hỏi tự đáp vậy. Câu hỏi: "Tại sao canh ba nửa đêm em còn không ở nhà mà lại tới đây chơi bời?" Trả lời: "Bởi vì em làm tại nơi này, em là nghệ sỹ biểu diễn dương cầm được mời đến với mức lương cao." Câu hỏi: "Có bao nhiêu công việc không làm, tại sao em nhất định phải làm việc ở đây?" Trả lời: "Bởi vì em thích thế" Câu hỏi: "Tại sao em lại ở cùng Vệ Tần?" Trả lời: "Vì anh ấy là bạn trai của em." Câu hỏi: "Tại sao em nhất định phải ở cùng Vệ Tần?" Trả lời: "Bởi vì em thích thế" "

Tăng Tử Kiều thấy đôi mày của Tử Ngạo càng lúc càng nhíu chặt lại. Anh thực sự nổi giận rồi, nhưng đang cố kìm nén không bùng phát.

"Anh còn có câu hỏi nào khác không? Nếu không nghĩ ra được thì đợi khi nào nhớ ra thì nói với em sau nhé! Em còn có việc, xin phép đo trước." Cô dứt tay ra khỏi bàn tay anh rồi quay người rời khỏi.

Tăng Tử Ngạo nhìn bóng dáng Tử Kiều, hai chân như bị chôn chặt xuống đất, muốn đi theo mà chẳng thể nào bước nổi.

Ánh đèn sáng rực chiếu rọi lên người anh, để lại một bóng dài dưới mặt đất.

Quay về chỗ ngồi, Tăng Tử Kiều nói với Vệ Tồn: "Tôi muốn về nhà."

Vệ Tồn nghi hoặc lên tiếng: "Em tan làm rồi sao? K.O vẫn chưa đóng cửa mà."

"Tôi còn chưa nói với anh chuyện này sao? Thời gian đi làm và tan làm là do tôi quyết định."

"Ông chủ của em đúng là một vị thần thánh" Vệ Tồn nhoẻn miệng cười rồi đứng dậy.

"Đi thôi!"

Tăng Tử Kiều đưa lời chào hỏi Lạc Thiên, sau đó rời khỏi quán bar.

Vệ Tồn khẽ hừm một tiếng rồi nói: "Phụ nữ đúng là một loài động vật tràn đầy mâu thuẫn."

"Dù gì thì cũng tốt hơn đàn ông các anh, loài động vật thân dưới." Tăng Tử Kiều phản bác.

"Em có thâm thù đại hận gì với đàn ông bon tôi vậy?"

Tử Kiều chỉ mỉm cười không nói thêm gì.

Những cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, vào lúc này, chỉ còn lại ánh đèn đường mờ ảo khuất sau các thân cây lớn mà thôi. Hai người dạo bước bên lề đường, vừa đi vừa bàn chuyện thiên nam địa bắc, dưới ánh đèn, hai người để lại những vệt bóng dài thướt.

Tăng Tử Kiều đột nhiên dừng bước: "Vệ Tồn, câu anh hỏi lúc nãy, bây giờ tôi sẽ chính thức trả lời anh. Tôi đồng ý làm bạn gái của anh."

Vệ Tồn cũng dừng bước, quay người nhìn Tăng Tử Kiều đang vô cùng nghiêm túc, một lúc lâu sau anh mới nói: "Có phải hôm nay lại xảy ra chuyện gì rồi không? Hình như tôi đã nhìn thấy Tăng Tử Ngạo?"

Khuôn mặt Tăng Tử Kiều đột nhiên sầm, rất nhanh sau đó cô hồi phục lại bình thường rồi đáp: "Ừm!"

"Bởi vì gặp lại hã, cho nên em mới trả lời tôi như vậy sao?"

Tăng Tử Kiêu mỉm cười dịu dàng: "Lẽ nào anh cảm thấy lúc nào tôi cũng sống trong quá khứ?"

Vệ Tồn lắc đầu nói: "Không phải em rất ghét những người đàn ông vừa lãng nhãng lại vừa đa tình sao? Bên cạnh tôi cũng có rất nhiều phụ nữ vây quanh đó."

Tăng Tử Kiêu cười: "Không phải anh đã từng nói, anh không phải người đàn ông tốt, thế nhưng nhất định không là người đàn ông khiến tôi phải khóc sao?"

"Em thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi chứ, chắc chắn muốn làm bạn gái của tôi chứ?"

Tăng Tử Kiêu hít một hơi thật sâu, rồi gật đầu nói: "Ừm, chắc chắn! Không phải người ta thường nói, bắt đầu một đoạn tình cảm mới sẽ khiến cho con người ta quên đi quá khứ sao? Tôi thực sự muốn bước ra khỏi quá khứ."

Vệ Tồn mỉm cười môi không nói thêm gì.

Tăng Tử Kiêu tiếp tục nói: "Vệ Tồn, hãy giúp tôi quên tất cả mọi thứ về người đàn ông đó nhé!"

Vệ Tồn nhìn cô chăm chú mấy phút liền. Tăng Tử Kiêu tưởng rằng anh đang bị làm sao, liền đưa tay lắc lắc trước mặt anh: "Này, anh có sao không?"

Đột nhiên, Vệ Tồn nắm chặt cổ tay Tử Kiêu, kéo cô về phía mình: "Muốn quên sạch ký ức về một người đàn ông khác, tôi biết có một cách làm nhanh hơn thế nữa. Em có muốn thử không?" Giọng nói của Vệ Tồn không giống với bình thường, tràn đầy quyến rũ và mê hoặc.

"Là... là cách gì chứ?" Tử Kiêu lắp bắp.

Vệ Tồn không nói gì nữa, kéo cô đi thẳng sang con đường đối diện. Chính vào lúc trong đầu cô bắt đầu nghi hoặc rốt cuộc đó là cách thức gì thì Vệ Tồn đã kéo cô vào một khách sạn.

Cô lễ tân khách sạn này liếc mắt nhìn hai người, ánh mắt ra chiều thấu hiểu, sau đó trực tiếp nói với Vệ Tồn rằng chỉ còn căn phòng lớn mà thôi. Vệ Tồn không nói lời nào, lấy ví ra đặt luôn tiền.

Cầm thẻ từ vào phòng, Vệ Tần liền kéo Tăng Tử Kiêu vào thang máy, sau đó đi thẳng lên phòng.

Mãi cho tới khi ngồi trên chiếc giường lớn giữa phòng, Tăng Tử Kiêu mới định thần lại, trái tim cô đập thành thịch.

Đang ngồi trong một khách sạn, nếu cô còn không hiểu cách thức nhanh nhất để quên đi một người đàn ông mà anh nói là gì thì đúng là ngu ngốc quá độ. Chỉ là nhất thời, cô không ngờ Vệ Tần lại dùng đến cách này, đây đích thực là một phương án vô cùng đáng sợ. Cô đứng dậy, định bỏ chạy theo bản năng.

Vệ Tần vừa nhìn qua là hiểu thấu ý định của Tử Kiêu, anh châm điếu thuốc rồi nói: "Khi điếu thuốc này tàn hết, anh cũng sẽ tắt xong, trước đó, em hối hận thì vẫn còn kịp đấy."

Nói xong, Vệ Tần đưa điếu thuốc cho cô, sau đó quay người đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy, Tử Kiêu cảm thấy lòng rối như tơ vò. Cô cầm điếu thuốc lên, hít mấy hơi liền. Bây giờ cô phải làm thế nào? Cảm thấy vô cùng hoang mang, cô nhắm mắt lại dầy phiền não. Từ trước đến nay, cô không ngờ mọi chuyện lại phát triển thần tốc như vậy. Đem thân thể trao cho một người đàn ông mới có thể quên đi một người đàn ông khác, đây là lí luận do ai phát minh ra chứ? Thế nhưng nếu không thử, làm sao cô biết được cách có thể quên Tăng Tử Ngạo trong thời gian ngắn nhất? Chỉ có điều, tại sao khi đem trinh trắng của mình trao cho người khác, cô lại cảm thấy đau khổ như vậy?

Tăng Tử Kiêu đưa hai tay úp vào mặt, cô khó lòng tưởng tượng được cảnh quần quít với một người đàn ông trên giường là như thế nào.

Trời đất ơi, tại sao cô phải đưa ra lựa chọn tàn khốc như vậy? Người ta thường nói đàn ông thường say đắm với lần đầu tiên, phụ nữ chắc cũng như vậy. Cũng có những người phụ nữ yêu thương người đàn ông mà họ trao thân lần đầu tiên trong cuộc đời đến mức chết đi sống lại.

Lúc này, đột nhiên chiếc di động trong túi xách đồ chuông, Tử Kiêu vội mở ra xem, là Tăng Tử Ngạo.

Trái tim Tử Kiều đập thình thịch, cô do dự một hồi, vừa muốn nghe lại vừa không muốn nghe. Khi tiếng chuông ngưng lại, Tử Kiều như thể trút được gánh nặng, thế nhưng cùng lúc đó, trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Tăng Tử Kiều nhắm mắt, sau đó lại mở mắt ra, chính vào lúc định cất di động vào túi thì nó lại reo vang. Vẫn là Tăng Tử Ngạo.

Lần này chẳng cần nghĩ nhiều, Tăng Tử Kiều lập tức ấn nút dập đi, thế nhưng vài giây sau, di động lại vang lên. Lần này, cô để mặc cho tiếng di động reo liên hồi, chẳng nhận mà cũng chẳng tắt. Tử Kiều phiền não hút thuốc, cho đến khi cháy cả vào chân thuốc, cô mới định thần lại. Tử Kiều vội dập điếu thuốc, vứt vào trong thùng rác.

"Tại sao em không nghe điện thoại?"

Giọng nói của Vệ Tàn đột nhiên truyền tới, khiến Tử Kiều giật nảy mình. Cô quay người lại, thấy Vệ Tàn đang cuốn khăn tắm xuất hiện ngay sau mình, mái tóc ướt nhoẹt, nước vẫn chảy xuống vai, trông vô cùng quyến rũ.

Tăng Tử Kiều lắp bắp lên tiếng: "Anh, anh,... anh làm tôi sợ chết khiếp! Tại sao anh đến gần lại chẳng nghe thấy tiếng động gì chứ?"

"Cần tạo ra tiếng động to thế nào nữa hả? Đập tan cánh cửa này luôn sao?"

Vệ Tàn nhướn cao đôi mày nhìn Tử Kiều: "Nghe máy đi, cũng đâu phải phim kinh dị."

Tử Kiều mím chặt môi, do dự một hồi nhìn màn hình, chính vào lúc đang định nghe thì Vệ Tàn lại đoạt chiếc di động của cô, ấn nút nghe rồi trả lời: "A lô?"

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi, tiếp đó là tiếng thét phẫn nộ của Tăng Tử Ngạo: "Mau bảo Tăng Tử Kiều nghe máy!"

"Cô ấy không muốn nghe điện thoại của anh." Vệ Tàn liếc qua nhìn Tăng Tử Kiều, cô đang mím môi, cau chặt đôi mày.

"Mau bảo cô ấy nghe điện thoại!" Tăng Tử Ngạo lại thét lên đầy cuồng nộ.

"Bây giờ cô ấy không rảnh." Vệ Tàn bình thản đáp lại.

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi, nhưng rất nhanh sau đó lại nói tiếp: "Tăng Tử Kiêu, em hãy nghe điện thoại đi! Tăng Tử Kiêu, em mau nghe điện thoại cho anh. Tăng Tử Kiêu, nghe máy đi, mau nghe máy cho anh" Vệ Tần để chiếc điện thoại cách xa tai mình một khoảng, hỏi Tăng Tử Kiêu một câu: "Bây giờ phải làm sao?"

Tăng Tử Kiêu mím chặt môi, cầm di động đặt bên tai nói: "Anh đừng có thét nữa! Là em đây. Rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?"

"Tiểu Kiêu, hiện nay em ở đâu?" Tăng Tử Ngạo cuối cùng cũng không gào thét nữa, hỏi cô bằng giọng trầm ấm.

Tăng Tử Kiêu đáp lại anh: "Em ở đâu tại sao phải nói cho anh biết?"

"Hãy nói cho anh biết, em đang ở đâu?"

"Tăng Tử Ngạo, anh muốn làm gì?" Tăng Tử Kiêu cũng không chịu được nữa mà thét lên.

"Đừng gây gỗ nữa, em đang ở đâu? Anh sẽ đến đón em. Muộn thế này rồi, em một thân một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm. Ngoan nào, nghe lời anh." Tăng Tử Ngạo đột nhiên hạ giọng vô cùng dịu dàng.

"Tăng Tử Ngạo, anh có cần thiết phải phiền phức vậy không? Em cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi, không cần anh chăm sóc em giống như một người bố. Em đã hai bảy tuổi rồi, là người đã trưởng thành. Nếu anh chỉ lo lắng tới muộn thế này, một mình em ở ngoài rất nguy hiểm thì anh đã lo thừa rồi. Anh đừng có gọi điện làm phiền em thêm nữa."

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không để tâm cô nói gì, vẫn cứ kiên quyết thái độ trước đó: "Tăng Tử Kiêu, mau nói cho anh biết, em đang ở đâu?"

"Rốt cuộc anh định làm gì?"

"Rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà em không về nhà? Muộn như vậy rồi còn ở bên ngoài cùng Vệ Tần? Rốt cuộc em đang làm gì hả?" Ngữ khí Tăng Tử Ngạo bắt đầu trở nên gấp gáp, thậm chí còn có chút bất lực.

Nghe đến đây, nổi tức giận trong lòng Tăng Tử Kiêu dâng lên tận đỉnh đầu, cô thét lớn: "Làm gì hả? Anh nói thử xem, một người đàn ông với một người phụ nữ ở cùng nhau vào giờ này thì có thể làm những gì? Đương

nhiên là lên giường rồi!" Trong lúc khoan khoái vì có thể báo thù thì cô cũng thấy trái tim mình đau đớn đến đỉnh điểm.

Nghe thấy câu nói này của Tử Kiều, Tăng Tử Ngạo đột nhiên cảm thấy trái tim mình như bị ai đó đục khoét, đau đớn đến độ không thể nào hít thở nổi. Anh hạ thấp giọng, khó khăn lắm mới lên tiếng được: "Nha đâu, đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa, nói cho anh biết, em đang ở đâu, anh sẽ đến đón em."

Tăng Tử Kiều im lặng, không nói thêm gì.

"Nếu em không muốn anh tới đón em, vậy em hãy gọi taxi về nhà. Anh đứng ở ngoài cửa chờ em, cho dù muộn thế nào, anh cũng đợi em tới cùng." Giọng nói của Tăng Tử Ngạo lúc này nghe như đang cầu xin vậy.

"Tối nay em không về nhà, anh đừng gây cản trở cho chúng em nữa, tạm biệt." Tăng Tử Kiều chẳng hề do dự đập máy luôn, cô sợ nếu tiếp tục nói thêm, cô sẽ chẳng thể nào quyết tâm đến cùng được.

"Nếu bây giờ em cảm thấy hối hận, tôi cũng không bận lòng, vẫn còn kịp đấy." Vệ Tàn đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói của Vệ Tàn đã kéo Tử Kiều quay về hiện thực, thấy Vệ Tàn đang nhướng cao đôi mày nhìn mình, cô thực sự không hiểu hết được ánh mắt đó của anh.

Tiếp đó, di động lại reo lên, không cần nhìn, Tử Kiều cũng biết đó là Tăng Tử Ngạo, cô chán nản tháo luôn pin ra rồi vứt di động sang một bên. Tử Kiều cúi đầu xuống, hít một hơi thật sâu rồi nói với Vệ Tàn: "Nếu đã đến rồi, tôi cũng chẳng hối hận nữa."

"Vậy thì đến lượt em đi tắm rồi đó!" Vệ Tàn đưa một chiếc khăn tắm khác cho cô. Cô vội cầm lấy khăn tắm, hít một hơi thật sâu, sau đó lại cúi đầu, đi vòng qua chỗ anh bước vào phòng tắm.

Vệ Tàn châm một điếu thuốc, vừa định đặt bên miệng, đột nhiên lại ném điếu thuốc đó đi.

Ngay lúc nhận được điện thoại của Tăng Tử Ngạo, anh thực sự chỉ muốn tháo ra khỏi máy mà thôi. Đến tận lúc này anh vẫn chẳng thể nào xách định

được Tử Kiều có thực sự muốn quên Tăng Tử Ngạo hay không? Anh thậm chí còn thấy bản thân mình thật bỉ ổi, không ngờ lại đề nghị cô lên giường. Hầy, lúc nói cô, anh tỏ ra rất bình thản, thế nhưng đến lượt mình, anh lại vô cùng căng thẳng, cứ như thể đây là lần đầu tiên anh lên giường với phụ nữ vậy.

Vệ Tần nằm trên giường, mở ti vi lên, không ngừng chuyển kênh, chờ đợi Tăng Tử Kiều bước ra ngoài.

Tăng Tử Kiều ở trong phòng tắm rất lâu, thậm chí ngâm nước nóng đến mức đầu óc choáng váng thế nhưng cô vẫn không muốn ra ngoài. Tuy rằng ngoài miệng nói rất kiên quyết, thế nhưng lúc này, sau khi nhận được điện thoại của Tăng Tử Ngạo, trái tim cô đã bắt đầu hỗn loạn.

Phải chăng như lời anh nói, anh sẽ đợi cô tại đó, cho dù cô có về muộn tới đâu? Rõ ràng lần trước đã nói quyết đoán như vậy, tại sao hôm nay gặp mặt, anh lại phải khổ sở vậy chứ? Điều cô muốn không phải là tình yêu của anh trai dành cho em gái mà là tình yêu của một người đàn ông với một người phụ nữ. Cô thà chấp nhận việc anh gọi điện đến vì ghen tuông còn hơn.

Hãy buông tha cho cô, cô thực sự muốn anh buông tha. Đứng dưới vòi hoa sen, Tử Kiều hi vọng mượn dòng nước nóng này để bản thân không còn hỗn loạn nữa.

"Này, em đã vào đó hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đấy, đã tắm xong chưa?" Bên ngoài phòng tắm, Vệ Tần hét lên giục giã.

"Xong rồi, xong rồi!" Tăng Tử Kiều định thần lại, tắt vòi hoa sen, dùng khăn tắm lau khô cơ thể, sau khi mặc xong đồ lót, cô cũng hiên ngang cuốn chiếc khăn tắm quanh người. Cô cuốn khăn rất chặt, chỉ hận không thể tìm một sợi dây buộc cố định vào thân người.

Chết thì chết, rồi có một ngày cô cũng phải làm những chuyện này thôi, chết sớm hay muộn thì cũng phải chết, chi bằng chết luôn lúc này cho xong. Cô đẩy cửa phòng tắm ra, đi vài bước, đưa tay ôm chặt ngực, đứng ngồi không xong.

Vệ Tần nằm trên giường, nhìn Tăng Tử Kiều đứng từ xa, hít một hơi thật sâu, mãi lúc sau anh mới định thần lại, vỗ nhẹ vào chỗ trống cạnh bên rồi nói: "Mau lại đây!"

Tăng Tử Kiều nghiêng răng, nhìn chiếc gạt tàn bên cạnh, đứng im không động đậy.

"Tôi nói lại lần nữa, nếu em hối hận, lập tức mặc quần áo vào rồi đi ngay, tôi không bận tâm. Thế nhưng đợi lát nữa, khi đã thực sự bắt đầu thì đừng mong tôi dừng lại." Giọng nói của Vệ Tần vẫn bình thản như không.

Lúc này, Tăng Tử Kiều thực sự căm ghét bản thân, rõ ràng là cô nói muốn quên Tăng Tử Ngạo, đồng ý làm bạn gái của Vệ Tần, thế nhưng từ thẳm sâu trong trái tim mình, cô vẫn không muốn như vậy. Lẽ nào cô không thể dùng cách khác để quên Tăng Tử Ngạo được sao?

Tử Kiều hít một hơi thật sâu, vội nằm xuống cạnh bên Vệ Tần rồi nói: "Anh đừng nhắc lại nữa, chẳng có gì phải hối hận hay không cả." Cô nhắm hai mắt lại.

"Em có biết không, dáng vẻ của em lúc này chẳng giống như muốn làm tình mà như thế trí sĩ xả thân vì nghĩa vậy." Vệ Tần lên tiếng.

Lời nói của Vệ Tần khiến Tử Kiều định thần lại, cô mở mắt ra, vừa hay bắt gặp đôi mắt sâu hoắm của Vệ Tần. Vào lúc này, Vệ Tần hoàn toàn khác xa dáng vẻ lãng nhãng, đa tình mọi khi. Một người đàn ông đẹp trai thế này, tại sao ban đầu cô không lựa chọn chứ? Nếu như vậy, chắc chắn sẽ không đau khổ như lúc này.

"Em có biết rằng, em nhìn một người đàn ông như vậy sẽ khiến người đó muốn nuốt trọn em ngay tức khắc không?" Giọng nói của Vệ Tần trầm ấm, đưa tay vuốt lọn tóc trước trán sang bên tai cho cô.

Gương mặt Tử Kiều trắng trẻo, mịn màng, sau khi tắm xong, làn da hồng thắm đầy sức hút. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên hàng lông mày của cô, sau đó dừng lại khóm má.

Hành động tiếp xúc này khiến Tăng Tử Kiều căng thẳng, thậm chí còn thấy ngứa ngáy, cô kìm nén mong muốn trốn tránh, nắm chặt hai bàn tay lại, đến

độ móng tay hằn sâu trên da thịt.

Vệ Tồn dừng ngay động tác trên mặt cô, ngay phút sau, Tăng Tử Kiều chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều tối sầm lại, tiếp đó là nụ hôn mạnh mẽ tới tấp. Tử Kiều mở mắt ra, phía trước hoàn toàn mờ ảo, theo đúng bản năng tự nhiên, cô đưa tay che trước ngực mình.

Vệ Tồn hiểu thấu mọi hành động của Tử Kiều, liền đưa tay cô ấn lên đỉnh đầu, miệng vẫn không ngừng hôn.

Tử Kiều cau chặt đôi mày, mặc cho chiếc lưỡi của anh linh hoạt đến độ nào, cô cũng nghiêng chặt răng, không để anh tiến sâu vào trong.

Đột nhiên, Vệ Tồn dừng lại, miệng cũng rời khỏi bờ môi Tử Kiều. Cô mở mắt ra, thấy đôi mày anh đang nhíu chặt.

"Từ trước đến nay em chưa từng hô hay là không muốn tôi làm như vậy với em?" Vệ Tồn có phần lạc lõng, buồn bã.

Tử Kiều hạ mắt xuống không nói gì.

Vệ Tồn nhìn Tử Kiều thêm một hồi, sau đó quay lưng lại nói với cô: "Hối hận rồi thì đi mau!"

Tăng Tử Kiều đưa tay kéo bàn tay anh rồi nói: "Đây là lần đầu tiên của tôi, tôi vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng, cho nên cảm thấy căng thẳng."

Vệ Tồn nhìn Tử Kiều mà chẳng dám tin vào tai mình. Anh biết Tăng Tử Ngạo rất phản cảm trước cuộc hôn nhân giữa hai người, ghét bỏ thân phận anh trai, em gái với Tử Kiều, thế nhưng anh chẳng thể ngờ, Tăng Tử Ngạo thậm chí còn chẳng động đến Tử Kiều.

"Làm lại lần nữa đi, lần này nhất định sẽ không sao cả đâu." Tăng Tử Kiều nằm xuống giường, tiếp tục nhắm nghiền mắt lại.

Vệ Tồn nhìn bộ dạng của Tử Kiều, đột nhiên cảm thấy khóc cười không xong. Có điều một lúc sau, đôi môi anh lại tiến tới, lần này, Tăng Tử Kiều không còn ngậm chặt miệng nữa. Vệ Tồn hôn cô hết lần này đến lần khác, hương thơm hoa cỏ dịu nhẹ như bao bọc lấy cả người cô, thế nhưng cô vẫn ngô nghê không đáp lại.

Nụ hôn của Vệ Tồn khiến trái tim Tử Kiều đau nhói, theo bản năng, cô không muốn tiếp nhận, thế nhưng cũng không muốn để Vệ Tồn thất vọng, cho nên chỉ biết ngậy người ra không làm gì nữa. Tuy rằng sau khi say rượu, Tăng Tử Ngạo đã từng hôn cô, thế nhưng nụ hôn đó chẳng khác nào ngọt lửa mãnh liệt, khiến toàn thân cô như thể bốc cháy. Còn nụ hôn của Vệ Tồn lại khác, tuy rằng kỹ thuật rất điêu luyện, thế nhưng dù anh hôn cô như thế nào, cô vẫn chẳng có cảm giác mê say, đắm đuối như trước kia. Tăng Tử Kiều cảm thấy bản thân thực sự xấu xa, cô còn tưởng tượng rằng Tăng Tử Ngạo đang hôn mình.

Đúng vậy, cứ coi như Tăng Tử Ngạo đang hôn cô là xong, như vậy cô sẽ không còn kháng cự, từ chối nữa. Cô đưa hai tay ra, ôm lấy cổ anh.

Trước hành động đó của Tử Kiều, đầu tiên Vệ Tồn lặng người đi, sau đó lại càng hôn đắm đuối hơn trước. Tăng Tử Kiều cảm thấy phần thân dưới của anh bắt đầu cứng đờ, đột nhiên, đầu cô đau nhói, theo bản năng cô thu cánh tay lại.

Tuy nhiên chính hành động này đã cho Vệ Tồn cơ hội, anh thuận thực cởi chiếc khăn tắm cuốn quanh người cô ra, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

Khi Tử Kiều còn chưa kịp phản ứng lại, phần áo ngực đã bị cởi xuống, tiếp theo đó, cô cảm thấy thân dưới mát lạnh, chiếc khăn tắm cuốn quanh người đã bị kéo ra hết. Tử Kiều sợ hãi trợn trừng mắt, bàn tay của Vệ Tồn đang đặt trên ngực cô, cô vội đưa tay nắm lấy bàn tay đó. Hành động này đương nhiên là không muốn anh chạm vào người cô rồi.

Bàn tay của Vệ Tồn không còn động đậy nữa, thấy ánh mắt này của Tử Kiều, anh cảm thấy như bị tổn thương.

Tăng Tử Kiều nghiến chặt răng, từ từ buông bàn tay của mình ra, nhắm nghiền mắt lại. Không lâu sau, đôi môi cô lại bị chiếm lĩnh lần nữa, cô cảm thấy nụ hôn lần này càng nồng cháy hơn trước, cô sắp chẳng thể nào thở nổi nữa rồi. Sau đó bàn tay anh bắt đầu du ngoạn trước ngực cô, cô nhắm mắt, mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy dài như một thế kỉ.

Đột nhiên, Tử Kiều có cảm giác phần xương quai xanh của mình nóng rực lên. Nụ hôn của Vệ Tồn men theo phần xương quai xanh từ từ dịch chuyển

xuống dưới, mãi cho tới trước ngực. Chính vào lúc anh đang định hôn lên phần ngực trắng trẻo, tinh khiết đó, cô chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, đưa tay che trước ngực, rồi đẩy Vệ Tàn ra.

"Xin lỗi anh, tôi... hình như tôi đã hối hận rồi!" Giọng nói của Tử Kiều bất giác run lên bần bật.

"Em đã quên những gì tôi nói lúc nãy rồi sao? Một khi đã bắt đầu thì tôi sẽ không dừng lại đâu." Vệ Tàn kéo tay Tử Kiều ra, đồng thời ấn tay lên đỉnh đầu cô, sau đó tiếp tục động tác lúc trước.

"Xin đừng, xin đừng, xin anh đấy, đừng làm vậy" Tăng Tử Kiều ra sức kêu lên, sau cùng, cô sợ hãi bật khóc thành tiếng: "Vệ Tàn, tôi cầu xin anh đừng làm vậy."

Cuối cùng Vệ Tàn cũng dừng lại. Anh nhìn Tử Kiều với vẻ mặt bàng hoàng, còn cô đã khóc đến mức không nói nổi nữa.

Tình hình này khiến Vệ Tàn cảm thấy đau đớn. Anh buông tay ra, sau đó ngồi dậy, lấy điều thuốc hít một hơi thật dài.

"Tôi thừa nhận đề nghị này của mình thực sự rất tệ. Lần đầu tiên, suýt chút nữa thôi, tôi đã trở thành kẻ cưỡng hiếp rồi!" Anh tự chế giễu, sau đó lại hít một hơi thật sâu.

Tăng Tử Kiều kéo chiếc khăn tắm cuốn chặt cơ thể lại, nước mắt cô giờ đây đã đầm đìa.

"Xin lỗi anh, xin lỗi nhé, tôi nhận ra mình chẳng thể nào làm được... Tôi thực sự quá ích kỉ, quá xấu xa, tôi muốn quên anh ấy, thế nhưng tôi chẳng thể nào làm được. Tôi không nên lợi dụng anh. Tôi xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi anh nhé."

Vệ Tàn bật cười, trong lòng cảm thấy đắng cay: "Nếu hắn ta không lớn lên cùng em từ nhỏ, không quen biết em từ trước, chưa chắc em đã yêu hắn đến chết đi sống lại như vậy. So với tôi, hắn ta chẳng qua chỉ thắng về thời cơ mà thôi. Tôi thực sự không thể nào hiểu nổi, tại sao em cứ chấp nhận thất vọng hết lần này đến lần khác, thậm chí tuyệt vọng, vì hắn mà tự sát, lại

chẳng bằng lòng từ bỏ hẳn nữa? Hẳn thực sự tốt như vậy sao, đáng để em cố chấp như vậy ư?"

Tăng Tử Kiều ôm mặt bật khóc thành tiếng: "Tôi thực sự muốn quên anh ấy, thế nhưng tôi chẳng thể nào làm được, tôi không làm được... Vệ Tần, tôi xin lỗi"

"Có gì mà phải xin lỗi? Thực ra tôi biết trước là sự việc sẽ như vậy rồi, thế nhưng tôi vẫn cứ mong đợi một kết quả khác. Hầy" Vệ Tần tự chế giễu bản thân, hít một hơi thuốc sau đó lại tiếp tục nói: "Cái gì cũng như vậy, nếu ép buộc quá cũng không hay. Thứ tôi không thích nhất chính là áp đặt tình cảm của phụ nữ. Mau mặc quần áo vào, tôi sẽ đưa em về."

"Vệ Tần, tôi xin lỗi." Ngoại trừ câu xin lỗi, Tử Kiều thực sự không biết phải nói gì với anh.

"Lần này, tôi xin em đừng nói nữa. Tôi là một thằng đàn ông, cho dù có lãng nhãng đến mức nào, cũng có lòng tự tôn của mình. Em cũng biết rồi đấy, thứ mà tôi muốn không phải lời xin lỗi của em. Mau mặc quần áo vào, bộ dạng của em lúc này, tôi không dám đảm bảo một lúc nữa tôi sẽ hối hận hay đột phát thú tính đâu." Nói xong, Vệ Tần liền đứng lên bước ra phía cửa sổ, hít một hơi thuốc thật sâu.

Tăng Tử Kiều vẫn thút thít khóc nhưng đã nhanh chóng mặc quần áo. Vệ Tần hút thuốc, bình thần nhìn về phía cô, chỉ nói một câu rồi bước ra khỏi căn phòng: "Đi thôi, tôi đưa em về."

Vệ Tần vẫy một chiếc taxi rồi đưa Tăng Tử Kiều về tận chỗ ở. Từ phía xa, cô đã thấy Tăng Tử Ngạo đang đứng ngoài cửa, không ngừng đi qua đi lại. Vệ Tần mở cửa taxi, đẩy Tăng Tử Kiều xuống sau đó đóng cửa lại mà chẳng nói thêm gì, anh ra hiệu cho lái xe nhanh chóng rời khỏi.

Tăng Tử Kiều nhìn theo chiếc taxi biến mất ở phía cuối đường, trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ. Cô thật quá ích kỉ, muốn mượn tình cảm của Vệ Tần để quên Tăng Tử Ngạo, thế nhưng cô lại không biết rằng, hành động bất chấp mọi hậu quả đó của mình là điều khiến người đàn ông dễ bị tổn thương nhất. Tử Kiều không biết liệu có phải cô đã đánh mất người bạn khác giới có thể coi là tri kỉ này hay không?

Tăng Tử Ngạo quay người lại, thấy Tăng Tử Kiêu đang đứng ở bên kia đường, trong lòng anh vô cùng kích động vội chạy lại gần. Anh nắm chặt tay cô rồi nói: "Tiểu Kiêu, em quay về rồi"

Tử Kiêu nhìn Tử Ngạo, hai mắt anh đỏ rực, toàn thân là mùi thuốc nồng nặc. Trước đây ngoài mỗi lần uống say, anh vẫn luôn giữ cơ thể sạch sẽ, thơm tho. Đặc biệt là mỗi lần trước mặt Tử Kiêu, anh tuyệt đối không để người thoảng mùi rượu hay thuốc lá nào, chỉ sợ ô nhiễm bầu không khí cô đang đứng.

Tăng Tử Ngạo thấy Tử Kiêu không nói gì, hai mắt ửng hồng, trong lòng càng thêm lo lắng. Anh chẳng màng điều gì vội kéo cô vào vòng tay mình ôm thật chặt. Khi đã vùi mặt vào mái tóc của cô, anh không ngừng tự nhủ lòng mình: "Quay về rồi, quay về rồi, em quay về là tốt rồi!"

Tử Kiêu tựa vào lồng ngực anh, không cầm được lòng mà nước mắt trào khỏi bờ mi.

Trước kia, Tử Kiêu luôn mong muốn có được cái ôm như vậy, thế nhưng còn khó hơn lên trời. Ngày nay, được anh ôm chặt trong lòng, vậy mà cô lại không có cảm giác hạnh phúc, ngược lại chỉ còn nỗi căm hận vô ngần.

Tử Kiêu nhoèn miệng mỉm cười ngờ nghệch, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, không để anh phát giác.

"Anh có biết bây giờ anh đang làm gì không? Anh đang ôm em gái của mình đấy! Sao hả? Bây giờ anh ôm em gái vào lòng với thân phận của một người đàn ông, anh không sợ người khác nói anh biến thái sao? Không sợ người khác sẽ bàn tán lung tung ư?" Giọng nói của Tử Kiêu lạnh giá như băng, chẳng khác nào phát ra từ một con búp bê bằng sứ không tình cảm.

Trái tim Tăng Tử Ngạo quặn thắt đau đớn, cả người cứng đờ lại, thế nhưng anh không hề buông tay, rất nhanh sau đó, anh còn ôm cô chặt hơn trước.

Anh nói: "Trốn được một lúc, chẳng trốn được cả đời. Vòng co quanh quần mãi, vẫn quay về điểm ban đầu, tại sao cứ ép bản thân phải trốn tránh chứ?"

"Lúc muốn trốn thì anh trốn, không muốn trốn nữa thì anh lại không cho phép em được bỏ đi sao? Tại sao chứ? Anh có thể lựa chọn cần em hay không, còn em lại không thể hả? Tại sao vậy? Tăng Tử Ngạo, anh có thấy

bản thân quá ích kỉ không?" Tử Kiều ra sức vùng vẫy, cô muốn thoát khỏi anh.

Tử Ngạo nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm, ẩn chứa bao áy náy và tự trách.

Thời gian qua, ngày nào anh cũng nhớ đến Tử Kiều, nhớ nụ cười, nhớ dáng vẻ nhường mảy của cô mỗi khi tức giận, nhớ bộ dạng cô mỗi lần chế giễu anh. Cô nói không sai, anh thật quá ích kỉ. Cô không còn nhớ quá khứ, lẽ ra anh nên từ bỏ thứ tình yêu quái dị này, để cô có thể bắt đầu cuộc sống mới. Thế nhưng anh cũng sợ cô sẽ quên lãng anh, sợ cô sẽ đẩy anh ra khỏi cuộc sống của mình. Thấy cô bên cạnh Vệ Tần, trong lòng anh trào dâng cảm xúc sợ hãi. Anh không cho phép cô lại gần Vệ Tần, nguyên nhân cũng vì sợ đánh mất cô. Anh yêu cầu cô làm em gái anh, bắt cô không được yêu anh, nhưng lại không muốn cô rời khỏi mình, anh đúng là một con người ích kỉ đến cực độ.

Lúc gọi điện cho Tử Kiều xong, anh nhíu chặt đôi mày, ngồi trên bậc cầu thang liên tục hút thuốc, sầu muộn giống như buổi tối kí vào đơn ly hôn. Chỉ có điều lần này, anh đã nghĩ thông suốt rồi, anh quyết định gạt bỏ tất cả, nói hết mọi suy nghĩ của mình bao lâu nay cho cô biết. Thế nhưng khi đối diện với lời chất vấn của cô, anh mới cảm nhận được những lời giải thích của mình trống rỗng và yếu ớt đến nhường nào.

Tăng Tử Ngạo tiến lên một bước, hai tay nắm chặt bờ vai của Tử Kiều, nghiêm túc nói: "Tiểu Kiều, em nghe anh nói này, trước lần cãi nhau gần đây nhất, anh thực sự rất muốn bảo bọc, yêu thương em, nhưng với thân phận của người anh trai. Em nghe anh nói hết đã. Anh biết rằng, đây hoàn toàn là mong muốn một phía từ anh. Anh thừa nhận, đối với em, ngoài tình cảm của anh trai dành cho em gái, vẫn còn một thứ tình cảm khác. Tình cảm này bắt đầu tồn tại từ khi em lên cấp hai, chỉ là trước nay anh không chịu thừa nhận, anh vẫn luôn cố gắng hết sức để che giấu."

Lúc đầu Tử Kiều còn vũng vẩy, sau cùng cô bắt đầu nín thở lắng nghe.

"Em còn nhớ năm anh lên cấp ba không? Có một lần trước khi đi leo núi, buổi tối anh đã vào phòng em" Tăng Tử Ngạo khựng lại, sau đó hắng giọng

nói tiếp: "Ngày hôm sau khi thức dậy, anh thấy cơ thể mình có hiện tượng lạ. Kể từ hôm ấy trở đi, trong một khoảng thời gian dài, anh luôn có liên tưởng về giới tính với em, thậm chí còn muốn thử cảm giác khi em nằm phía dưới mình như thế nào. Em không biết khoảng thời gian ấy, anh coi thường bản thân đến mức nào đâu. Anh cảm thấy trong cả cuộc đời này, chưa bao giờ anh lại khốn nạn, xấu xa như lúc đó. Cũng chính vì vậy, anh bắt đầu cố tình tránh em, anh cho rằng như vậy có thể giảm bớt tà niệm trong lòng. Anh đăng kí vào trường đại học cách nhà rất xa, thế nhưng kế hoạch này đã bị bố phá vỡ. Anh bị ép buộc thi vào đại học H, nên hai năm liền không quay về nhà. Anh cho rằng, không gặp em nữa thì trái tim hỗn loạn kia có thể được bình yên trở lại. Ai ngờ, em cũng thi vào đại học H, nỗi sợ hãi trong lòng anh càng lúc càng lớn dần."

"Không, không phải là lúc thi cấp ba, mà có lẽ còn sớm hơn. Em còn nhớ Đồng Ninh không? Em có biết, đôi mắt của cô ấy rất giống em không? Còn một người khác, anh chẳng còn nhớ tên cô ấy nữa rồi, lúc mỉm cười, trông giống hệt em, cô ấy cũng thường đưa tay lên che miệng. Em thích đánh đàn, vậy nên mỗi khi thấy các cô gái đánh đàn dương cầm, anh đều lắng tai nghe, đồng thời cũng đem ra so sánh với em. Anh làm như thế là để tìm bạn gái sao? Anh cũng chẳng hiểu mình đang làm gì nữa. Anh nên đối xử với em như thế nào mới được? Anh cảm thấy bản thân rất biến thái, rất đáng khinh, cho nên, anh sống buông thả, mong rằng một người con gái nào có thể đem cho anh thứ tình cảm khác, thay thế tình cảm này. Thế nhưng anh nhận ra rằng, dù có trốn tránh thế nào cũng vô dụng cả thôi. Cho dù anh đã không ngừng thay đổi bạn gái, thì bóng hình em vẫn quần quanh trong trái tim anh, khiến anh ngày đêm khó lòng chớp mắt."

"Mãi cho tới khi gặp Tang Du, anh mới như kẻ chết đuối vớ được thân cây khô. Sau đó, vì muốn tránh em, anh thậm chí còn kéo cô ấy ra nước ngoài du học cùng mình. Kết quả anh đã nhằm, dù anh có đi đến chân trời góc bể, trốn tránh đến mức nào thì bóng hình em vẫn như chiếc gông vô hình, trói buộc anh. Em có biết, điểm chung giữa em và Tang Du là gì không? Đó chính là vẻ ngoài liễu yếu đào tơ, nhưng thực ra tính cách bên trong lại vô

cùng quật cường, việc đã quyết, thì dù thế nào cũng không bao giờ thay đổi. Anh đã nghĩ thấu rồi, anh vẫn luôn yêu em sâu sắc, anh chẳng thể nào rời khỏi em được. Biến thái thì biến thái, cả thế giới này chắc cũng chẳng thiếu một thằng biến thái như anh. Tiểu Kiều, bây giờ anh hối hận rồi, trừ khi anh chết, anh tuyệt đối không bao giờ rời khỏi em. Bây giờ chính anh, sẽ bám riết em cả cuộc đời này."

Ngay từ lúc nghe Tăng Tử Ngạo nói, tại sao khi thi hết cấp ba, anh đột nhiên lại xa cách với mình như vậy, Tăng Tử Kiều đã chẳng kìm lòng được mà nước mắt đầm đìa. Tuy nhiên, khi nghe anh nói, trừ khi anh chết, anh tuyệt đối không bao giờ rời khỏi cô, bây giờ, chính anh sẽ bám riết cô cả cuộc đời, cô thực lòng chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa, nước mắt cứ tuôn chảy như sông suối.

Khi mọi hi vọng đã vụt tắt, Tăng Tử Kiều cho rằng, thứ tình cảm đó sẽ không thể nào bùng cháy trong trái tim mình thêm lần nào nữa. Thế nhưng đột nhiên anh lại thừa nhận tình cảm dành cho cô, hơn nữa tình cảm này còn có từ rất lâu rồi, chỉ là anh luôn kìm nén, trốn tránh mà thôi.

"Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao chứ? Tại sao? Em đã quên anh rồi, em đã quyết định sống cuộc đời mới. Tại sao anh cứ bắt ép em phải nhớ lại những chuyện trước đây. Khi em một lần nữa yêu anh, anh vẫn tuyệt tình đẩy em ra xa. Bây giờ, khi em đã quyết định từ bỏ anh, thậm chí bỏ ối đến mức lợi dụng thân thể mình, hi vọng có thể dùng tình cảm của Vệ Tồn để quên anh, anh lại chạy tới đây, nói rằng anh không thể rời xa em, muốn bám riết em cả cuộc đời. Tại sao anh lại đối xử với em như thế chứ? Bao năm qua, đến bây giờ anh mới nói với em những chuyện đó. Anh cho rằng, anh nói như vậy thì em sẽ làm theo ý anh sao? Anh đúng là một tên đàn ông ích kỉ đến tột đỉnh." Tăng Tử Kiều vùng vẫy rồi đưa tay tát cho Tăng Tử Ngạo một cái.

Bao năm nay, cô đợi anh khổ sở đến mức nào, anh có biết không? Gần như mỗi buổi tối, cô đều ôm thứ tình yêu tuyệt vọng cùng trái tim đầy thương tích thao thức trong đêm dài. Còn anh chẳng hề rung động trước tấm chân

tình của cô, mãi cho tới khi cô muốn buông tay, anh mới nhận ra thứ mất đi mới là quan trọng nhất. Anh thực quá đỗi ích kỉ.

Tăng Tử Ngạo chẳng màng đến bên má nhói đau của mình, lại nắm chặt đôi vai Tử Kiều: "Đúng vậy, anh ích kỉ và biến thái như vậy đó. Tiểu Kiều, em muốn thứ gì anh cũng chấp nhận hết, chỉ cần em đừng rời xa anh là được. Chuyện khiến anh sợ hãi nhất lúc này chính là em rời bỏ anh. Có lẽ nói những lời như vậy thật quá sến súa, thế nhưng, em có biết không, anh thực sự rất sợ phải xa em." Anh ôm chặt Tử Kiều vào lòng mình.

" Tăng Tử Ngạo, anh đúng là đồ khốn kiếp, xấu xa, đồ nhát gan. Em hận anh, em hận anh đến chết, hận anh đến chết" Tử Kiều cố gắng hết sức vùng ra khỏi vòng tay anh, nước mắt tuôn trào, hai tay liên tục đâm vào ngực anh. Tăng Tử Ngạo chẳng bận tâm vào thứ gì nữa, anh đưa tay ôm mặt Tử Kiều, trao một nụ hôn nồng cháy. Đây không phải lần đầu tiên anh chủ động hôn cô, thế nhưng lại là lần đầu tiên hôn cô trong lúc còn tỉnh táo. Từ nhiều năm trước đây, anh đã muốn hôn cô như thế này, thế nhưng mỗi lần như vậy, anh lại thấy sợ hãi trước thứ tà niệm trong lòng mình. Lần này, cho dù người khác nhìn nhận ra sao, cho dù họ có phải là anh em hay không, anh cũng quyết không buông tay, anh không thể không có cô, không thể nào mất cô được.

Tăng Tử Kiều ra sức vùng vẫy, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Cô cố gắng đến mức nào, Tăng Tử Ngạo cũng quyết không buông ra, dần dần, cơ thể cô mềm nhũn, ngã vào vòng tay vững chắc của anh khóc không thành tiếng.

"Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?... Em thực sự rất hận anh"

"Không sao cả, em có thể căm hận anh cả cuộc đời này, em muốn dằn vò anh như thế nào cũng được, chúng ta vẫn còn thời gian cả đời này mà."

Đôi mắt của Tăng Tử Ngạo không biết từ khi nào cũng đã ướt đẫm lệ. Anh bế bổng Tử Kiều lên rồi bước vào thang máy. Đi vào nhà, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Tăng Tử Kiều chẳng hề động đậy, thu gọn người vào rồi nhắm nghiền hai mắt lại, nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn rơi, giống như một đứa trẻ bị

tổn thương nặng nề vậy.

Tăng Tử Ngạo lấy nước ấm, vò chiếc khăn mặt, vắt khô rồi lau nước mắt cho Tử Kiêu một cách dịu dàng.

Anh nằm xuống cạnh bên cô, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô. Dần dần, Tử Kiêu đã bình tĩnh lại, cô ngủ thiếp đi trong vòng tay anh

---

Chương 35: Xin lỗi, anh yêu em!

Ngày hôm sau, Tăng Tử Kiêu tỉnh lại, trên giường chỉ còn một mình cô. Nhớ lại mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua, Tử Kiêu bát giác đưa hai tay ôm mặt, cô lúc này phải chăng được gọi là khổ tận cam lai?

Xuống khỏi giường, vào phòng vệ sinh, Tăng Tử Kiêu soi mình trong gương, đôi mắt cô sưng đỏ như hạt đào, có thể thấy tối qua cô đã khóc thảm thiết đến mức nào. Sau khi tắm xong, Tử Kiêu thay bộ quần áo rộng rãi rồi xuống dưới nhà.

Nghe thấy tiếng động truyền ra từ bếp, Tử Kiêu ngược mắt nhìn thì thấy Tăng Tử Ngạo dường như đang bận rộn gì trong đó.

Tăng Tử Ngạo nghe tiếng bước chân bên ngoài, quay đầu lại nhìn Tử Kiêu nhoẻn miệng cười: "Bữa sáng sắp xong rồi!" Nụ cười của anh lúc nào cũng tuyệt đẹp, ấm áp và xán lạn như nắng tháng ba, khiến người ta say đắm mê mẩn.

Tăng Tử Kiêu từ từ ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn vào bóng dáng bận rộn của anh, lúc này cô thấy mình chẳng khác nào như đang nằm mơ.

Một lúc sau, Tử Ngạo bê ra một đĩa trứng rán vàng rộm, nhìn vào màu sắc, có thể thấy người làm ra thường xuyên vào bếp.

Anh múc hai bát cháo, bê thêm một ít món ăn đã chuẩn bị từ trước ra:

"Trước đây khi du học bên Mỹ, sáng nào anh cũng ăn trứng rán, về sau cứ thấy trứng rán là buồn nôn, anh thề rằng sẽ không bao giờ ăn món này nữa. Mãi cho đến khoảng thời gian trước, ăn trứng do em làm, anh mới bắt đầu ăn lại. Anh cho rằng món trứng chiên của mình khá ngon, thế nhưng so với của em thì đúng là thua xa mười vạn tám ngàn dặm."

Tử Kiều xăn một miếng trứng cho vào miệng, mùi thơm, vị vừa phải, không ngấy, nhai mấy miếng, trứng không non mà cũng không già, đây đích thực là món trứng chiên rất ngon chứ không hề tầm thường như anh nói.

"Sao thế, không ngon hả?" Tử Ngạo ngừng lại, căng thẳng lên tiếng.

Tử Kiều định thần đáp: "Không phải." Nói xong, cô liền cúi đầu ăn cháo, mãi cho tới khi bữa sáng kết thúc, cô vẫn chẳng nói thêm một câu nào. Tử Ngạo cũng im lặng, không nói thêm gì.

Ăn sáng xong, Tăng Tử Kiều ngồi trên sô pha, lặng lẽ nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, cô dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, thế nhưng thực tế trong đầu lại hoàn toàn trống rỗng. Mãi cho tới khi Tăng Tử Ngạo đứng chắn trước bầu trời trong xanh đó, cô mới ngược mắt nhìn về phía anh.

Hai đầu mày anh khẽ nhíu lại, sau đó ngồi xồm trước mặt cô: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Không biết nữa." Tử Kiều cúi đầu xuống rồi bổ sung thêm: "Em thực sự chẳng nghĩ gì cả."

"Ừm!" Tăng Tử Ngạo khẽ đáp lại, đưa tay vuốt lọn tóc xòa trước mặt sang bên tai cho cô rồi nói: "Anh rất thích dáng vẻ tùy tiện của em lúc này. Trước đây em luôn chú trọng ngoại hình, cho dù là đang ở nhà, em cũng để cho bản thân chẳng khác nào một tiên nữ không vướng bụi trần. Anh nghĩ, điều này chắc có liên quan đến anh, đúng không? Em không muốn để anh nhìn thấy em mặc đồ trong nhà, với mái tóc rối bời đi lại khắp nơi. Có lẽ là do anh đã từng nói, anh thích những cô gái ăn mặc xinh đẹp, gọn gàng... Anh xin lỗi!"

Miệng Tử Kiều khẽ cử động, định nói gì đó nhưng cổ họng như mắc nghẹn, chẳng thể nào thốt thành tiếng. Đúng, trước kia, anh đã từng nói, anh ghét nhất dáng vẻ lôi thôi của các cô gái, cho nên bất cứ lúc nào cô cũng chú ý bề ngoài của mình. Thế là, cô bắt đầu đeo chiếc mặt nạ búp bê Barbie sống hơn mười năm liền.

Tăng Tử Ngạo ngồi xuống trước mặt Tử Kiều, nắm bàn tay cô một cách tự nhiên, rồi tiếp tục nói thêm: "Anh nghĩ, em học đánh đàn không phải vì em

thích dương cầm mà bởi vì Đông Ninh cũng biết đánh đàn, có đúng không?"

Tử Kiều mím chặt môi không nói câu nào.

"Còn nữa, em học nấu ăn có phải cũng vì anh không?" Anh tiếp tục nói.

"Không biết nữa." Hai mắt Tử Kiều lại long lanh đầy lệ, sau đó từ từ tuôn rơi.

Anh đưa tay lên, nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho cô: "Xin lỗi em, anh suýt thì quên mất, em đã không nhớ chuyện quá khứ nữa. Em không biết cũng chẳng sao hết, sau này, mỗi ngày anh đều kể cho em nghe những chuyện trước kia. Ban đầu, anh hẹn hò với Đông Ninh hoàn toàn không phải do anh thích nghe cô ấu đánh đàn, mà vì cô ấu có đôi mắt rất giống với em, rất chuyên chú mỗi khi làm chuyện gì đó. Đáng vẻ khi đánh đàn, ngồi làm bài tập của cô ấu cũng rất giống em, rõ ràng rất khó khăn nhưng quyết không chịu từ bỏ."

Tăng Tử Kiều ngược mắt nhìn anh, bật cười thành tiếng: "Anh thật đúng là quá đáng, ít nhiều gì người ta cũng đã đoạt giải, còn em chẳng có gì hết."

Tử Ngạo mím cười lại cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: "Lúc đó, khi thấy đáng vẻ của cô ấu, anh liền tưởng tượng không biết khi em đánh đàn sẽ như thế nào. Anh thực sự không thể ngờ rằng, em lại nói với mẹ muốn học đánh dương cầm. Anh thích nghe em đánh đàn, tiếng đàn của em có tình cảm hơn Đông Ninh. Từ tiếng đàn của em, anh có thể cảm nhận được thứ tình cảm luôn luôn bị kìm nén, thực ra anh còn khổ sở hơn em rất nhiều. Bắt đầu từ khi tốt nghiệp cấp ba, anh vẫn luôn phải kìm nén cho tới tận tối hôm qua. Đây đều là do anh tự gây ra, đáng đời."

Tăng Tử Kiều cúi đầu xuống.

"Muốn có được trái tim của một người đàn ông, thì phải nắm được dạ dày người đó trước. Nếu nói em học nấu ăn cũng vì anh, vậy thì em đã thành công rồi! Khoảng thời gian sau khi tranh cãi với em, ngoại trừ rượu, anh gần như chẳng ăn nổi thứ gì, đã gầy đi mấy cân rồi này. Bởi vì anh mắc phải căn bệnh cũ, mỗi lần ăn một thứ gì đó, đều nghĩ, nếu đổi lại là em nấu thì mùi vị sẽ như thế nào, nhất định sẽ ngon hơn rất nhiều." Tử Ngạo ngừng

lại đôi lát rồi bổ sung thêm: "Không phải anh đang cố tình nói lời ngon ngọt để lấy lòng em đâu. Khoảng thời gian chia xa, anh thực sự chẳng muốn ăn uống gì cả."

Tử Kiều ngược mắt nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm của anh đang sáng lóa như đá quý. Cô mím chặt môi, không còn im lặng như trước nữa: "Anh chắc chắn.. những lời anh nói hôm qua không phải là nhất thời bộc phát, vì không muốn em làm chuyện ngốc nghếch, nên mới nói với em như vậy? Anh chắc chắn anh có thể bỏ qua tất cả những quan niệm đạo đức, cho dù có người chỉ thẳng vào mặt mắng anh là kẻ biến thái, anh vẫn không bao giờ vứt bỏ em? Anh chắc chắn là muốn em làm vợ chứ không phải em gái của anh?"

Tăng Tử Ngạo nhoẻn miệng mỉm cười, nắm lấy bàn tay cô, sau đó đặt lên miệng mình, hôn nhẹ một cái, rồi nghiêm túc nói: "Ừm, anh chắc chắn, cho dù cả thế giới này có nói anh là kẻ biến thái, anh cũng không bao giờ buông tay. Cho dù em buông tay, anh cũng không từ bỏ. Tăng Tử Kiều, anh yêu em. Đây không phải là tình yêu của anh trai dành cho em gái mà là của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ."

Ba từ "anh yêu em" luôn khiến con người ta cảm động nhất, trái tim Tử Kiều vô cùng xúc động trước những câu nói chân thành, sâu sắc của anh, nước mắt lại không kìm nén được cứ thế tuôn rơi.

Anh buông tay cô ra, ôm lấy khuôn mặt cô rồi nhẹ nhàng hôn lên những giọt lệ kia. Dần dần, nụ hôn đó chuyển xuống mắt, mũi, và khi đến trước đôi môi của cô, anh dừng lại.

Tử Kiều mở mắt ra, vừa hay bắt gặp nụ cười tinh nghịch của anh, ngay lúc sau, đôi môi anh chiếm lĩnh đôi môi cô.

Tăng Tử Ngạo dùng hành động chứng minh mọi thứ, anh trai sẽ không bao giờ hôn em gái như vậy, chỉ có một người đàn ông yêu sâu sắc một người phụ nữ, mới có được nụ hôn nóng bỏng mà điên cuồng đến vậy.

Chương 36: Bí mật giấu trong cuốn sổ tay

Ngày thu tại thành phố N rất ngắn ngủi, cũng chính vì như vậy nên mới tươi đẹp đến mức khiến người ta lưu luyến mãi không thôi.

Tăng Tử Kiều vô cùng yêu quý mùa thu này, bởi vì tình yêu của cô cuối cùng đã nở hoa. Trước đây, mỗi lần tranh cãi kịch liệt, mọi thứ lại quay về điểm ban đầu, lần này cuối cùng đã đến được đích.

Thầm yêu anh khổ sở bao năm nay, thực ra tuổi đời của cô cũng không còn trẻ nữa, lúc lên đại học, cô cũng từng thử phát triển tình yêu cùng những nam sinh khác, thế nhưng chẳng thể nào cảm nhận được cảm giác yêu đương thực sự. Sau khi kết hôn, Tử Kiều đã mua một cuốn sổ đáng yêu, viết rõ kế hoạch yêu đương lên từng trang giấy, rồi quyết định sau này nhất định sẽ làm ít nhất một lần với người mà mình yêu thương. Cứ như thế, chỉ có làm vậy cô mới cảm thấy cuộc đời mình thực sự viên mãn.

Cuốn sổ tay dày dặn đã được Tử Kiều viết quá nửa, trong đó liệt kê những điều mà cô mong muốn. Ví dụ như khi đi dạo phố, ngồi uống nước, hai người sẽ dùng chung một ống hút; lúc đi xem phim ngoài rạp, hai người sẽ đeo nhãn đôi, đeo dây di động tình nhân, mặc quần áo tình nhân, cùng tận hưởng một bữa tối với những ngọn nến lãng mạn; cùng khiêu vũ, hay nằm trên đỉnh núi ngắm trăng sao, ngồi trên ghế dài và tựa vào nhau tận hưởng gió biển, tay nắm tay đi qua đường lớn.

Tử Kiều vốn có dự định, mỗi lần hoàn thành một việc, sẽ vẽ một hình mặt cười bên cạnh. Chỉ có điều sau này, những kế hoạch đó không có người cùng thực hiện mà thôi.

Lúc lật lại cuốn sổ tay này, nhìn vào những trang giấy đã viết, Tăng Tử Kiều nghĩ, cuối cùng hiện nay cô cũng có thể lần lượt thực hiện những tâm nguyện này rồi.

Khi lật đến trang viết về nụ hôn, trong đầu Tăng Tử Kiều bất giác nhớ đến nụ hôn nồng nàn với Tăng Tử Ngạo vào sáng nay, lúc trước khi anh đi làm.

Hai tai đột nhiên đỏ ửng, cô mỉm cười ngọt ngào, hạnh phúc, nhiệm vụ nộ hôn đã hoàn thành rồi, cô vẽ một mặt cười đỏ chót vào đây.

Khi lật sang trang mới, là cái gì vậy nhỉ? Bốn kí hiệu... XXOO. Mặt cô lại nóng bừng bừng.

Nếu hai người yêu thương sâu sắc mà không tiến đến bước thăng hoa này thì tình yêu đó đúng là phi thực tế. Tử Kiều lại viết thêm một dòng chữ trên đó: "Con voi lắc lư". Sau đó vẽ một mặt quỷ nhỏ ở phía dưới, tuy rằng quan hệ hai người đã bước sang trang mới, thế nhưng bước này vẫn chưa hoàn thành, cần củng cố thêm.

Tăng Tử Kiều gập cuốn sổ lại, sau đó cất vào ngăn tủ. Trong đó chứa đựng tất cả các tâm nguyện của cô, phải thực hiện từng điều một, thế nhưng tuyệt đối không được để cho Tăng Tử Ngạo đọc được, nếu không anh sẽ làm theo từng điều trên đó.

Tâm nguyện hôm nay cần thực hiện chính là đi xem phim. Thay quần áo xong, Tử Kiều trang điểm nhẹ rồi ra khỏi nhà.

Tăng Tử Ngạo vừa tan làm liền vội tới rạp chiếu phim. Lúc đến nơi, Tăng Tử Kiều đã ôm bắp rang bơ và nước giải khát đứng chờ anh hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Anh nhận bắp rang bơ rồi đưa lời giải thích: "Xin lỗi em, đường tắc quá!"

Tăng Tử Kiều mỉm cười thấu hiểu: "Em biết rồi, bây giờ đang lúc giờ cao điểm, đây lại không phải trung tâm thành phố, anh đến muộn là phải, trừ khi anh mọc cánh bay tới đây."

"Hôm qua, hẹn em đi dạo phố, anh cũng bắt em phải đợi" Tăng Tử Ngạo căng thẳng giống hệt như một nhóc con vừa mới yêu đương vậy.

"Được rồi, nếu không muốn em phải đợi nữa thì anh có thể đóng cửa công ty MK đi, sau đó chúng ta ngày ngày ở nhà, tình chàng ý thiếp nồng nàn rồi hít gió tây bắc mà sống." Tăng Tử Kiều chu miệng nói.

Tăng Tử Ngạo mỉm cười, đưa tay véo yêu chiếc mũi của Tử Kiều.

Cô điềm nhiên lên tiếng: "Mười mấy năm em còn đợi được, nửa tiếng ngần ngại vậy có là gì?"

"Anh xin lỗi!"

Tăng Tử Kiều lại nói thêm một câu: "Đồ ngốc, mau đi thôi, còn không vào nhanh, phim hết đến nơi rồi." Nói xong, cô quay người đi về phía soát vé.

Ngay giây sau, bàn tay phải của Tử Kiều được nắm trong bàn tay to lớn, ấm áp, nhiệt lượng không ngừng truyền qua lòng bàn tay, tới thẳng trái tim cô, cảm giác này vô cùng chân thực.

Tử Kiều quay sang nhìn anh, ánh mắt anh lúc này rất chân thành mà chan chứa tình cảm. Chính là nụ cười đó, khiến cô chấp mê bất ngộ⁹ suốt mười năm nay. Có một thứ gì đó đã in dấu sâu đậm trong trái tim cô, cho dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể thay đổi được, cô vẫn luôn yêu anh sâu sắc như vậy.

Hai người vào xem một bộ phim kinh dị. Trước đây, khi còn học đại học, Tăng Tử Kiều từng nghe các bạn nữ cùng kí túc xá nói, lúc đi hẹn hò, các nam sinh thường chủ động rủ các bạn nữ xem phim kinh dị. Lúc đó, Chi Chi còn ngốc nghếch hỏi tại sao lại không xem phim tình yêu lãng mạn. Vấn đề đơn giản như vậy, có dùng đầu gối cô cũng biết, bởi vì khi xem phim kinh dị, mỗi khi có cảnh gì đáng sợ, con gái thường sợ hãi mà nhắm mắt lại, các bạn nam có thể nhân cơ hội đó ôm ấp an ủi.

Vì nghĩ như thế nên lúc mua vé, Tăng Tử Kiều chẳng do dự chọn ngay một bộ phim kinh dị.

Không biết do trái tim cô quá kiên cường, mạnh mẽ hay vì bộ phim này chẳng kinh dị chút nào, mà từ đầu chí cuối cô chẳng hò hét cũng chẳng hề nhắm mắt, càng không tiệp ngã vào vòng tay của ai đó. Biết trước như vậy, cô thà chọn xem phim tình yêu còn thú vị hơn, ít nhiều gì cũng có những cảnh thân mật tình cảm, cho dù không được như vậy thì cũng khiến người ta rung động, vui vẻ.

So với cặp tình nhân phía trước, Tăng Tử Kiều và Tăng Tử Ngạo đích thực quá đổi bình thản. Cô gái ngồi hàng ghế phía trước gần như cứ khoảng mười phút là lại thét lên hoảng hốt cho tới khi hình ảnh kinh dị trôi qua, còn người đàn ông thì ôm cô gái vào lòng, không ngừng đưa lời an ủi, dỗ dành.

Xem đến nửa cuối bộ phim, cô gái không còn thét lên nữa, bởi vì đã bị chàng trai dùng miệng chặn lại rồi.

Hừm! Chẳng qua là đi xem phim điện ảnh thôi, đâu cần phải sến súa vậy chứ? Muốn thân mật, hôn hít, sao không kéo nhau về nhà?

Thế nhưng khi Tử Kiều đưa mắt nhìn đi những chỗ khác, hầu như tất cả mọi cặp đôi xem phim đều đang quấn lấy nhau, như thể chuyện hôn nhau trong rạp phim là một chuyện quá bình thường.

Tử Kiều quay sang nhìn người bên cạnh, anh đang ngồi thẳng người, kể từ lúc bước vào rạp phim đến giờ, anh chỉ luôn nắm tay cô, ngón cái không ngừng nghỉ ngoáy trong lòng bàn tay cô. Còn vào lúc này, ánh mắt đó đang nhìn chăm chú vào màn hình, cứ như thể bộ phim vô cùng cuốn hút anh vậy.

Từ tiểu học cho đến đại học, không phải có rất nhiều cô gái theo đuổi anh sao? Hơn nữa cũng đã hẹn hò với không biết bao cô gái ở thành phố N này rồi, cũng được mệnh danh là anh chàng đào hoa, tại sao khi ở cạnh bên cô, anh chẳng khác nào khúc gỗ vậy?

Tử Kiều nhai bắp rang bơ đầy phần nộ, chỉ hận không thể đổ hết đồng bắp rang lên đầu hai người ngồi trước mặt mình cho đỡ tức giận.

Người ngồi cạnh bên dường như cảm nhận được tâm trạng sầu não của Tử Kiều. Vào lúc cô đang chiến đấu ác liệt với bắp rang bơ, anh đã đưa tay ôm cô, kéo cô vào vòng tay ấm áp của mình. Ngay giây sau, bên tai cô vang lên giọng nói trầm ấm, quyến rũ của anh: "Anh không thích để người khác nhìn thấy chúng ta thân mật."

Hai vành tai Tử Kiều đỏ ửng lên, lẽ nào anh biết thuật đọc tâm? Nếu không làm sao anh lại biết được lúc này cô đang nghĩ những gì? Mãi cho tới khi bộ phim kết thúc, cô vẫn dựa vào người anh một cách thoải mái, dễ chịu, sau cùng thậm chí còn chẳng muốn đứng dậy nữa.

Bộ phim kết thúc, tất cả các đèn trong phòng chiếu cũng được bật sáng, đôi nam nữ tình cảm ngồi phía trước cũng đứng lên. Đột nhiên, Tử Kiều cảm thấy hiếu kì, muốn nhìn xem rốt cuộc mặt mũi họ ra sao. Vừa liếc qua, cô

bỗng giật nảy mình, không ngờ lại là Nick và Ngái Giai ở bộ phận khách hàng.

Không biết có phải hai người này cảm nhận được có người đang nhìn hay không mà đều quay lại phía sau. Khi thấy cô và Tăng Tử Ngạo, cả hai vô cùng kinh ngạc.

"Tăng tổng" Nick thốt lên một tiếng.

Tăng Tử Ngạo quay đầu lại, thấy Nick và Ngái Giai liền lạng người đi, sau đó lên tiếng: "Thì ra hai người đang âm thầm hẹn hò hả?"

Ngái Giai chẳng nói gì, bàn tay vốn dĩ đang quàng lấy tay Nick đột nhiên rút lại sau khi thấy Tăng Tử Kiều. Mắt Ngái Giai chăm chú mãi vào bàn tay Tăng Tử Ngạo đang nắm chặt tay của Tăng Tử Kiều. Lát sau, ánh mắt của Nick cũng chuyển chú vào đó.

Tăng Tử Kiều thấy ánh mắt đó, theo bản năng rút tay lại. Tăng Tử Ngạo khẽ chau đôi mày, thế nhưng ngay giây sau, anh liền nắm tay cô rồi nói: "Đi thôi!" Anh quay sang gật đầu ra hiệu cùng Nick và Ngái Giai, nắm tay đưa Tăng Tử Kiều rời khỏi rạp chiếu phim.

Nhìn theo bóng dáng hai người dần hòa vào đám đông, Ngái Giai mới định thần lại, kéo vạt áo của Nick rồi nói: "Nick à, có phải mắt... mắt... mắt em đã hoa rồi không?"

"Chắc là như vậy đó" Nick ngẩng mặt nhìn trần nhà, lúc này anh không nên gọi câu "Tăng tổng" đó.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Tăng Tử Kiều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này thấy nét mặt kinh ngạc của Nick và Ngái Giai, cô dám chắc hai người rất bất ngờ trước cảnh tượng này.

"Anh nói xem liệu họ có nghĩ gì không?" Tử Kiều ngược mắt nhìn Tăng Tử Ngạo.

"Muốn nghĩ gì thì mặc họ thôi, lẽ nào em còn định giải thích sao?" Tăng Tử Ngạo khẽ nhú mày, chẳng mấy để tâm đến chuyện khi này.

Tử Kiều gật đầu. Cũng đúng, lẽ nào cô lại chạy tới giải thích với hai người họ rằng, cô với Tăng Tử Ngạo thực ra không phải là anh trai, em gái, mà là

một đôi vợ chồng đã đăng kí kết hôn đằng hoàng? Nếu như vậy, sau này mỗi lần gặp người quen, chẳng phải đều giải thích cho từng người một sao? Nếu như vậy thì thực sự quá mức phiền phức.

Tử Kiều quay đầu sang nhìn Tử Ngạo, anh cũng nhìn cô, sau đó nắm chặt tay cô nói: "Chúng ta đi thôi!"

Cảm nhận được hơi ấm truyền qua lòng bàn tay, trái tim Tử Kiều cũng ấm áp lạ thường. Lúc này khi gặp Nick với Ngải Giai, phản ứng đầu tiên của cô chính là buông tay anh ra, còn anh thì chẳng hề suy nghĩ, lại nắm lấy bàn tay cô.

Có lẽ Tăng Tử Ngạo đã thực sự vứt bỏ mọi chương ngại tâm lí trước kia, hành động vừa rồi chứng minh, anh đã làm được.

Tăng Tử Kiều tưởng rằng ra khỏi rạp chiếu phim, Tăng Tử Ngạo sẽ đưa cô đến nhà hàng dùng bữa, tuy nhiên anh lại dẫn cô tới trước một cửa hàng bán đồ trang sức. Cô lặng người đi, nhìn anh đầy nghi hoặc.

Tăng Tử Ngạo nhoén miệng mỉm cười, chẳng nói gì hết, nắm chặt tay cô rồi kéo vào trong.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình tiếp đãi, anh quay sang hỏi Tăng Tử Kiều: "Em thích đeo vàng bạc hay bạch kim?"

Tăng Tử Kiều cảm nhận được nhịp tim của mình càng lúc càng đập nhanh hơn, cô thực sự không thể ngờ anh lại đưa mình tới cửa hàng trang sức. Lúc này đầu cô vô cùng hỗn loạn.

Tăng Tử Ngạo quay sang hỏi nhân viên bán hàng: "Xin hỏi nhẫn vàng ở chỗ nào nhỉ?"

Nhân viên bán hàng liền đưa hai người đến trước một giá bày. Tăng Tử Kiều cứ ngô nghê để mặc anh dẫn đi, nhìn vào những đồ trang sức lấp lánh trước mặt, cô cảm thấy những chiếc nhẫn đôi hầu như đều giống nhau, vuông vuông vắn vắn.

Tăng Tử Ngạo nói: "Trước đây, Tang Du với Thẩm Tiên Phi đều đeo những chiếc nhẫn vàng vừa to vừa vuông, khi đó anh cảm thấy hai người họ đúng là lỗi thời. Bây giờ xem ra nhẫn vàng thực sự mới là nhất."

Tử Ngạo vừa định bảo nhân viên bán hàng lấy một đôi nhẫn ra cho anh xem thử thì Tăng Tử Kiều liền ngăn lại: "Tại sao đang yên đang lành, anh lại muốn mua nhẫn? Không phải chúng ta đã có nhẫn cưới rồi sao? Đừng lãng phí tiền quá, em không thích đeo những thứ này."

Tăng Tử Kiều thấy đôi mắt vừa đen vừa sâu thẳm của Tăng Tử Ngạo, sau đó nghe giọng nói trầm ấm của anh tràn đầy vẻ hối lỗi: "Tuy rằng nhẫn cưới đã có rồi, thế nhưng đó không phải là chiếc mà anh đưa em đi mua." Anh nắm bàn tay trắng trẻo, thon thả của cô, một lần nữa nói xin lỗi: "Anh xin lỗi!"

Anh đã hỏi Chi Chi, chiếc nhẫn trước đó là Chi Chi đã đi mua cùng Tử Kiều. Nhẫn cưới, một vật linh thiêng tượng trưng cho tình cảm hai người, vậy mà anh lại để cô đi mua một mình. Bây giờ nghĩ lại, anh thấy bản thân thật quá đổi xấu xa.

Tăng Tử Kiều mím chặt môi lại, ánh mắt đột nhiên lộ rõ vẻ cay đắng. Cô hít một hơi thật sâu, rồi mỉm cười nói: "Em đã nói sau này anh đừng nói câu đó với em mà, còn nói nữa là em phát ngán mất thôi!"

Tử Ngạo nhướng cao đôi mày: "Vậy được thôi, chúng ta chọn nhẫn cưới đi!" Nói xong, anh liền cúi xuống nhìn chiếc nhẫn vàng.

"Anh nhất định muốn mua chiếc nhẫn này sao?"

"Trông nó rất bá đạo mà."

Tử Kiều nhìn anh đầy kinh bí: "Tang Du đeo thì được gọi là bá đạo, anh mà đeo lên thì người ta gọi là thô tục."

Tử Ngạo đưa tay sờ lên khuôn mặt của mình rồi hỏi: "Em cảm thấy chồng mình trông rất tầm thường sao? Cho dù thế nào đi nữa thì cũng nên gọi là siêu phàm thoát tục."

Tử Kiều bật cười thành tiếng rồi kéo anh về phía quầy nhẫn bạch kim, sau đó cô chọn một đôi khá đơn giản.

Anh nhìn vào chiếc nhẫn với viên kim cương bé tí, liền lắc đầu nói: "Kim cương bé tí như hạt vừng thế này, để bạn bè nhìn thấy, họ nhất định sẽ bảo anh là kẻ ki bo, không bỏ tiền mua cho em chiếc nhẫn tử tế."

Tử Kiều lại nhìn anh bằng ánh mắt khinh khi: "Nói anh trần tục, anh còn không chịu thừa nhận. Thế mà anh còn làm ngành quảng cáo, đây gọi là thiết kế mang tính giá trị tinh thần, ai đem ra đo kim cương to hay nhỏ chứ? Anh đã hiểu chưa?"

"Được rồi, em thích nhẫn kim cương hạt vừng thì chọn nhẫn hạt vừng vậy. Chỉ cần em thích là được!" Anh cầm bàn tay Tử Kiều lên, đeo nhẫn vào ngón áp út, rồi đặt nụ hôn lên đó.

Khuôn mặt Tử Kiều đỏ bừng bừng, trợn mắt lườm anh. Anh không hề để tâm, đưa tay đến trước mặt Tử Kiều. Cô bật cười thành tiếng, lườm anh rồi cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của anh.

Tăng Tử Ngạo đặt bàn tay đeo nhẫn của mình cạnh bên bàn tay Tử Kiều, sau đó anh lấy di động trong túi ra, chụp một tấm ảnh: "Đây chính là chứng cứ em đã thuộc về anh."

"Vô vị."

Sau khi mua xong nhẫn cưới, dưới sự chúc mừng của các nhân viên trong cửa hàng, lúc hai người bước ra ngoài, lại bất ngờ chạm mặt Nick và Ngải Giai ngoài cửa.

"Tăng... tăng tổng" Nick vẫn cứ lặp lặp gọi tên sếp.

"Hai người kết hôn rồi sao? Nhớ phải mời tôi đến uống rượu mừng đó."

Tăng Tử Ngạo vẫn bình thản nói chuyện, sau đó nắm tay Tăng Tử Kiều ra ngoài.

Đợi khi Tử Ngạo và Tử Kiều rời khỏi, Ngải Giai lại nín tay áo của Nick rồi nói: "Anh nói xem, có phải tối nay chúng ta đều bị trúng tà rồi chẳng?"

"Em nói xem phải chẳng hai người đó..."

"Đích thực là rất hỗn loạn"

"Trời đất ơi, anh nói xem, tại sao lại để chúng ta bắt gặp chuyện này chứ? Ngày mai liệu chúng ta có bị đuổi việc không?"

"Ai mà biết được"

Tăng Tử Kiều ngồi trên giường, nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trên tay mình, mỉm cười ngô nghê rất lâu. Đột nhiên, cô như tỉnh dậy, như thể ý

thức được điều gì đó, cô nhìn về phía phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng nước chảy róc rách, Tăng Tử Ngạo đang tắm trong đó.

Tử Kiều bước xuống giường, lấy cuốn sổ tay từ ngăn kéo thứ hai ra, lật giở từng trang. Đi dạo phố, nắm tay qua đường, dùng chung một ống hút khi uống nước, cùng ăn bữa tối với ánh nến lãng mạn, cùng khiêu vũ, xem phim, đeo nhẫn tình nhân... Những tâm nguyện này của cô đều đã thực hiện cả rồi, tuy rằng không hoàn toàn giống như cô đã tưởng tượng trước đó, nhưng cũng chẳng kém là mấy. Ví dụ như tâm nguyện "nằm trên đỉnh núi ngắm trăng sao", vào buổi tối mấy hôm trước, anh đã lái xe đưa cô đến bên sông ăn cá, sau đó hai người nằm trong xe, mở cửa sổ trên nóc xe rồi cùng nhau ngắm trăng sao.

Tăng Tử Kiều gập cuốn sổ tay lại, nhoẻn miệng nhìn về phía phòng tắm, có phải anh đã phát hiện được cuốn sổ này.

Lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, cô vội giấu cuốn sổ ra sau gối, sau đó chui vào trong chăn, cầm tờ báo bên cạnh giường, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra hết.

Tăng Tử Ngạo bước ra từ phòng tắm, thấy Tử Kiều dùng tờ báo che mặt, liền biết ngay không phải cô đang xem báo: "Này, em cầm báo ngược rồi đó!"

Tăng Tử Kiều nhanh chóng xoay tờ báo lại, khi nhìn kĩ lại mới thấy, tờ báo lúc này mới đang bị cầm ngược. Cô đặt báo xuống rồi bất mãn lên tiếng: "Anh lừa em sao?"

Tăng Tử Ngạo bật cười rồi vẫy tay gọi cô: "Mau lại đây, sấy tóc giúp anh."

Tử Kiều bĩu môi, đi xuống giường, cầm chiếc máy sấy bắt đầu giúp anh sấy khô tóc.

Tóc của đàn ông rất ngắn, chẳng mấy mà mái tóc của Tăng Tử Ngạo đã khô. Tử Kiều đưa tay lên vuốt nhẹ, mượt mà, mềm mại, sáng bóng, chất tóc của anh thật tốt, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn làm người mẫu quảng cáo cho dầu gội đầu nam giới.

Chính vào lúc Tử Kiều đang định cất máy sấy đi, chiếc eo thon bỗng bị ôm chặt lấy. Cô cúi đầu xuống, bắt gặp ngay ánh mắt sâu thẳm, mê đắm của anh. Tử Kiều xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, lực ôm ở vòng em càng lúc càng xiết chặt hơn.

Trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, đầu óc không ngừng nhớ tới một tâm nguyện ghi trong cuốn sổ tay kia, khuôn mặt bất giác đỏ ửng lên.

Thế mà cũng gần nửa tháng rồi, mỗi ngày đều nằm cùng giường, đắp cùng chăn với anh, mỗi sáng thức dậy, cũng nằm gọn trong vòng tay của anh.

Thế nhưng giữa cô với anh vẫn cứ thuần khiết, trong sáng giống như tuyết giữa trời đông.

Đúng thế, Tăng Tử Kiều vẫn cứ là một cô gái trinh trắng. Tuy rằng không háo sắc đến mức độ đó, thế nhưng ít nhiều gì, cô cảm thấy hơi chờ mong, kì vọng. Tử Kiều thường hay hỏi kinh nghiệm từ bạn bè thân quen, mỗi sớm thức dậy đều nằm sát cạnh anh, còn dùng chân giả vờ cô ý cọ sát vào da thịt anh, thế nhưng anh hình như chẳng có chút phản ứng nào. Sau mấy lần bị cô cọ sát vào người, anh cũng vội thức dậy ngay. Không phải là mỗi sáng sớm, đàn ông đều rất dễ dàng hưng phấn sao? Tại sao anh lại không giống như những người khác? Thi thoảng nằm trên khuôn ngực, nghe trái tim anh đập liên hồi, cô bất giác nghĩ rằng, rốt cuộc là do cô chưa đủ gợi cảm hay vì anh có căn bệnh nào khó nói? Thậm chí cô còn nghĩ rằng, phải chăng anh vẫn chưa thể vượt qua được chướng ngại tâm lí bấy lâu nay? Có phải anh vẫn để tâm đến quan hệ anh trai em gái với cô? Mỗi lần nghĩ đến khả năng này, cô đều cảm thấy lạc lõng vô cùng, có lẽ cô cần phải chờ đợi thêm một thời gian nữa.

Chính vào lúc Tăng Tử Kiều suy nghĩ lung tung, Tử ngạo đã bế cô ngồi lên đùi của mình. Cho đến khi định thần lại, cô phát hiện ra mình đang ngồi trên đùi anh với một dáng vẻ rất kì quái, chỉ đành thở hắt một hơi.

Tư thế này thật là... gợi tình. Tử Kiều khẽ dịch chuyển cơ thể, còn bàn tay ôm qua vòng eo cô này giờ dùng sức giữ chặt không cho cô động đậy thêm nữa. Ngoài sự kinh ngạc, Tử Kiều còn cảm thấy phía dưới cơ thể mình như

có điều gì đó thay đổi. Cô hoàn toàn không biết điều đó là do đâu, lại dịch thân người đi, cả thân dưới bỗng như cứng đờ lại.

Tử Kiều kinh ngạc ngược mắt nhìn Tử Ngạo, vào giây phút này, đôi mắt anh trở nên mơ màng, say đắm hơn mọi khi.

Bây giờ, cuối cùng Tử Kiều đã hiểu rõ cuộc thứ gì đang thay đổi. Cô nhất thời không dám động đậy, trở nên căng thẳng, nuốt nước miếng ngần ngại. Ánh mắt Tử Ngạo nhìn chăm chú vào cổ áo hơi mở của Tử Kiều, rồi vùi mặt vào phần da thịt trắng trẻo trước ngực cô, hít sâu mùi hương chỉ thuộc về riêng cô. Anh dùng hai tay bế bổng cô lên, chỉ hận không thể ấn cô hợp thành một thể với mình.

Tử Kiều bị ôm chặt tới mức gần như không thở được nữa, khẽ cất tiếng rên rỉ. Tử Ngạo buông lỏng cánh tay, lại đưa mặt cọ sát trước phần ngực của Tử Kiều, giống như đang chịu đựng một nỗi đau khổ khốn cùng.

Anh ngược đầu lên, nhìn cô bằng đôi mắt đen láy, thấy đôi má cô đang đỏ ửng vì xấu hổ. Anh trầm giọng lên tiếng: "Mỗi sáng em đều cố gắng mê hoặc anh, em có biết anh cảm thấy đau khổ thế nào không? Mỗi ngày ôm em, hôn em nhưng lại chưa thể tiến thêm một bước nữa, em có biết anh khổ khổ ra sao không? Anh sợ làm em tổn thương, khiến em sợ hãi, cho nên, anh chỉ đành cố gắng nhẫn nhịn trong đau đớn. Thế nhưng anh sợ cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì anh cũng mắc bệnh mất. Tiểu Kiều, anh không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, thật đấy, không thể nào chịu đựng thêm nữa"

Không nhẫn nhịn được nữa, thì đừng có nhẫn nhịn. Bởi vì phụ nữ cần có thẹn thùng và liêm sỉ, cho nên cô cũng chỉ biết âm thầm nói câu này trong lòng mà thôi. Tuy rằng không trực tiếp nói ra, thế nhưng cô lại dùng hành động để chứng thực mọi thứ. Cô nhoẻn miệng mỉm cười, đưa tay quàng qua cổ anh, sau đó, đặt nụ hôn thiết tha lên đôi môi anh.

Chỉ một nụ hôn này thôi, Tử Kiều như thể đã trao cho anh niềm động lực lớn lao. Anh nhoẻn miệng cười hớn hở, một tay đưa qua ôm lấy phần sau gáy cô rồi kéo sát về phía mình, rất nhanh dùng miệng chiếm lĩnh đôi môi

của cô. Đôi môi cô chẳng khác nào quả dâu chín mọng giữa mùa xuân, mang theo hương thơm cùng vị ngọt say đắm lòng người.

Anh lưu luyến hôn lên đôi môi đó, mãi cho tới khi Tử Kiều sắp đứt hơi anh mới chịu buông tha. Thế nhưng nụ hôn đó không vì thế mà dừng lại, mem theo bờ môi, xuống cằm, rồi dừng trước cổ trắng ngần, thơm mát.

Cảm giác hơi ngứa ngáy, khó chịu Tử Kiều không nhẫn nhịn được bật cười thành tiếng.

Nụ hôn dừng lại nơi cổ ngọc, sau đó di chuyển dần xuống phía dưới, men theo vùng xương quai xanh đến phần da trước ngực, anh cắn yêu lên đó. Chiếc váy ngủ không biết từ khi nào đã tụt xuống vùng eo, Tử Kiều cảm thấy trước ngực nhói đau, bất giác rên lên một tiếng rồi hít một hơi thật sâu. Tăng Tử Ngạo dừng lại, ngược mắt nhìn Tử Kiều, đôi mắt cô lúc này trở nên mê đắm, tuyệt đẹp mà tràn đầy quyến rũ.

Tiếp đó, anh bế cô đứng dậy đi về phía giường. Nằm lên phía trên, anh lại trao cho cô một nụ hôn say đắm, so với trước đó, nụ hôn này càng thêm nồng cháy và mãnh liệt. Hơi thở cháy bỏng của anh như bao trùm toàn thân cô, khiến cô suýt chút nữa là tắt thở.

Chiếc áo thân trên của anh dần dần được cởi ra, hai người lúc này chẳng còn chút ràng buộc nào nữa, toàn thân áp chặt vào nhau, nhiệt lượng cơ thể càng lúc càng cao, như thể cả căn phòng đang bị thiêu đốt vậy.

Toàn thân Tử Kiều mềm mại, chẳng khác nào dòng nước giữa mùa xuân, tiếp đó, cảm giác run rẩy kì lạ truyền lên cơ thể cô, từng cơn từng cơn một, khiến cô khó mà kiềm chế. Tử Kiều thấy bản thân lúc này đã được mãn nguyện, không ngừng rên rỉ, thực sự cũng chẳng hiểu cảm giác khát kho lúc này được gọi là gì.

Cô khẽ rên lên: "Tử Ngạo... em khó chịu quá"

"Ừm" Tử Kiều nghe tiếng nói đầy run rẩy của anh, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, nhịp tim càng lúc càng đập nhanh hơn.

Tử Ngạo kéo lấy cơ thể Tử Kiều, từ từ di chuyển, nhưng lại gặp phải chướng ngại. Cô nhướng cao đôi mày vì chưa kịp thích ứng.

Anh cũng không động đậy nữa, vừa hôn cô lại vừa đưa tay ôm lấy eo cô, thử khiến cô thả lỏng thân người đang co cứng. Dần dần, cơ thể cô cũng thoải mái hơn trước.

Tử Ngạo khẽ chống người lên, đưa tay vuốt gọn mái tóc ướt nhoẹt của Tử Kiều, anh lướt nhẹ qua phần xương quai xanh, gọi tên cô bằng giọng khàn đặc: "Tiểu Kiều"

Tử Kiều mở mắt ra thấy đôi mắt sáng lóa của anh, nơi đó như đang rạo rực ngọn lửa dục vọng mãnh liệt. Cô còn chưa kịp hiểu rõ ánh mắt đó của anh là thế nào, thì anh đã tiến sâu vào bên trong. Vào khoảnh khắc đó, cô cảm thấy có một thứ sức mạnh nào đó như muốn xé tan cả cơ thể mình, nước mắt bất giác tuôn rơi.

"Đau quá" Tử Kiều nắm chặt ga giường, cả thân người theo bản năng co lại. "Chưa từng ăn thịt heo thì cũng phải nhìn thấy heo chạy", câu nói này hoàn toàn không thể sử dụng trong chuyện này. Lúc còn học đại học, Tử Kiều từng nghe người khác nói lần đầu tiên của người phụ nữ đa phần rất đau đớn, thế nhưng thực không thể ngờ lại đau đến mức này. Cô cảm thấy toàn thân như bị chiếc búa ghè lên, tan nát thành nhiều mảnh.

Tăng Tử Ngạo dường như cũng cảm nhận được nỗi đau của Tử Kiều, liền ôm chặt cô, không dám động đậy, cũng chẳng dám rời khỏi cô. Anh trao cho cô nụ hôn sâu sắc, thử dùng nụ hôn này để giảm bớt nỗi đau của cô. Mãi cho tới khi phần lưng cô dần bớt ra, anh mới dám tiếp tục, dần dần di chuyển cơ thể.

Chỉ một hành động nhỏ này thôi, lại khiến Tử Kiều cau mày đau đớn, không chịu đựng nổi nữa cô lại nắm chặt ga giường. Tuy rằng đau đớn, khó chịu như vậy thế nhưng cô thực sự không thể diễn tả niềm vui sướng, hân hoan trong mình lúc này. Cô và anh cuối cùng đã bước qua được chướng ngại tâm lí, cuối cùng cũng phá tan được cái định kiến đáng sợ kia.

Anh nắm chặt bàn tay cô, ấn lên đỉnh đầu, sau đó lại trao cô nụ hôn say đắm, lưỡi anh tinh nghịch không ngừng quấn quýt cùng lưỡi của cô. Dần dần, hai đầu mày của cô cũng giãn ra, nước mắt cuộn lăn mồ hôi, bắt đầu hồi đáp lại anh.

Trước kia khi còn nhỏ, đã có vào lần anh mơ đến chuyện này, máu huyết dâng trào, dục vọng cuồng điên, thứ tình cảm kìm nén hơn mười năm nay cuối cùng cũng được giải phóng. Anh thực sự không thể ngờ rằng, có một ngày mình lại có được cô, ôm cô trong tay, hơn nữa không còn cảm thấy tội lỗi, đau đớn, dằn vặt như xưa nữa.

"Tiểu Kiều... Tiểu Kiều... Tiểu Kiều" Anh liên tục gọi tên cô, để cô bắt kịp với nhịp độ của bản thân.

"Ừm" Tử Kiều bắt đầu rên lên, không dám tin rằng những tiếng này lại thốt ra từ miệng mình.

Tiếng kêu quyến rũ, gọi tình đó giống như đang rất đau khổ, thế nhưng chỉ có anh với cô biết rằng, nỗi đau khổ đó lại chứa đựng một niềm vui sướng đến mức điên cuồng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, thân thể hai người ép sát vào nhau, tựa như mãi mãi không bao giờ chia cắt.

Chương 37: Đầu voi bé nhỏ lắc lư

Chuyện tình dục giữa nam và nữ là một chuyện vô cùng kì lạ, một khi đã nếm trải qua rồi, thì chẳng khác nào nhiễm nha phiến, cảm giác sung sướng, sáng khoái như đang trên chín tầng mây sau mỗi lần quan hệ thực sự khiến người ta đắm say lạ thường.

So với khoái cảm mà tình dục đem lại, Tăng Tử Kiều lại càng yêu thích, quý trọng tình cảm mặn nồng, cái ôm tình cảm giữa hai người. Cô cảm thấy chỉ có như vậy, trái tim hai người mới thực sự gần gũi. Cô thích cảm giác tiếp xúc với da thịt anh, lại càng yêu thích cắn yêu lên người anh, để lại vết tích chỉ thuộc về riêng mình. Tuy nhiên, mỗi lần cô làm như vậy, anh đều phản kích lại, phần da thịt trắng trẻo của cô cũng in đầy dấu vết của anh, khiến cô chẳng dám mặc những bộ quần áo khéo khoe phần ngực gợi cảm, trắng trẻo của mình nữa. Có điều, chuyện này cũng hoàn toàn phù hợp với mong muốn của Tăng Tử Ngạo.

Chuyện thần thánh nhất, mong chờ nhất, ngọt ngào nhất cũng đã hoàn thành rồi, Tử Kiều không quên vẽ một kí hiệu mặt cười say đắm trong cuốn sổ tay của mình. Thế nhưng mỗi lần sau khi thấy mấy chữ "đầu voi bé nhỏ lắc lư", cô lại ảo não. Mấy lần trước, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, mỗi lần định lên tiếng nói ra đề nghị này, sau cùng đều bị anh hôn đến mức trời đất sầm sì, tiến thẳng vào chủ đề, nên đã quên hết cả "đầu voi" từ lúc nào không biết.

Đóng cuốn sổ tay lại, Tử Kiều quyết ta tối nay nhất định phải thực hiện được tâm nguyện này. Thế là cô liền lấy chiếc quần sịp đầu voi ra giấu dưới gối ngủ, chờ đến tối sẽ dễ dàng hành động.

Váy ngủ bị kéo xuống dưới eo, Tăng Tử Kiều cuối cùng đã tìm được chút thời gian dư thừa giữa nụ hôn nồng nàn như lửa của Tăng Tử Ngạo, hỗn hển lên tiếng: "Em có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ."

"Không được!" Tăng Tử Ngạo từ chối thẳng thừng.

"Em còn chưa nói là có yêu cầu gì mà." Tử Kiều cảm thấy ảo não.

"Anh không bao giờ làm đầu voi bé nhỏ lắc lư đó, em dẹp ngay suy nghĩ đó đi." Anh trực tiếp dập tắt suy nghĩ của cô.

"Tại sao anh lại biết?" Tăng Tử Kiều đưa tay quờ xuống dưới gối, phát hiện chiếc quần sịp đầu voi đã biến mất, liền ngược mắt nhìn anh, đôi mắt đen láy đó bắt đầu phát sáng.

"Anh đã vớt chiếc quần sịp của em?"

"Em không thể mặc được thứ đồ biến thái đó."

"Cái đó em mua cho anh mặc, em muốn nhìn xem đầu voi quay như thế nào."

"Vậy được thôi!" Anh liền xoay người, bế cô ngồi lên cơ thể mình, sau đó ôm chặt chiếc eo thon, kéo mạnh cô về phía mình mà không hề báo trước. Lúc này toàn thân hai người ép sát không còn chút khoảng cách nào nữa.

Tử Kiều khẽ rên một tiếng.

"Bây giờ em đã có thể lắc đầu voi rồi!"

"Anh là đồ lưu manh."

"Anh chờ đợi em giở trò lưu manh với anh, nào làm đi."

"Anh là đồ lưu manh." Tử Kiều nũng nịu lặp lại câu trước đó.

"Được thôi, vậy thì anh sẽ lưu manh tới cùng." Nói xong, Tử Ngạo liền ngồi dậy, ôm eo cô rồi bắt đầu rung lắc.

Cô bất giác lên tiếng rên rỉ, miệng vẫn cố gắng nói thêm: "Anh đã xem trộm sổ tay của em"

Anh cắn yêu vành tai của cô, men xuống cổ rồi bật cười nói: "Là tự em để trên bàn, anh chỉ tiện tay lật vài trang thôi, đó là hành động quang minh chính đại."

Khoảng thời gian trước, đưa Tử Kiều đi mua thức ăn xong, khi quay về, Tử Ngạo phát hiện ra cô lén lút viết thứ gì đó, hơn nữa, mỗi lần viết xong thường cất rất kỹ cuốn sổ. Anh hoàn toàn tôn trọng riêng tư của cô, không hề tìm đọc cuốn sổ đó. Mãi đến một hôm, cô để quên cuốn sổ trên bàn, thế là anh liền mở ra xem. Thì ra mỗi trang đều ghi những tâm nguyện của cô, cái nào đã hoàn thành, cô đều vẽ một kí hiệu mặt cười bên cạnh. Thứ chưa hoàn thành, thì sẽ viết câu "cách mạng chưa thành công". Khi thấy cụm từ "đầu voi bé nhỏ lắc lư", anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Sau đó anh lại phát hiện ra chiếc quần sịp đầu voi dưới gối cô, sắc mặt đột nhiên sầm đen lại, không ngờ cô biết cả những thứ như thế này. Anh tuyệt đối không bao giờ mặc thứ biến thái này rồi làm mấy động tác thiếu não kia, như vậy thanh danh cả một đời của anh sẽ hủy hoại chỉ trong một đêm.

"Anh biết hết tâm nguyện của em, sau đó thực hiện theo đó, chẳng thú vị gì cả."

"Nếu là tâm nguyện muốn thực hiện, thì sớm muộn gì cũng sẽ hoàn thành thôi."

"Nhưng vẫn khác nhau, em muốn anh phải làm điều đó một cách thành tâm cơ."

"Anh làm việc gì cũng xuất phát từ thành tâm, ví dụ như lúc này."

Tử Kiều đỏ bừng mặt xấu hổ, khẽ kêu: "Tóm lại, anh đã phá hoại mong muốn thực hiện tâm nguyện của em rồi!"

"Em yêu, bây giờ người phá hỏng sự tốt đẹp chính là em đó. Vào lúc tình cảm dâng trào nhất, anh không cho phép em phân tâm nghĩ đến chuyện khác được." Anh hôn lên môi cô, nuốt hết tất cả mọi lời tranh biện của cô. Hết lần này đến lần khác công kích, cuối cùng cô cũng không còn suy nghĩ đến cuốn sổ tay đó nữa, mà toàn tâm toàn ý hồi đáp lại anh.

Tình yêu khiến cô cảm thấy mỗi ngày đều ngọt ngào như mật ngọt, trong lòng lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc.

Ngoài sự dịu dàng và tận tâm, Tăng Tử Kiều phát hiện sự bá đạo và chuyên chế của Tăng Tử Ngạo càng lúc càng tăng lên. Nếu trước kia anh thích dùng thân phận anh trai để cấm đoán, đè nén thì hiện nay, anh lại dùng thân phận ông xã để ép buộc cô phải làm theo yêu cầu của mình bằng cả biện pháp cứng rắn lẫn mềm mỏng.

Trước mắt, tiêu đề tranh luận lớn nhất giữa hai người chính là vấn đề công việc của cô. Tăng Tử Ngạo hi vọng cô bỏ công việc trình diễn dương cầm ở K.O, quay lại MK làm việc. Cô kiên quyết không đồng ý. Nếu là trước kia, cô chỉ hận không thể bám lấy anh một ngày hai mươi tư tiếng, có điều hiện nay, cô không còn cố chấp như vậy nữa. Cô muốn làm một nghệ sĩ dương cầm đem tiếng đàn cùng tâm trạng vui vẻ đến mỗi vị khách.

Tuy nhiên, Tăng Tử Ngạo lại không nghĩ như vậy, anh cảm thấy cho dù quán bar đó có trong sáng đến mức nào thì cũng có khả năng gặp phải một vài vị khách làm loạn, gây chuyện. Cho dù có Lạc Thiên chăm sóc cô nhưng anh vẫn cảm thấy không an tâm. Ngoại trừ lo lắng đến sự an toàn của bản thân cô, anh còn phòng bị trước Lạc Thiên nữa. Lạc Thiên là một người đàn ông có sức hút rất lớn, cũng là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm. Khi Tăng Tử Kiều biết được tâm tư này của anh, cô cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười: "Em coi Lạc Thiên như anh trai thôi!"

"Vậy thì càng đáng sợ, anh chính là ví dụ sinh động đó."

"Nhưng hai người hoàn toàn khác nhau, anh hiểu không? Từ trước đến nay em chưa từng coi anh là anh trai, lần đầu tiên gặp mặt không hề, lần thứ hai cũng vậy, bao năm nay, chưa từng như vậy." Cô đáp lại.

"Những chuyện khác anh có thể đồng ý với em, riêng chuyện này không được."

"Đàn ông đúng là những người ích kỉ nhất." Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, thế nhưng trong lòng Tăng Tử Kiềm lại vô cùng vui vẻ. Tăng Tử Ngạo ngoài miệng bá đạo, không nói lí lẽ, thế nhưng suy nghĩ lại, đây chính là một dạng biểu hiện khác cho thấy anh để tâm, yêu thương cô.

Cuối cùng, Tăng Tử Ngạo đành phải thỏa hiệp, cho phép Tử Kiềm được đến K.O biểu diễn dương cầm vào tối thứ hai, tư, sáu hàng tuần, nhưng thời gian biểu diễn không được kéo dài quá một tiếng đồng hồ.

Tăng Tử Kiềm sau này mới phát hiện ra, gần như lần nào cô đến K.O biểu diễn, cho dù tối có tiệc tùng, phải đi tiếp khách hàng, anh cũng nghĩ mọi cách để từ chối, đến K.O ngồi cho tới khi nào cô tan làm mới thôi.

Tăng Tử Kiềm thích cảm giác như vậy, bởi vì anh đang yêu cô với thân phận của một người đàn ông. Đương nhiên, điều kiện trao đổi là cô phải đến MK làm việc, có điều, lần này tới không phải để làm trợ lý cho anh, cũng không ngồi cùng văn phòng nữa.

Người trong MK vô cùng kinh ngạc trước việc công chúa điện hạ quay lại làm việc. Đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ vì cuối cùng, sau cơn mưa trời lại sáng, không cần phải nhìn sắc mặt sầm sì của ông chủ để sống qua ngày nữa. Các nhân viên nữ đều học được rất nhiều kiến thức về thời trang, chăm sóc da mặt từ Tử Kiềm, các nhân viên nam thì có thể hưởng nhân phúc hàng ngày.

Một lần nữa quay về bộ phận thiết kế ý tưởng, Tử Kiềm lại được đi theo học hỏi kinh nghiệm từ Nick, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tâm trạng đó xuất phát từ nội tâm khiến cô càng hân hoan, yêu đời. Thế nhưng Tăng Tử Ngạo lại thấy có chút ghen tức vì biểu hiện này của cô. Còn Nick mỗi khi đối diện với Tăng Tử Kiềm lại vô cùng "lo lắng" và "căng thẳng", anh nghĩ ông chủ nhất định đang chờ cơ hội để báo thù lại.

Cho dù là sự nghiệp hay tình yêu, chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi thứ đều trở nên vô cùng tươi đẹp. Điều khiến Tăng Tử Kiềm lo lắng lúc này chỉ duy mỗi

Vệ Tần. Chỉ cần nhớ lại đêm hôm ấy, so sánh với cuộc sống hiện tại, cô lại cảm thấy vô cùng áy náy. Cô thực sự quá đỗi ích kỉ, thậm chí có chút bỉ ổi. Cô đã gọi điện cho Vệ Tần mấy lần rồi, thế nhưng anh không hề nhắc máy. Vệ Tần không nhận điện thoại của cô là chuyện bình thường, cô quá đáng như vậy mà còn mong nhận được sự tha thứ từ anh sao?

Tăng Tử Kiều quay người đi đến phòng trà nước pha một cốc cà phê, trong đầu vẫn lo lắng về chuyện này, bỗng nhiên di động vang lên. Cô đặt ly xuống, lấy di động ra, màn hình hiển thị là Vệ Tần. Cô kích động ấn nút nghe, điện thoại đầu kia truyền lại giọng nói lười nhác, bất cần đời của Vệ Tần như mọi khi: "Tìm tôi có việc gì sao?"

"Đúng... à không" Tăng Tử Kiều căng thẳng tới mức lắp ba lắp bắp.

Đầu kia điện thoại bỗng im lặng, một lúc sau, Vệ Tần liền nói: "Khoảng thời gian trước tôi đi chụp ngoại cảnh ở Tứ Xuyên, đánh mất di động, lúc quay về đây mới mua cái khác được."

"Ồ" May quá, không phải anh từ chối nhận điện thoại của cô, cuối cùng cô cũng có thể an tâm hơn đôi chút. "Đi chụp ngoại cảnh nhất định anh phải chú ý an toàn bản thân."

"Được rồi!"

Tử Kiều im lặng, không biết phải nói thêm gì nữa, điều cô muốn nói nhất chính là lời xin lỗi, thế nhưng sau khi nghe giọng nói của Vệ Tần, cô cảm thấy câu xin lỗi của mình chẳng khác nào sự sỉ nhục dành cho anh.

Qua điện thoại, Vệ Tần chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của cô.

Một lúc sau, Vệ Tần cũng không nhẫn nhịn được nữa: "Tăng Tử Kiều, em đừng có làm như cả thế giới này chỉ còn lại một mình em là phụ nữ như vậy. Vệ Tần tôi rời khỏi em vẫn có thể sống vui vẻ, hạnh phúc như thường. Ngoại trừ việc liên quan tới Tăng Tử Ngạo, em mới hành động như một kẻ ngốc, chứ còn bình thường em là một người rất hào sảng. Em không cần phải cảm thấy áy náy, thực sự không cần đâu. Mọi chuyện đã qua rồi, em còn nghĩ đến để làm gì chứ? Không làm người yêu, ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè, bạn làm ăn mà."

"Anh thực sự vẫn coi em là bạn bè sao?" Tử Kiều thấy vô cùng cảm kích.

"Ý của em chính là không coi tôi là bạn bè sao?" Vệ Tồn hỏi vặn lại.

"Đương nhiên là không rồi!"

"Như vậy chẳng phải ổn rồi sao?" Anh ngừng lại đôi chút rồi nói thêm:

"Bây giờ tôi đang ở sân bay, đợi chút nữa sẽ lên máy bay sang Pháp."

"Sân bay? Sang Pháp? Tại sao đột nhiên anh lại sang Pháp?" Bất ngờ nghe tin tức này, Tử Kiều vô cùng ngạc nhiên.

"Em đừng suy nghĩ lung tung, không phải vì em nên tôi mới quyết định sang Pháp đâu. Không biết tôi đã nói với em hay chưa, hiện nay bố mẹ tôi đang ở bên đó. Một mặt tôi muốn qua thăm bố mẹ, mặt khác cũng muốn tham gia triển lãm nhiếp ảnh, có khả năng tôi sẽ ở lại Pháp một thời gian."

"Ồ" Suýt chút nữa Tử Kiều tưởng rằng vì cô mà anh sang Pháp, may mà không phải. "Vậy anh cố gắng chụp thật nhiều ảnh rồi quay về."

"Tôi vốn dự định rằng, nếu em trở thành bạn gái của tôi, tôi sẽ đưa em sang Pháp gặp bố mẹ, chỉ là sau cùng nguyện vọng này không thể thực hiện được." Anh bỗng nhiên tỏ ra tiếc nuối.

"Vệ Tồn, em xin lỗi"

"Tôi đã nói rồi, tôi không cần lời xin lỗi từ em. Chuyện tình cảm cũng chẳng có gì lớn lao cả, hợp thì ở, không hợp thì li tán. Em không lựa chọn tôi, chỉ có thể nói chúng ta không hợp nhau. Có điều, tôi vẫn muốn nói với em rằng, Tăng Tử Ngạo, nếu tên đàn ông đó khiến em đau lòng, hoan nghênh em gọi điện cho tôi. Tôi sẽ trả tiền điện thoại nước ngoài, vé máy bay sang Pháp cũng mua cho em."

"Vệ Tồn" Tuy rằng không hề động lòng trước người đàn ông này, thế nhưng những lời nói cảm động, chân thành như cây thực sự khiến Tử Kiều rưng rưng nước mắt. Cô hít một hơi thật sâu, rồi đáp: "Được thôi, nếu thực sự có một ngày như vậy, em nhất định sẽ đá bay anh ấy, chạy đến bên anh, đến lúc đó anh nhất định phải đưa em đến Provence đấy nhé."

"Ừm, tôi phải lên máy bay đây." Điện thoại truyền lại tiếng loa phát thanh giục hành khách lên máy bay, anh lại nói thêm: "Tiểu Kiều, trước khi chia

tay, hãy nói mấy câu chúc tụng đi nào."

Hình như khi lên máy bay không nên nói mấy câu chúc "thượng lộ bình an", cô nghĩ một hồi rồi nói: "Vệ Tần, cho dù là ở nơi nào, anh phải nhớ rằng, luôn có một người bạn như em âm thầm chúc phúc cho anh, anh phải hạnh phúc, vui vẻ nhé!"

Vệ Tần mỉm cười, tâm trạng lúc này dường như rất vui vẻ.

"Được thôi, tôi phải đi rồi, em cũng cần bảo trọng, tạm biệt."

"Tạm biệt! Thượng lộ bình an."

Dập điện thoại, tâm trạng Tăng Tử Kiêu đã bớt căng thẳng, cô cảm thấy thoải mái hơn, hai người sau cùng vẫn là bạn bè tốt.

Tăng Tử Kiêu bắt đầu pha cà phê, đột nhiên sau lưng truyền lại giọng nói trách móc: "Em định đá bay anh đến Provence với ai thế hả?"

Tử Kiêu quay đầu lại, là Tăng Tử Ngạo. Thấy bộ dạng ghen tuông của anh, đột nhiên cô cảm thấy buồn cười.

Trước kia cùng đi làm, tan làm, ở cùng một văn phòng làm việc, lúc nào cũng tranh cãi kịch liệt, bây giờ tạo khoảng cách, tự nhiên cô lại thấy tươi đẹp hơn. Tăng Tử Ngạo thỉnh thoảng lại tìm vô số lí do để đi ngang qua bộ phận thiết kế ý tưởng, thậm chí còn nói với cô rằng sẽ chuyển bộ phận thiết kế ý tưởng sang làm việc cạnh văn phòng mình.

"Tăng tổng, nhìn nét mặt của anh, em nghĩ chắc em không cần phải nói cho anh biết đó là ai đâu." Tử Kiêu nhấp một ngụm cà phê.

"Có cạnh tranh thì mới có áp lực. Thi thoảng trải nghiệm đôi chút cạnh tranh theo cách này, thì mới có thể nắm chắc được thị trường." Tăng Tử Ngạo cố tình tỏ ra bình thản.

Tử Kiêu bật cười, lại uống cà phê rồi nói cùng anh: "Cẩn thận khi cạnh tranh lên đến cao trào, sẽ rất khó nắm bắt được thị trường nhé!"

Uống hết cà phê, Tử Kiêu định quay về chỗ ngồi tiếp tục làm việc. Ai ngờ vừa bước ra đến cửa, bàn tay cô bị kéo lại, ngay giây sau thì sà vào vòng tay ấm áp mà quen thuộc kia.

Tăng Tử Kiêu dấm nhẹ lên người anh rồi hạ giọng nói: "Này, anh làm gì thế? Bây giờ là thời gian đi làm đấy!"

"Anh là ông chủ, ông chủ thì có tỷ lệ chiếm lĩnh thị trường cao." Nói xong anh liền đưa môi đến chiếm lĩnh chiếc miệng kia.

Tử Kiêu nhoẻn miệng mỉm cười trong nụ hôn nồng ấm. Suýt chút nữa cô bị nghẹt thở, cả người như đang tan chảy.

Mãi cho đến khi tiếng di động reo, Tử Ngạo mới dừng nụ hôn đó lại. Anh thầm nguyện rửa rồi nhắc di động lên, thì ra là giục anh đi họp, các nhân viên quản lý cấp cao trong công ty đang chờ anh. Anh liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là ba giờ mười phút, đã quyết định ba giờ bắt đầu họp, anh đã muộn mười phút rồi.

"Đi đi, công việc quan trọng, em thực sự không muốn nửa đời còn lại hít gió tây bắc mà sống cùng anh đâu." Khuôn mặt Tử Kiêu ửng hồng vì thẹn thùng.

Anh nhoẻn miệng cười, hôn nhẹ lên cánh mũi của cô rồi nói: "Buổi chiều tan làm anh sẽ về nhà ngay."

"Đến lúc đó, nô tì sẽ chuẩn bị sẵn cơm canh, hầu hạ đại nhân hồi phủ." Tử Kiêu mỉm cười đưa lời chọc ghẹo.

Anh cũng cười, sau đó vội vã rời khỏi. Cô nhìn theo bóng dáng anh, đây là lần đầu tiên cô không cảm thấy đau khổ, mà thay vào đó là cảm giác ấm áp, hai má nhanh chóng đỏ bừng bừng, cúi đầu ra khỏi phòng trà nước. May mà lúc này không có ai vào đây, nếu không thì đúng là ngượng chín mặt.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của Tăng Tử Kiêu mà thôi. Chính vào lúc Tăng Tử Ngạo kéo cô vào lòng, Lâm Tiểu Mỹ vừa hay bê một chiếc cốc chuẩn bị bước vào phòng trà nước pha một ly trà để tỉnh ngủ. Ai ngờ vừa bước đến cửa, cô thấy ông chủ đại nhân đang ôm công chúa điện hạ vào lòng. Cơn buồn ngủ giữa giờ chiều nhanh chóng tan biến, Lâm Tiểu Mỹ phản ứng cực nhanh, trốn gọn sang một bên, mắt mở thao láo nhìn lén mọi chuyện. Lần này đúng là không tầm thường, không ngờ ông chủ đại nhân lại hôn công chúa điện hạ.

Thảo nào, ông chủ đại nhân anh tuấn, đẹp trai, phong độ ngời ngời là vậy, mọi người chỉ nghe tin đồn liên hồi, thế nhưng lại chẳng thấy nữ nhân vật chính xuất hiện. Công chúa điện hạ xinh đẹp, động lòng như vậy, lại chưa thấy bạch mã hoàng tử nào hết. Thì ra hai người lại âm thầm yêu đương nhau, thật đúng là tạo nghiệt mà.

Một bí mật động trời động đất như vậy tại sao lại để cho Lâm Tiểu Mỹ cô bắt gặp chứ? Trời đất ơi, bát cơm ăn, bát cơm ăn... trên đời này làm gì có gì quan trọng hơn bát cơm ăn chứ?

Lâm Tiểu Mỹ ôm theo chiếc cốc, đau buồn rời khỏi hiện trường. Dần dần, Tăng Tử Kiêu cảm thấy ánh mắt Lâm Tiểu Mỹ nhìn mình có phần quái dị, mỗi lần đều nhìn cô một lúc rất lâu, cô bất giác thấy lạnh cả sống lưng. Việc này khiến Tử Kiêu thi thoảng đưa tay lên sờ xem phải chăng mặt mình có dính thứ gì kì quái. Khi cô truy hỏi về việc này, Lâm Tiểu Mỹ liền tỏ ra hoang mang, rồi thoái thác từ chối trả lời. Thấy vậy Tử Kiêu đành phải nói, nếu có chuyện gì thì nhất định phải nói ra, giữ trong lòng lâu quá sẽ thành bệnh đấy. Lâm Tiểu Mỹ nghe thấy vậy, hai đầu mày liền cau chặt lại, cô thực sự phải tìm một người, nói hết bí mật trong lòng mình ra mới được. Ngoại trừ Lâm Tiểu Mỹ hành động quái dị ra, dần dần Tăng Tử Kiêu còn phát hiện buổi trưa mỗi khi ăn cơm, những chị em thường hay vây quanh cô hỏi thăm về bí quyết làm đẹp đột nhiên biến mất, thay vào đó là Tăng Tử Ngạo. Thi thoảng những lúc Tăng Tử Ngạo không có mặt, những nhân viên nữ khác vẫn tránh xa cô, không dám ngồi đối diện nữa.

Mỗi khi Tử Kiêu đưa mắt nhìn đầy nghi hoặc, mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh hoàng, sau đó giả vờ như không hề nhìn thấy, giả vờ chăm chú ăn cơm. Tử Kiêu hỏi Tăng Tử Ngạo xem anh có cảm thấy điều gì khác lạ không? Tăng Tử Ngạo nghĩ một hồi, cũng thấy có điều gì đó khác biệt. Buổi sáng nay khi họp, hầu như tất cả mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt kinh hoàng, đương nhiên chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi, sau đó mọi thứ lại trở lại bình thường, cụ thể đã có chuyện gì thì thực sự anh cũng không nói rõ được.

Sau một khoảng thời gian dài nghi hoặc, cuối cùng đến một ngày khi vào phòng vệ sinh, Tử Kiều đã biết được đáp án.

"Này, mọi người có để ý chiếc nhẫn trên tay của Tăng tổng không?"

"Có chứ, có chứ, không những để ý chiếc nhẫn trên tay Tăng tổng mà tôi còn chú ý đến cả chiếc nhẫn cùng kiểu trên tay công chúa điện hạ. Hơn nữa, cả hai người đều đeo nó ở ngón nhẫn cưới, điều này có nghĩa là gì chứ?"

"Đương nhiên là chỉ chuyện đó rồi!"

"Chuyện gì hả?"

"Cậu không biết sao? Cả công ty đều biết cả rồi, tại sao cậu lại chưa biết chứ? Cậu không biết thì thôi vậy/"

"Chuyện mọi người đang nói là chuyện gì thế?"

"Thì chính là chuyện đó đó."

Tăng Tử Kiều ngồi bên trong vốn định ra ngoài, thế nhưng lại nghe thấy chủ đề thần bí này, cô đột nhiên cảm thấy tò mò muốn biết "chuyện đó đó" rốt cuộc là chuyện gì, thế là liền vênh tai nghe.

"Suýt... đúng thế, đúng thế, chính là chuyện đó đó. Nói nhỏ tiếng thôi, cẩn thận tai vách mạch rừng đó. Nếu để chuyện này truyền đến tai Tăng tổng hoặc công chúa điện hạ thì chúng ta đừng hòng kiếm cơm ở đây nữa."

"Ấy da, cho dù là tai vách mạch rừng thì đã sao chứ? Cậu tưởng rằng có người dám báo cáo chuyện này cho Tăng tổng sao? Anh trai em gái mà, ai dám nói chuyện này trước mặt Tăng tổng?"

Anh trai em gái? Tăng Tử Kiều nghĩ một hồi, trong đầu đột nhiên hiện lên cụm từ "anh trai, em gái loạn luân". Cô bất giác run rẩy toàn thân, giống như một bức tường, đang yên đang lành bỗng sụp đổ trước mặt. Thì ra "chuyện đó đó" mà mọi người nói chính là chuyện giữa cô và Tăng Tử Ngạo.

"Suýt... cậu không muốn sống nữa ư? Sao lại dám nói ra miệng thế?"

"Không sao cả đâu! Đúng rồi, buổi trưa hôm nay, lúc ăn cơm, cậu có nhìn thấy không? Tăng tổng không ngừng gắp thức ăn vào bát cho công chúa

điện hạ, sau đó công chúa điện hạ lại gặp những thứ mà mình không ăn sang bát của Tăng tổng. Tăng tổng càng ăn lại càng vui vẻ."

"Mình có nghe rồi! Có điều, mình còn nghe được chuyện đáng sợ hơn cả, nghe nói, có một buổi trưa công chúa điện hạ vào phòng của Tổng giám đốc. Cả buổi trưa hị không ra ngoài, đến lúc sau, khi đi ra, đầu tóc công chúa điện hạ rối bời, đi đứng không vững."

"Ồ ồ ồ, có thực không? Không ngờ lại có chuyện kinh thiên động địa như vậy? Mình chỉ nghe nói, vào đợt trước, Tăng tổng đã hôn công chúa điện hạ say đắm và mãnh liệt trong phòng trà nước. Đã có rất nhiều người nhìn thấy, mà người đầu tiên chính là Lâm Tiểu Mỹ ở bộ phận nhân sự, có điều cô ấy không dám thừa nhận, nói rằng không hề thấy gì hết."

"Đương nhiên Tiểu Mỹ sẽ nói là chẳng thấy gì hết rồi. Quan hệ giữa cô ấy với công chúa điện hạ tốt như vậy, đương nhiên cũng không thể nói ra. Phải biết rằng, đây chính là chuyện tình yêu giữa anh trai và em gái một cách trần trụi, phải chịu đả kích từ xã hội đấy."

"Đúng thế, cậu nói xem, khoảng thời gian trước công chúa điện hạ đột nhiên từ chức, Tăng tổng ngày ngày mặt mũi sầm sì, tâm trạng không vui. Liệu có phải khi ấy hai người cãi nhau không?"

"Ừm, khả năng đó khá cao. Cậu nhìn xem, công chúa điện hạ vừa quay về, Tăng tổng thực chẳng khác nào hoa đào nở rộ giữa trời xuân."

"Đúng là tạo nghiệt mà. Cậu nói xem, anh trai thì tuần tú, phong độ, em gái thì xinh đẹp, dịu dàng, tại sao lại biến thái như vậy chứ?"

"Chẳng còn cách nào khác, bây giờ những người biến thái nhiều lắm!"

"Này, suýt... không ngờ cậu dám mắng ông chủ là biến thái, không muốn làm việc nữa sao?"

"Khoảng thời gian trước, công chúa điện hạ không có ở đây, ngày nào ông chủ cũng ép phải tăng ca, là ai đã nói ông chủ biến thái trước nào?"

"Đi thôi, đi thôi, còn không đi, trường phòng lại phê bình bây giờ."

Đợi đến khi ba người phụ nữ này rời khỏi phòng vệ sinh, Tăng Tử Kiêu mới bước ra ngoài, vẻ mặt hoàn toàn ngờ nghệch.

Hãy, thật không ngờ Lâm Tiểu Mỹ đã thấy cô và anh hôn nhau. Thảo nào cô ấy lại nhìn cô bằng ánh mắt ấy, thật đúng là mất mặt quá đi. Hừm, buổi trưa hôm nay cô gặp thức ăn sang bát của anh, rồi anh ăn trông vui vẻ lắm sao? Rõ ràng đó là vẻ mặt đau khổ mà. Làm gì có chuyện ở văn phòng làm việc của anh cả một buổi trưa chứ? Hôm đó cô vào giúp anh chỉnh lí lại văn kiện đấu giá. Còn về việc đầu tóc rối bời là do cô đi đứng không vững, bất cẩn đập đầu vào cửa kính, sau đó đưa tay lên xoa đầu mà thôi. Vì chuyện này mà anh đã cười nhạo cô rất lâu.

Anh trai, em gái loạn luân, chịu sự đả kích của xã hội? Thực sự là khó nghe quá đi mất, hai người làm gì đến mức phải chịu sự đả kích của xã hội chứ? Hai người cũng đâu phải anh trai, em gái ruột thịt chứ?

Biến thái? Sở thích quái dị? Biến thái chỗ nào? Quái dị chỗ nào chứ? Hai người họ không phải là anh em ruột.

Tăng Tử Kiều thực sự muốn xông ra giải thích rằng hai người không phải anh em ruột, hoàn toàn không có quan hệ huyết thống. Hãy, thật đúng là khiến người ta muốn chết. Thực sự khiến người ta có cảm giác muốn đập phá tất cả.

Tăng Tử Kiều vội rời khỏi phòng vệ sinh, khi vừa chuẩn bị bước vào phòng làm việc thì cô thấy Lâm Tiểu Mỹ đang bước ngoài hành lang. Lâm Tiểu Mỹ vừa nhìn thấy cô sắc mặt liền trắng nhợt, đưa lời hỏi thăm: "Cô làm sao thế?"

Tử Kiều khựng lại đôi chút, đột nhiên kéo tay Lâm Tiểu Mỹ vào hành lang bộ, biểu hiện vô cùng kích động. Cô vừa định nói: "Tôi với Tăng tổng không phải là anh em ruột thịt, chúng tôi không có quan hệ huyết thống", thì sau cùng lại nuốt hết vào trong. Nói chuyện này với Lâm Tiểu Mỹ rồi, lẽ nào cô lại phải tìm từng người trong công ty rồi đưa lời giải thích sao?

Ánh mắt của Lâm Tiểu Mỹ lấp la lấp lánh, hít một hơi thật sâu, phải chăng công chúa điện hạ đã biết chuyện cô lén nhìn rồi?... Tiểu Mỹ lại nhìn Tăng Tử Kiều bằng ánh mắt sợ hãi, Tăng Tử Kiều đáp lại cô bằng ánh mắt vô cùng thất vọng, nhất định là đã biết cả rồi.

Lâm Tiểu Mỹ lắp bắp lên tiếng: "Công chúa điện hạ, tôi không hề cố ý nhìn lén hai người, là do tôi bất cẩn nên mới nhìn thấy mà thôi. Chuyện đó... tôi không hề nói với bất kì ai khác. Cô phải... phải tin tôi, tôi thực sự không nói cho ai khác cả"

Tăng Tử Kiều định thần lại, nghe lời xin lỗi của Lâm Tiểu Mỹ, liền đáp: "Tôi không hề trách cô."

"Không hề trách tôi? Không phải chuyện này sao?" Lâm Tiểu Mỹ che miệng lại, lẽ nào lúc này cô đã tự khai nhận?

Tăng Tử Kiều nghiêm nghị nhìn cô rồi nói: "Chúng tôi không phải là anh em ruột thịt". Nói xong, Tử Kiều lại than dài một tiếng, đẩy cánh cửa rồi bước ra khỏi cầu thang bộ.

Để lại một mình Lâm Tiểu Mỹ ngô nghê như gà gô, miệng há hốc ra rồi nói: "Cái gì cơ? Trời đất ơi" Thì ra hai người không phải anh trai em gái ruột thịt, Lâm Tiểu Mỹ kìm nén bao ngày sau cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi ăn tối xong, Tăng Tử Kiều nằm trên sofa xem ti vi, tay cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh, trong đầu suy nghĩ lung tung.

Thì ra cảm giác bị người ta đồn thổi, bàn tán sau lưng chính là như vậy. Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thảo nào khi xưa anh chẳng thể vượt qua được chướng ngại tâm lí đó. Tuy rằng không phải anh trai, em gái thực sự, thế nhưng bản thân cô chỉ có thể giải thích cho một người chứ sao có thể nói với tất cả mọi người được? Bao năm nay, chắc chắn anh vẫn luôn phải chịu đựng cảm giác khó chịu này.

Tử Kiều vẫn luôn cho rằng, lâu nay, chỉ có một mình cô đau khổ, buồn bã, bây giờ xem ra, anh thực sự cũng rất phiền não, khổ tâm trước những lời đồn thổi ác ý đó.

Sau bữa tối, Tăng Tử Ngạo chủ động đảm nhận nhiệm vụ rửa bát. Khi anh hoàn thành xong công việc của mình lại thấy Tăng Tử Kiều đang ngồi ngây trên sofa, tuy hai mắt đang nhìn vào màn hình ti vi, nhưng lại chẳng hiểu cô đang suy nghĩ những gì.

"Em làm sao thế?" Tử Ngạo ngồi xuống sô pha, tiện tay ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt đó.

"Em bắt đầu thấu hiểu được tâm trạng của anh năm xưa rồi." Tử Kiều than dài một tiếng.

"Tâm trạng gì thế?"

"Lời đồn thổi của mọi người đó." Cô quay sang nhìn anh rồi nói tiếp: "Chắc anh đã bị không ít người nói là biến thái rồi đúng không?"

Tử Ngạo bất giác cau chặt đôi mày, nhìn cô, sau đó gật đầu thừa nhận: "Bởi vì người khác nói anh biến thái, cho nên em dẫn vật cả buổi tối sao?"

Cô cũng than dài một tiếng rồi nói: "Không hoàn toàn vì vậy. Lẽ nào anh không phát hiện ra bữa trưa gần đây, chẳng có ai dám ngồi gần chỗ chúng ta nữa sao?"

Tử Ngạo nhíu chặt đôi mày, chờ đợi câu tiếp theo của cô.

"Cái hôm anh ôm hôn em trong phòng trà nước, đã có người nhìn thấy, hơn nữa không chỉ là một người. Em nghe bọn họ nói sau lưng rằng, chúng ta là biến thái, nói rằng chúng ta có sở thích kì quái. Anh trước nay không có bạn gái, em thì không có bạn trai, thế nên mọi người đều truyền tai nhau rằng, chúng ta đang loạn luân."

Tăng Tử Ngạo nghiêm túc nghe, bất giác bật cười nói: "Tính theo thân phận thì chúng ta đích thực là như vậy. Thế nhưng tính theo quan hệ huyết thống, thì hiển nhiên không phải. Em có để tâm đến suy nghĩ của người khác không? Không phải trước nay em đều nói người ngoài nói gì cũng chẳng bận tâm sao?"

"Có lẽ trước kia em thực sự không để tâm, bởi vì em yêu anh, chỉ muốn anh đáp lại mỗi chân tình của em, không trốn tránh em nữ, cho nên hoàn toàn phớt lờ tất cả mọi thứ xung quanh, coi như không nghe, không nhìn thấy. Khoảng thời gian gần đây, em thấy mấy lời đồn thổi này thực sự rất đáng sợ. Em chỉ có thể giải thích mối quan hệ đặc biệt của chúng ta cho một người nghe, cũng có thể giải thích cho người thứ hai, thứ ba, thế nhưng rồi cũng đến một ngày, em chán ghét cuộc sống như vậy. Em chẳng muốn giải

thích với ai khác nữa, tự nhiên trong lòng sẽ nảy sinh cảm giác ghét bỏ, chán nản. Xin lỗi anh, trước kia em không hề nghĩ tới những suy nghĩ, cảm nhận trong lòng anh, là em đã quá ích kỉ."

Tăng Tử Ngạo đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh kia rồi nói: "Mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi, em còn nghĩ đến để làm gì? Cái miệng nằm trên mặt người khác, họ muốn nói gì mặc kệ, chỉ cần chúng ra cảm thấy vui vẻ, thoải mái là được, huống hồ chi anh đã nhìn thấu hết mọi chuyện rồi. Chúng ta cũng đâu phải là anh trai, em gái ruột thịt, có gì mà không được chứ?"

Tiểu Kiều nép vào khuôn ngực anh, nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh không cho phép người ra tự hối sao?"

"Được thôi, có điều, bà xã đại nhân có thể đổi sang thời gian khác được không? Bây giờ là lúc yên ường sum vầy mà." Nói xong anh liền bế cô khỏi sô pha, sau đó đi lên cầu thang.

Tử Kiều đưa hai tay quàng qua cổ anh: "Đã nói rồi mà, trước khi em chưa đi tắm thì không được động chân động tay."

Anh gật đầu đáp lại: "Vậy sẽ dùng miệng." Nói xong anh liền cúi xuống định hôn cô.

Cô mỉm cười đẩy anh ra: "Cẩn thận bậc thang kia."

"Dịp giáng sinh này em dự định thế nào hả?"

"Ha ha, vậy thì mời ông già Noel lắc đầu voi vậy."

"Em yêu, em nói vậy là làm tổn hại đến thanh danh bao đời này của ông già Noel đó."

"Vậy thì tốt hơn vẫn để anh lắc đầu voi."

Thế là, đêm giáng sinh đó, Tăng Tử Kiều đã được thỏa ước nguyện thấy ai đó làm đầu voi bé nhỏ lắc lư. Đương nhiên, cái giá phải đánh đổi chính là cả thân người cô chẳng khác nào tan ra từng mảnh.

Chương 38: Sự ám muội chí mạng

Sau khi nhập đông, không biết có phải do ban ngày quá ngắn hay không mà người ta luôn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, các dịp lễ tết vì thế cũng

diễn ra liên tiếp.

So với dịp giáng sinh, mọi người lại càng mong chờ bữa tiệc cuối năm của công ty, tiệc cuối năm thường được tổ chức ba ngày trước đêm giáng sinh. Bắt đầu vào tháng mười hai, người trong toàn công ty MK đều thảo luận về bữa tiệc cuối năm này. Sở dĩ bữa tiệc được mọi người trông chờ như vậy là vì trò chơi rút thăm trao thưởng của công ty, nghe nói mức thưởng cho cả năm sẽ là hai vạn đồng tiền mặt.

Tăng Tử Kiều rất mong chờ mình sẽ trúng thưởng, Tăng Tử Ngạo lại bình thản như không nói với cô rằng, cô sẽ không nằm trong danh sách rút thăm. Theo hiểu biết của Tử Kiều, toàn công ty chỉ có duy nhất một người không nằm trong danh sách rút thăm trúng thưởng, đó là Tăng Tử Ngạo. Tại sao bây giờ lại thêm cả cô nữa? Khi cô lên tiếng kiến nghị, anh chỉ đáp lại một câu khiến cô tức chết: "Thân là bà chủ công ty, em nữ lòng đi tranh giành phần thưởng với các nhân viên khác sao?"

Thế là, cơ hội đầu tiên được tham gia trò chơi rút thăm trúng thưởng tại bữa tiệc cuối năm của Tử Kiều đã tan tành theo mây khói.

Vào buổi tối hôm ấy, tất cả mọi người trong công ty đều ăn mặc, trang điểm vô cùng rực rỡ, đến tham gia bữa tiệc cuối năm của công ty. Tăng Tử Kiều chỉ mặc một bộ lễ phục màu đen, đơn giản, thanh nhã, không hở hang nhưng chẳng hề mất đi tính gợi cảm. Mái tóc đen nhánh buông xõa, che bớt đi phần vai của Tử Kiều, chỉ để lộ ra phần xương quai xanh quyến rũ, gợi cảm. Tăng Tử Ngạo hoàn toàn hài lòng trước cách ăn mặc này của cô.

Khi bữa tiệc bắt đầu, Tăng Tử Ngạo lên đọc lời chúc mừng năm mới. Tăng Tử Kiều ngồi bên dưới, bộ âu phục trên người anh thực sự quá đẹp, càng tôn thêm nét lịch lãm, đẹp trai rạng ngời của anh. Cô nhìn đến mức ngây lạng người đi, thậm chí khi anh gọi tên cô trên sân khấu, cô cũng chẳng có chút phản ứng nào hết, mãi cho tới khi Lâm Tiểu Mỹ ngồi bên cạnh đẩy cô vài lần, cô mới định thần lại.

Tăng Tử Kiều lạng người nhìn lên phía sân khấu, chỉ thấy Tăng Tử Ngạo đang đưa tay về phía cô, hài hước nói cùng mọi người: "Bà xã của tôi quá mức then thùng."

Tất cả mọi người đều bật cười thành tiếng. Mãi cho tới khi Tăng Tử Kiêu đi lên sân khấu, cô mới kịp phản ứng, thì ra Tăng Tử Ngạo đã giới thiệu chính thức mối quan hệ giữa hai người trước mặt toàn thể nhân viên trong công ty. Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều như hiểu ra điều gì đó, mọi suy đoán lâu nay, cuối cùng đã có lời giải thích chính xác. Anh em giả, vợ chồng thật.

Không biết từ lúc nào, đột nhiên có người ngồi bên dưới hét lớn: "Hôn đi!" Tiếp đó, tất cả mọi người đều hét lên đầy hào hứng: "Hôn đi nào, hôn đi nào!"

Hai vành tai Tăng Tử Kiêu đỏ ửng, cô đưa tay che miệng, cúi đầu mỉm cười. Vào giây phút này, Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không còn dáng vẻ nghiêm nghị khi làm việc mọi ngày, mà chẳng khác nào một tân lang đang đứng trong tiệc cưới của mình, chỉ mong muốn có thể hôn tân nương của mình ngay tức thì. Anh đưa tay nâng khuôn mặt Tử Kiêu lên, rồi hôn nhẹ qua đôi môi ửng hồng đó.

Tất cả mọi người lại hét lớn: "Hôm thêm cái nữa."

Có điều anh đã xua tay, dí dỏm lên tiếng: "Nếu hôn thêm cái nữa, có khả năng tôi sẽ làm vậy cho đến khi bữa tiệc này kết thúc mất thôi. Tôi không ngại nhận hai vạn đồng tiền thưởng làm lệ phí xem đâu."

Tất cả mọi người bên dưới lại bật cười thành tiếng.

Hai người rời khỏi sân khấu, các bộ phận lần lượt lên trình diễn các tiết mục văn nghệ đã tận tâm chuẩn bị bấy lâu nay.

Tăng Tử Kiêu dù đi đến đâu cũng đều có người kính rượu chúc mừng. Nghe thấy mấy câu "phu nhân tổng giám đốc" là cô lại chẳng thể nào từ chối tiếp rượu được. Không bao lâu sau, cô cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. Cho dù dưới sự đào tạo của Chi Chi bấy lâu nay, từ lượng của cô phần nào cũng được cải thiện, thế nhưng đối diện trước những ly rượu chúc mừng tới tấp như vậy, cô thực chẳng thể nào ứng phó nổi.

Tăng Tử Kiêu đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Tăng Tử Ngạo, thế nhưng hội trường quá đông người, cô càng nhìn càng thấy chóng mặt. Cô quyết định ra ngoài hóng gió, để đầu óc tỉnh táo lại đôi chút.

Vừa bước ra khỏi hội trường dài tiệt, cơn gió mát lạnh ập tới, theo phản xạ cô co rúm người lại, thế nhưng cũng chính cơn gió lạnh đó khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn nhiều.

Phần kính trang trí đối diện hiện lên làn da trắng hồng, khỏe mạnh của Tử Kiều. Cô đưa tay nựng mặt, quyết định đi vào phòng vệ sinh rửa mặt để khuôn mặt đỡ nóng đỏ.

Vừa đi được vài bước, Tử Kiều đã đụng trúng vào một người phụ nữ. Cô tránh ra theo bản năng, không ngờ người đó lại gọi tên cô: "Tăng Tử Kiều." Cô ngược mắt nhìn, Thường Ân Thuần đang đứng đó với khuôn mặt trắng nhợt. Thì ra là "đóa hoa bách hợp" thuần khiết đó.

Hôm nay Thường Ân Thuần mặc bộ lễ phục màu hồng nhạt, làm nổi bật nét gợi cảm, quyến rũ của bản thân, thực sự đối lập với chữ "Thuần" trong cái tên của cô.

Tử Kiều quay lại MK làm việc, vì đã rời khỏi văn phòng của Tổng giám đốc, nên cơ hội chạm mặt với Thường Ân Thuần cũng ít hơn, thế nhưng, cũng không tránh khỏi những khi gặp nhau ở văn phòng của Tăng Tử Ngạo. Thái độ của Thường Ân Thuần với cô vẫn bình thản như mọi khi, nhìn bề ngoài cũng có thể coi là khách khí, chẳng khác biệt gì so với trước kia là mấy. Có điều bây giờ mỗi lần cô tới văn phòng của Tổng giám đốc, Ân Thuần thường biết điều tránh đi chỗ khác, để lại không gian riêng tư cho cô và Tăng Tử Ngạo. Có lẽ xuất phát từ trực giác của người phụ nữ, cô cảm thấy biểu hiện biết điều mà cung kính này chẳng qua chỉ do Thường Ân Thuần cố tình tỏ ra mà thôi.

Tăng Tử Kiều nhìn Thường Ân Thuần nghiêng ngả bước tới, bất giác cau chặt đôi mày, người phụ nữ này chắc đã uống say.

"Chúc mừng cô, cuối cùng đã đạt được mong ước." Thường Ân Thuần chập choạng bước tới, câu đầu tiên chính là chúc mừng cô, thế nhưng sao nghe lại châm chọc đến vậy chứ.

Thường Ân Thuần nói thêm vài câu rồi chuyển đổi chủ đề: "Bộ váy hôm nay rất hợp với cô đấy."

Tử Kiều nheo mắt nhìn Thường Ân Thuận, câu này nghe chẳng giống như đang tán thưởng, quả nhiên, ngay câu sau, cô ta đã bổ sung thêm: "Màu đen đích thực rất hợp với nội tâm đen tối, đáng sợ của cô."

"Cảm ơn!" Tử Kiều vẫn vui vẻ đáp lại Thường Ân Thuận.

Nếu không phải say rượu, Tăng Tử Kiều biết Thường Ân Thuận nhất định sẽ không ăn nói với mình như vậy. Phụ nữ khi say rượu rất đáng sợ, đặc biệt là những lời nói khi say vô cùng thẳng thắn, điều này cô hiểu rất rõ.

Sau mấy tháng tiếp xúc, Tăng Tử Kiều cũng hiểu rõ hơn về Thường Ân Thuận. Người phụ nữ này không thích nói nhiều, làm việc dứt khoát, rành rọt, là một nhân tài hiếm có. Cô không thể không thừa nhận, Thường Ân Thuận rất tài cán, chỉ có điều, cô thực sự không hợp với người phụ nữ này, bởi vì, đó là người phụ nữ có ý đồ đen tối với người đàn ông của cô.

Thường Ân Thuận cười nhạt rồi nói tiếp: "Báo cho cô một tin vui, năm nay, sau khi đón năm mới, tôi sẽ từ chức, sau này cô không phải phòng bị tôi nữa."

Tăng Tử Kiều khẽ nhướn cao đôi mày, khuôn mặt vẫn bình tĩnh hồi đáp: "Chúc mừng cô đã tìm được việc làm mới tốt hơn."

Nụ cười của Thường Ân Thuận dần dần biến mất, ánh mắt tỏ vẻ phẫn nộ: "Cô nhất định cho rằng tôi đã uống say, nói cho cô biết, tôi vẫn chưa say. Tăng Tử Kiều, thứ cô hơn người khác chính là có nhiều thời gian, chiếm được thời cơ, gài gủi địa lí cộng thêm cái thân phận khiến người khác thương hại mà thôi. Nếu không có những thứ đó, cô sẽ chẳng đạt được cái gì hết, có biết không hả? Cho dù cô thành công, tình yêu này mãi mãi đều có được từ ép buộc."

Hai đầu mày Tăng Tử Kiều càng lúc càng nhíu chặt lại, cô nhìn nụ cười nhăn nhúm của Thường Ân Thuận vài giây, sau đó lạnh lùng đáp lại một câu: "Cô đã say rồi!"

Nói xong, Tử Kiều chẳng muốn nhìn người phụ nữ này thêm một giây nào nữa, bèn quay đầu rời khỏi chỗ đó.

Tuy rằng ngoài mặt Tử Kiều tỏ ra không mấy bận tâm, thế nhưng những lời Thường Ân Thuần nói đích thực khiến trái tim cô đau nhói từng cơn.

Thường Ân Thuần đã nói đúng chỗ đau nhất của cô, đích thực, tình yêu của cô là do ép buộc mà có được. Nếu không ép buộc nhiều lần, có lẽ cô và Tăng Tử Ngạo sẽ chẳng có được ngày hôm nay.

Tử Kiều nhanh chóng bước vào phòng vệ sinh, vắn vùi nước, ra sức khỏa nước lên khuôn mặt nóng bừng của mình.

Dần dần, Tử Kiều đã bình tĩnh trở lại. Cô thật ngốc nghếch, tại sao lại phải thành ra như vậy chỉ vì những lời nói khi say rượu của người khác? Nếu những lời nói như vậy có thể khiến tình yêu của cô lay chuyển, vậy thì cô sao lại kiên trì đến tận lúc này chứ?

Cô luôn luôn kiên cường, chẳng ai có thể đánh bại được cô cả. Cô lau khô nước trên mặt, chỉnh lại quần áo và đầu tóc, sau đó chậm rãi bước ra ngoài.

Vừa bước vào hội trường, Lâm Tiểu Mỹ liền bước tới nói cùng cô: "Tăng tổng đi khắp nơi tìm cô đấy, không thấy cô, anh ấy vừa ra ngoài rồi!"

"Tôi đi từ chỗ phòng vệ sinh lại đây, không hề thấy anh ấy. Tôi ra ngoài tìm anh ấy xem sao." Nói xong, Tử Kiều lại quay người đi ra bên ngoài hội trường.

Cô chậm rãi đi tới tận cửa khách sạn, vẫn không hề thấy bóng dáng của Tăng Tử Ngạo. Cô lấy di động từ trong túi ra, đang định gọi điện cho anh thì bất giác đưa mắt ra chỗ cách mình đứng vài mét.

Tăng Tử Ngạo đang quay lưng về phía cô, dùng tay đỡ một người phụ nữ, người đó dường như đã uống say, đang nôn thốc nôn tháo vào một thùng rác cạnh bên. Người phụ nữ đó không phải ai khác chính là Thường Ân Thuần.

Đây có lẽ đúng với câu "oan gia ngõ hẹp". Chỉ phút trước còn có đoạn đối thoại chả mấy vui vẻ với Thường Ân Thuần, vài phút sau Tử Kiều đã gặp lại cô ta lần nữa. Có điều, lần này lại có thêm một nhân vật nam xuất hiện.

Tăng Tử Kiều từ từ bước lại gần chỗ hai người, chỉ nghe Tăng Tử Ngạo nói: "Tôi sẽ bảo lái xe đưa cô về."

Thường Ân Thuận lắc đầu, sau đó đưa tay nắm bàn tay anh, ngược đầu lên nói: "Anh đã từng nói, thỏ khôn không ăn cỏ quanh ổ, vậy cô ấy có phải cỏ quanh ổ không?"

Tăng Tử Ngạo khẽ ngậy người, im lặng vài giây rồi nói: "Đúng thế."

Thường Ân Thuận mỉm cười, nụ cười đó có phần miễn cưỡng: "Lúc trước anh đã từ chối em với lí do "không muốn ăn cỏ quanh ổ", thế nhưng hiện nay anh vẫn cứ chọn cỏ quanh ổ, anh đã làm trái với lời bản thân từng nói trước kia. Đều là cỏ quanh ổ, tại sao em lại không thể chứ?"

Tăng Tử Ngạo hít một hơi thật sâu rồi nói: "Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện cỏ quanh ổ hết."

"Vậy liên quan đến thời gian sao? Có phải vì thời gian cô ấy quen anh lâu hơn so với em."

"Không phải."

"Vậy thì tại sao?"

"Là vì chỗ này." Tăng Tử Ngạo chỉ vào lồng ngực của mình rồi nói: "Bởi vì chỗ này rung động."

Vào khoảng khắc đó, Thường Ân Thuận cảm thấy mình như chẳng thể nào thở nổi.

"Cô đã uống say rồi, tôi sẽ bảo lái xe đưa cô về." Tăng Tử Ngạo đẩy tay Thường Ân Thuận ra, cùng lúc đó, cả thân người Thường Ân Thuận mất đi trọng tâm, ngã nhào xuống. Anh bắt buộc phải đỡ cánh tay tan để chống đỡ toàn cơ thể.

Thường Ân Thuận nhân cơ hội đó liền đưa tay ra, ôm chặt Tăng Tử Ngạo rồi bật khóc nói: "Em thực sự rất muốn được quấn quýt bên anh giống như cô ấy. Ở bên cạnh, tới khi anh không thể nào thở nổi, cho tới khi anh chẳng biết trốn đi đâu, tới khi có thể thực sự tìm được một người thích hợp với anh, cho tới khi trái tim anh rung động... Tại sao ban đầu em lại tin vào lí do "không ăn cỏ quanh ổ" của anh chứ? Tại sao em không chịu cuốn chặt lấy anh như cô ấy?... Hu hu... hu hu"

"Cô thực sự đã uống quá nhiều rồi! Chuyện tình cảm không phải cứ cuốn chặt lấy là có thể được đâu. Nguyên nhân căn bản nhất chính là chúng ta không hợp. Cô rất tốt, chỉ là tôi không phải người thích hợp với cô, cô nhất định sẽ tìm được một người thuộc về mình. Cô ngồi xuống đi, tôi sẽ bảo lái xe đưa cô về nhà." Tử Ngạo đỡ Thường Ân Thuận đến chiếc sofa gần đó, để cô ngồi xuống, sau đó lấy di động gọi lái xe.

Cuốn lấy bằng được? Nhớ lại hành động của mình bao năm nay, dùng bốn chữ đó để hình dung về tình yêu mà cô dành cho anh, thực sự là quá đối chính xác. Tăng Tử Kiêu cúi đầu xuống, không nghe đoạn đối thoại của hai người nữa, cô lặng lẽ xoay người rời khỏi.

Tăng Tử Ngạo dập di động, ngược mắt lên liền thấy bóng dáng xoay người rời đi của Tăng Tử Kiêu. Trái tim an đau nhói, chết rồi, không lẽ cô đã hiểu lầm anh?

Tử Ngạo định đuổi theo cô, thế nhưng bộ dạng của Thường Ân Thuận lúc này thực sự chẳng yên tâm để cô một mình. Đợi khi lái xe tới, anh nhanh chóng quay về hội trường bữa tiệc.

Tăng Tử Ngạo đi khắp nơi tìm bóng dáng của Tăng Tử Kiêu. Tìm cả một vòng lớn, khó khăn lắm anh mới thấy Tử Kiêu đang cầm một ly rượu vang, ngẩng cổ lên uống ở một góc khuất. Xem ra cô đã thấy chuyện lúc nãy, nhất định cô đã hiểu lầm anh.

"Em đừng uống nhiều rượu như vậy." Tử Ngạo bước lại gần, đoạt lấy ly rượu trong tay Tử Kiêu, sau đó kéo cô sang một bên. Tăng Tử Kiêu ngược mắt nhìn anh đầy kinh ngạc.

Tăng Tử Ngạo vội đưa lời giải thích: "Thường Ân Thuận đã say rồi! Anh không biết chuyện ban nãy em đã nhìn, đã nghe thấy những gì, thế nhưng anh nhất định phải giải thích rõ ràng cho em biết. Anh ra ngoài tìm em, vừa hay bắt gặp cô ấy, cô ấy uống say, suýt chút nữa bị ngã"

"Em biết rồi, anh không cần giải thích, em đã nghe thấy hết, cũng nhìn thấy hết." Tăng Tử Kiêu nheo mắt lại, mỉm cười ngắt lời anh, sau đó chỉ vào đôi mắt và vành tai mình rồi nói thêm: "Chỗ này, chỗ này đều chứng minh rằng, anh không hề giấu diếm em làm những chuyện ám muội. Đồng thời một lần

nữa chứng minh rằng, cách thức từ chối phụ nữ của anh tuy dịu dàng, thế nhưng thực sự vẫn quá đỗi tàn khốc. Em biết rằng chỗ này của anh vì em mà rung động, nên cảm thấy vô cùng hạnh phúc." Tử Kiều lại chỉ về phía lồng ngực của mình. "Chỗ này thực sự cảm thấy hạnh phúc."

Tăng Tử Ngạo thở phào nhẹ nhõm, vuốt lại mái tóc cho cô rồi nói: "Có thật không? Vậy tại sao em lại trốn ở đây một mình uống rượu thế?"

"Ai nói vậy? Em đang chúc mừng, cuối cùng anh đã thuộc về riêng em. Đừng có tỏ ra nghi ngờ, những lời em nói là thật đấy." Tử Kiều dựa vào người anh.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng, áp mặt vào mái tóc của cô, anh thì thầm:

"Thực ra từ nhỏ anh đã rất sợ mỗi khi em không nói gì, chẳng hỏi gì, chỉ quay người lặng lẽ bỏ đi."

"Thông thường trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, các cô gái kiêu hãnh đều làm như vậy. Tính khí của em khá phù hợp với những kiểu nhân vật nữ như thế, cho nên không kiếm lòng được giả vờ như vậy thôi."

Tử Ngạo thực sự không biết nên khóc hay nên cười: "Anh thích dáng vẻ em nói cười nhí nhảnh. Hãy hứa với anh, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng học theo người khác im lặng, đừng có giấu kín tâm sự mà hãy nói ra nhé! Chỉ có nói ra thì anh mới biết em đang nghĩ gì, như vậy anh mới biết mình phải làm thế nào."

Tử Kiều ôm anh rồi thì thầm nói: "Ừm! Anh yên tâm đi, em không còn là Tăng Tử Kiều ngày xưa nữa, khả năng chịu đựng của em bây giờ mạnh hơn trước kia gấp trăm ngàn lần. Anh phải cẩn thận đấy, bây giờ tất cả mọi thứ ở nhà đều thuộc về em. Nếu anh gây ra chuyện, em sẽ không nói một lời mà chuyển nhượng tất cả động sản, bất động sản của anh cho người khác. Sau đó, em sẽ mang theo số tiền lớn bỏ đến một nơi thật xa cùng tình nhân, mãi mãi không quay về, để cho anh một đồng nợ nần và đau khổ vì bị cấm sừng, sống nốt cuộc đời còn lại trong đau khổ. Khi không còn đồng nào trên người, liệu anh có thể giở trò gì nữa không?"

Tăng Tử Ngạo nhéo yêu khóm má đỏ hồng của Tử Kiều rồi nói: "Hả, tình nhân? Em đừng có mà tưởng tượng, mãi mãi đừng bao giờ nghĩ có ngày

như vậy."

Tử Kiều ngược mắt nhìn anh, nghiêm nghị nói: "Em thực sự không thể nào rộng lượng trong chuyện này được."

Tử Ngạo nhoẻn miệng cười rồi nói: "Tuy rằng anh không thể đảm bảo, thế nhưng anh có thể hứa, chỉ cần anh, em còn sống, thì sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả."

"Ý anh là sau khi em chết, anh nhất định sẽ làm gì đó bất chính hả?"

"Anh không hề nói vậy nhé!"

"Anh có ý đó."

"Hãy, đợi đến khi em không còn nữa, anh cũng râu tóc bạc phơ rồi, còn gây ra chuyện gì được nữa? Huống hồ, có khi anh lại chết trước em."

"Ha ha... ha ha" Tử Kiều dựa vào lòng anh, cảm nhận mùi hương chỉ thuộc về riêng anh, sau đó nhắm mắt lại, thả lỏng người. Cô luôn thích cuộn chặt lấy anh, mãi mãi ôm anh như vậy.

Người đoạt được phần thưởng lớn kia là một cậu thanh niên ở bộ phận thông tin. Sau khi nghe được tin mình trúng giải nhất, cậu này vui đến mức suýt nhảy sập cả sân khấu.

Ngày thứ hai sau lễ giáng sinh, Thường Ân Thuần chính thức tức chức.

Trong công việc, Thường Ân Thuần đích thực là một trợ thủ đắc lực, Tăng Tử Ngạo ra sức níu kéo, thế nhưng cô nói muốn ra ngoài du ngoạn, đã lâu rồi cô không đi du lịch, lần này hi vọng có thể nhanh chóng quên đi nỗi đau trong lòng.

Không muốn miễn cưỡng ai, Tăng Tử Ngạo kí đơn từ chức của Ân Thuần rồi nói: "Nếu chỗ khác làm việc không vui vẻ, MK hoan nghênh cô quay lại bất cứ lúc nào."

Tăng Tử Kiều vẫn cảm thấy hơi ngạc nhiên trước sự ra đi của Thường Ân Thuần, cô vốn tưởng rằng đó chỉ là lời nói tùy tiện khi say, thật không ngờ Thường Ân Thuần lại xin nghỉ việc thật. Lúc đến MK tiến hành thủ tục bàn giao công việc, Thường Ân Thuần không hề nhắc lại chuyện xảy ra vào tối

hôm qua say rượu nữa, cô vẫn tỏ vẻ bình thản như thể tối hôm đó chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Sau khi Thường Ân Thuần ra đi, Dương Thanh Hà được điều từ bộ phận hành chính qua làm trợ lý mới cho Tăng Tử Ngạo. Gần như ngày nào Dương Thanh Hà cũng bù đầu tóc tối vì công việc ngập đầu, thi thoảng Tăng Tử Kiều cũng đến văn phòng Tổng giám đốc giúp đỡ vài việc.

Tăng Tử Kiều nghĩ, để Thường Ân Thuần ra đi, đối với MK có lẽ là một tổn thất lớn.

Năm mới sang, mọi người đều vội vàng đón Tết. Tăng Tử Ngạo bất ngờ đưa ra quyết định đi Thái Lan khiến Tăng Tử Kiều thấy hơi bất ngờ. Anh nói, anh còn nợ cô một tuần trăng mật ngọt ngào. Nghĩ đến việc đi trăng mật trong nửa tháng đầu năm mới, mỗi giây mỗi phút Tăng Tử Kiều đều cảm thấy ngọt ngào như mật.

Sau tết, Tăng Tử Kiều mới biết. Chi Chi đã thất tình vào đúng dịp tết nguyên đán vừa qua. một tuần trước lễ tình nhân, Tử Kiều hẹn gặp Chi Chi đi suối nước nóng. Hai người ngâm mình trong làn nước ấm, cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Thế giới này thực sự quá nhỏ, vòng đi vòng lại, hai người khó khăn lắm mới được ở bên nhau thì sau cùng lại chia ly một cách vô cớ.

Vốn dĩ Chi Chi với Kỷ sư huynh dự định kết hôn, thế nhưng Chi Chi không thể xác định được Kỷ sư huynh rốt cuộc có thật lòng với mình hay chỉ muốn gạt bỏ thân phận đặc biệt của anh, sau cùng họ đã bỏ lỡ thứ tình yêu khó khăn lắm mới có được này.

Tăng Tử Kiều nhớ lúc còn học đại học, thứ tình cảm mà Kỷ sư huynh dành cho Chi Chi đã vô cùng đặc biệt. Chỉ có điều, lúc đó Chi Chi coi Kỷ sư huynh chẳng khác nào mãnh thú, là đại hồng thủy, cho nên không cho phép cô nhắc đến anh trước mặt mình. Điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng Tăng Tử Kiều chính là, trong một lần quay quảng cáo, vì thiếu một người mẫu nam nên cô đến tìm Kỷ Ngôn Tắc, hỏi xem liệu anh có giúp được không. Kỷ Ngôn Tắc thường hay hỏi Viên Nhuận Chi, nếu Nhuận Chi nói có, anh sẽ đồng ý không chút do dự. Ai ngờ, lúc chụp ảnh, anh lại

thường bảo Chi Chi nên dùng mũ che mặt đi, nếu không sẽ làm mất nét đẹp tổng thể của bức ảnh.

Tăng Tử Kiêu luôn cảm thấy đây rõ ràng là mối gian tình, chỉ là Chi Chi trước nay không chịu thừa nhận.

Tăng Tử Kiêu nói, Chi Chi là nha đầu ngốc nghếch nhất thế gian này, nếu đổi lại là cô, nhất định cô sẽ giữ chặt vị hoàng tử đó, cũng giống như đối với Tăng Tử Ngạo, đến chết cũng không buông tay.

"Phụ nữ là một loại động vật mẫn cảm, yếu đuối mà đa nghi. Có lẽ số phận của mình rồi cũng giống dì thôi, cô độc đến suốt cuộc đời." Chi Chi vừa nói vừa úp mặt vào dòng nước suối ấm nóng.

Yêu một người đến chết đi sống lại? Loài động vật mẫn cảm, yếu đuối mà đa nghi? Tăng Tử Kiêu nghĩ một hồi, cũng đưa ra kết luận như vậy. Như lúc này đây, cô bỗng cảm thấy mọi thứ đều thiếu chân thực.

Tăng Tử Kiêu sợ rằng đến một ngày, tất cả mọi thứ khó khăn lắm mới có được sẽ biến mất tăm mất dạng theo mây khói trên trời. Có lẽ phụ nữ luôn thích làm như vậy, chuyện gì không làm được thì càng muốn làm, tâm trạng lúc nào cũng đau khổ, phiền não. Thực ra, đàn ông có nghĩ nhiều như vậy không? Điều này thực sự chả ai biết được.

"Thực ra cậu đã quá đa nghi rồi, mình cũng vậy." nói xong, Tử Kiêu cũng úp mặt vào suối nước nóng.

Không bao lâu sau, Chi Chi ngược mặt lên, thì thầm nói: "Chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ tình nhân rồi."

Tử Kiêu cũng ngược lên, lau nước mắt trên mặt, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Nhớ anh ấy rồi sao? vậy thì cậu hãy đi tìm anh ấy đi! Mẹ anh ấy nhất định biết anh ấy đang ở đâu."

Chi Chi đưa tay gõ nhẹ vào đầu rồi nói, "Mình không có đủ can đảm, mẹ anh ấy nhất định là hận mình lắm".

"Có chí ắt thành công, chỉ cần cậu kiên trì, mình tin rằng ông trời sẽ cảm động trước cậu." Tử Kiêu liền vỗ vai Chi Chi thay lời cổ vũ.

Chi Chi nhìn về phía Tử Kiêu: "Cho nên, ông trời đã cảm động trước cậu?"

"Không biết nữa." Tử Kiều tựa vào phiến đá bên cạnh, cảm thấy hơi chóng mặt, cô chuyển sang ngâm người ở chỗ khác. Cơn gió lạnh ùa tới, Tử Kiều vội cuốn khăn tắm vào.

Chi Chi cũng chui ra khỏi mặt nước, nhìn theo Tử Kiều rồi lên tiếng hỏi: "Lễ tình nhân này cậu định như thế nào? Nghe này, cậu có thể bỏ rơi Tăng sư huynh để ở cùng mình được không? Nếu không được, hai người đi đâu, hãy đưa mình theo với, nhất định mình sẽ rất im lặng, không làm ảnh hưởng tới hai người."

Tử Kiều trợn trừng mắt nhìn Chi Chi rồi lắc lắc ngón tay trỏ, thì thầm nói: "Cậu có biết không, thứ vô sỉ nhất trên đời này chính là người thích làm kì đà cản mũi."

"Hừm, hai người cả ngày dính lấy nhau mà không biết chán sao? Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn."

"Cậu chưa từng nghe câu này sao? Có người khác giới liền mất nhân tính. Bản tiểu thư hôm nay tâm trạng vui vẻ, cậu thích nói gì cũng được."

Chi Chi nhìn Tử Kiều bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó đưa tay kéo Tử Kiều quay lại. Tử Kiều vừa thét lên kinh hãi, vừa quẫy trong nước, ai bảo cô đích thực là một con vịt cạn chứ?

Chi Chi chống nạnh rồi bật cười thành tiếng: "Đây chính là báo ứng cho những kẻ trọng sắc khinh bạn" Ai ngờ, Chi Chi còn chưa nói hết câu, đã bị Tăng Tử Kiều đập cho một cước, tiếng nước kêu lớn rồi bắn tung tóe.

Một lát sau, nhân viên ở đây liền thối còi thét lớn: "Hai vị tiểu thư phía kia hãy chú ý an toàn, đừng nghịch nước như vậy nữa."

Hai người dựa vào thành bể bật cười lớn tiếng chẳng giữ chút hình tượng nào, thực sự quá lâu rồi, cả hai không bật cười sáng khoái như vậy.

Để kỉ niệm ngày lễ tình nhân đầu tiên của hai người, Tăng Tử Kiều quyết định đích thân xuống bếp. Lần này, nhất định cô phải chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến lãng mạn mà ngon tuyệt, để Tử Ngạo cả đời khó quên. Tăng Tử Ngạo liệt kê ra mấy thực đơn dài hàng trang giấy, sau khi đọc xong, Tử

Kiều thẳng thắn đáp lại một câu: "Lãng phí thức ăn là một hành động vô liêm sỉ."

Tuy nhiên, một tuần trước lễ tình nhân, Tăng Tử Ngạo bất ngờ nói với Tử Kiều rằng, vì bận chuyện công việc nên anh sẽ tới Thượng Hải.

Không biết do bản thân đa nghi, hay vì điều gì mà Tăng Tử Kiều cảm thấy lo lắng, phiền muộn, không cách nào xua tan nỗi. Cô hỏi anh có chuyện gì khó khăn hay sao, nhưng anh chỉ miễn cưỡng mỉm cười rồi nói rằng không có chuyện gì cả.

Cho dù Tăng Tử Ngạo nói không có gì thì Tăng Tử Kiều vẫn linh cảm thấy dường như đã có chuyện khiến anh phiền não. Anh không muốn nói, cô cũng không ép buộc anh. Cô biết trong công việc có rất nhiều điều phiền phức, anh cũng không muốn để những chuyện này làm cô lo lắng, muộn phiền theo.

Vào lúc sắp ra khỏi cửa, Tăng Tử Ngạo ôm Tử Kiều rất lâu mới chịu buông, đồng thời hứa nhất định sẽ quay về vào lễ tình nhân.

Đến ngày lễ tình nhân, Tăng Tử Kiều vừa tan làm đã đến siêu thị, mua đồ chuẩn bị nấu ăn.

Gần bảy giờ tối, Tử Kiều nhận được điện thoại của Tăng Tử Ngạo, anh nói khoảng một tiếng nữa sẽ quay về, vừa kịp thời gian bữa tối.

Khi Tử Kiều đang rửa rau, chuông di động chợt vang lên, cô tưởng là Tăng Tử Ngạo đã về, không ngờ người gọi điện đến lại là cô trợ lý mới Dương Thanh Hà.

Dương Thanh Hà lo lắng nói: "Tăng tiểu thư, thật ngại quá, liệu có thể phiền cô quay lại công ty được không? Cô giúp tôi mở cửa văn phòng làm việc của Tổng giám đốc? Sáng sớm mai tôi phải đến công ty trúng đấu thầu mới, thế nhưng vừa quay về nhà, tôi mới phát hiện đã để quên sách đấu thầu ở công ty. Lúc quay về công ty tôi mới nhớ đã quên luôn cả chìa khóa trong văn phòng rồi... Đầu óc tôi thật quá mơ màng! Người của bộ hành chính đã về cả rồi, cho nên tôi liền nghĩ tới cô... Xin lỗi nhé, Tăng tiểu thư, hôm nay là lễ tình nhân, vẫn còn làm phiền đến cô."

Đấu thầu là chuyện lớn. Tầng Tử Kiều nhìn đồng hồ, đến công ty và quay về cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ, nếu cô lái xe, thì có thể tiết kiệm chút thời gian. Ô tô đang đỗ dưới hầm, Tử Kiều quyết định lái xe đi: "Vậy lát nữa cô đợi tôi ở cửa công ty nhé!"

Dập điện thoại, Tử Kiều lấy bộ chìa khóa dự phòng của ô tô trong ngăn kéo, sau đó lao xuống hầm đỗ xe.

Tầng Tử Kiều không thích lái xe, vì bố mẹ ruột của cô đều chết vì tai nạn giao thông. Hồi đó cô còn quá nhỏ, nhiều chuyện cũng không còn nhớ nữa, thế nhưng sau khi trưởng thành, cô thực sự cảm thấy khó chịu mỗi khi lái xe. Con người luôn có những mâu thuẫn, lúc Tầng Tử Ngạo đi du học bên Mỹ, Tử Kiều đã học lái xe.

Vệ Tần nói Tử Kiều lái xe rất điên cuồng. Vào lúc tình yêu vô vọng, có một khoảng thời gian, cô thích lái xe một mình lên núi, tận hưởng cảm giác kích thích khác lạ. Có một lần đi chụp ảnh, Tử Kiều lái xe, lúc xuống xe Vệ Tần nôn thốc nôn tháo và còn thề rằng sau này sẽ không bao giờ ngồi xe do cô lái nữa. Sau đó có một lần, cô cùng Lạc Thiên đi bái tế mộ bố mẹ, cũng là do cô cầm lái, đến nơi Lạc Thiên cũng nói với cô câu tương tự.

Đã quá lâu rồi không lái xe, có điều, lúc không điên cuồng, Tử Kiều lái xe cũng khá tốt, ít nhất Chi Chi cũng từng tán thưởng cô.

Rất nhanh sau đó, Tử Kiều lái xe đến công ty. Đi thang máy lên tầng làm việc của MK, Tầng Tử Kiều phát hiện cửa công ty đang mở, đèn ở quầy lễ tân vẫn sáng, nhưng chẳng thấy bóng dáng Dương Thanh Hà đâu.

Hôm nay là lễ tình nhân, lúc tan ca, đại đa số người trong công ty đều thu dọn đồ đạc sớm rồi tan ca để hẹn hò. Thời gian này, không biết còn ai đang tăng ca? Tử Kiều ngó vào phòng làm việc, đèn đều đã tắt hết và chẳng thấy bất cứ bóng dáng nào cả, chỉ duy nhất mỗi cuối hành lang là có chút ánh sáng le lói mà thôi.

Vị trí đó chính là văn phòng làm việc của Tổng giám đốc. Tử Kiều bất giác suy nghĩ, lẽ nào Dương Thanh Hà đã tìm được chìa khóa?

Vào lúc này, di động của Tử Kiều bỗng reo lên, là điện thoại của Dương Thanh Hà. Tử Kiều lập tức nhắc máy: "A lô, Tiểu Dương, tôi đã đến công

ty rồi! Tôi thấy cửa văn phòng Tổng giám đốc vẫn còn mở, cô đã tìm thấy chìa khóa rồi sao?"

Dương Thanh Hà liền nói: "Tôi đã lấy được sách dấu thù rồi, Tăng tổng vừa về công ty. Cảm ơn Tăng tiểu thư, chúc cô và Tăng tổng có một ngày lễ tình nhân lãng mạn, tạm biệt."

Tăng Tử Ngạo đã quay về công ty? Dập điện thoại, Tăng Tử Kiều nhanh chóng bước lên phía trước, cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc hơi hé, nhưng vẫn nhìn thấy được ánh sáng từ bên trong chiếu ra. Cô đẩy cửa, phòng làm việc bên ngoài tối đen, không có ai khác, ánh đèn đương nhiên phát ra từ phòng trong của Tăng Tử Ngạo.

Anh nói một tiếng nữa sẽ quay về nhà, thì ra đã chạy tới công ty. Tử Kiều rón ra rón rén, bước về phía phòng làm việc, cô định hù làm anh giật mình. Khi bước đến gần vách ngăn bằng kính, cảnh tượng bên trong khiến Tử Kiều bàng hoàng, cô khựng bước lại.

Thân hình thon thả của một người phụ nữ đang quay lưng ra phía cửa, người này đột nhiên quay người lại khiến Tăng Tử Kiều có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ta, không ngờ lại chính là Thường Ân Thuần.

Thường Ân Thuần đang quay lưng lại với vách ngăn kính, khom người xuống hôn người đàn ông đang ngồi bên bàn làm việc. Người đàn ông đó không phải ai khác mà chính là Tăng Tử Ngạo. Gương mặt anh đã bị mái tóc dài của Thường Ân Thuần che khuất nên Tử Kiều chẳng nhìn rõ được nét mặt của anh lúc này.

Nhìn từ góc độ của Tăng Tử Kiều, hai người dường như đang hôn nhau say đắm, khó có thể phân ly.

Tăng Tử Kiều cảm thấy khí huyết toàn thân ngưng tụ lại vào khoảnh khắc đó, cô quay người định trốn chạy khỏi nơi này, nhưng khi bước đến cửa, đột nhiên cô dừng bước.

Vào những lúc thế này, cô không nên kích động, có lẽ tình hình hoàn toàn không giống như những gì cô vẫn nghĩ. Những gì tận mắt thấy chưa chắc đã là sự thật, tận tai nghe thấy cũng chưa chắc đã chính xác.

Vào buổi tối tổ chức tiệc cuối năm của công ty, Tăng Tử Ngạo nhìn Tử Kiều chăm chú rồi nói những lời vô cùng nghiêm túc, khiến cô hoàn toàn tin tưởng anh. Cô cần phải tin tưởng anh, anh nói có chuyện gì thì nhất định phải nói ra, đợi hỏi anh là có thể biết được chân tướng sự việc. Cô không nên tự mình suy đoán, đây nhất định là hiểu lầm, lúc này có lẽ là cô đã hoa mắt.

Thế nhưng khi Tăng Tử Kiều quay người nhìn lại lần nữa, qua vách ngăn kính, cảnh tượng khi trước vẫn tiếp tục xảy ra. Cô bất giác mỉm cười đau khổ, thì ra không phải mắt cô bị hoa mà tất cả đều là thật.

Hít một hơi thật sâu, Tử Kiều run rẩy rút di động ra, chuyển sang chế độ rung, sau đó vội gửi một tin nhắn cho anh: "Anh đi đến đâu rồi?"

Chỉ khoảng hai, ba giây sau, tiếng nhận tin nhắn vang lên trong phòng, phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này.

Tăng Tử Kiều đứng trong bóng tối thấy vẻ mặt Thường Ân Thuần như kinh hãi điều gì đó, vội lùi ra phía sau một bước. Lúc này Tăng Tử Ngạo đang tựa lưng vào sofa cũng quay người nhìn về phía vách ngăn kính, anh cầm di động lên, ngón tay nhanh chóng cử động.

Không lâu sau, Tăng Tử Kiều thấy chiếc di động trong tay mình rung lên, cô do dự vài giây, quay lưng lại rồi mở di động ra xem: "Anh đang trên đường, sắp về tới nhà rồi! Nhớ em nhiều lắm!"

Đọc tin nhắn này, bàn tay Tử Kiều càng lúc càng nắm chặt chiếc di động như thể muốn bóp nát nó ra vậy. Khoảng một lúc sau, cô mới cất di động vào túi áo.

Lúc này, trong phòng làm việc truyền ra đoạn đối thoại của Tăng Tử Ngạo và Thường Ân Thuần:

"Chuyện tối hôm nay"

"Anh yên tâm, cô ấy sẽ không biết đâu. Em đi theo anh bao lâu nay, vẫn biết giữ chừng mực mà. Anh mau sấy khô tóc đi!"

"Ừm, cô hãy về đi! Đi đường cẩn thận nhé!"

"Được! Chúc anh và cô ấy có một lễ tình nhân vui vẻ."

Câu chúc cuối cùng bên tai Tăng Tử Kiêu sao cay đắng lạ thường, không biết là thật lòng chúc phúc hay mang theo ý đồ chế giễu. Tăng Tử Kiêu nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc, giống như một cái xác không hồn.

Thường Ân Thuận rời khỏi phòng Tổng giám đốc, quay đầu lại nhìn một lần nữa, sau cùng mỉm cười chán nản bước vào thang máy. Cô với anh mãi mãi không thể nào đến bên nhau, ánh mắt anh nhắn tin đáp lại Tử Kiêu chuyên chú mà tình cảm sâu đậm. Miệng anh còn nở nụ cười hạnh phúc, đó là nét mặt khi một người đàn ông yêu thương sâu sắc một người phụ nữ. Tăng Tử Kiêu đã chiến thắng, kiên trì bao năm, cuối cùng cô ấy đã thắng. Cô không có được dũng khí như Tăng Tử Kiêu, có lẽ cô không đủ kiên trì, cho nên cô từ bỏ, thời buổi này làm kẻ thứ ba cũng nên biết tự lượng sức mình. Cho nên, vào lễ tình nhân, có được nụ hôn từ biệt sau cùng của anh đối với cô mà nói cũng được coi là món quà lớn nhất.

Thường Ân Thuận bước vào thang máy, hoàn toàn sợ hãi trước người phụ nữ đứng bên trong. Không ngờ lại chính là Tăng Tử Kiêu, Tử Kiêu đang nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh.

Thường Ân Thuận do dự không biết có nên bước vào thang máy hay không. Nhìn cánh cửa thang máy sắp đóng lại, Thường Ân Thuận chỉ thấy sắc mặt Tăng Tử Kiêu không biểu cảm, đưa tay ấn nút mở cửa, thang máy lại mở ra lần nữa.

Thường Ân Thuận thầm than dài một tiếng, nói một câu cảm ơn, sau đó bước vào thang máy bình thản như không. Trong không gian chật hẹp này, không khí trở nên quái dị, lạ thường.

Thường Ân Thuận vẫn luôn cảm thấy ánh mắt đỏ rực đang quét về phía mình, nhìn sắc mặt Tăng Tử Kiêu trắng nhợt, đột nhiên cô thấy khoái cảm lạ thường. Tục ngữ có câu, thứ không đạt được mãi mãi là tốt nhất, cô không có được, thế nhưng chứng kiến Tăng Tử Kiêu khó chịu, cô cũng cảm thấy xứng đáng. Thế là, cô liền mở lời đầy thách thức: "Cô đã thấy hết cả rồi? Đó chính là nụ hôn sau cùng tôi muốn thay món quà lễ tình nhân."

Tăng Tử Kiêu mím chặt môi lại, bình thản nhìn Thường Ân Thuận mà không nói tiếng nào, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ. Thường Ân Thuận thấy thái độ này, gượng gạo quay người đi, trong đầu không ngừng suy ngẫm.

Một người phụ nữ phát hiện chồng mình có quan hệ bất chính với người phụ nữ khác vào lễ tình nhân, thậm chí lại còn hôn hít thân mật. Người phụ nữ này không những chẳng nói gì, lại còn cố ý thủ trong thang máy, nét mặt đó giống như lời cảnh cáo trước khi bùng nổ, sắp giết người diệt khẩu vậy.

Vừa nghĩ đến khả năng này, khóe miệng Thường Ân Thuận khẽ co giật, cô cảm thấy vô cùng lo sợ. Tăng Tử Kiêu phải chăng đang muốn giết chết cô? Thường Ân Thuận bất giác nhớ lại lần cô vờ say rượu để bày tỏ tình cảm cùng Tăng Tử Ngạo, đồng thời còn hôn anh. Ngày hôm sau, cô nhận được lời cảnh cáo thật đáng sợ. Tăng Tử Kiêu đợi dưới hầm đỗ xe, thấy cô bước ra, liền đập chân ga xông tới, khi khoảng cách giữa đầu xe với Thường Ân Thuận chỉ còn lại hai mươi phân, cô mới chịu dừng xe lại. Thường Ân Thuận sợ đến mức ngồi bệt xuống mặt đất.

Khi đó, Tăng Tử Kiêu cũng xuất hiện với khuôn mặt sầm sì như vậy, sau khi xuống xe, Tử Kiêu lạnh lùng nói với cô rằng: "Tôi kiểm tra phanh ô tô vừa thay giúp bạn, phải chăng đã làm cô sợ?" Nói xong, Tử Kiêu lại bình thản như không bước vào xe, cho xe lùi lại, biến mất chẳng khác gì một trận cuồng phong, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Còn cô, ngồi trên mặt đất hầm đỗ xe một lúc lâu, che miệng không dám tin vào những gì mình đã thấy, mãi cho đến khi bảo vệ đến đỡ dậy, cô mới khập khiễng bước ra khỏi hầm đỗ xe, đồng thời xin nghỉ ốm một tuần liền. Sau này, Thường Ân Thuận có nói với Tăng Tử Ngạo chuyện này, lúc đó sắc mặt anh không vui chút nào, bình thản đáp lại một câu: "Bố mẹ đẻ của Tử Kiêu chết do tai nạn ô tô, Tử Kiêu không biết lái xe."

Cho nên, đối với Tử Ngạo mà nói, vết thương lần đó là kết quả do cô "lơ đễnh" tạo nên. Càng nghĩ, cô lại càng thấy lạnh cả sống lưng.

Đến hầm đỗ xe, cửa thang máy vừa mở, Thường Ân Thuận liền chạy ra ngoài, tuy nhiên mọi chuyện không hề đáng sợ như những gì cô vẫn nghĩ.

Tăng Tử Kiêu bước ra khỏi thang máy, không nói lời nào đi thẳng về phía ô tô của mình.

Thường Ân Thuần thấy Tử Kiêu lái xe, trong lòng lại hãi hùng, sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên hét lớn với Tăng Tử Kiêu: "Tăng Tử Kiêu, cô có bản lĩnh thì cứ nói thẳng ra, đừng có giả vờ như không có chuyện gì một cách bí ối, để rồi sau đó lại tìm cách trừng trị tôi. Chiếc mặt nạ cô đeo, có lẽ người khác không nhìn thấy, thế nhưng tôi có thể thấy rõ, cô định đâm chết tôi có đúng không? Lần trước giả vờ thử phanh xe cho bạn, lần này cô định làm gì? Có bản lĩnh thì cứ đâm chết tôi đi, xem anh ấy còn tin rằng cô không biết lái xe nữa không?"

Tăng Tử Kiêu thò đầu ra ngoài, lạnh lùng lên tiếng: "Đi giết một kẻ thứ ba chuyên đi quyến rũ chồng người khác là hành động của một kẻ ngốc nghếch. Thường Ân Thuần, nếu cô có bệnh, thì hãy đến gặp bác sỹ, đừng có hét loạn lên như kẻ điên vậy."

Thường Ân Thuần bị mắng là "kẻ thứ ba", mặt tím xanh lại, nổi phẫn nộ trong lòng trào dâng tức khắc, mất hết vẻ bình tĩnh mọi khi, cô bước đến trước xe, sắc sảo đáp lại: "Tôi thích anh ấy thì đã sao chứ? Ít nhất thì tôi quang minh chính đại, dám làm dám chịu. Không giống cô, lạnh lùng làm chuyện càn quấy, còn giả vờ mất trí nhớ, giả yếu đuối. Thường Ân Thuần tôi can tâm tình nguyện làm ở MK nhiều năm đều vì anh ấy, tôi thực sự có mong ước đó. Thế nhưng tôi mong đợi không có nghĩa nhất định tôi phải có được anh ấy. Tôi không giống cô, tôi không bao giờ lợi dụng tình cảm để ép buộc anh ấy, tình yêu của tôi không làm anh ấy đau khổ. Còn cô, từ trước đến nay, cô đều khiến anh ấy sống trong đau đớn. Cô hoàn toàn không yêu anh ấy, cô là người ích kỷ đáng sợ."

Tăng Tử Kiêu cau chặt đôi mày, hai tay nắm chặt vô lăng, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: "Cút ra!"

Đổi lại là trước kia, Thường Ân Thuần tuyệt đối không bao giờ nói quá nhiều với Tăng Tử Kiêu như vậy. Thế nhưng bây giờ cô đã rời khỏi MK, càng nghĩ cô lại càng cảm thấy không cam nguyện, cô tự cho rằng bản thân không có điểm gì kém Tăng Tử Kiêu. Thế nhưng trái tim của Tăng Tử

Ngạo trước nay chưa hề có cô, trước kia không có, bây giờ cũng không, mãi mãi cũng chẳng bao giờ có cả. Tối nay, Tăng Tử Kiều đã thấy hết mọi thứ, thế nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Thái độ ấy của Tăng Tử Kiều thực sự đã chọc giận cô. Tại sao Tăng Tử Kiều lại có thể bình tĩnh như vậy? Cô muốn thấy Tăng Tử Kiều tức giận, chỉ khi nào cô ta tức giận, trong lòng cô mới có được cảm giác thăng bằng.

"Cuối cùng đã nổi giận rồi? Tôi tưởng rằng cô sẽ bình tĩnh như vậy mãi chứ?" Thường Ân Thuận bật cười, khom lưng nhìn vào xe nói với Tăng Tử Kiều: "Tăng Tử Kiều, cô cho rằng cô đã hoàn toàn có được anh ấy rồi sao? Tối nay đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào cô không cảm thấy hiếu kì ư? Anh ấy đến Thượng Hải làm việc khác hay là thực sự đi công tác, cô có biết không? Tôi sẽ không nói cho cô biết, vì anh ấy không muốn để cô biết, tôi cũng không muốn cô biết. Tôi thực lòng chúc cô có thể sống bên anh ấy đến đầu bạc răng long." Thường Ân Thuận không nhẫn nhịn nổi, liền đưa lời chọc tức Tử Kiều.

Tăng Tử Kiều không muốn nghe thêm nữa, đạp mạnh chân ga cho xe lui lại phía sau rồi cua vòng một đường, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi hầm đỗ xe. Thường Ân Thuận nhìn theo chiếc xe đang nhanh chóng rời khỏi, bật cười thành tiếng. cười mãi cho đến khi cảm thấy bản thân như đang bị bệnh. Tình yêu thất bại thực sự không đáng sợ, thế nhưng một khi thất bại đến mức khiến đối phương chẳng buồn nói chuyện cùng thì mới thực sự là thảm bại.

Thường Ân Thuận mang theo tâm trạng lạc lõng bước về phía chiếc xe của mình.

Tăng Tử Kiều không hiểu vì sao bản thân có thể quay về nhà được. Đến trước cửa, cô chẳng còn chút sức lực nào để thay giày nữa, cởi giày ra, cô đi vài bước, hai chân mềm nhũn rồi ngồi phệt xuống sô pha. Vào giây phút này, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không biết làm sao có thể đối diện với những chuyện vừa xảy ra lúc nãy.

Tăng Tử Kiều úp mặt vào chiếc gối ôm trên sô pha, chỉ hận không thể giấu cả người mình sau chiếc gối bé nhỏ đó. Cô thực sự hi vọng đôi mắt mình bị

mù, đôi tai mình bị điếc.

Đã bao lâu rồi, trái tim cô mới đau đớn đến tan nát thế này? Tình yêu mà cô khó khăn lắm mới có được, cô sẽ không thay đổi vì những chuyện như vậy, cô tin anh, anh cũng muốn cô phải tin anh.

Khoảng mười phút sau, tiếng mở cửa vang lên. Tăng Tử Ngạo bước vào, trong nhà tối đen như mực, anh bất giác cau chặt đôi mày. Đưa tay bệt đèn, anh chợt thấy Tăng Tử Kiều ngồi thẫn thờ trên sofa, không rõ là bị làm sao. Anh thay giày rồi vội bước lại gần, đưa tay sờ lên trán cô, lại đặt lên trán mình để nhận định cô có bị sốt hay không.

Tử Ngạo dịu dàng lên tiếng hỏi: "Em làm sao thế? Cảm thấy khó chịu sao?"

Tăng Tử Kiều ngồi dậy, nhìn anh nhoèn miệng mỉm cười rồi nói: "Anh quay về rồi sao?... Em không sao cả."

Anh nhẹ nhàng vuốt tay lên khuôn mặt cô rồi nói: "Vừa về đến nhà, thấy em như vậy, anh thực sự rất sợ,"

"Em không sao." Tử Kiều lại nhoèn miệng mỉm cười, mắt nhìn về phía anh, hỏi như không có chuyện gì xảy ra: "Hả? Anh mua áo vest và sơ mi mới lúc nào thế? Hình như cái này không phải em mua cho anh?" Cô nhìn chăm chú vào chiếc áo khoác và sơ mi mới anh đang mặc trên người.

Đôi mày Tăng Tử Ngạo bỗng cau lại, đưa mắt nhìn sang một bên rồi nói: "Ồ, anh đã mua ở Thượng Hải. Bộ trước đó, lúc ăn cơm bất cẩn làm bẩn, không thể giặt ngay được, cho nên đành đổi sang bộ này."

Khi không dám nhìn vào mắt người đối diện, hiển nhiên là do người này đang che giấu điều gì mà không muốn nói thật. Cô nhớ lại những lời bác sĩ Mục Thát Lâm đã nói.

Tăng Tử Kiều lại đưa mắt nhìn mái tóc của Tử Ngạo, vừa mềm vừa bóng, lại còn thoang thoảng mùi hương của dầu gội đầu, cô đưa tay vuốt nhẹ lên đó, là mái tóc vừa gội rồi được sấy khô. Cô cúi mặt xuống, cổ họng tắc nghẹn, bật cười đầy chán nản buồn bã.

"Em cười gì thế? Em làm sao thế?" Tử Ngạo cảm thấy Tử Kiều có gì đó khác lạ.

Đúng thế, cô thật là ngốc nghếch, có cách nào khác đâu? Cô hít một hơi thật sâu, định thần lại nhìn về phía phòng bếp rồi cười nói: "Có lẽ do hôm nay em cảm thấy hơi mệt. Vốn định nấu bữa tối cho anh ăn, xin lỗi nhé, đã khiến anh thất vọng rồi! Hay là cúng ta ra ngoài ăn?"

"Thôi bỏ đi! Anh đã ăn ở ngoài nhiều ngày rồi, ngấy lắm! Nếu em mệt, vậy thì cứ nằm nghỉ đi! Bữa tối anh sẽ làm, làm xong, anh gọi em nhé!"

"Vừa đi công tác về, em đã bắt anh nấu cơm, liệu có tàn nhẫn quá không?"

"Chồng nấu ăn cho vợ là can tâm tình nguyện, có gì mà tàn nhẫn chứ?"

Rõ ràng là những lời nói tình cảm ngọt ngào, tại sao lúc này nghe bên tai mà cô lại cảm thấy cay đắng, đau đớn như vậy? Cô gật đầu, nhắm mắt nằm im trên sô pha.

Anh đã lừa gạt cô, anh rõ ràng có chuyện giấu cô. Áo sơ mi, quần âu, áo vest, ngay cả áo may ô cũng đều thay cả rồi... có lẽ cả quần sịp cũng vậy luôn. Rốt cuộc, cuộc hẹn đó quan trọng đến mức độ nào, để sau cùng anh thay hết tất cả quần áo trên người, thậm chí còn phải tắm gội? Ngoại trừ vùng trộm bên ngoài, muốn tẩy sạch mùi hương của người phụ nữ khác nên mới đi tắm ra, cô thực sự chẳng thể nghĩ nổi là chuyện gì đã khiến anh phải làm vậy.

Điều quan trọng nhất là, Tử Ngạo lại không muốn cho cô biết. Một lúc sau, khóe mắt cô tuôn trào nước mắt.

Tăng Tử Ngạo nấu cơm xong, lúc chuẩn bị gọi Tăng Tử Kiều vào dùng bữa thì phát hiện cô đã ngủ trên sô pha. Nghĩ đến việc nếu để Tử Kiều đói bụng mà đi ngủ sẽ không tốt, anh liền gọi vài câu nhưng cô vẫn cứ nằm im không động đậy.

Anh nhoèn miệng cười, ngồi xuống đặt nụ hôn nhẹ nhàng tràn đầy tình cảm lên trán Tử Kiều. Xa nhà bao ngày, anh mới biết bản thân nhớ thương cô đến mức nào. Thật đúng là một ngày không gặp, tựa như ba thu.

Tăng Tử Ngạo khom người bế bổng Tử Kiều đi lên gác. Bước vào phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, rồi lại đặt một nụ

hôn lên môi của cô. Sau đó anh mới yên tâm bước ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng lại.

Tăng Tử Kiêu chưa hề ngủ, lúc anh gọi cô dậy ăn cơm, cô đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn đáp lại anh. Cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào, sợ mình sẽ không nhẫn nhịn nổi mà bùng phát, vậy nên cô mới giả vờ ngủ thiếp đi.

Tăng Tử Kiêu đưa tay sờ miệng mình, nơi đó vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh, chỉ đáng tiếc lúc này nó còn dính hơi thở của người khác, cô ra sức lau sạch khóe miệng mình.

Chương 39: Nếu như chưa từng quen biết

Lạc Thiên và Giang Văn Khê vừa trải qua một ngày lễ tình nhân lãng mạn, không khí ngọt ngào nhanh chóng bị phá vỡ bởi một cuộc điện thoại.

Hai người họ canh ba nửa đêm đã phải tới K.O, thấy một người phụ nữ vô cùng đau khổ, đang ngồi trên sofa, uống rượu giải sầu, trên mặt bàn đã đặt mấy vỏ chai.

Tăng Tử Kiêu thấy Lạc Thiên chỉ mỉm cười nói: "Em thực sự không sao cả, chỉ là quá lâu rồi không uống rượu, đột nhiên muốn uống mà thôi. Anh yên tâm đi, tiền rượu em nhất định sẽ trả. Bọn họ đúng thật là, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tại sao gọi anh đến đây bằng được chứ?"

Lạc Thiên thấy bộ dạng này của Tử Kiêu, không hỏi cũng biết chắc chắn cô vừa gặp phải chuyện gì đáng sợ. Anh ngồi xuống chỗ đối diện với Tử Kiêu, sau đó bảo nhân viên dọn hết những chai rượu trên bàn đi.

Tăng Tử Kiêu lên tiếng ngăn cản: "Tối nay hãy để em uống một lần cho thật đã, có được không? Trong thời gian ngắn, có lẽ em không còn cơ hội uống như vậy nữa đâu"

Lạc Thiên nhíu chặt đôi mày, buông tay rồi ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang thêm một chai rượu vang nữa tới, sau đó nói với Tăng Tử Kiêu: "Anh

sẽ không hỏi em đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, nếu em có chuyện không vui, đều có thể giải bày cùng anh."

Tăng Tử Kiều mỉm cười nói: "Trong tất cả những người em quen biết, chỉ có anh là thấu hiểu em nhất."

Tử Kiều uống một ngụm rượu, đưa mắt nhìn về phía Giang Văn Khê đang ngồi cạnh Lạc Thiên lúc này. Người phụ nữ dịu dàng này trước kia từng dùng bình rượu đánh Lạc Thiên sau khi uống say, hét lớn bắt anh phải trả lại công việc cho cô. Thật không ngờ, sau lần đó, hai người dần dần đi về phía nhau, trở thành người yêu của nhau.

Tử Kiều rót một ly rượu cho Giang Văn Khê rồi hỏi: "Văn Khê, tôi muốn thỉnh giáo cô một chuyện."

"Cô cứ việc nói, đừng khách sáo." Giang Văn Khê thấy ngại ngùng.

Tăng Tử Kiều cười nói: "Nếu Lạc Thiên lén lút đi lại cùng một người phụ nữ khác, cô sẽ làm thế nào?"

Giang Văn Khê khựng người, quay sang nhìn Lạc Thiên, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lạc Thiên đặt ly rượu xuống, sau đó nhìn về phía Giang Văn Khê, nhíu chặt đôi mày đưa lời khẳng định: "Chuyện này tuyệt đối không bao giờ xảy ra."

Giang Văn Khê cau mày: "Tại sao anh lại nhìn em dữ dằn như thế? Em cũng đã nói sẽ làm thế nào đâu? Tử Kiều chỉ đặt ra câu hỏi giả định thôi mà"

"Không có giả định gì hết." Lạc Thiên nhanh chóng phủ quyết.

"Tại sao anh lại có thể bá đạo như vậy chứ?" Giang Văn Khê chu miệng, hai người lại bắt đầu tranh cãi.

Tăng Tử Kiều bật cười ha ha, cười rất lâu mới dừng lại, khước mắt ứa lệ, cô nói: "Lạc Thiên, tại sao anh lại bá đạo như vậy? Em biết là anh sẽ không làm như thế, chỉ là muốn đặt câu hỏi mang tính giả định mà thôi."

"Em hãy uống thêm chút rượu đi!" Lạc Thiên liền đẩy chai rượu vang đến trước mặt Tử Kiều.

Cô không nhận, lại nhìn về phía Giang Văn Khê, kiên quyết hỏi tiếp: "Cô sẽ làm thế nào?"

Giang Văn Khê liền đáp: "Nếu là trước kia, tôi chắc chắn sẽ chẳng hỏi han gì, cũng chẳng nói gì, sau đó tìm một góc khuất trốn vào, gặm nhấm vết thương một mình. Còn bây giờ, tôi nhất định sẽ hỏi cho ra ngô ra khoai."

"Nếu cô hỏi rồi, thế nhưng Lạc Thiên vẫn dối cô thì sao?" Tăng Tử Kiều lại hỏi thêm.

Những câu hỏi này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Giang Văn Khê, cô lại quay sang nhìn Lạc Thiên.

Lạc Thiên nhướng cao đôi mày rồi nói: "Cho dù là lừa gạt, cũng là lời nói dối thiện ý. Nếu đàn ông không muốn nói cho em biết chân tướng, vậy thì nói theo cách khác chính là anh ấy cũng không phải muốn lừa gạt em, chỉ là muốn bảo vệ em, không muốn em bị tổn thương mà thôi."

Tăng Tử Kiều gật đầu: "Ừm, em cũng nghĩ như vậy." Cô lại uống một ngụm rượu nữa, nhìn chai rượu rỗng trong tay, cô lại nói: "Uống nhiều rượu như vậy mà vẫn không say. Sớm biết như vậy, hồi còn học đại học, em đã không mượn rượu giải sầu. Anh nói xem, có phải em đã luyện được tửu lượng thần sầu rồi không?"

"Nếu em đã nghĩ như vậy thì tại sao còn ngồi đây uống rượu một mình chứ?" Tuy Lạc Thiên chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Tử Kiều, thế nhưng căn cứ vào những câu hỏi đó, anh cũng đoán được phần nào sự việc. Anh chỉ không hiểu nổi, nếu Tử Kiều đã tin tưởng Tăng Tử Ngạo, cũng hiểu được những đạo lý này, tại sao lại cứ muốn mượn rượu giải sầu? "Anh có biết không, những lúc yên tĩnh một mình, em có thể nghĩ thông suốt được rất nhiều, rất nhiều chuyện. Em không phải không tin anh ấy mà thực sự rất tin anh ấy. Cho dù có người cố tình chọc phá tình cảm, em vẫn cứ tin anh ấy sẽ không phản bội tình yêu và hôn nhân của chúng em. Em sẽ không đa nghi, ngờ vực như những người phụ nữ gốc gác khác chỉ vì một chuyện con con vớ vẩn, tuyệt đối không. Trước đây anh ấy không động lòng trước người phụ nữ đó, thì hiện tại lại càng không có khả năng làm

vậy. Đây chính là lòng tin của em với cuộc hôn nhân này" Tăng Tử Kiều kiên định nói.

"Em nghĩ được mọi chuyện rõ ràng như vậy, tại sao còn cảm thấy đau khổ?" Lạc Thiên liền hỏi.

"Ha ha, không biết có phải do em thích tự làm khổ mình hay không? Em thực sự không vượt qua nổi chướng ngại trong lòng mình, em thường hay suy nghĩ lung tung" Điều khiến Tử Kiều đau khổ không phải là nụ hôn giữa Thường Ân Thuần và Tăng Tử Ngạo, mà vì cô cảm thấy những thứ tốt đẹp thường khó lòng vượt qua được trở ngại.

Tử Kiều biết, chuyện tối qua là do Thường Ân Thuần cố tình khiêu khích, chân tướng rốt cuộc như thế nào, cô không hẳn là muốn biết. Thế nhưng cô lại không thể không thừa nhận những lời Thường Ân Thuần đã nói, nó là thật và đã chọc đúng vào tử huyệt của cô. Cô kiên trì bao năm nay, mãi cho đến bây giờ tình yêu mới bắt đầu khai hoa kết quả, niềm hạnh phúc này thực sự khiến cô cảm thấy thiếu tính chân thực. Nếu không phải những lời khiêu khích của Thường Ân Thuần, cô sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến vấn đề đó, Tăng Tử Ngạo rốt cuộc là thực sự yêu cô hay đã bị ép đến bước đường cùng, không còn cách nào khác, nên mới chọn lựa yêu cô? Có lẽ phụ nữ thường thích tự làm khổ mình, tự nhiên lại suy nghĩ lung tung, thế nhưng muốn ngay lập tức tìm được lí do thuyết phục bản thân thì thực là khó. Nếu cô không giả vờ mất trí nhớ, không ép anh phải tránh xa mình, những chuyện sau này chưa chắc đã xảy ra. Tình yêu này nói cho cùng cũng là do cô ép mà có được, anh hoàn toàn bị bức bách chấp nhận tình yêu này.

Tăng Tử Kiều cố gắng nhắc nhở bản thân đừng suy nghĩ như vậy nữa, chỉ cần nhìn về phía trước, hai người sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Vốn tưởng rằng mọi thứ đều tốt đẹp như vậy mãi, thế nhưng đột nhiên cô lại phát hiện ra, Tăng Tử Ngạo có chuyện giấu cô. Anh thà để một người ngoài như Thường Ân Thuần biết, chứ nhất quyết không nói với cô. Hoặc cũng giống như những gì Lạc Thiên đã nói, anh muốn bảo vệ cô, anh không muốn cô bị tổn thương, thế nhưng những lời nói dối thiện chí này thực sự khiến cô cảm thấy thiếu chân thực. Thì ra trong lòng anh, cô không phải là

người đáng để anh tin tưởng thổ lộ và thương lượng mọi chuyện như vậy. Đây mới chính là nỗi đau khổ thực sự của cô.

"Được rồi, em muốn say thì anh sẽ say cùng em. Anh sẽ bảo nhân viên chuẩn bị một căn phòng riêng." Lạc Thiên liền gọi nhân viên phục vụ, dặn dò vài câu, sau đó uống rượu cùng Tăng Tử Kiềm.

Tăng Tử Kiềm đột nhiên nghiêm túc nói với anh: "Lạc Thiên, em coi anh là anh trai, cô em gái này muốn nhờ anh một chuyện."

"Mau nói đi!"

"Cho dù Tăng Tử Ngạo, Chi Chi, Tang Du, hay bất cứ người nào khác đến tìm em, xin đừng nói rằng anh đã gặp em. Em muốn ra ngoài du ngoạn đôi ngày, có lẽ là một khoảng thời gian, giải tỏa tâm trạng, nút thắt trong lòng em sẽ được gỡ cũng nên."

Tình yêu không thể miễn cưỡng, cũng không thể ép buộc. Phải chăng cô cũng nên để cho anh thoải mái đôi chút, cũng mở ra cho mình một con đường khác? Nếu tình yêu này có thể vượt qua được thách thức, cho dù là một tháng, hai tháng, một năm, hai năm, sẽ không vì cô tạm thời bỏ đi mà nhạt nhòa, tan vỡ.

Lạc Thiên gật đầu nói: "Được thôi! Em có cần anh viết giấy đảm bảo không?"

"Em tin anh."

Lạc Thiên nâng ly rượu trong tay lên, chạm nhẹ vào chiếc ly của Tử Kiềm rồi nói: "Vậy em dự định đi đâu?"

"Đây là một bí mật."

Tăng Tử Kiềm ở lại chỗ Lạc Thiên sắp xếp vài ngày, không bao lâu sau, cô bắt đầu hành trình tĩnh lặng của mình. Trạm đầu tiên là nước Pháp, quốc gia của những trang trại hoa oải hương mà cô đã mơ ước bấy lâu.

Một buổi chiều của hai năm sau, Tăng Tử Ngạo bị Tang Du áp giải tới một quán ăn ở phía đông thành phố dùng bữa trưa.

Nhà hàng tư nhân này nằm ở vị trí khuất, nếu không có người quen giới thiệu, thực sự khó có thể tin được nơi đây lại có một nhà hàng như vậy. Kể từ khi Tăng Tử Kiêu mất tích vô duyên vô cớ, Tăng Tử Ngạo bắt đầu cuộc sống của cái xác không hồn. Mỗi ngày ngoại trừ công việc ram anh chẳng còn gì khác, thậm chí còn lao lực quá độ, ăn uống thất thường khiến dạ dày xuất huyết, phải nằm viện một thời gian dài. Đã có lúc anh cho rằng, làm như vậy có lẽ Tử Kiêu sẽ xuất hiện, thế nhưng sự thực tàn khốc đã dập tắt chút hi vọng sau cùng trong lòng anh.

Hai năm qua, anh không biết tại sao bản thân lại vượt qua được, mỗi ngày quay về căn nhà đó, trước mặt anh lại hiện lên bóng hình của Tiểu Kiêu. Tử Kiêu lựa chọn ra đi, không để lại một lời nhắn nhủ nào vào ngày lễ tình nhân hai năm trước, lúc đó anh gần như phát điên, anh không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì.

Sau khi tỉnh giấc, Tăng Tử Ngạo thấy bên cạnh trống trải, anh cứ tưởng cô ra ngoài mua bữa sáng hoặc làm gì đó. Tuy nhiên, mãi cho tới tận chín giờ sáng, anh vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Gọi di động thì cô đã tắt máy, ban đầu, anh cho rằng cô có chuyện quan trọng gì đó, thế là đi làm trước. Đợi đến lúc tan làm, anh vẫn chẳng thấy cô đâu, thế là bắt đầu lo lắng, thậm chí còn báo cảnh sát, thế nhưng hoàn toàn không có kết quả.

Cho tới một tuần sau, anh vô tình nghe được Tiểu Dương nói vào tối ngày lễ tình nhân, Tử Kiêu đã tới công ty, trái tim anh bỗng thắt lại đau đớn. Bây giờ anh mới hiểu, cô không hề mất tích, mà cố tình muốn trốn tránh anh, không để cho anh tìm thấy.

Anh gọi điện cho Thường Ân Thuận, hỏi Thường Ân Thuận tối hôm đó có gặp Tiểu Kiêu hay không. Thường Ân Thuận ban đầu không chịu nói gì, sau đó nghe giọng điệu của anh có vấn đề, biết được Tăng Tử Kiêu đã mất tích mới chịu kể lại mọi chuyện xảy ra vào tối hôm đó cho anh nghe.

Thường Ân Thuận đã thừa nhận với anh một chuyện, tối đó, nhân lúc anh mệt mỏi ngủ thiếp đi, cô đã hôn trộm anh, đúng lúc đó thì Tăng Tử Kiêu xuất hiện.

Sau khi dập điện thoại, Tăng Tử Ngạo chỉ hận không thể đập tan nó thành ngàn mảnh.

Thực ra tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi. Em trai của Tang Du là Tang Bác Văn bị người ta bắt cóc, kẻ bắt cóc lại chính là tên tội phạm Mã Xuân đã khiến cho Tang Du với Thẩm Tiên Phi chia cắt đúng năm năm. Thẩm Tiên Phi đã tìm lại được tín vật định tình của hai người trước kia, Tang Du cũng biết mọi chân tướng sự việc, cho nên cô liền hạ lệnh, chỉ còn ngày nào còn tập đoàn Tang thị, nếu ai dám dùng Mã Xuân thì coi như đối địch với Tang thị.

Mã Xuân bị ép tới bước đường cùng, thế là liền bắt cóc Tang Bác Văn. Tuy rằng Tang Bác Văn chỉ là em trai cùng cha khác mẹ với Tang DU, ngoài miệng Tang Du nói rất ghét đứa trẻ này, thế nhưng nói cho cùng thì một giọt máu đào hơn ao nước lã. Sau khi biết được tin này, Tang Du đánh mất tính cách bình tĩnh như mọi khi. Nếu không phải Thẩm Tiên Phi và Tăng Tử Ngạo ngăn lại, có khả năng cô sẽ gây ra án mạng.

Mấy hôm đó, Tăng Tử Ngạo không hề đi công tác ở Thượng Hải mà cùng Tang Du và Thẩm Tiên Phi đi khắp nơi tìm người trong nội thành. Bọn họ tìm mấy ngày liền mới phát hiện ra Tang Bác Văn đang ở một trạm thu rác lớn nhất phía bắc thành phố. Lúc cứu được Tang Bác Văn, hơi thở của cậu bé rất yếu ớt, nếu muộn thêm chút nữa e là sẽ chẳng thể nào cứu vãn nổi.

Chỉ trong khoảng thời gian ba, bốn ngày ngắn ngủi mà Tăng Tử Ngạo thấy dài như cả thế kỉ. Anh muốn nhanh chóng quay về nội thành, mong sớm được về nhà, được gặp Tiểu Kiều, muốn ôm chặt cô, hôn cô. Thế nhưng, vì cứu Tang Bác Văn, anh với Thẩm Tiên Phi đều bị thương, cả người bần thui, lại còn dính vết máu. Anh sợ Tiểu Kiều thấy anh trong bộ dạng như vậy sẽ sợ hãi, nên quyết định đi về công ty tắm rửa sạch sẽ rồi mới về nhà. Tuy nhiên, chính vào lúc anh đang chuẩn bị xuống cửa hàng bách hóa ở dưới lầu để mua quần áo, lại bất ngờ gặp Thường Ân Thuần. Thường Ân Thuần thấy bộ dạng của anh như vậy, vô cùng kinh hãi, xuất phát từ ý tốt, cô đề nghị sẽ mua quần áo giúp anh. Thấy bộ dạng thê thảm lúc này của

mình, lại nghĩ đến thời gian không còn nhiều, Tăng Tử Ngạo đã nhờ Thường Ân Thuần đi mua hộ, sau đó lại mời cô lên công ty ngồi một lúc. Hành động của Thường Ân Thuần tối đó, anh hoàn toàn không biết, mấy ngày mấy đêm liên chưa ngủ nghề gì, lúc đó, anh thực sự thấy rất mệt mỏi nên đã tựa và sofa, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Anh hoàn toàn không cảm nhận được nụ hôn của Thường Ân Thuần.

Tuy nhiên, anh không biết rằng chuyện này lại gây ra hiểu lầm, khiến anh mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Tang Du biết chuyện Tiểu Kiều mất tích là do cô mà ra, vô cùng tự trách, phát động mọi mối quan hệ, thuê thám tử tư và tất cả những người bạn của mình, quyết tâm tìm lại Tiểu Kiều về cho anh.

Sau khi điều tra, họ biết được người cuối cùng Tiểu Kiều gặp chính là Lạc Thiên. Anh liền đi tìm Lạc Thiên cầu xin lạc thiên nói cho anh biết, thế nhưng Lạc Thiên chẳng hề nói gì. Gần như ngày nào Tang Du cũng tới tìm gặp Lạc Thiên, nhưng vẫn chẳng thể nào hỏi ra được kết quả. Tử Ngạo cho rằng, Lạc Thiên biết rõ Tiểu Kiều đang ở đâu nhưng lại cố tình không cho anh biết. Trong lúc tức giận, anh đã đánh Lạc Thiên, kết quả cả hai đều phải nằm viện.

Lúc hai người được băng bó trong viện, Lạc Thiên đã nói với anh: "Tôi đã hỏi cô ấy muốn đi đâu, thế nhưng cô ấy không nói, chỉ bảo đó là một bí mật."

Tử Ngạo lại nghĩ đến Vệ Tần, nghĩ đến nước Pháp, nghĩ đến đoạn đối thoại của cô với Vệ Tần trong phòng trà nước kia. Vết thương còn chưa khỏi, anh đã mua một tấm vé máy bay đến Pháp. Ở Pháp, anh đã tìm được Vệ Tần, nhưng lại thấy Vệ Tần đang hôn đắm đuối cô bạn gái người mẫu nóng bỏng bên vệ đường.

Vệ Tần vừa nghe chuyện Tiểu Kiều mất tích, không hỏi han rõ ràng, liền giơ nắm đấm đấm cho Tử Ngạo một quyền. Vết thương chưa khỏi, lại thêm vết thương mới, nhưng anh chẳng hề bận tâm.

Nguồn hi vọng hơn một tháng nay sau cùng đã tắt vụt hoàn toàn. Tử Ngạo rơi vào nỗi đau khổ cực độ, vào buổi tối Tiểu Kiều ngã xuống sông Hồ

Thành, anh cũng từng có cảm giác như vậy, hôm nay anh lại nếm trải nó thêm lần nữa.

Có lẽ đây là hình phạt mà ông trời dành cho anh. Năm đó, anh đã trốn tránh tình yêu của Tiểu Kiều, trốn tránh sang Mỹ du học vài năm. Ngày nay, đối lại Tiểu Kiều trốn tránh anh, cuối cùng anh đã nếm trải được cảm giác đau đớn đến tan nát trái tim này.

Hai năm, hơn bảy trăm ngày đêm, Tăng Tử Ngạo đều trải qua nỗi đau khổ vì nhớ nhung. Anh thề rằng, chỉ cần cô quay về, muốn anh thế nào cũng được. Anh không biết còn phải đợi thêm bao năm như này nữa, anh cho rằng bản thân không chịu đựng nổi đến ngày đó.

Trước mắt đột nhiên hiện lên ánh sáng chói lóa, khiến Tử Ngạo định thần lại. Theo bản năng, anh nhíu chặt đôi mày, nhìn sang phía đối diện, ánh nắng mặt trời phản chiếu trên kính đang rọi về phía anh.

Tang Du nói: "Nhà hàng này rất đặc biệt! Cậu thấy đấy, ánh mặt trời phản chiếu qua kính, chiếu lên bức tường sau lưng cậu sẽ hiện ra cầu vồng, trở thành một cảnh tượng đặc biệt trong nhà hàng này. Cậu có biết rất khó mình mới đặt được vị trí này đây. Thấy cậu ngày nào cũng ủ dột, mình đành tốn tiền mời cậu đến đây nếm thử món ăn của nhà hàng này. Cậu đừng có bày vẻ mặt như cương thi đó ra nữa."

Viên Nhuận Chi đi theo ăn ké cũng đưa lời khuyên nhủ: "Đúng đấy, sư huynh, anh nhìn cầu vồng sau lưng mình đi, đẹp biết mấy. Anh lại nhìn em đi, lúc trước chẳng phải em cũng mê đắm như anh sao? Em còn cảm thấy cả thế giới này như sụp đổ, hiện nay chẳng phải mọi chuyện đều tốt lành sao? Hoàng tử của em đã quay về, anh hãy nghĩ đến câu sau cơn mưa trời lại sáng đi. Anh xem, anh gầy đến mức không thành hình người nữa, nếu Tiểu Kiều có quay về, thấy bộ dạng thiếu dinh dưỡng của anh, nhất định sẽ đau lòng lắm!"

Viên Nhuận Chi từng liên lạc với Tăng Tử Kiều qua hòm thư, tuy nhiên sau nhiều cố gắng, cô vẫn chẳng thể nào tìm ra được tung tích của Tử Kiều.

Tiểu Kiều đã cố ý muốn trốn tránh anh, thì nhất định sẽ không để anh tìm thấy. Anh cho rằng mình hiểu thấu Tiểu Kiều, thế nhưng khi cô bỏ đi, anh

mới nhận ra, anh thực sự chẳng hiểu gì về cô cả.

Tăng Tử Ngạo quay đầu nhìn lại bức tường phía sau lưng, trên đó xuất hiện một sắc cầu vồng rất đẹp.

Anh nhoèn miệng cười nói với hai người: "Đa tạ, mọi người yên tâm đi, mình nhất định sẽ giữ gìn sức khỏe, đợi Tiểu Kiều quay về."

Tang Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hai năm nay trong cuộc sống của anh quá đau khổ, cô vì thế cũng chẳng thể nào vui vẻ được. Nói cho cùng, nguyên do khiến anh trở nên như vậy là do cô. Thẩm Tiên Phi ngồi cạnh bên vỗ nhẹ lên tay Tang Du, ra hiệu cô đừng tự trách mình nữa.

Một lát sau, nhân viên phục vụ đưa món ăn lên. Tăng Tử Ngạo cắt miếng bít tết cho vào miệng, đột nhiên, anh như người bị điểm huyết vội đứng bật dậy, kéo nhân viên phục vụ vừa bê món ăn lên, kích động hỏi: "Xin hỏi, đầu bếp làm món bít tết này là nam hay nữ?"

Nhân viên phục vụ đáp: "Rất xin lỗi, tôi mới tới đây vài ngày, cũng không biết rõ cho lắm, tôi sẽ vào trong hỏi giúp anh."

Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ quay lại trả lời đầu bếp là nữ, Tăng Tử Ngạo lại càng thêm kích động, anh nói muốn gặp vị đầu bếp này. Hành động kì quái của anh khiến mọi người không hiểu gì cả.

Chi Chi như hiểu ra chuyện gì đó, liền nhai thêm vài miếng bít tết, rồi chau mày nói: "Em ăn mãi mà vẫn thấy như những miếng bít tết bình thường thôi."

"Tiểu Kiều thường cho thêm ít rượu vang vào khi làm bít tết, cô ấy nói làm vậy sẽ có tác dụng chống dị ứng vào mùa hè. Hơn nữa loại rượu này nhất định phải là Chardonnay được sản xuất tại Burgundy, một vùng của nước Pháp." Tăng Tử Ngạo lẩm bẩm một mình.

Tang Du thấy không thể tin nổi, liền nói: "Cậu có thể nhận ra được điều này sao?"

"Cậu đừng quên mình có sở thích sưu tầm rượu." Khi còn ở với Tử Kiều, Tăng Tử Ngạo hầu như đều bỏ lỡ những cuộc hẹn ăn uống bên ngoài, mỗi

ngày đều về nhà ăn cơm cùng cô. Anh thích ăn tất cả các món do cô nấu, đặc biệt là món bít tết này.

Anh từng hỏi Tử Kiều, việc cô muốn làm nhất là gì, cô nghĩ một hồi lâu rồi nói với anh: Nếu có thể, cô nhất định sẽ mở một nhà hàng ăn của riêng mình.

Tử Kiều không chỉ chinh phục được con người anh, trái tim anh, mà còn cả cái dạ dày của anh nữa. Sau khi ăn những món do Tử Kiều nấu, anh thực sự chẳng muốn ăn những món do người khác làm nữa. Cho nên sau khi cô bỏ đi, anh cũng bắt đầu mắc chứng dạ dày.

Tăng Tử Ngạo không ngừng cầu nguyện trong lòng, hi vọng người này chính là Tử Kiều.

Một lúc sau, vị đầu bếp nữ đó đã ra ngoài. Tăng Tử Ngạo nhìn người phụ nữ ngoại quốc với mái tóc đen, đôi mắt to cùng cánh mũi cao trước mặt, lòng vô cùng lạc lõng, buồn khổ. Không phải là Tử Kiều.

Chính vào lúc anh cảm thấy thất vọng, Vệ Tần đột nhiên bế một đứa bé tầm hơn một tuổi xuất hiện, gọi tên cô đầu bếp ngoại quốc kia rồi nói: "Luna, em có thấy Kiều đâu không?"

Sau khi thấy Tăng Tử Ngạo, Vệ Tần tỏ ra vô cùng kinh ngạc rồi đột nhiên có ý định chạy trốn.

Tăng Tử Ngạo hoàn toàn không hề có cảm giác vui mừng khi đối mặt với Vệ Tần, chỉ là bận tâm trước câu nói "Em có thấy Kiều đâu không?" mà thôi. Cũng chính hành động định trốn đi của Vệ Tần càng khiến anh chắc chắn rằng, "Kiều" mà Vệ Tần vừa nhắc chính là Tiểu Kiều.

"Vệ Tần. Có phải anh biết Tiểu Kiều đang ở đâu không? Có phải anh đã gặp cô ấy? Cô ấy đang ở đâu? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?" Tăng Tử Ngạo tóm chặt lấy Vệ Tần, lắc mạnh người anh.

Vệ Tần sầm mặt lại nói: "Vị khách này, tôi không hề quen biết anh."

Cuộc sống đau khổ hai năm nay đã khiến bề ngoài của Tăng Tử Ngạo có nhiều thay đổi. Trên khuôn mặt tuần tú, sạch sẽ, gọn gàng trước kia của

anh, bây giờ đã lờm chờm râu, trông rất tiêu tụy, và anh cũng gầy hơn trước nhiều.

Anh còn định hỏi thêm, thế nhưng đứa trẻ xinh đẹp trong tay Vệ Tần đột nhiên néo lên khuôn mặt anh rồi không ngừng lên tiếng: "Bố... bố... mẹ... ăn"

Vệ Tần hoàn toàn không để tâm đến Tăng Tử Ngạo, lập tức chuyển sang bộ dạng người cha hiền từ, mỉm cười lên tiếng: "Con ngoan nào, bố sẽ đi tìm mẹ ngay, con sẽ nhanh chóng được ăn thôi."

Cảnh tượng hiện ra trước mắt lúc này khiến tất cả mọi người đều chết lặng. Vệ Tần chẳng khác nào cơn gió, vừa chớp mắt đã bế đứa trẻ biến mất khỏi căn phòng.

Tang Du đột nhiên quay sang hỏi Viên Nhuận Chi: "Chi Chi, lúc này em có để ý đứa trẻ đó không? trông nó rất giống Tiểu Kiều?"

"Em cũng định nói như vậy."

Tang Du lại nói: "Cái người Vệ Tần kia vừa nhắc đến Kiều, phải chăng chính là Tiểu Kiều?"

Viên Nhuận Chi lại nói thêm: "Trời đất ơi, đứa trẻ đó lúc này vừa gọi Vệ Tần là bố, lẽ nào mẹ của nó chính là Tiểu Kiều?"

Nói xong câu đó, Chi Chi liền thấy khuôn mặt tối sầm của Tăng Tử Ngạo. Sau đó, anh cũng như một trận gió, vụt đi qua chỗ cô, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Tăng Tử Ngạo rời khỏi căn phòng đặt riêng, tìm ra phía sau, rồi đến phòng vệ sinh, anh định chứng thực suy nghĩ của mình. Gần như đã tìm hết mọi góc ngách của nhà hàng, vậy mà anh vẫn chẳng hề tìm thấy bóng dáng của Tiểu Kiều.

Lại thất vọng thêm lần nữa, Tăng Tử Ngạo chán nản đứng trước cửa phòng vệ sinh. Lúc này, bỗng anh nghe thấy giọng nói của phụ nữ vang lên: "Á! Anh là kẻ biến thái hả? Đây là nhà vệ sinh của phụ nữ đó."

Tử Ngạo hoàn toàn không để ý rằng bản thân đã xông vào nhà vệ sinh nữ, vội nói: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi"

Tăng Tử Ngạo áy náy lui lại phía sau. Anh đã tìm kiếm mọi góc ngách của nhà hàng này mà không thấy cô. Anh chán nản đấm mạnh vào bờ tường gần đó.

"Thật ngại quá, vị tiên sinh này, nhà vệ sinh nam ở bên cạnh"

Giọng nói quen thuộc mà lâu rồi chưa nghe khiến Tử Ngạo quay người lại.

Khi người kia thấy anh cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Khí huyết toàn thân Tử Ngạo bỗng trào dâng. Đây không phải Tiểu Kiều thì là ai chứ?

Anh kích động nắm chặt bàn tay mình, phải một lúc lâu sau anh mới lên tiếng được: "Em giờ béo lên rồi." Dáng hình Tử Kiều lúc này đầy đặn hơn trước kia, làn da lại càng trắng trẻo, khuôn mặt tròn trịa, nhìn trông khỏe mạnh hơn rất nhiều. Tử Kiều của trước kia quá đỗi gầy guộc, lúc đó, anh còn sợ rằng chỉ một trận gió cũng có thể thổi bay cô đi.

Không hề có mấy câu đối thoại xa lạ như "phải không?", hay "lâu rồi không gặp", điều khiến người ta bất ngờ chính là đột nhiên Tử Kiều ôm lấy khuôn mặt, không ngừng xoa vuốt, rồi vô cùng kích động: "Cái gì cơ? Cái... gì cơ?"

Cô đẩy Tăng Tử Ngạo ra, xông vào phòng vệ sinh, miệng không ngừng lầm bầm: "Rõ ràng mình đã nỗ lực giảm cân, phần eo đã thon lại rất nhiều, tại sao mọi người nhìn đều nói là béo nhĩ... "

Tăng Tử Ngạo cũng đi theo Tử Kiều vào phòng vệ sinh, thấy cô soi gương, tay nhéo thịt trên mặt, miệng không ngừng lầm bầm: "Chết rồi, làm thế nào mới giảm được số thịt này đây... "

Hai năm rồi, lần đầu tiên Tử Ngạo mới có thể mỉm cười vui vẻ đến vậy.

Anh bước lại gần, đưa tay ôm chặt lấy cô từ phía sau, kéo cô vào vòng tay mình, chỉ sợ đột nhiên cô sẽ biến mất. Anh vùi mặt vào mái tóc của cô, mùi hương quen thuộc mà an lòng đó tỏa ra khiến đôi mắt anh cay xè.

Tăng Tử Kiều nhìn Tử Ngạo trong gương, mái tóc anh rối bời, gương mặt tuấn tú trong kí ức đờ giờ đây gầy guộc đi nhiều, phần dưới cằm lún phún đầy râu, cô biết mình đã dày vò anh đến mức độ nào.

Hai năm trước, cô không nói tiếng nào bỏ sang Pháp để giải tỏa tâm trạng, định dùng thời gian làm nhạt bớt những mâu thuẫn và day dứt trong lòng, mong rằng sau khi quay về, nút thắt đó có thể được giải trừ.

Sau khi đến Pháp, Tử Kiều không vội đi tìm Vệ Tồn mà một mình lang thang khắp nơi, mãi cho tới khi nỗi nhớ dành cho Tăng Tử Ngạo càng lúc càng mãnh liệt, cô mới phát hiện ra mình chẳng thể nào từ bỏ anh được, thế là quyết định về nước.

Trước khi đi, Tử Kiều đến tìm Vệ Tồn. Không ngờ sau khi gặp Vệ Tồn, anh liền kể với Tử Kiều chuyện Tăng Tử Ngạo tới tìm cô, kích động quá cô ngất lịm đi khiến Vệ Tồn sợ chết khiếp. Vệ Tồn vội đưa Tử Kiều vào bệnh viện, tuy nhiên, lúc cô tỉnh lại thì được biết mình đã có thai hơn tháng rưỡi, hơn nữa còn có nguy cơ xảy thai, nhất định phải nằm viện theo dõi. Điều bất ngờ vừa đáng mừng lại vừa đáng lo này khiến Tử Kiều chẳng biết phải làm sao, khóc lóc đến độ kinh thiên động địa, đòi về nước bằng được.

Vệ Tồn dọa Tử Kiều nếu còn khóc nữa sẽ xảy thai, cô đành thôi khóc. Sau đó, vì muốn giữ lại đứa trẻ, Tử Kiều quyết định chừa về nước vội. Tuy nhiên, đứa trẻ trong bụng ngày một lớn lên, tình trạng của cô càng đáng lo, không những bị nghén nặng, dạ dày co giật, chân cũng phù to đến mức không đi lại được, thậm chí còn xuất hiện tình trạng giảm sút thị lực.

Tăng Tử Kiều càng muốn quay về, tình hình sức khỏe lại càng không cho phép. Cô không biết đã khóc thầm bao lâu. Nếu không có Vệ Tồn ở bên cạnh bầu bạn, cô không biết phải làm sao mới có thể vượt qua được thời kì đáng sợ đó.

Tăng Tử Kiều vượt qua được thời kì nguy hiểm, chỉ còn bốn tuần nữa là đến ngày dự sinh, đột nhiên khi xét nghiệm, nhịp tim của đứa trẻ rất yếu, nhất định phải làm phẫu thuật mổ để mang đứa bé ra ngay. Vào lúc đó, cô gần như sụp đổ, tâm trạng vô cùng kích động, mãi đến khi được tiêm thuốc cô mới bình tĩnh lại được.

Tăng Tử Kiều lúc này rất hối hận, lẽ ra cô không nên một mình bỏ đi giải tỏa tâm trạng gì đó. Chi Chi đã kể hết mọi chuyện xảy ra suốt thời gian qua

cho cô nghe, cô mới biết, ngày hôm đó, thực sự anh chỉ không muốn để cô phải lo lắng mà thôi.

"Người ta chỉ mắc chứng nghén nặng khi mang thai, ngoại trừ chứng đó em còn thêm cả cố chấp và ngu muội. Bây giờ tôi thực sự cảm thấy may mắn vì lúc đầu em không chòn tôi." Vệ Tàn đã nói vậy để chọc tức Tử Kiều trước khi cô vào phòng mổ.

Đúng thế, yêu là yêu, tại sao phải nhất định phải cố chấp như vậy chứ? Cô đích thực là một kẻ ngốc, cho rằng đã yêu thì phải đến mức kinh thiên động địa, thần khóc quỷ sầu, thực chất cô chính là một người phụ nữ ích kỉ đến thấu xương. Từ nhỏ cô đã luôn là người tự thích làm khổ mình như vậy, cho nên bây giờ mới phải một thân một mình mang thai rồi sinh đẻ ở nơi đất khách quê người, thật đáng đời!

Cuối cùng đứa trẻ cũng bình an đến với thế giới này. Khi thấy con gái bé nhỏ của mình, Tử Kiều cảm thấy vô cùng vui vẻ, mắt và đôi mày kia giống y hệt cô, chiếc mũi cao và vàng trán đầy đặn thì giống Tăng Tử Ngạo.

Đây chính là kết tinh tình yêu giữa cô và anh, niềm vui sướng khi lần đầu được làm mẹ khiến cô cảm thấy mọi đau khổ phải chịu đựng trước đó đều xứng đáng.

Đứa trẻ sinh sớm, thân thể yếu đuối, phải nằm lại bệnh viện quan sát một thời gian, cô đành kìm nén mong muốn quay về nước ngay tức khắc để gặp anh.

Sau một thời gian dài, cuối cùng Tử Kiều cũng quay về. Cô phát hiện bản thân đã đầy đặn hơn trước rất nhiều, thế là dự định giảm béo xong mới đi tìm Tăng Tử Ngạo, ai ngờ mới nhanh như vậy mà đã chạm mặt tại đây rồi. Chia cách hai ngăm, anh không sống vui vẻ như cô vẫn tưởng tượng, tình yêu cô dành cho anh cũng không hề giảm bớt, xa cách lâu ngày, cô lại càng thêm nhung nhớ anh hơn.

Hành động ấu trĩ mà non nớt năm xưa của Tử Kiều đã khiến cả hai bị dày vò đến mức chết đi sống lại. Vệ Tàn nói, quyết định của cô năm đó là do mang thai ảnh hưởng đến tâm trạng tạo thành.

Vừa nghĩ đến việc gặp lại anh, chạm được vào người anh, nước mắt cô tuôn chảy liên hồi: "Anh đã gãy đi nhiều quá..."

"Ừm, chủ nhân nhẫn tâm vứt bỏ con vật cưng của mình, một đi không trở lại, không gãy được sao?"

"Anh là chó con chắc..."

Nước mắt Tử Kiều càng lúc càng tuôn rơi nhiều hơn. Trăm câu ngàn chữ dường như đều nghẹn lại nơi cổ họng, chẳng ai thốt được thành lời.

Tử Ngạo nhẹ nhàng xoay người Tử Kiều lại, đặt nụ hôn lên má cô, hôn hết những giọt nước mắt nóng ẩm kia, sau đó di chuyển xuống đôi môi.

Hai người hôn nhau say đắm đến mức chẳng hề để tâm đến những vị khách ra vào, cứ như thế cả thế giới này chỉ còn lại mỗi hai người.

Dì dọn vệ sinh cầm theo gậy lau nhà bước vào trong, chứng kiến cảnh này, vội dùng tay che mắt, tiếp đó lên tiếng: "Ây ô, đúng là tạo nghiệt, chết mất thôi..."

Bà dì này nhanh chóng đi ra ngoài, treo tấm biển ngoài cửa nhắc nhở "Đang sửa chữa, tạm thời ngừng sử dụng". Không lâu sau, nhà vệ sinh nam ở bên cạnh đông tấp nập.

Mất tích hai năm trời, Tăng Tử Kiều đột nhiên xuất hiện, nụ cười đã lâu rồi không thấy lại rạng ngời trên mặt Tăng Tử Ngạo. Tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, từ nay mọi chuyện đã có thể bình yên trở lại.

Dưới sự chất vấn của mọi người, Tăng Tử Kiều cuối cùng cũng nói rõ hết mọi chuyện của hai năm nay. Thì ra, cô đã đến Pháp.

Tăng Tử Ngạo liền đưa ánh mắt sắc nhọn về phía Vệ Tần, Vệ Tần nhún vai bày tỏ vô tội rồi nói: "Lúc anh đến tìm thì cô ấy chưa hề đến gặp tôi."

Viên Nhuận Chi lập tức chọc gheo đứa bé trong tay Vệ Tần rồi hỏi: "Đây là con gái anh sao?" Trong lòng cô âm thầm khinh bỉ, tên nhiếp ảnh gia biến thái này có thể sinh ra một bé gái xinh đẹp như vậy thì ông trời chắc mù mắt mất thôi.

Vệ Tần mỉm cười, hớn hờ đáp lại: "Trông có xinh không? Giống hệt mẹ nó vậy, đúng là một tiểu mỹ nhân."

Tang Du chớp chớp mắt, cố tình nhìn về phía Tăng Tử Ngạo, sau đó bình thản như không nói: "Mẹ nó chắc không phải là Tiểu Kiều chứ?"

Vệ Tần chẳng buồn ngược mắt lên, đáp lại rất tự nhiên: "Đương nhiên rồi!"

Tất cả mọi người liền nghe thấy tiếng sữ vỡ, chiếc bát trong tay ai đó đã vỡ tan tành.

Tang Du cuối cùng cũng tìm được cơ hội chọc tức Tăng Tử Ngạo, cô nhìn về phía Vệ Tần, khâm phục nói: "Tiểu tử này được đấy, du kích hai năm, không ngờ lại có được một bé con xinh xắn."

Cheng!.. một chiếc đĩa nữa lại rơi xuống đất.

Tăng Tử Kiều nhoẻn miệng mỉm cười, không hề giải thích, hiển nhiên, lòng hư vinh của phụ nữ đang trào dâng.

Viên Nhuận Chi lập tức đưa lời khuyên nhủ: "Tăng sư huynh, anh hãy bình tĩnh lại, đứa trẻ này không phải của tên biến thái đó, đứa trẻ này là" Chi Chi còn chưa kịp nói hết hai chữ "của anh" thì miệng đã bị người khác bịt lại.

Bà chủ kiêm sư tỷ Tang Du của cô trợn mắt lườm, ra hiệu cô ngậm miệng lại. Được thôi, bà chủ đại nhân đã hạ chỉ, cô còn dám mở miệng sao? Đành đứng xem kịch hay vậy.

Ai đó cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết rằng đứa trẻ đó là con của mình.

Lúc Tang Du và Viên Nhuận Chi bắt đầu nói chuyện, anh đã thấy đứa trẻ mà Vệ Tần đang bế nhất định là của mình rồi. Khi thấy nét mặt của Tăng Tử Kiều, anh lại càng thêm chắc chắn, trăm phần trăm đứa trẻ ấy là con anh. Vào lúc biết mình có con gái, niềm kích động trong lòng anh thực sự khó mà diễn tả được. Tuy nhiên, niềm vui được làm cha lại bị một người đàn ông xưa nay vẫn có ý đồ với vợ mình chiếm lĩnh, anh làm sao mà cam tâm được?

Nghĩ tới đây, Tăng Tử Ngạo không nhẫn nhịn được mà đập mạnh lên bàn thét lớn: "Hai năm không gặp, da mặt anh càng lúc càng dày, không cướp được vợ tôi, anh định quay ra cưới con gái tôi sao? Đó là con gái của tôi!"

Vệ Tần ngược mắt lên nhìn Tăng Tử Ngạo: "Họ Tăng kia, anh trợn mắt cái gì hả? Thét lớn thế làm gì? Đứa trẻ không do tôi đích thân sinh ra thì đã sao chứ? Tôi đã tận mắt thấy nó chào đời đấy! Tên thân mật của nó là Tần Tần, chính là chữ Tần trong chữ Vệ Tần đó, tôi mới là bố của đứa trẻ. Anh đã từng thay tã giặt quần áo cho nó không? Anh có từng bón từng thìa sữa cho nó không? Người nào bón sữa thì người đó là mẹ, anh có hiểu không?"

Tăng Tử Kiều trợn mắt đầy chán nản, người cho đứa trẻ uống sữa là cô mới đúng. Còn nữa, tên ở nhà của đứa trẻ, sau khi thuốc mê hết tác dụng, cô tỉnh dậy đã nghe thấy Vệ Tần ôm đứa trẻ gọi là Tần Tần. Lúc đầu, cô cho rằng anh đang trêu đứa trẻ, gọi là Thân Thân¹⁰, thật không ngờ anh lại lấy tên mình làm tên thân mật cho con cô... Cô định nói cái tên này hoàn toàn không liên quan đến mình, chỉ là sau đó, tất cả mọi người trong bệnh viện đều gọi đứa bé là Tần Tần, lại thấy Vệ Tần rất cố chấp, nên cũng đành chấp nhận, Tần Tần thì Tần Tần vậy.

Thế nhưng bây giờ, nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Tăng Tử Ngạo giống như lời trách móc vô thanh, cô mới bắt đầu chột dạ.

Một trận chiến tranh giành phụ nữ đáng sợ sắp diễn ra, tất cả mọi người nhất thời chưa kịp phản ứng gì thì thấy hai người đàn ông to lớn giằng co đứa bé rồi cãi lộn ầm ĩ.

"Họ Tần biến thái kia, mau trả con gái lại cho tôi!"

"Anh mới biến thái, đây là con gái tôi."

"Nó là con gái của tôi"

"Anh cho rằng anh cho tinh trùng thì nó sẽ là con gái của anh sao? Tôi đã thay từng cái tã, giặt từng cái quần, cái áo cho nó đấy. Có bản lĩnh anh bảo nó gọi anh một tiếng bố xem nào?"

"Nào lại đây, gọi bố đi con!"

"Woa" Đứa trẻ hoàn toàn không hề nể mặt, bật khóc lớn tiếng, cái miệng bé xinh chúm chím cất tiếng gọi: "Mẹ ơi... mẹ"

Tăng Tử Kiều vội bế đứa trẻ, trợn mắt lườm hai người đàn ông trước mặt. Cô bế đứa bé vào phòng nghỉ ngơi, đứa trẻ sau khi được vỗ về, bú sữa, đã

ngoan ngoan ngủ thiếp đi.

Sau khi dỗ con gái xong. Tăng Tử Kiêu bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian hai năm cô ở lại Pháp, đương nhiên đa phần đều liên quan đến đứa trẻ.

Tăng Tử Ngạo luôn ở bên cạnh Tử Kiêu, nhìn những hành động dịu dàng của cô, trái tim anh ấm áp mà hạnh phúc lạ thường. Anh đón lấy đứa bé đang ngủ say từ tay Tử Kiêu, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh, nước mắt xúc động long lanh trực trào.

Đây chính là con gái anh, là đứa con của anh và Tiểu Kiêu. Nghĩ đến những vất vả, cực khổ Tiểu Kiêu đã chịu đựng trong hai năm nay mà không có anh bên cạnh, anh càng thấy xót xa đau lòng.

"Đúng rồi, tuy Tân Tân đã có tên thân mật là Tân Tân, tên tiếng Pháp là Tina, thế nhưng em vẫn chưa đặt tên tiếng Trung cho nó. Em muốn giữ lại quyền lợi này cho bố của nó." Tử Kiêu mỉm cười rồi quay sang nhìn anh.

Lúc đầu, Tăng Tử Ngạo lặng người đi, sau đó anh khẽ khàng lên tiếng: "Ái Kiêu, đặt tên con là Tăng Ái Kiêu."

Tử Kiêu mím môi, tỏ vẻ thẹn thùng, mỉm cười đáp lại: "Được thôi, nghe hơi quê nhưng em rất thích."

Tăng Tử Ngạo một tay bế con, một tay ôm Tử Kiêu, cất giọng trầm khàn:

"Cho dù em có như thế nào, anh cũng chẳng bận tâm, chỉ cần em ở cạnh bên anh là được rồi. Kể từ khi em đi, anh mới nhận ra bản thân sợ hãi nhất điều gì, anh sợ nhất khi em rời xa anh. Cho nên, sau này, bất luận thế nào, em cũng không được rời khỏi anh nữa. Anh yêu em, anh sẽ dùng phần sinh mệnh còn lại của mình để yêu thương em và con của chúng ta."

Tăng Tử Kiêu nghiêng đầu tựa vào vai anh, hạnh phúc đáp lại: "Xin lỗi anh! Sau này cho dù anh có đuổi em đi, em cũng mặt dày mày dạn bám lấy anh. Em cũng yêu anh, em sẽ dùng phần sinh mệnh còn lại của mình để yêu thương anh và con của chúng ta."

Tăng Tử Ngạo cúi xuống, đặt lên vầng trán Tử Kiêu một nụ hôn nhẹ nhàng. Ánh mặt trời phản chiếu qua cửa kính, rọi chiếu lên hai người, ánh cầu

vòng hiện lên rạng rỡ.

END.

Mời vào blog **Đào Tiểu Vũ's eBook** để tải nhiều truyện hơn!

Chú thích

[← 1]

Trong “Tam Quốc chí”, Chu Du và Tiểu Kiều là đôi phu thê nổi tiếng.

[← 2]

Đây là tên gọi của cà phê chồn

[← 3]

Một tỉnh thuộc phía nam Indonesia, nổi tiếng sản xuất ra Kopi Luwap

[← 4]

MSN (là viết tắt của từ tiếng Anh Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, ra đời cùng lúc với phiên bản Windows 95. MSN cung cấp các dịch vụ như gửi tin nhắn qua Internet: MSN messenger, đọc tin tức online, cung cấp thông tin về nhiều lĩnh vực đời sống, chơi trò chơi...

[← 5]

Đông Thi là người cùng thời với Tây Thi, thấy Tây Thi có nhan sắc "chim sa cá lặn", nhiều người ngưỡng mộ, Đông Thi cũng học cách làm dỏm theo Tây Thi. Có điều, hiệu quả hoàn toàn ngược lại, càng khiến mọi người xung quang cười chê, chế nhạo.

[← 6]

Nhậm Ngã Hành là tên một nhân vật trong tiểu thuyết " Tiểu ngạo giang hồ" của Kim Dung có ngoại hiệu là Vọng Phong Nhi Đào. "Nhậm Ngã Hành" còn có nghĩa là làm theo ý mình.

[← 7]

Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn. Trích nguồn Tuyển tập từ Trung Hoa-Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hóa - Thông tin, HN, 1996

[← 8]

Bartender là danh từ để chỉ những người pha chế (chủ yếu là cocktail) ở quầy bar. Một bartender bình thường làm việc với rượu, hoa quả, chai, bình lắc rượu và ly. Nói là nghề pha chế, nhưng một bartender thường phải thành thục các ngón nghề biểu diễn bình shaker-một loại dụng cụ được coi là 'vật bất ly thân' với bartender.

[← 9]

Có nghĩa là biết mình ảo tưởng, mê muội, nhưng vẫn quyết không tỉnh ngộ.

[← 10]

Cùng âm khác nghĩa với Tần Tần